CELİL OKER

BİR ŞAPKA

BİR TABANCA

CELİL OKER

BİR ŞAPKA BİR TABANCA

Celil Oker

1952' de Kayseri'de doğdu. Ortaokulu Talas Amerikan Koleji, liseyi Tarsus Amerikan Kolejinde okudu. Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümünden 1979' da mezun oldu. Ansiklopedi metin yazarlığı, çevirmenlik ve gazetecilik yaptıktan sonra reklam yazarlığına başladı. Uzun süre reklamcılık yaptıktan sonra, 1998' de İstanbul Bilgi Üniversitesi iletişim Fakültesi'nde öğretim görevlisi olarak çalışmaya başladı.

Celil Oker 1999 yılında düzenlenen Kaktüs Kahvesi Polisiye Roman Yarışmasında birinci olduktan sonra beş yıl içinde beş polisiye roman yazdı. Kitapları Almanya ve Hollanda'da da yayımlandı.

Sevtap'la evli, Ali ve Can adlarında iki oğlu var.

BİR ŞAPKA BİR TABANCA

CELİL OKER

ALTIN KİTAPLAR

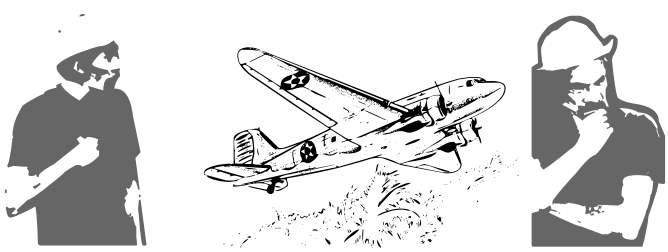
1. BASIM/ŞUBAT 2016 / İSTANBUL

Roman

Aysel "Ünal" Oker için.
Her şeye ama her şeye teşekkürlerimle..

Bölüm 1

Ölmedim.*

Yok, ölmedim.

Tabancanın sesini çok sonraları hatırladım. Nasıl boğuştuğumuzu da. Gençti Cenk Bozer. Korkmuştu belki yaptığından. Heyecanlıydı. Çok direnemedi anlaşılan. İyi hatırlamıyorum. Bir şeyler yaptım can havliyle. Apartmanın ince duvarları gürültümüzü dışarılara taşıyınca, apartman yöneticisi emekli asker dostum kapıya dayanmış bir iki komşuyla sonradan anlattığına göre. Kapıyı açar açmaz yere yığılmışım tabanca elimde. Kanlar içinde. Zor yetiştirdik diyor hastahaneye. Polisleri hatırlıyorum bir de. İyi davrandılar. Haber ertesi gün gazetelerde çıkınca Kadir Güler kulaklarına bir şeyler üflemiş olmalı. Cenk Bozer daha o akşam çözülmüş. Evi kimse aramamış her şey ayan beyan ortada olduğu için. Ama taşınmam farz oldu o akşamki patırtıdan sonra. Gülendam Şenalp'le Yıldız Turanlı etrafımda dört döndüler hastahanede. Reklamcı arkadaşımın bulduğu avukata göre haneye tecavüz yüzünden yırtarmışım darp suçlamasından da.

İyiyim yani.

*[Bakınız Remzi Ünal' ın "Son Ceset" isimli macerası.]

Bölüm 2

Telefonun çalması sanki bana biraz daha zaman kazandıracaktı, iyi oldu. Yıldız Turanlı'yla, evimde telefon çalmasının dünyanın en acayip işi olduğunda hemfikirmişçesine bakıştık. Gülümsemesiyle izin verdi bana. Kalktım yerimden.

İkinci çalışta telefonun yanındaydım. Üçüncü kez çalmasına fırsat vermeden kaldırdım telefonu.

"Efendim!"

"Merhaba" dedi reklamcı arkadaşımın sesi.

"Merhaba" dedim. Bir tahmin yürüttüm içimden. Ya yarın sabahki çalışmaya gelmeyecekti, utancından hocayı aramak yerine beni arıyordu ya da gelecekti, benim de mutlaka gelmemi

garantiye almak istiyordu. Bense kendimi iyileşmiş kabul ettiğimden beri çalışma kaçırmıyordum.

"Evdesin?" dedi reklamcı arkadaşım.

"Kısa kes" dedim Yıldız Turanlıya doğru bakarak. Ayağa kalkmış, pencereden dışarıyı gözlemliyordu.

"Ne o lan?" dedi reklamcı arkadaşım. "Seni tanımasam iş üstünde diyeceğim. Ne oluyor?"

"Kısa kesmeyeceksen sonra ara" dedim.

Bir an sessizlik oldu karşı tarafta.

"Aksilenme" dedi. "İlgilenirsen bir iş var diyecektim."

Her şeyde bir hayır vardır dedim içimden.

"Dinliyorum... " dedim telefona.

"Bir arkadaşım... " dedi reklamcı arkadaşım. "Daha doğrusu meslektaşım. Onun da ajansı var yani. Seninle ahbaplığımızı anlatmıştım çok önce. Aikido falan... Dün babasını kaybetti. Seninle bir konuşmak istiyor."

"Başı sağ olsun ama" dedim. "Cinayetlere polis bakıyor bu memlekette."

Yıldız Turanlı'nın omuzlarının dikildiğini gördüm aramızdaki beş metreye karşın. Belki de başka bir sözcük kullanmalıydım dedim içimden.

"Saçmalama" dedi reklamcı arkadaşım. "Adamcağız eceliyle öldü. Kalp krizi yani. Bayağı yaşlıydı zaten. Tanımam ben ama."

"Eeee?" dedim.

"Arkadaşımın kafası karışmış."

"Neden?"

"Önce geveledi biraz. İşte, kafası karışmış, hiç anlamadığı bir şey varmış falan. Üsteledim biraz. Bir şey söylemedi. Sonra lafı sana getirdi."

"Evet" dedim yeniden.

"İçinin rahat etmesi için ne kadar harcaması gerekirse karşılamaya hazır olduğunu söyledi. Laf aramızda benden zengindir. Krizden en önce çıkan ajans belki onunki."

"İyi" dedim.

"Sen 'he' dersen numaranı vereceğim, arayacak."

"Nasıl çalıştığımı söyledin mi arkadaşına?" dedim.

"Canım çok evvelden şişirmiştim seni yeteri kadar" dedi reklamcı arkadaşım. "Numaramı verebilirsin" dedim. "Ama söyle hemen aramasın, bir yarım saat versin bana."

"Tamam" dedi reklamcı arkadaşım. "Yarın geliyorsun? Oğlanın derdi neymiş merak ettim. Anlatırsın."

Anlatır mıydım çok emin değildim. Bunu ona söylemedim.

"Geliyorum" dedim. Telefonu yerine koydum.

Yıldız Turanlı pencereden bana doğru döndü. Şiddet içeren bir dönüştü bu.

"Yarım saat yeterli mi?" dedi. Gözlerinde ateş vardı.

Baltayı taşa vurdum dedim içimden. Baltayı taşa vurdum. Hem de sert taşa.

"Yarım saat yeterli mi?" diye tekrarladı. İki elini beline koymuştu. Aynı cümleyi tekrarlaması gözlerindeki ateşi azaltmadı.

"Ne için?" dedim.

"Beni yeniden çalışmaya başlamak zorunda olduğuna ikna edip sepetlemen için" dedi.

"Sepetlemek ağır kaçtı" dedim.

"Ona takılma" dedi. "Cümlenin ilk yarısına nasıl itiraz edeceksin?"

"Çalışmaya ihtiyacım var" dedim.

"Bu sefer kurşunu nerenden yemeye ihtiyacın var?" dedi. Sesinin tonu bir önceki cümlesine göre daha yüksekti.

"Her zaman olmaz" dedim.

"Doğru" dedi daha da yükselen bir ses tonuyla. "Gelecek sefer daha can alıcı bir yere değer kurşun, iş kökünden hallolur. Ben de rahatlarım, sen de rahatlarsın."

"Abartıyorsun" dedim.

Abartmadığını biliyordum halbuki.

"Abartmadığımı biliyorsun" dedi.

"Her işin riskleri var" dedim.

"Doğru" dedi. Pencereden salonun ortalarına doğru yürüdü. Başını yere eğmişti. Ayaklarının ucuna bakıyordu sanki yürürken. Ağır bir söz yumurtlayacak dedim içimden. Sırtımı duvara yasladım. Belki de zamanı gelmişti. Hayat böyleydi işte, sen konuşmazsan başkalan konuşurdu. Sen davranmazsan başkaları davranırdı. Bekledim.

Yürüyüşünü ani bir karar vermiş gibi yanda kesti Yıldız Turanlı. Koltuğa oturdu birden. Her zaman oturduğuna değil ama. Benimkine.

"Bana bak Remzi Ünal!" dedi.

"Bakıyorum" dedim.

Sehpanın üzerindeki paketten bir sigara aldı. Dudaklarına yerleştirdi. Bu daha kötüye işaretti. Etrafta sigarasını yakacak bir şey aradı. Sonra bana baktı. Cebimdeki çakmağı çıkardım, yavaşça fırlattım. İki bacağının arasında gergin duran eteğine düşmesine izin vermeden yakaladı. Sigarasını yaktı.

"Bak Remzi Ünal" dedi yeniden.

Bu kez cevap vermedim. Kocaman bir nefes çekti sigarasından. Konuşmaya başlamadan önce ağzından saldı dumanlan. Dumanlar tavana doğru yükseldi, benim daha önceden saldıklarımın arasına karıştı.

"Sen hastaneyken..." diye başladı deminkinden çok daha alçak bir ses tonuyla.

"Sen hastanedeyken... "

Gerisini getirmekte zorlanıyormuş gibi ağzını büzdü.

"Allah kahretsin" diye bağırdı birden.

Bir sigara da ben yaksam dedim içimden. Vazgeçtim sonra. Arkadan gelecekleri dikkatle dinlemem gerekiyordu, bunu çakmıştım.

Yıldız Turanlı dosdoğru gözlerimin içine bakmaya karar verdi konuşmaya başlamadan önce. Nefes falan almadı kendisini toparlamak İçin.

"Seni sevdiğimi o zaman anladım, tamam mı?" dedi.

Ne dedi, ne dedi dedim içimden.

"Dünyanın âşık olunacak en son adamısın, Remzi Ünal, sen" diye devam etti Yıldız Turanlı. "Dünyanın en son adamı, anladın mı? Ama fark etmez dedim, ölmesin, bir tarafı sakat kalmasın yeter dedim, bir yolunu buluruz dedim, duygularını belli etmekte zorlanıyor dedim. Yaşından... "

Yüzüme baktı. En az eteği kadar gergin olmalıydı yüzüm.

Sigarasından bir nefes daha çekti, İşin zor kısmını atlatmış gibi hissediyordu kendini, eminim. Ben de olsam öyle hissederdim.

"...Benden daha büyük olması canını sıkıyor olabilir dedim..."

Çok ileri gidip gitmediğinden emin olmadığı için gereğinden uzun bir es verdi. Sigarasını kül tablasına bırakmakla süsledi bu sessizce arayı.

"Çok daha büyük..." diyerek doğrusunu söyledim araya girip,

"Her neyse..." dedi eliyle kafasının etrafında salınan yeni dumanlan kovalayarak. "Hallederiz, dedim. Direnirim dedim. Hayal bile kurdum. O reklamcı arkadaşının tanıdığı bir sürü şirket var. Birinde güvenlik şefi falan olur dedim... Bir bankada falan..."

Bende çıt yoktu.

"Senden çıt yok haftalardır" dedi Yıldız Turanlı. "Tamam dedim, adam yalnız yaşamaya alışmış bunca senedir. Yavaş yavaş dedim."

Hiç gereği yoktu ama hafifçe gülümsedim.

Yıldız Turanlı hafifçe gülümsememin ne anlama geldiği konusuna hiç takılmadı. Söyleyecekleri bitmemiş, üstelik zor bitermiş gibi hızlandı.

"Ama benim de sabrımın bir sınır var" dedi. "Bu akşam umutlandım. Yemek dedin. Evimde dedin... "

Yerimde karnım ağrıyormuşçasına kıpırdandım.

"Oynama yerinden" dedi kızgın bir bakış atarak bana. "Zurnanın zırt dediği yer geldi, dinleyeceksin... "

"Dinliyorum" dedim.

"Mumlar falan yoktu masada, tamam, daha erken, biraz laflar, sonra birlikte kurarız masayı. Üstelik senin tarzın değil, belki hiçbir şey söylemeden söyleyecektin söylemek istediklerini, oturur beklerdim. Pas atılacak yerde pas atardım. Akşamın programı buydu. Akşamın programı güzeldi. Sonra, ne oldu birden? Zırr telefon, beyimiz yeniden işe döndü. Yeniden kovalamaca, yeniden kavga, yeniden kurşunlar."

"Daha belli değil işi alacağım" diye girebildim araya. Bir etkisi olmadı.

"İşi alacağını daha telefonda ağzının sulanmasından anlayacak kadar tanıdım seni Remzi Ünal" dedi söylediklerimi duyduktan iki mikro saniye sonra. "Bana maval anlatma."

"Alacağım, tamam" dedim.

"Hiç olmazsa dürüstsün" dedi.

"Beni biraz dinler misin?" dedim.

"Bunca zamandır başka bir şey yapmadım" dedi. "Yani konuştuğun zamanlar."

"Biraz daha dinle" dedim.

"Öt!" dedi.

Gözlerime bakıyordu. Gözlerimin içine, taa derinlere bakıyordu. Onu kandırmaya çalışırsam anlayacak gibi bakıyordu. Onu kandırmaya girişmedim. Onu kandırmak gelmedi içimden.

"Ben de çok düşündüm" dedim. Sustum sonra.

"Eee?" dedi hepsi bu mu der gibi yüzüme bakarak.

Neyi, nasıl anlatacağımı düşünüyordum. Zordu.

Yüzüme bakmaya devam etti Yıldız Turanlı.

İnsanın söyleyecekleriyle daha söylemeden hesaplaştığı anlar vardır. Bu anlardan biriydi. Kafanıza doğru sıradan bir Shomen Uchi sallayan tikenizle yaşadığınıza çok benzeyen bir an. Ne yapacağınızı bilir uke'niz, yine de yapar.

Siz ne yapacağınızı bilirsiniz, karşınızdakinin de bildiğini çok iyi bilirsiniz, işin kötüsü, ne yapacağınızı bilen saldırganınız, izin verir size. Yap yapacağını der, karşıla, kontrol et, eklemlerimi direnemeyecekleri açılarda bük, gücümü bana karşı kullan, kilitle beni, fırlat beni, ne yapacaksan yap. iyi yap ama. iyi yapmaya çalışırsınız. Yaptıklarınıza izin verdiği için içinizden ona teşekkür ederek. Sıranın ona geleceğini bilerek.

Söyleyeceklerimle tam olarak hesaplaşamadığımı biliyordum. Konuşmam gerekiyordu ama. Daha fazla bekletemezdim uke'mi. Sıra ona da gelecekti. Konuşmam gerekiyordu. Küçük bir nefes aldım.

Tam ağzımı açacakken telefon çaldı. Yıldız Turanlı'nın yüzü gerildi. Daha da gerildi. Bir telefona, bir ona baktım.

Yıldız Turanlı bekliyordu. Telefon, bekliyorum, dedi bir kez daha çalıp. Bir ona, bir ona baktım.

Eşşoğlueşek herif bekleyemedi yarım saati dedim içimden. Ya da reklamcı arkadaşım söylemedi ona yarım saat izin istediğimi. Yıldız Turanlı bekliyordu. Ben de bekliyordum. Yüzünde anlayışlı bir gülümseme bekliyordum. Beklediğimi görmedim.

Telefon bir daha çaldı. Hiç beklemediğim bir üçüncü kişi saldırısıyla karşı karşıya gibi hissettim kendimi. Yılların içgüdüsüyle telefona doğru bir adım attım. Yıldız Turanlı ayağa kalktı. Kül tablasındaki sigara benmişim gibi hırsla bastırdı ateşi, iki parmağıyla birden ezdi, söndürdü. Attığım adımı geri alamadım.

Elimi telefonun ahizesine götürdüm, biraz sonra sakin sakin konuşacak olan ben değilmişim gibi kaldırdım. Yıldız Turanlının kararlı adımlarla salonun kapısına doğru yürümesini seyrettim bir yandan.

Dur gitme diyemedim arkasından. Diyebilirdim oysa. Telefonu yerine koyabilirdim. Arayan bir daha arardı. Dur gitme diyebilirdim filmlerdeki gibi. Diyemedim. Telefonun ahizesini iyice yapıştırdım kulağıma. Derin bir nefes aldım konuşmadan önce. Buna ihtiyacım vardı.

"Efendim" dedim en efendi sesimle.

Salonun açık kapısından Yıldız Turanlı'nın mantosunu giymeye çalıştığını görebiliyordum. Benim tarafıma hiç bakmıyordu.

"Remzi Ünal lütfen" dedi sesi kendisinden daha az görmüş geçirmişe benzeyen bir sekreter.

Yıldız Turanlı ayakkabısını giyerken eğildi.

Başlıyoruz dedim içimden. Ya da bitiriyoruz.

"Benim."

"Remzi Bey, değil mi?" diye ısrar etti kız.

Dış kapının önce açıldığını, sonra kapandığını duydum. Gereğinden biraz sert kapandı kapı. Başlıyoruz dedim ya dedim içimden. Gitti giden.

"Benim" dedim yeniden.

Derin bir nefes daha aldım. Bu birincisinden daha iyi geldi. Sanki damağımda duydum harama, kadar indirdiğim oksijenin kokusunu.

"Noyan Bey görüşmek istiyordu Remzi Bey" dedi kız. "Telefonunuzu… "

Sözünü kestim.

Telefonumu kimden aldığını biliyorum Noyan Bey'in" dedim. "Bağlayın lütfen."

Hemen efendim dedi kız. "Bir saniye bekleteceğim sizi."

Bir saniye bekledim. Bağlanmadı tabii. Biraz daha bekledim. Giden gitmişti nasıl olsa.

Remzi Bey?" dedi telefonda bu kez sahibinin ne yaşını ne görüntüsünü yorumlamama izin vermeyen bir erkek sesi.

"Benim" dedim üçüncü kez.

"Adım Noyan Sert" dedi adam. "Bana yardım etmeyi kabul ettiğinizi duyunca çok sevindim."

Cevap vermedim. Telefon kulağımda, ayak değiştirdim sadece. Yıldız Turanlı merdivenleri yarılamıştır çoktan diye düşündüm.

"Telefonda mı anlatayım derdimi, yoksa karşılıklı görüşmek mi istersiniz?" dedi Noyan Sert.

Artık bir cevap vermem gerekiyordu. Bir kez daha ayak değiştirdim.

"Bir özetleyin" dedim. "Gerekirse ayrıca konuşuruz."

"Bu benim de işime gelir" dedi Noyan Sert. "İlk izleniminizi hemen duymak isterim."

Noyan Sert malı biraz görmek istiyordu almadan önce. Haklıydı elbette. "Dinliyorum" dedim.

Bir an sessizlik oldu telefonda. Sonra reklamcı arkadaşımın Cumartesi çalışmalarından sonraki kahvaltılarda, önem verdiği bir şeyi anlatırken takındığı tavıra benzer bir tavırla konuşmaya başladı Noyan Sert.

"Mesele basit aslında" dedi. "Belki de ben abartıyorum. Kafam karıştı gerçekten, içimin rahat etmesi için…"

"Evet" dedim. Yıldız Turanlı dış kapıdan çıkmıştır, otoparka giden yaya yolunda yürüyordur dedim içimden. Bir türlü almaya elimin değemediği kablosuz telefonlardan biriyle konuşuyor olsaydım, gidişini seyrederdim pencereden diye düşündüm.

"Babam" dedi. "Babamı kaybettik dün. Kalp hastasıydı. Bekliyorduk diyemem. Beklemiyorduk da diyemem. Doktoru iyi diyordu, dikkat etmesi gerekir filan. Her zamanki uyarılar... İlaçlarını alıyordu."

"Bu arada başınız sağ olsun" dedim.

"Teşekkür ederim" dedi Noyan Sert. Sonra ara vermeden devam etti. "Nasıl olur bilirsiniz. Gelen giden. Akrabamız falan yoktur ama, bir kız kardeşim, bir ben. İşte müşteriler, dostlar falan geldi. Protokol ağırlıklı. Bugün eşyalarını toparlamak için evine gittim yeniden el ayak çekilince."

"Evet" dedim dinlediğimi göstermek için. Taksi bekliyordur şimdi sokağın başında dedim içimden.

"Gardırobunu boşalttım. Giysilerini, çamaşırlarını falan bir bavula koyuyordum. Bizim ajansta bir adamımız var görmüş geçirmiş, o nerelere verilebileceğini biliyormuş, ona verecektim."

"Evet" dedim yeniden. Bir kez daha ayak değiştirdim.

Noyan Sert anlatacaklarının en önemli yerine gelmiş gibi sesine yeni bir hava verdi.

"Gardırobunun üst bölümünde bir şapkası vardı. Humprey Bogart şapkalarından. Çocukluğumdan kalan görüntülerden biridir şapkalı babam. Son zamanlarda giymez olmuştu. Birden heyecanlandım. Eve götüreyim, belki arada giyerim falan diye uzandım. Çekip almamla... "

Tepkimi almak istercesine sustu. Ben müşterisi değildim halbuki Noyan Sert'in. O benim müşterim olacaktı. Hiç ses çıkarmadım.

"... Şapkanın altında bir tabanca varmış. Çekmemle düştü. Şaşkınlıktan tutamadım. Yerde yığılı giysilerin falan üstüne düştü Allah'tan... "

Bir kez daha sustu. Bu kez üzmedim kendisini. Remzi Ünal geri geldi nerelerden geldiyse.

"Patladı mı yoksa?" dedim.

"Yok canım" dedi Noyan Sert. Esprimi anlamamıştı. İyi bir espri değildi zaten. Neyse, gelecek sefere daha iyisini yapardım. "Patlamadı, niye patlasın" diye devam etti Noyan Sert sanki mutlaka açıklaması gerekiyormuş gibi. Sustu sonra. Daha çok nasıl biriyle karşılaştığını çözmeye çalışıyordu galiba.

Canım hafiften sigara istemeye başladı. Başladığım şeye devam edeyim dedim içimden.

"Tamam" dedim. "Tuhaf bir yer seçmiş tabancasını koymak için. Ama neden bu kadar şaşırdınız anlamadım?"

"Babamın tabancası yoktu ki" dedi Noyan Sert soruma şaşırmış bir sesle..

Evet, bir sigara iyi olacaktı.

"Yok muydu?" dedim. "Emin misiniz?"

"Eminim elbette. Ne alakası var babamın tabancayla mabancayla. Tek başına yaşayan, emekli bir adam. Tabanca edinecek son adam bana sorarsanız. Neden benim kadar şaşmadığınıza şaştım doğrusu. Sizin var mı tabancanız?"

"Yoo" dedim.

"Gördünüz mü, herkesin yok" dedi Noyan Sert.

Neden tabancam olmadığına ilişkin bir açıklama yapmak istemedim.

"Bir yerde bulmuş olmasın?" dedim. "Ya da bir arkadaşının falan?"

"Bir yerde bulduğu tabancayı neden dolabında şapkasının içine saklasın?" dedi Noyan Sert. "Arkadaşının olsa bile. Sonra

hemen her gece konuşuyorduk kendisiyle. Hiç söz etmedi bana. Ne bulduğundan, ne satın aldığından, ne birisinin verdiğinden."

"Tuhaf dedim.

Tuhaftı gerçekten.

"Tuhaf ya" dedi Noyan Sert. "Tuhaf ya. Onun için aradım sizi."

Sigaranın yanına kahve istemiyordum şimdilik ama.

"Ne yapabilirim pek anlamadım" dedim.

"Bir yolunu bulup, bu tabancanın nerden çıktığını anlayabilirseniz içim çok rahat edecek" dedi Noyan Sert. "Babamın hayatında bilmediğim bir unsurun olması çok rahatsız ediyor beni. Anlıyor musunuz?"

"Anlıyorum" dedim.

Pek anlamıyordum ama öyle söyledim.

"Dün gece uyumadım düşünmekten. İnsanın aklına tuhaf tuhaf şeyler geliyor. Benim babam. Tabanca. Gidip birini mi vuracaktı desem, ne alaka. Kendini vuracak desem, tövbe, tövbe. Yani...Canım sıkıldı çok."

"Kız kardeşiniz ne diyor?"

Yalnızca iki fırta bile razıydım.

"Daha bu tabanca işinden söz etmedim ona" dedi Noyan Sert. "Zaten perişan. Üstelik benden çok daha pimpiriklidir, kafasını karıştırmayayım iyisi mi dedim. Bir yandan da doğru mu yapıyorum diye düşünüyorum. Belki bir şey biliyordur hani. Ama sanmam. Son yirmi dört saattir neredeyse son haftada konuştukları, yaptıkları ettikleri her şeyi en azından on kere dinledim. Tabancadan filan söz etmedi. Babamın gidip Carrefour'dan kendisine yeni bir uzaktan kumanda almasını istediğini bile anlattı ince ince, tabancadan filan hiç söz etmedi."

"Başka kardeşiniz yok" dedim soruyla karışık bir tonlamayla. Cevabını beklemeden ekledim. "Anneniz ne zaman... "

Sorumu bitirmemi izin vermedi Noyan Sert.

"Altı ay önce kaybetmiştik onu da" dedi. "Bu çok dokunmuştu babama tabii. Bizim yanımıza gelme önerilerimizi falan hep reddetti. Yalnız yaşamakta ısrar etti," Sigara paketi çok uzaktaydı. Telefonun kordonu yetmezdi uzanmama. Belki kablosuz bir telefon alma işini çok daha ciddi bir biçimde ele almam gerekiyordu.

"Yanına birisini bulmayı denemediniz mi?" dedim.

"Denedik" dedi Noyan Sert. "Nafile. Gülsüm Hanım'dan sonra kimseyi istemem çatımın altında dedi. Biz de çaresiz her gün telefonla aramaya karar verdik. Uyguladık da son güne kadar. Sabahlan kardeşim, akşamlan ben. Fia, bir de uzmanlığını bitirmeye çalışan bir doktor kız bulduk, haftada bir uğrayıp bakıyordu genel durumu ne diye. Ona itiraz etmedi artık."

"Temizlik, yemek falan."

"Kapıcının karısı. Başkasını istemedi. Zaten annem hayattayken de gelirdi kadın evlerine. Ona alışıktı."

Doğrudan sormayayım dedim.

"Ne iş yapardı babanız?"

Noyan Sert güldü. ilk kez gülüyordu.

"Mirasyedi..." dedi.

Ben gülmedim. bir daha telefona gelmeden önce sigaramı peşin peşin yakmaya karar verdim.

"Gerçekten de öyleydi" dedi Noyan Sert sesindeki gülücüklerin dozu gitgide azalarak. "Dedemin dedesinin falan çok büyük toprakları varmış Konya taraflarında. Sata sata bitirememişler. Ben çocukken de hatırlıyorum, arada bir yok olurdu babam. Döndüğünde bayağı keyifli olurdu. Bize acayip hediyeler getirirdi. Soranlara arazi sahibiyim derdi. Sonra biz okulları falan bitirdik. Ayça evlendi. Siz sıranızı savdınız, artık bir şey satarsam torunlara diyordu.."

"Başka kimse var mı ailede?" dedim. Bu miras konusu hoşuma gitmişti. Birde sigara olsaydı parmaklarımın arasında.

"Yok" dedi Noyan Sert. "Ben, kız kardeşim, bir de kocası. Yani eski kocası. Bir, İki ay önce ayrıldılar. Ayçanın bir kızı var, daha altı yaşında. Başka kimsemiz yok."

Bir an sessizlik oldu aramızda. Artık sormam gerektiğini düşündüm. Benden istediği şeyle ne alakası olduğunu bilmiyordum. Ama sormalıydım. Canı sıkılacaksa da çaresi yoktu. Nasıl olsa defalarca anlatmıştı birilerine. O anlatmadıysa kız kardeşi.

"Nasıl oldu?" dedim. Gerekli sözcüğü bulamıyormuş gibi bir an durakladım. "Vefatı?"

Noyan Sert hatırı sayılır bir soluk verdi telefonun öteki ucunda.

"Dün sabah küçük doktorun uğrama günüydü. Babam böyle diyordu kıza. Küçük doktor. Ayça kızın gelip gitme saatini bildiği için, muayenesi bitsin, durum nasıl öyle sorayım diye biraz geç aramış. Telefon açılmamış. Biraz bekleyip yeniden aramış. Yine açan olmayınca kapıcının karısını aramış gidip bir baksın diye. İçine kötü bir şeyler doğduğu için... Kapıcının karısı çıkmış yukarıya. Babamı yatakta bulmuş. Bana haber verdiler sonra."

Bunu bilmenin neye yarayacağını da bilmiyordum ama yine de sordum.

"Defin ruhsatını sizin küçük doktor mu verdi?" dedim.

"Hayır" dedi Noyan Sert. "O gelememiş zaten dün. bir işi çıkmış. Babamın hastalığını teşhis eden bir doktoru vardı, ona ulaşmaya çalıştık, bulamadık. Süleyman gidip belediyeden mi ne, aldı raporu."

Bir soluk da ben verdim. Süleyman da kim demedim artık.

"İşte böyle." dedi Noyan Sert anlatılabileceklerin bittiğine işaret edercesine. Aynı fikirde değildim ama bunu ona söylemedim. Noyan Sert aradaki boşluğu değerlendirdi.

"Ne diyorsunuz bu tabanca işine?"

Aklıma bir şey gelmiyordu. Aklıma gelen Noyan Sert'in de aklına gelmiş olmalıydı. Yine de bir deneyeyim dedim.

"Babanızın evraklarına falan baktınız mı?' dedim. "Bir ruhsat falan var mıydı? Bulundurma, taşıma?"

"Yok" dedi. "Bakmadım. Hiç aklıma gelmedi. Denese miydim?"

"Herhalde yoktur" dedim. "Arazi sahiplerine ruhsat verirler genellikle. Bir ihtimal dedim."

"Yok canım" dedi Noyan Sert. "Adamın tabancası olsa, bunca yıl bir tek kere söz etmez mi, göstermez mi? Evimizde tabanca sözünün edildiğini bile hatırlamam."

"Nasıl bir tabancaydı?" dedim daha önce sormayı akıl etmediğim için kendi kendime kızarak.

Bir an durakladı Noyan Sert.

"Eee, bilmem..." dedi. "Tabancadan falan anlamam ben. Öyle normal bir tabanca. Zaten şaşkınlıktan uzun uzun bakamadım bile."

Namlunun ucunu koklayıp koklamadığını sormamın gereği yoktu herhalde. Sormadım. "Her neyse" dedi Noyan Sert aramızdaki sessizliği değerlendirerek. "Bulabilir misiniz bu meret tabancanın nereden çıktığını?" Konuşmaya başlamadan önce bir kez daha ayak değiştirdim. Telefonun ahizesini dayadığım kulağımı da. Beni çok iyi dinlemesini sağlamalıydım.

"Noyan Bey" dedim. "Hiç sonuçlanmayacak gibi görünen şeylerden sonuçlar çıkardığım olmuştur. Deneyebilirim. Ama peşinen söylemem gerek. Bir tabancanın gelmişini geçmişini, bir şeylere karışıp karışmadığını bulabilmenin başka yolları da var."

"Biliyorum" dedi Noyan Sert. "Gazete okumak işimin önemli bir parçasıdır."

"Devletin elindeki teknolojik imkânlar benim elimde yok."

"Polise ya da savcılığa başvurmak aklımın köşesinden bile geçmedi" dedi Noyan Sert. "Başvursam bile beni ciddiye bile almazlar herhalde. Ortada suç falan yok."

"Bilemem" dedim. "Benzer bilgilere daha karışık yollardan ulaşabilecek insanlar da var."

Noyan Sert yorum yapmadı bu kez.

"Belki onlardan biriyle tanışmanızı sağlayabilirim. Ama uyarayım, dostlarınızın listesinde görmek istemeyeceğiniz tipte birisidir. Çıkaracağı fatura da benimkinden on kat daha kalın olur."

"Hayır, hayır!" dedi Noyan Sert. "Hayır. Benimki... Benimki masum bir merak.

Durduk yerde başıma iş açmak istemem."

"Vallahi ben de" dedim. "Ama nereye kadar gitmek istediğinizi bir sormam gerekirdi."

"Teşekkür ederim. Açıkçası doğru insanla konuştuğuma şimdi daha çok inandım. Bana hakkınızda söylenenleri düşünüyorum da, siz kendi yeteneklerinizi biraz küçümsemiyor musunuz?"

Cevap vermedim. Bir soru sordum cevap yerine. Malı satmıştım. Nasıl olsa bir yerden başlamam gerekiyordu. Sonrasına Allah kerimdi. Benim için oldukça pahalı olmuştu ama malı satmıştım.

"Babanızın evine bir göz atabilecek miyim?" dedim.

"Elbette" dedi Noyan Sert. "Bana ihtiyacınız olacak mı?"

Kendisine başka bir nedenle ihtiyaç duyuyordum ama bunu da söylemedim.

"Fark etmez" dedim.

Konuşmanın sonunun yaklaştığını görünce rahatlamıştım biraz.

"Tamam" dedi Noyan Sert. "Ne zaman isterseniz haber verin, Süleyman götürür sizi. Gerçi kapıcının karısında da anahtar var ama."

"Anlaştık" dedim. "Bu akşam bir göz atayım istiyordum."

"Akşam olursa ben de gelirim. Evin girdisini çıktısını biliyorum nasıl olsa."

Evin girdisini çıktısını bilenlerin gizlenen bir şeyi bulma şansının kimi zaman daha düşük olduğunun farkında değildi doğallıkla. Onu bu konuda aydınlatmayı gerekli bulmadım.

"Tabanca nerede?" dedim onun yerine. "Sizde mi, evde mi?"

"Babamın koyduğu yere bıraktım" dedi Noyan Sert. "Yatak odasında iki kapılı kocaman bir dolap vardır. Sağdaki bölmede. Yukarda. Şapkanın altına mı, yanına mı bıraktım hatırlamıyorum. Orada ama."

Saatime baktım. Akşama çok vardı. Denizin kenarında biraz yürüyüş yapmak iyi gelecekti. Kadir - Muazzez Güler çiftini anardım. Olanları düşünürdüm.

"Bulurum" dedim. "Sizin Süleyman beni yedide alabilir mi? Beşiktaş'tan?"

"Tamam" dedi Noyan Sert. "Nerden alsın?"

"İskelenin önünde beklerim. Tam yedide."

"Anlaştık. Mercedes'i almasını söylerim. Siyah Mercedes. Plakası..."

Siyah Mercedes'in plakasını ezberledim.

"Tamam" dedim. "Gelirseniz görüşürüz."

"Son anda müşterilerden biri tuhaf bir şey çıkarmazsa geleceğim" dedi Noyan Sert hafifçe kıkırdayarak.. "Hem sizle konuşacağımız bir konu daha var."

"Konuşuruz" dedim. Malı satmıştım nasıl olsa. Konuşmamızı tek başına gözden geçirince fiyat daha da artardı. "Hoşça kalın."

Telefonu kapadım.

Paketimin durduğu sehpaya erişmem iki saniyeden kısa sürdü herhalde. Saldırdım. Sigarayı yakıp üst üste iki nefes çektikten sonra etrafıma baktım. Koltukların iki yanına, sehpanın, masanın üstüne. Yıldız Turanlı geri gelmesini sağlayacak bir şey unutmamıştı arkasında. Arkasında bir sürü şey bırakarak gitmişti. Belki gelirdi, belki gelmezdi. Portmantonun oralara da baktım. Bir şey unutmamıştı. Birkaç nefes daha çektim sigaramdan. Sonra Yıldız Turanlı'nın sigarasının yanına söndürdüm. Saate baktım yeniden. Telefonun başına gittim.

Reklamcı arkadaşımın ajansını çevirdim.

Adıma aşina olan resepsiyoncu kız hemen bağladı beni. Reklamcı arkadaşıma değil elbette, kişisel sekreterine. O da tanıyordu beni az çok, arama nedenimi filan sormadan hedefime ulaştırdı.

"Alooo" dedi reklamcı arkadaşım neşeyle.

"Yarın sabah gelemem belki antrenmana" dedim peşin peşin.

"Neden?" dedi. "Hani dedikodu verecektin bana?"

"Çalışmam gerek" dedim.

"Anlaştınız mı?"

"Evet" dedim.

"Derdi neymiş?"

"Bunu sana söyleyemem" dedim. "İsterse kendi söyler. Kendine sor. Ama sen bana bir bilgi verebilirsin meslektaşın hakkında."

"Pis dedikoducu" dedi reklamcı arkadaşım. "Sor bakalım."

"Senin Noyan Sert'in sevgilisi var mı?" dedim. "Birlikte yaşadığı biri falan?" Reklamcı arkadaşım cevap vermeden önce kıs kıs güldü kulağımın dibine.

"Remzi Ünal" dedi. "Bu soruyu böyle sorduğuna göre ya çok safsın ya da çok uyanık."

Hangisi olduğumu bilmiyordum. Sesimi çıkarmadım.

Reklamcı arkadaşım devam etti.

"Noyan Sert'in memleketin en çok satan kadın yazarlarından birinin sevgilisi olduğunu Cumartesi geceleri dışarı çıkan herkes bilir."

Edebiyatla ilgim yoktu. Gala-Şamdan-Alem ahalisiyle de. İkisinin arasında bir yerdeydim. Ama bu bilgi reklamcı arkadaşımın ukalalığını açıklamıyordu yeterince.

"Ama?" dedim.

"Aynı zamanda ajansının genel müdürlüğünü bihakkın yürüten cadaloz karıyla da evlidir."

"Adları gelsin" dedim nereden duyduysam.

"Yazarı tanıyorsundur canım" dedi. "Simin Saraylı."

Gecenin ikisinde tekrar yayınlanan bir programda gördüğümü hatırladım kadını. Saçları oğlan gibi kesilmiş, ince suratlı, kendinden emin bir kadındı. Sunucuyla heyecanlı heyecanlı konuşurlarken Muazzez Tahsin Berkant'ın kitapları sık sık görüntüye geldiğine göre, benzer şeyler yazıyor olmalıydı. Televizyonun sesi kısık olduğu için neler konuşulduğunu duyamamıştım. Simin Saraylının sesinin neye benzediğini de.

"Tanıyorum" dedim. "Cadaloz?"

"Yasemin Sert."

"Yasemin Hanım'ın Simin Hanıma bir itirazı yok mu?" dedim.

"Vallahi bilmem" dedi reklamcı arkadaşım. "Epeydir evli olduklarına göre yok demek ki." Gülmemi bekler gibi bir es verdi telefonun öteki ucunda. Hiç gülmedim.

"Anladım" dedim. "Sağ ol."

"Ne anladım ben bu işten?" dedi reklamcı arkadaşım. "Hani biraz verirdin, biraz alırdın?"

"Kuralları, en iyi, onları iyi bilenler bozabilir" dedim. "Hoşça kal."

Cevabını beklemeden kapattım telefonu.

Bir kural daha bozulmamıştı. Saptırdığı ya da sakladığı bir şey mutlaka olurdu bütün müşterilerimin. Mutlaka.

Bölüm 3

Yediye beş kala Beşiktaş iskelesinin önünde siyah Mercedes'i bekliyordum, iskeleye girenler azalmıştı. Kuyrukta müşteri bekleyen taksiciler artmıştı. Ellerim, tıpkı simitçi, Milli Piyangocu ve piknik tüpüyle aydınlanan tezgâhının başında ayakta duran okunmuş kitap satıcısı gibi cebimdeydi. Islık çalmıyordum. Şimdi bir kahve iyi gelecekti hani, ama Üsküdar motorlarının biraz ötesindeki deniz manzaralı kafeye bir kez daha gidecek zamanım yoktu. Ortaya çıkarsa seyyar kahveciden bir çay alırdım belki.

Saatime baktım bir kez daha.

Yüze kadar saysam mı dedim kendi kendime. Yapacak başka şey olmadığı için iyi bir fikir gibi geldi önce. Sonra vazgeçtim. Geleceği varsa ben yüz demeden de gözükecekti ilerdeki üstgeçidin altından siyah Mercedes.

Gözüm üstgeçit tarafında, yerimde yaylanarak bekliyordum. Taksiler, evet, belediye otobüsü, evet, kendini zor taşıyan bir Kartal, evet, portakal satıcısının ittiği üç tekerlekli araba, evet, bir taksi daha, evet, siyah Mercedes hayır.

Benden başka sevgilisini, arkadaşını, müşterisini bekleyen kimse yoktu.

Beşiktaş iskelesi'nin önündeki soğuk yavaş yavaş içime işlemeye niyetliydi. Paltoma ellerimi cebimden çıkarmadan sarıldım sanki bir işe yarayacakmış gibi. "Remzi Bey!" dedi birisi Denizcilik Müzesi tarafından bir yerlerden. Bana seslenildiğini

algılamadım önce. Çay yerine sıcak bir salep de iyi giderdi diye düşünüyordum. Sonra kafamı çevirdim.

"Remzi Bey?" diye bağırdı bu kez ünlemini soruya dönüştüren kabak kafalı adam. Hayır, kafası kızları etkilemek için kabak değildi. Kızları, kadınları etkileyecek yaşı çoktan geçmişti. Biraz biraz Münir Özkul'a benziyordu, yaşı dahil. Nice ölümler, nice doğumlar görmüş, halk işi bir bilgelik, maaşının sınırlarını aştığı belli bir sadakat ve kendisine benzeyen insanlarla kolay iletişim kurabilmenin verdiği güvenle dolu bir suratı vardı.

Kendini zor taşıyan Kartal'ın yanı başında dikiliyordu. Üst üste birkaç kez boyanmışa benzeyen açık mavi bir Kartal.

Gri bir palto giymişti. Beşiktaş'ın ara sokaklarında yüksek-lere asılmış ikinci sınıf kadın ve erkek giysileri arasında bulama-yacağınız cinsten bir palto.

Paltonun eteklerinin altından gözüken blucin pantolon, boyaya benimkinden daha çok ihtiyacı olan ayakkabılarda biti-yordu.

Kabak kafalı adama doğru bir iki adım attım.

"Remzi Bey, değil mi?" dedi gülümseyerek. Elini uzattı.

Kendini zor taşıyan Kartal'a bakarak elini sıktım. Gülümse-yişi biraz daha uzadı.

"Noyan Bey özür diledi" dedi. "Bir işi çıktı ajansta. Siz gidin eve, ben sonra gelirim, dedi."

"Anladım" dedim.

"Buyurun" dedi elini Kartal'ın kapısına açarak. Otomobilin çevresinden dolaştım, ön yolcu kapısına doğru yürüdüm. Kabak kafalı adam ağır hareketlerle Kartal'e girdi, eliyle uzanıp kapının kilit düğmesini yukarı kaldırdı.

İçeri girdim. Doğrusu temiz bir otomobildi. Arka koltukta üst üste küçük paketler yığılmıştı. Paketlerin her birinin yan tarafına birbirine benzeyen kartvizitler yapıştırılmıştı. Otomobilin

içi matbaadan yeni çıkmış kâğıt kokuyordu. Gerektiğinden fazla bol, işe yarayacağından kuşku duyduğum emniyet kemerini bağladım.

Kabak kafalı adam otomobili hareket ettirdi. İstanbul'a yeni gelmiş bir Burdurlu kadar dikkatli kullanarak Barbaros'un heykelinin arkasından dolanıp trafiğin içine daldı. İşimi yapmam için beni rahat bırak der gibi bir hali vardı.

Ortaköy'e doğru gitmek isteyen otomobilleri hafiften kızdırarak, sola, Barbaros Bulvarına yöneldik.

Kartal'ın dikiz aynasında üzerine çarpı çekilmiş bir sigara simgesi sallanıyordu, olur, içmem dedim içimden. Arkama dayanıp yolu izledim. Paltomun düğmelerini açmamıştım, ellerim kucağımda gidiyordum.

Kabak kafalı adam göz ucuyla bile bakmıyordu bana. Bir deneme yapayım dedim. "Başınız sağ olsun."

"Sen sağ ol beyim."

Devamı gelmedi.

Bir daha denedim.

"Küt diye gitti ha!" dedim. "Adamcağız..."

Direksiyona daha sıkı sıkı sarıldı.

Son kez denedim.

"Hepimizin sonu toprak" dedim.

Felsefe de işe yaramadı. Kabak kafalı şoförüm dünyanın bütün kalp krizleri bir araya gelse döndürüp başını bakmayacaktı. Bütün dikkatini yola, önümüzden giden, solumuzdan sağımızdan bizi geçen otomobillere, her an yola atlayabilecek yayalara vermişti.

Köprü sapağını da geride bıraktık. Trafik biraz azalmıştı ama açık mavi Kartal'ın hızı artmadı.

Cevap vermeye zorunlu olacağı bir soru geldi aklıma sonra.

"Neredeydi merhumun evi?" dedim.

Kabak kafalı adam soruma cevap vermek için otomobilin Darphane sapağındaki trafik ışıklarında tümüyle durmasını bekledi. Sonra nasıl böyle salak bir soru sorabiliyorsun der gibi bakışlarla yüzüme baktı.

"Akatlar'da Beyim" dedi. "Bahar Sitesi."

Açık mavi Kartal'ı yeşil ışıkta hareket ettirmeden önce başını iki yana salladı yolunda gitmeyen bir şeyi tespit etmişçesine.

Hay Allah dedim içimden. Doğru sorulan doğru zamanda sormanın sonu olmadığını düşündüm sonra. Komşumdu Noyan Sert'in hâlâ adını bilmediğim, yalnız yaşayan ama şapkasının altından nerden çıktığı belli olmayan bir tabanca çıkan merhum babası. Bahar Sitesinden benim eve yürüyerek sekiz dakikada gidebilirdiniz. Hani bakkala çakkala giderken görmüş bile olabilirdim adamı.

Arkama biraz daha yaslandım.

Ben de oralarda oturuyorum demedim Münir Özkul suratlı adama. Aklıma ev sahibim geldi, unutmaya çalıştım o konuda yapmam gerekenleri.

Açık mavi Kartal hızını hiç değiştirmeden ilerlemeye devam etti. Nereye gittiğimizi bildiğim için yola ilgimi kaybetmiştim. Bu kadar yakın bir yere gidiyor olmasaydık biraz kestirirdim dedim içimden. Dışarı, dükkânlara, billboard'lara, kısmetini arayan çekicilere, gelene geçene baktım. Sürücüm de benimle konuş diye ölmüyordu zaten. Bir sigaram eksikti. Yıldız Turanlı'yı aklıma getirmemeye çalıştım.

Otomobilimiz Bahar Sitesinin girişindeki taksi durağını geride bırakıp, soldan ikinci apartmanın önünde yavaşlayınca yol boyunca duyduğum eksikliği gidermek için harekete geçtim. Kabak kafalı sürücüm yola park etmiş araçların arasında bir boşluk var mı diye ileriye bakıyordu. Paketimi çıkarıp, sigaralardan birini ağzıma yerleştirdim. Yakmadım ama. Çakmağım

elimde bekledim iki Opel Vectra'nın arasında bulduğu boşluğa park etmesini.

Aynı anda çıktık otomobilden. Kapıyı kilitlemesini izledim sigaram ağzımda, ama yakmadan. Sonra arkasından yürümeye başladım kaldırımda.

Bahar Sitesi Yaprak Apartmanı'nın girişine bahçeden yükselen sekiz-on basamaktan sonra erişiyordunuz. Kendi evine gider gibi rahat ilerleyen kabak kafalı adama, demir kapının anahtarını cebinde ararken yetiştim. Yandaki düğmeleri hızla gözden geçirdim o kapıyı açarken.

Kapı girişindeki zil butonlarına inanacak olursanız, Sert soyadlı kimse oturmuyordu bu apartmanda. İnanmadım elbette.

Sonra içeri girdik. Girişteki posta kutularının üzerinde yalnızca daire numaraları vardı. Kılavuzum duvardaki otomatiğin düğmesine bastı. Sonra merdivenlerden yukarı yöneldi. Yönetimin duyuru panosuna uzun boylu bakamadan ben de peşinden.

Bir kat çıktık. Kılavuzum hiç duraksamadı. Bir kat daha çıktık.

Deminden beri elinde tuttuğu anahtarlıkla üçüncü katın merdivenlerinin bittiği köşenin tam karşısındaki kapıya saldırdı. İki ayrı kilidi olan, tahta görünümlü çelik bir kapıydı. Gözetleme deliğinin üstündeki levhada bir grafik tasarımcının seçtiği belli olan harflerle adı yazılıydı birkaç gün önce terki diyar etmiş komşumun. Nihayet. Nurullah Sert.

Kılavuzum çelik kapının alttaki kilidine soktuğu anahtarı uzun uzun çevirdi.

Sonra ikinci kilidi kullanmadan kapıyı açtı. Daha tüm vücudu içeri girmeden elini uzatıp kapının yanındaki düğmeye bastı. Antre aydınlandı. Peşinden içeri girdim. Demir kapı kunt bir sesle kapandı ardımdan. Burnuma beklediğim koku gelmedi.

Uzun süredir havalandırılmamış yalnız yaşayan ihtiyar evleri kokusu gelmedi.

Tam karşımda kocaman bir buzdolabı vardı. Sağdaki açık kapıdan gördüğüm ince uzun mutfağa sığmayacak kadar büyük, yerleştirildiği yeri yadırgamış bir Westinghouse. Mutfak kapısının hemen ötesindeki buzlu camlı kapının arkasında apartmanın dışındaki bahçeye üstten bakan bir salon olmalıydı. Sola giden koridorda arkadaki odalarla banyo vardı mutlaka.

Kılavuzum önce paltosunu çıkardı, Westinghouse'un çaprazındaki portmantoya astı. Sonra ayakkabılarını çıkardı, portmantonun alt tarafındaki ayakkabılıktan bir terlik çekti, giydi. Kendi terliği gibi giydi terliği. Paltosunun altından V yakalı koyu sarı bir kazak, alacalı bir kravatla beyaz bir gömlek çıktı.

Paltosunun gösterdiğinden daha ince bir gövdesi vardı.

Ona uymadım. Paltomun düğmelerini açtım yalnızca.

"Buyurun" dedi bana sonra, buzlu camlı kapıyı göstererek.

Buzlu camlı kapıyı açıp salona girdim. Kılavuzumun yapması gerekenleri yapması için kenara çekildim sonra.

Kabak kafalı adam, önce kapının yanındaki düğmeye dokundu, sonra sanki bir şeylere hayıflanıyormuş gibi homurdanmaya benzer anlaşılmaz sesler çıkararak perdelere saldırdı. Dört kollu avizenin şıngırtılı ışığının altında göze ilk çarpan şeyler de, koyu mavi ağır perdelerdi. Yalnız yaşayan ihtiyar kokusu yoktu ama sanki perdeler yüzünden ağırlaşmıştı hava bu odada. Perdeler hışırtıyla yana çekilir, açılan pencerelerin ardından, pis bir İstanbul kışında ne kadar temiz hava gelebilirse o kadar temiz hava gelirken, ben salonu gözden geçirdim, ilk göze çarpan şey benimkinden epeyi büyük olan televizyondu. Altındaki krom rengi sehpada video, DVD çalar ve Digitürk'ün cihazı üst üste yatıyordu. Televizyonun tam karşısında, gördüğüm en kocaman sallanır koltuk duruyordu. Yanındaki sehpada üç

uzaktan kumanda ve telefonla. Telefon benim almayı sık sık aklımdan geçirdiğim, telesekreterli kablosuz bir cihazdı. Koltuğun öteki yanında, içinde tek bir basılı kâğıt olmayan bir gazetelik vardı. Yerler kısa tüylü, duvardan duvara sarı bir halıyla kaplıydı. Kare yemek masası, soldaki pencerenin önünde duvara dayanmıştı. Yalnızca iki kenarında sandalye vardı. Kapının yanındaki duvar, uzun, yüksek arkalıklı deri bir divan tarafından boydan boya işgal edilmişti. Kapının öteki yanından başlayan camlı vitrinde, çok sayıda içki şişesi sergileniyordu. Vitrinin bir katı, telkari işlemeli bir eski zaman nalını ve yüzükoyun duran bir fotoğraf çerçevesi dışında boştu. Tüm duvarlar, birbirini izleyen baklava desenli duvar kâğıdıyla kaplıydı. Duvar kâğıtlarının üzerinde altı noktada, daha koyu renkli dikdörtgen bölgeler vardı. Pencerelerin altında çıplak kalorifer radyatörleri uzanıyordu.

Nurullah Sert'in oturma odasında başka eşya yoktu Sehpanın üzerinde kül tablası da,

Ayakta kalakaldım. Ağzımda yanmamış sigara.

Kabak kafalı kılavuzum işini bitirince elini hey gidi hey der gibi salladı. "Arkada iki oda daha var" dedi yüzüme dik dik bakarak. "Mutfak balkonu hariç 120 metrekare."

Anladım birden.

Doğruyu bilmesinin işime gelip gelmediğini kestiremediğim için açıklama yapmadım ama. Başımı salladım. Vitrine doğru ilerleyip yüzüstü yatan çerçeveyi elime aldım. Fotoğraf çektirmek için giyinip süslenmiş dört kişi vardı fotoğrafta. İki kadın, iki erkek. Erkekler birbirlerine, kadınlar hepsine düşman gibi duruyorlardı. Yine de sırıtıyorlardı kuşkusuz fotoğrafçının komutlarına uyarak. Fotoğrafı daha fazla incelememe kılavuzumun sırtımdan hissettiğim bakışları engel oldu. Çerçeveyi yerine bırakıp, pencereden dışarıdaki manzaraya baktım. Sokak lambasının ışığı

yapraksız dalların arasından çarpıyordu insanın gözlerine. Baharda manzaranın hoş olacağı açıktı.

Geri döndüm.

"Bakalım" dedim.

Buzlu camlı kapıdan çıkıp loş koridorda yürüdük.

Ben öndeydim. Soldaki kapıyı açtım kapadım. Küçük, alaturka bir tuvalet vardı burada. Sağdaki kapıyı açtım.

Küçük bir odaydı bu. Yalnızca küçük bir dolap, bir pikeyle örtülmüş bir yatak ve yatağın başucuna bir komodin vardı. Yerler çıplaktı.

"Sürekli hemşire gerekirse diye şey ettiydik" dedi arkamdan kabak kafalı kılavuzum.

Cevap vermedim.

Sonra gelen kapının kolçağı çıkarılmıştı. Duraksadım. Kılavuzum konuşmaya gerek duymadan eliyle omzuma hafif dokunarak yol gösterdi bana. Koridorun sonundaki üçüncü kapıya yöneldim. Ağır ağır açtım.

Soğuktu bu oda. Pencereler açıktı, kareli tül perdeler çok hafif uçuşuyordu, ince, uzun bir odaydı. Kılavuzum ışıkları yaktı arkamdan uzanıp. Tam ortada odayı gereksiz daraltan kolonlardan aradaki duvarın yıkılıp iki odanın birleştirildiğini gördüm ortalık aydınlanınca.

Başı odanın dibindeki duvara bitişik iki kişilik koca demir borulu karyola, Konya'nın hangi eşraf konağından getirilmişse, getirildiği gün kadar parlak, getirildiği gün kadar ışıl ışıl duruyordu. Üstünde Gülsüm Hanım'ın çeyizinden dün çıkarılmış kadar taze ve temiz görünen örtüler vardı. İşlemeli, ele gelir bir kumaştan örtüler. Tabloyu birbirlerinden hiç ayrılmamışa benzeyen iki kırlent yastık tamamlıyordu. Karyolanın pencere tarafındaki komodinin üstünde bir telefonla boş bir su bardağı vardı. Komodinin çekmecesini açsam bir takım kalp ilaçlan bula-

caktım muhtemelen. Karyolanın her iki yanında da başka bir şey yoktu. Uçuşan kareli perdelerin hareketlendirdiği pencerelerin karşısına düşen duvar, boydan boya geyikli bir duvar halısıyla kaplıydı.

Demir karyolanın ayakucundan sonraki boşluk, odanın iki yanından kendisini gösteren kolonlara kadar geliyordu. Yatak odasına katılmış ikinci odadaki yan duvar boydan boya yine bir eşraf konağından getirilmişe benzeyen iki kanatlı dev bir elbise dolabıyla kaplıydı. Dışarıda elimi attığım kolçaksız kapı bu dolabın arkasında kalıyordu. Dolabın karşısındaki pencerelerin önüne karşılıklı iki berjer koltuk yerleştirilmişti- Koltukların birinin arkasında ayaklı bir lamba vardı. Uzun odanın bitimindeki duvarda camlı bir kütüphane, yanında oldukça gelişmiş bir müzik seti vardı. Kütüphanenin geniş raflarının hepsi kitapla değil, içine yerleştirilmiş 33'lük plaklarla doluydu.

Ellerim cebimde yatağın ayakucunda durdum, odaya baktım. Yanmamış sigaram hâlâ ağzımdaydı.

Kabak kafalı kılavuzum benim bile duyabileceğim bir sesle içini çekti.

Evi görmeye gelen bir emlak komisyoncusunun merhum Nurullah Bey'in giysi dolabını kurcalamaya başlamasını ona nasıl izah edeceğimi düşünüyordum şimdi. Yanmayan sigaramı elime alıp ağır ağır odanın ikinci bölümüne doğru yürüdüm. Peşimden geldi.

Berjerlerin önünde durduğu pencereler de açıktı, sağdakinden kafamı uzatıp dışarı baktım. Yandaki apartmanla aradaki boşluğu oluşturan bahçe bakımlıydı. Emlak komisyoncusunu çöpe attım sonra.

Berjerlerden arkasında ayaklı lamba olana oturdum. Bu Nurullah Sert'in koltuğu olmalıydı. Karşımdaki koltuğu işaret ettim,

"Otursana Süleyman Efendi" dedim.

Evi Noyan Sert'a bildirdiğimiz fiyatın iki katına sat, farkı bölüşelim demişim gibi şaşırdı. Elini kabak kafasından geçirdi önce. Sonra yüzüne sinirli bir gülümseme geldi.

"Otur, otur" dedim. "Biraz konuşalım."

Sağına soluna baktı oturmadan önce. Berjerin içine, bacaklarını birleştirip hemen kalkacakmış gibi oturdu. Sonra merakla yüzüme baktım. Çok önceleri sormam gereken soruyu sordum.

"Soyadın ne senin?"

Yüzündeki merak iyice koyulaştı.

"Çiçek" dedi. Araya bir boşluk verdirdi, "...Beyim..." diye ekledi.

"Emlak komisyoncusu değilim ben" dedim. Yanmamış sigarayı yeniden dudaklarıma yerlerleştirdim.

Biraz rahatlar gibi oldu Süleyman Çiçek. Ama rahatlamadı, terliklerini birbirine sürtmesinden kestirdim bunu.

"Anlamalıydım" dedi. "Onlar geveze o olurlar."

"Dinleyecek adam bulursam ben de konuşmayı severim" dedim. "Noyan Bey babasının ölümünden sonra kafasını karıştıran bir şeyi bulmam içini çağırdı beni."

Eliyle bir kez daha kabak kafasını sıvazladı. Yetmedi bir daha. Hafif hafif beyazlaşmaya başlayan kaşlarının üzerinde bir iki damla ter gördüm.

Dur bakayım dedim kendi kendime. Bu yüzden sustum.

"Bir kabahatimizi mi görmüş Noyan Bey?" dedi Süleyman Çiçek benim konuşmaya niyetli olmadığımı anlayınca.

"Yoo..." dedim kendisiyle derdim olmadığını anlatan bir sesle. "Şu tabancanın nerden çıktığını merak ediyor."

"Hangi tabancanın?"

Hemen gelmişti soru. Bir ara daha verdirdim.

"Babasının" dedim sonra.

"Nurullah Beyimin tabancası yoktu ki."

Yakmadığım sigarayı elime alıp onunla da eşraf evinden çıkma dolabı gösterdim.

"Aç şunu."

Bir dolaba bir bana baktı Süleyman Çiçek. Sonra yeniden dolaba.

"Aç, aç" dedim ne dediğini bilen birisinin vurgularıyla.

Bir kere daha sıvazladı kabak kafasını. Kaşlarının üzerinde beliren terin gerisi gelmemişti.

Ayağa kalktı. Dolaba doğru hızla yürüdü. Elini kapağın seramik tutamağına atmadan önce dönüp bana baktı. Sigarayı tutan elimle cesaretlendirdim onu.

Ağır ağır açtı dolabı. İçinde bana göstermek istemeyeceği bir şey varmış gibi ağır ağır.

Yarısı boşaltılmıştı dolabın. Askılıkların durduğu boru yakası kürklü kalın bir paltonun dışında boştu. Koyu mavi renkli bir Samsonite bavul, boşluğa sığsın diye verevine yerleştirilmişti. Kilitlerin dilleri yerlerine yerleştirilmemişti. Gözlerimi yukarı kaldırdım.

Bogart şapkası üstte ne olduğunu buradan anlayamadığım kumaş yığınının önünde bütün görkemiyle duruyordu. Bize doğru bakıyordu şapka. Nurullah Sert'i sevmeye başladığımı düşündüm, iki yanı da boştu şapkanın.

"Şapkayı dikkatle kaldır" dedim oturduğum yerde yönümü o tarafa doğru çevirerek. "Dikkatli ol, altında bir şey var. Düşürme."

Süleyman Çiçek dudaklarının arasından bir şeyler mırıldandı önce. Sonra parmaklarının ucunda yükseldi. Elini yeni doğmuş bir kedi yavrusunu tutacakmış gibi abartılı bir biçimde yükseltti, şapkaya dokundu. Sonra yanlış yere park etmiş bir otomobili kaldıran bir çekici vinci gibi yukarıdan kaldırdı şapkayı.

Sanki giyecekmiş gibi evirip çevirdi elinde. Tabancayı ondan önce gördüm ben.

Namlunun üst kısmını seçebiliyordum oturduğum yerden. Gez ve arpacığını. Siyah, pırıl pırıl, öldürme potansiyeli yüksek.

Elimdeki sigarayı yeniden ağzıma yerleştirip ayağa kalktım, iki adım atıp parmaklarımın ucuna yükselme ihtiyacı duymadan gardırobun içine uzandım. Humprey Bogart şapkanın yanında duran kumaş yığınını karıştırdım hızla. Elime beyaz bir atletle uzun paçalı bir don geldi. Beyaz atletle tuttum aldım durduğu yerden tabancayı. Hareketimle bir rüyadan uyandı sanki Süleyman Çiçek, Bogart şapkayı aldığı yere bıraktı hızla. Sonra yüzüme baktı.

"İşte bu tabanca" dedim.

Sig Sauer p232. Açık avucumun içinde, Nurullah Sert'in beyaz atletinin ortasında kapkara yatıyordu. Emniyeti kapalıydı. Kabzasını kavrasam ele iyi otururdu kuşkusuz.

Elimi yukarı kaldırdım biraz Süleyman Çiçek'e göstermek için. Soru sorar gibi baktım.

"Hiç görmedim Nurullah Bey'in elinde" dedi. "Evin içinde..."

"Oğlu da görmemiş" dedim. "Merak ettiği de bu işte."

"Bir yerde mi buldu acaba?"

"Bilemem" dedim. "Oğluna kızma hiç söz etmemiş."

"Allah Allah!" dedi Süleyman Çiçek.

"Öyle" dedim.

"Valla benim bildiğim hiç sevmezdi öyle silah külah" dedi Süleyman Çiçek. "Ortalıkta hiç ruhsat filan görmedin, değil mi?" dedim.

"Görmedim valla" dedi Süleyman Çiçek. "Olsa görürdüm. Nurullah Bey'in nesi olacak gizli? Her şeyi ortada. Telefonun, elektriğin falan sözleşmeleri, şusu busu aha şuradaki dosyada."

Başıyla camlı kütüphanenin alt tarafındaki kapağı işaret etti. "Olsa görürdüm. Başka nereye koyacak?"

Sig Sauer p232'yi Nurullah Sert'in atletine iyice sarıp paltomun cebime koydum. Kaşları hafifçe çatıldı Süleyman Çiçek'in. Aldırmadım. Dolaba dönüp Bogart şapkanın arkasındaki kumaş yığınının geri kalanını karıştırmaya başladım. Elime bir şey değmedi.

Yerinde şöyle bir sallandı Süleyman Çiçek.

Askılıktaki yakası kürklü paltonun sağ cebine attım elimi. Boştu. Geri çekemedim ama öteki cebe bakmak için. Süleyman Çiçek bileğime yapışmıştı.

Hayrola der gibi dönüp yüzüne baktım.

"Beyim olmuyor ama" dedi.

Sesimi çıkarmadım. Bileği yaşına göre güçlü tutuyordu kolumu.

"Olmuyor ama böyle sağı solu karıştırmak" dedi kendine güvenen bir sesle.

Ağır ağır ona doğru döndüm yüzümü.

"Haberi var Noyan Bey'in" dedim olabildiğince sakin bir sesle.

"Orasını bilemem" dedi. Hâlâ tutuyordu bileğimi. "Bana Remzi Bey'i Beşiktaş iskelesinden al, eve götür, bakacak, dedi. Sağı solu karıştırsın, bırak demedi."

Yüz yüzeydik şimdi. Bileğimi hâlâ tutuyordu. Tam dodo'da ayakta junte katatetori tekagami başlangıcı durumdaydık. Bileğimi hafif içeri ve yukarı kıvırdıktan sonra, öteki elimle yüklenip dengesini kolaylıkla bozabilirdim. Ama bunu yapmadım.

Yapabileceklerimi sanki yüzümden okudu Süleyman Çiçek. Elini çekti bileğimden. "Kusura kalma beyim" dedi. "Kusura kalma ama, izin veremem sağı solu karıştırmana Noyan Bey burada yokken."

"Sorularıma cevap veriyordun ama" dedim hafifçe gülümseyerek.

"O ayrı" dedi. "O ayrı, sağı solu karıştırmak ayrı. Kusura kalma."

Yüzü ciddiydi.

"Pekala" dedim. "Mutfakta vardır, bir kahve pişir ikimize, şöyle içelim karşılıklı."

Elimdeki sigarayı gösterdim.

"Bir de sigara yakarız. Kafam dumanlandı."

Yerinden bir santim bile kımıldamadı. Yüzüne kendine güvenden kaynaklanan kocaman bir gülümseme geldi.

"Deniyor musun sen beni beyim?" dedi.

Belki deniyordum ama bir kahve gerçekten iyi gelecekti.

"Gelecek değil mi..." dedim "Noyan Bey?"

Tam o sırada içerden kapının zilinin çaldığını duyduk

.

Bölüm 4

Bir tür ateşkes ilanı gibi rahatlattı Süleyman Çiçek' i zilin çalması. Bir iki saniye kıpırdamadan durduk karşılıklı. Sanki önce kimin kapıya doğru hareket edeceğini bekler gibiydik. Onu daha fazla üzmemeye karar verdim.

Önce ben hareket ettim. Elimdeki hırpalanmış sigarayı açık pencereden dışarı fırlattım kapı ya yönelmeden önce.

Ardımdan geldi.

Nurullah Sert'in ışıltılı demir karyolasının yanına geldiğimizde bir kez daha çaldı zil. Önce ben, bir adım arkamda Süleyman Çiçek, hızlandık.

Koridoru önce geçtim. Antrenin genişliğine erişince kenara çekildim. Duvara yaslandım. Süleyman Çiçek zil üçüncü kez çaldığında açtı kapıyı. Hafif eğilerek, sonuna kadar.

Önce bir kadın girdi içeri.

Altes.

Yasemin Sert, bu oydu herhalde, sonradan olmadıysa, altes doğmuştu. Bana bu izlenimi veren saçlarıydı sanırım, ihtişamlı bir topuzu vardı. Topuzu oluşturmak için alnının üstünden geriye doğru çekilmiş saçlar, yüzünü geriyordu sanki. Emir vermek için yaratılmış dudaklar, emri ikileten olursa duruma göre bakışlarıyla eritecek ya da ezecek gözler, dilediği insanı, durumu, sözü küçümsemeye hazır bir burun.

Ayak bileklerine kadar uzanan, pahalı olduğu ilk bakışta anlaşılan bir manto giymişti. Markasını çıkaramadım elbette. Sivri burunlu bir çizme ucu gördüm ayaklarında.

"Ne kadar uzun sürdü kapıyı açman!" dedi Süleyman Çiçek'in yüzüne bakmadan.

Sonra beni gördü.

Gülümsedim. Fotoğrafta bu kadar altes değildi ama, diye düşündüm içimden..

Bana gösterdiği tepkiyi birisine anlatacak olsam gülümsedi demem gerekirdi ama gülümsemedi. Dudakları biraz kımıldadı. Bakışları değişmedi ama. Ezmeye ya da eritmeye karar verememişti.

Olurdu böyle şeyler. Dikkatimi arkasından içeri giren adama verdim.

Noyan Sert, bu da o olmalıydı fotoğrafta Altes'in yanında durduğuna göre, ellerini ovuşturarak girdi içeri. Oysa kaloriferi çok iyi çalışan bir otomobilleri olmalıydı. Yüzü karısının yüzünden daha küçüktü, sanki bu yüzden yalnızca çenesini kaplayan bir sakal bırakmıştı. Küçük, yuvarlak gözlükleri, zaten küçük olan gözlerini daha da küçük gösteriyordu. Boynunda işini bilen bir dermatoloğa göstermeye değecek kadar büyük bir et beni vardı. Sakalı ve gözlükleri, şaka olsun diye takılan plastik sakal gözlükleri andırıyordu nedense.

Palto konusundaki beğenileri yıldan yıla hiç değişmiyordu anlaşılan, üstündeki palto Süleyman Çiçek'in giydiğinin neredeyse aynısıydı. Daha yenisi ama. Yakasından içeri düzgünce yerleştirilmiş Kaşmir bir atkı vardı fark olarak. Önce karısına, sonra bana baktı. Ellerini hâlâ ovuşturuyordu.

"Hoş geldiniz" dedi Süleyman Çiçek ortaya.

Ona cevap veren olmadı.

Noyan Sert ellerini birbirinden ayırıp bana doğru ilerledi. Omzumun yardımıyla dayandığım duvardan ayrıldım. Uzattığı eli sıktım.

"Remzi Bey?" dedi. "Memnun oldum."

"Ben de" dedim.

"Gezdiniz mi evi enine boyuna?" diye sordu Süleyman Çiçek'e.

"Gezdik Noyan Bey" dedi Süleyman Çiçek. "Ama Remzi Bey... "

Noyan Sert sözünü kesti onun.

"Evet, evet," dedi. Karısına döndü.

"Remzi Bey sana bahsettiğim emlak danışmanı şekerim" dedi. "Bir baksın istedim eve."

"İsmet Bey vardı ya" dedi Yasemin Sert.

Süleyman Çiçek bana baktı. Yüzünde tek bir kıl oynamadı. Ona bir göz kırptım.

Hiç konuşmaması gerektiğini anlayacak kadar sağduyu sahibi olduğuna emindim. "Remzi Bey buraların uzmanı ama şekerim" dedi Noyan Sert.

Yasemin Sert tatmin olmadı.

"Akmerkez'in dibinde ofisi olan adam buraların uzmanı değilse nerenin uzmanıdır Noyan?" dedi.

Noyan Sert durumu idare etmeye çalıştı. Gözlüklerinin arkasındaki gözleri biraz daha küçüldü sanki.

"Olmazsa birlikte çalışırlar." Bana döndü. "Öyle değil mi?"

"Hanımefendiyi memnun etmeye çalışırız" dedim.

"Bana ne Noyan?" dedi Yasemin Sert. "Ev senin, eşyalar senin. İster al, ister sat."

Antrenin kalabalığında gereğinden çok durduğunu belli eden bir biçimde omzunu silkti, buzlu camlı kapıyı açıp salona girdi altes.

"Olur mu şekerim" dedi Noyan Sert arkasından hareketlenerek. "Senin onayın olmadan… "

Süleyman Çiçek'le yalnız kaldık antrede. Bir kere daha göz kırptım ona. Eliyle kabak kafasını sıvazladı cevap olarak.

İçerden Tarkan'ın sesi yükseldi önce. Bir iki mezür sonra değişti, salak bir yerli sitcom'un konuşmaları gelmeye başladı. Sonra Noyan Sert'in sakalı ve gözlüğü belirdi kapıda.

"Bir kahve yapabilir misin bize Süleyman?" dedi arkamdaki adama. "Gelsenize içeri" dedi bana.

Süleyman Çiçek mutfağa, ben salona yöneldim. Kahve ikramına dahil olup olmadığımdan emin değildim ama. Yasemin Sert televizyonun karşısındaki görkemli koltuğa oturmuştu. Mantosunu çıkarmamış, iki yana salmıştı yalnızca. Mantonun içinden çizmelerine kadar uzanan dökümlü bir elbise fışkırmıştı. Uzaktan kumanda elinde, televizyona bakıyordu. Kapıdan içeri bir adım attım, dikildim.

"Ne gerek vardı kahveye?" dedi Yasemin Sert. "Suna beni bekliyor, geç kaldım zaten. Hem sen Ayçaya gitmeyecek miydin?"

"Ama sen istedin benimle gelmeyi" dedi Noyan Sert. "Remzi Bey'le iki satır konuşayım, bırakırım seni.

"İstemem, atlar bir taksiye giderim, durak şurada" dedi Yasemin Sert. "Zaten pişman oldum seninle geldiğime. Hadi konuşun". Önce elini sivrisinek kovalar gibi salladı havada. Sonra net bir hareketle yerinden kalktı, ikimize de bakmadan odadan

çıktı. Arkamda koridordaki ayak seslerini, sonra banyonun açılan kapanan sesini duydum.

Noyan Sert bana döndü.

"Ne diyorsunuz?" dedi alçak bir sesle.

"Eve doğru dürüst göz atamadım" dedim bağırmadan. "Adamınız babanızın sırlarını korumaya kararlıydı."

"Tabanca?" dedi Noyan Sert.

Paltomun cebine vurdum.

"Onu aldım" dedim. "Eve de bir bakarım sonra el ayak çekilince."

İçerden banyo kapısının açılıp kapanma sesi geldi tekrar.

"Anladım" dedi Noyan Sert daha yavaş bir sesle. Aklına geldi sonra.

"Nasıl gireceksiniz içeri?"

"Bir yolunu bulurum" dedim. Sustum.

Yasemin Sert içeri girdi. Koltuğa oturmadı ama, pencerelere doğru yürüdü. Dışarı baktı. Mantosuna sarıldı, pencereyi kapatmadı.

"Ben gidiyorum Noyan" dedi. "Bırakacak mısın beni?"

"Kahve istemediğinden emin misin?" dedi Noyan Sert.

"Sabahtan beri on sekiz kahve içtim Noyan" dedi karısı. "Sen o yönetmen bozuntusuyla çan çan yaparken, ben kafamı kaldıramadım ödemelerden."

"Tamam şekerim tamam" dedi Noyan Sert. "Ben de bir tuvalete gideyim, çıkalım." Yere bakarak odadan çıktı. Dikildiğim yerden sesimi çıkarmadan Yasemin Sert'e bakıyordum. Bakışlarımı sırtında hissetmiş gibi geri döndü. Gözleri ezme modundaydı.

"Emlak komisyoncusuna benzemiyorsunuz hiç" dedi. "Noyan söylemese ihtimal vermezdim."

"Bir tahminde bulunun" dedim. "Neye benziyorum?"

Eve girdiğinden beri ilk kez gerçeğe benzer bir biçimde gülümsedi. Kollarıyla mantosuna daha sıkı sarıldı.

"Pilota" dedi hiç duraksamadan. "Sürekli rüzgârları bulutları kollayan bir haliniz var."

Midemde bir yerler kasıldı. Kısa sürdü kasılma ama.

"İnsan hiçbir meslekte rüzgârları bulutları kollamadan ayakta duramaz" dedim. Yasemin Sert'in gözleri yumuşadı cevabımı duyunca.

"On yıl daha genç olsaydınız sizden iyi senior müşteri temsilcisi olur derdim" dedi gerçek mi sahte mi olduğunu anlayamadığım bir gülümseyişle.

Müşteri temsilcisinin ne yaptığını öğrenmiştim reklamcı arkadaşımın ajansına gide gele.

"Benim işimde de müşteriler önemlidir" dedim.

"Hadi Yasemin!" diye bağırdı Noyan Sert dışardan.

Yasemin Sert kapıya doğru yürüdü. Antreye girince geri döndü. Hemen arkasındaydım.

"Dikkat edin kandırmasınlar Noyan' ı" dedi.

"Ha ha ha" diye güldü Noyan Sert. Eli paltosunun cebindeydi.

Tam o sırada Süleyman Çiçek elindeki tepsiyle mutfaktan çıktı. Üç fincan kahve vardı tepside.

"Kahveye kalamıyoruz Süleyman" dedi Noyan Sert. "Sen Remzi Bey'i bırakırsın istediği yere."

"Gerek yok" dedim. "Bir taksiye atlar giderim." Evimin buralarda olduğunu belirtmeye gerek duymadım.

Altes kapıyı açtı, bir iki adım attı, kocasını bekledi dışarıda.

"Tamam o zaman" dedi Noyan Sert Süleyman Çiçek'e. "Eve git sen de. Sabah ilk iş kartvizitleri bırakmayı unutma Şakir Beye."

"Unutmam" dedi Süleyman Çiçek.

Elindeki tepsiyle mutfağa girdi.

"Hadi Noyan!" dedi karısı kapının dışından.

Bana döndü Noyan Sert. Paltosunun cebindeki elini çıkardı uzattı elimi sıkmak için aceleyle.

"Görüşürüz" dedi. "Bir gelişme olursa haberleşiriz."

"Tamam" dedim. "Bir gelişme olursa haberleşiriz."

Kapıyı arkalarından kapadım.

Süleyman Çiçek yeniden belirdi mutfağın kapısında.

"Bir dakika bekle beyim" dedi. "Şu fincanları yıkayıp, pencereleri kapayayım, çıkalım."

"Keyfine bak" dedim. "Ben de bir tuvalete gireyim, kaçıyorum."

Bir kez daha sıvazladı kabak kafasını.

"Kusuruma bakmadın değil mi beyim" dedi. "Noyan Beyden habersiz bir iş tutmayalım dediydim."

"Dert etme" dedim. "Her şeyin bir yolu bulunur. Kolun yaşına göre sağlam ha, haberin var mı?"

Mutfaktan içeri girmeden önce, muzaffer bir Kırkpınar pehlivanı gibi gözlerinin parladığını gördüm.

Koridorun sonuna yürüdüm. Banyonun kapısını açtım. Kapıyı tam kapamadan girdim içeri. Kişisel ıvır zıvırları toplanmış, şahsiyetinden geriye pek bir sey kalmamış bir banyoydu işte. Tuvalet kâğıdı bırakılmıştı bir tek yerinde. Küvet, bataryanın altında bir süredir denetimsiz damlayan suyun oluşturduğu sarımsı bir kireç lekesi dışında tertemizdi. Aynanın önündeki tezgâh boştu. Lavabonun sağ tarafında epey küçülmüş bir sabun vardı yalnızca.

Sonra hemen çıktım dışarı.

Mutfağa doğru baktım. Süleyman Çiçek görünmüyordu ama akan suyun sesini duyabiliyordum.

Zamanıdır şimdi dedim içimden.

Yatak odasından içeri süzüldüm.

Işığı yakmadan yürüdüm birleştirilmiş odanın dibine doğru. Yerini bildiğim dolabın içinde, yerini bildiğim yakası kürklü paltoya eriştim hızla. Sağ cebe bakarak zaman yitirmedim. Elimi sol cebe daldırdım. Parmaklarımın ucuna değen kâğıt parçasını aldım, paltomun cebine attım.

Dolabı kaparken durdum.

Humprey Bogart şapka bana bakıyordu.

Ben de ona baktım. Elimi uzatıp aldım.

Yatak odasından çıktım. Mutfağa kulak kabarttım. Su sesi gelmeye devam ediyordu. Banyoya girdim. Sifonu çektim. Suyun gürültüsünün arasında dışarı çıkıp kapıyı kapadım. Antreye doğru yürüdüm.

Şapkayı gövdemin arkasında tutarak seslendim mutfağa doğru.

"Çıkıyorum ben" dedim. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar beyim" dedi Süleyman Çiçek içerden.

Evin kapısını arkamdan kapadım.

Nurullah Sert'in ömrünün son günlerini geçirdiği evin kapısı tok bir sesle kapanınca elimi cebime attım. Merdiven otomatiği apartmana giren ya da çıkan birilerinin bana bıraktığı bir miras gibi aydınlatıyordu ortalığı. Yakası kürklü paltodan çıkardığım kâğıda baktım.

Hassiktir dedim ganimetimin katlarını açtıktan sonra.

Pencereli bir zarftı bu. Üzerinde Acıbadem Levent Kliniğinin künyesi yazılıydı.

Belki daha ağır bir küfür bulmalıydım içi boş olduğu için.

Süleyman Çiçek içerideydi.

Müthiş bir sigara içme isteği belirdi içimde. Sönen merdiven boşluğunun ışığını tekrar yakıp aşağıya inmeye başladım. Önünden geçtiğim kapılardan ne ses ne ışık sızıyordu dışarıya, ikinci katta cebimden sigaramı çıkardım. Birinci kata indiğimde

çakmak elimdeydi. Dış kapının önünde durdum. Apartmana gelenleri karşılayan kalın paspası ayağımla demir kapının kapanmasını engelleyecek biçimde ittirdikten sonra yaktım sigaramı.

Gelen giden yoktu. Hava soğuktu. Paltoma iyice sarındım. Şapkayı kafama geçirdim.

Cebimdeki Sig Sauer'i yoklayarak yürüdüm. Bahar Sitesinin girişindeki taksi durağının camları iyice buğulanmıştı. Soğuk havada, küçücük bir kulübede sürekli çay kaynatırsanız, camlar buğulanırdı. Canım müthiş kahve istedi. Saatime baktım. Gece daha gençti. Daha tam olarak gece bile olmamıştı. Gecenin olmasını evde beklemeye karar verdim.

Adımlarımı hızlandırdım eve kadar.

İçeri girer girmez, telesekreterin ışığına baktım. Bunu her zaman yaptığımdan daha büyük, daha farklı beklentilerle yaptığımı fark ettim sonra. Kimse aramamıştı, kadın ya da erkek. Telesekreterin açık konumda olup olmadığını kontrol ettim yine de gereksiz yere. Açıktı ama arayan olmamıştı. Sig Sauer p232'yi çıkarıp masanın üstüne koydum beyaz atletin içinde. İçi boş yakışıklı zarfı da yanına. Paltomu çıkardım. Evin içinde dolaştım bütün ışıklan yakarak. Bunu pek sık yapmazdım. Yaptım ama. Yatak odam, son haftalarda sıklıkla görüldüğü gibi tertipliydi. Yatak örtüsünün kenarı, kimi otellerdeki gibi kıvrılmıştı üçgen halinde. Bir iç çektim.

Üstümdekileri çıkardım sonra. Bu akşam için giydiğim gökyüzü mavisi kazağı dolabımın içine fırlattım. Ütülü pantolonumu çıkardım, son zamanlarda alıştığından çok yıkandığı için dikişlerinden şaşkınlığa uğrayan blucinimi giydim. Belki bir iki de kilo almıştım.

Mutfağa gittim sonra.

Yiyemediğimiz akşam yemeği için yaptığım ön hazırlığı oluşturan öte beriyi yerlerine tıktım. Kendime bir kahve yaptım sonra. Neskafesi her zamankinden çok konmuş bir kahve. Bırakmamış olsaydım kocaman bir kadeh viski içerdim. İçmedim ama. O kadar da değil dedim kendi kendime.

Kahvem elimde salondaki masanın başına dikildim. Ölümcül makine oracıkta masum masum duruyordu. Gözlerime çok şey söylemedi. Nurullah Sert'in Sig Sauer'iyle biraz daha yakından haşır neşir olabilmek için yarını beklemem gerektiğine karar verdim. Ne olur ne olmazdı.

Kahvemi alıp bilgisayarın başına gittim sonra. Nekahet döneminde kendime ödül olarak satın aldığım yeni bilgisayardaki yeni Microsoft Flight Simulator 2004 un başına geçtim.

Bu versiyon daha iyiydi.

Her yeni versiyon bir öncekinden daha iyi oluyordu zaten. Yeni uçaklar, yeni havaalanları ekleniyordu. Görünüm gerçeğe daha yakındı. O yüzden başarısız inişlerin sonundaki çakılmalar daha çok acıtıyordu içimi. Ama çakılmalara pes etmiyordum. Derin bir nefes alıyor, yeniden havalanıyordum. Hâlâ yolcu taşımaya cesaret edemiyordum.

Kendi kendime milyonlarca kere küfrederek üst üste uçtum, iki kahve daha içtim arada.

Cessna'mın saati 11:30'u gösterdiğinde kalktım bilgisayarın başından.

Yatak odasına gidip giyindim.

Siyah, boğazlı bir kazak seçtim. Pantolonumu siyah bir blucinle değiştirdim. Kullanılmayan misafir odasındaki yatağın altında duran alet çantasını çektim eğilerek, içindeki ıvır zıvırları gözden geçirdim. Birbirine karışmış çeşitli boy çivilerin arasında masum bir alet gibi duran maymuncuğumu aldım. Lizbon'da hırsızlar bit pazarından aldığım maymuncuğumu. Bizi istemeyen

kimi kapıları birlikte ikna ettiğimiz maymuncuğumu. Alet çantasını yerine ittim, içeri geçtim. Antredeki dolaptan montumu giydim. Salona yürüdüm. Nurullah Sert'in şapkasını başıma geçirdim. Tabancaya yalnızca baktım. Altı kalın lastik botlarımı giydim sonra. Tıraş olmaya gerek duymamıştım.

Aynada kendime şöyle bir göz attım çıkmadan önce.

Remzi Ünal... Şu Hava Kuvvetleri'nden müstafi, THY'den kovulma, kendisine saygısı olan hiçbir "frequent flyer'ın adını bile duymadığı sekizinci sınıf charter şirketlerinde bile tutunamayan, şu sıralar sayenizde MS Flight Simulator'un Cessnasını her çakışında inatla bir daha yükselen eski pilot, exkaptan, nevzuhur özel detektif Remzi Ünal.

İşe çıkıyordum. Yeniden işe çıkıyordum. Belki çıkmasam daha iyi olurdu ama yeniden işe çıkıyordum.

Yarım iş bırakmamak için işe çıkıyordum.

Gece iyice soğumuştu ama fazla yürümeyecektim. Yine de adımlarımı hızlandırdım.

Bir polis otomobili ağır ağır geçti yanımdan, araba ya da ev faresi olmadığımı onlara gülümseyerek gösterdim. İnandılar mı bilmiyorum. Şapkama bakmadılar ama.

Taksi durağında yalnızca iki taksi bekliyordu. Küçük kulübenin camları hâlâ buğuluydu.

Nurullah Sert'in oturduğu apartmanın girişinde ayakkabılarımdan hiç ses çıkmadan ilerledim. Merdivenleri duraksamadan çıktım. Paspas koyduğum yerde duruyordu. İçeri girerken eski yerine ittim onu ayağımla.

Üçüncü kata çıkarken kimseyle karşılaşmadım.

Çelik kapının önünde hiç duraksamadan montumun cebinden maymuncuğumu çıkardım. Kendi evimin kapısını açıyor gibi kilide yerleştirdim. Merdiven otomatiğine üçüncü kez basmaya ihtiyaç duymadan açılıverdi kapı. Aferin lan dedim içimden, içeri

girer girmez ardımdan kapadım kapıyı. Maymuncuğu cebime koydum.

Ev sessizdi. Temiz kokuyordu. Sıcaktı.

Kapının yanındaki düğmeye basıp antreyi aydınlattım. Bıraktığımız gibiydi ortalık.

Nerden başlayacağımı düşünerek kısa bir süre antrenin ortasında dikildim. Evde üst üste içtiğim kahvelerin sindirim sistemimi terk etmek için telaşlandığını hissettim sonra bir an. Dur bakalım dedim içimden. Sonra evin tek görmediğim yeri olan mutfağa yöneldim, içeri girip ışığı açtım.

İnce uzun, tertipli, çok temiz, neredeyse steril bir mutfaktı burası. Gülsüm Hanım'ın eksikliğini en çok burası hissediyor gibi geldi bana. Bir sürü dolap vardı. Sanki kapakları uzun süredir açılmamış gibi duruyorlardı. Yıkanıp ters çevrilmiş üç kahve fincanı lavabonun yanına bırakılmıştı.

Fırının, mikrodalganın kapaklarını açıp içlerine bakmak içimden gelmedi.

Işığı açık bırakarak çıktım dışarı. Antredeki kocaman Westinghouse'un kapağını açtım, içi büyüklüğüyle çelişecek derecede boştu. Meyvelik, portakal ve mandalina doluydu. Üç greyfurt vardı.

Orta raflarda tencerelerin içine konulmuş, yarın yenilmeyi bekleyen yemekler falan yoktu. Benim buzdolabıma da girmesi ile çıkması arasında uzun süre geçmeyen hazır pizzalardan gördüm. Üç karton da süt.

Kahvaltılık bölümü en zengin bölümüydü buzdolabının. Beş çeşit ithal peynir gördüm, iki kase doymamış yağ oranı yüksek kahvaltılık yağdan vardı. Siyah ve beyaz zeytinler iki küçük kasede duruyordu. Portakal, vişne ve gül reçelleri küçük boy kavanozlarındaydı.

Westinghouse'u kapadım.

Salona geçtim. Dört kollu avizeyi şenlendirdim ilk iş olarak. Perdeleri açmak içimden gelmedi.

Odaya egemen olan dev ekranlı televizyon kör kör bakıyordu kocaman gri gözüyle. Elim uzaktan kumandalara gitmedi. Şöyle bir baktım etrafa. Kişiliksiz bir salondu burası. Gülsüm Hanımla Nurullah Bey'in diz dize yaşadıkları bir hayatın izleri bilinçle silinmeye çalışılmış gibi. Işıkları açık bırakıp çıktım.

Hemşire odasına uğramadım koridordan arka odaya doğru geçerken.

Nurullah Bey'in aradaki duvar yıkılıp birleştirilmiş uzun yatak odasının girişinde durdum ışıkları yaktıktan sonra. Aşağı doğru uzanan odaya baktım.

İki kişilik yatak, üstündeki ince iş örtüleri, solda tek başına duran yastığıyla gel uzan üstüme diyordu sanki. Demir karyolanın duruşuna bakarsanız, içinde yatan birisi de benim durduğum açıdan seyrediyordu odayı aşağı yukarı. Kendimi her sabah uyandığında ölmediğine şaşan ihtiyar bir kalp hastasının yerine koymadım ama. Rafları 33'lük plaklarla dolu camlı kütüphane odanın en kıymetli eşyası olduğunu sessizce bağırıyordu.

Odanın aşağısına doğru ilerleyip, berjer koltuğun arkasındaki ayaklı lambayı da açtım. Dönüp dolabın kapağını açtım. Yakası kürklü paltonun bütün ceplerine baktım sırayla. Elimi çektiğimde boştu.

Devam o zaman dedim içimden. Süleyman Çiçek yanımda değildi, istediğim gibi karıştırabilirdim ortalığı.

Nereden başlasam diye düşündüm. Odanın girişine yürüdüm yeniden.

Yatağın başucundaki komodinin çekmecesini çektim. Kalp ilaçlan falan yoktu. Bir tansiyon ölçme cihazı gördüm. Yanında bir dürbün.

Doktorların kullandığı cinstendi cihaz. Üç kollu bir ahtapot gibi yatıyordu çekmecenin içinde. Kola sarılan bölümünün üstünde bir ilaç firmasının adı yazıyordu. Sanki toparlanmadan sıkıştırılmıştı çekmeceye kullanıldıktan sonra. Dürbünü elime aldım. 9 x 22'lik , sevimli bir opera dürbünüydü, iki yandan katlanıyordu. Ortasında bir ayar düğmesi vardı. Gözlerime götürdüm. Odanın diğer ucuna baktım dürbünün içinden. 33'lük plakların yan kenarları bir tarağın kirli dişleri gibi göründü gözüme.

Dürbünü gözümden çekip en yakındaki pencereye baktım. Kareli perdeler manzarayı kapıyordu. Yatağa doğru biraz eğilip, yatan birinin görüş alanında neler olabileceğini kestirmeye çalıştım. Bir işe yaramadı. Odanın ışıklarını kapayıp perdeleri çekmeyi sonraya erteledim.

Dürbünü yerine yerleştirip, çekmecenin altındaki kapağı açtım. Boştu. Tamtakır. Bu bana tuhaf geldi. Kapadım kapağı.

Demir karyolayı terk etmeden önce elimi yatağın altına daldırıp, başucundan ayak ucuna kadar hızla gezdirdim. ilk ganimetim bir mendil oldu. Kullanılmamış bir mendil. Kapı tarafındaki uzun kenarda başka bir şey yoktu. Ayak ucundaki kısa kenar da boştu. Pencere tarafındaki kenarın başucuna geldiğimde elim sert bir şeylere değdi.

Üç kaset çektim yatağın altından. İkisi çok kullanılmış, epeyce el değiştirmiş kutusuz VHS kasetlerdi. Üstlerindeki etiketler yolunmuştu. Üst üste birkaç etiketin yapıştırıldığı belli oluyordu yırtıklardan. Üçüncüsü üstünde mayolu kızların fotoğrafının durduğu bir karton kapaklı Benny Hill kasetiydi. Kutunun kartonuyla kaset arasında katlanmış bir kâğıt vardı.

Benny Hill kasetlerinin prospektüsü olmaz dedim içimden. Kaseti kartonun içinden çektim. Dörde katlanmış bir kâğıt düştü içinden.

Acıbadem Levent Kliniğinin logosunu görür görmez cebime attım katlanmış kâğıdı. Kasetleri yerine yerleştirdim. Mendili de.

İkinci odaya doğru ilerledim. Daha bakılacak yerler vardı. Sonra durdum. Mesanemde beliren baskının ikinci dalgasını bir kez daha ertelememeye karar verdim. İlk kez işemeyecektim izinli ya da izinsiz girdiğim yabancı evlerde.

Geri döndüm. Yatağın yanından hızla ilerledim. Odadan çıktım. Bir elimle yatak odasının hemen yanındaki banyonun kapısına el atarken, öbür elimle elektriğin düğmesine bastım.

Kapıyı açtım.

Keşke açmasaydım dedim içimden. Ama açmıştım. Süleyman Çiçek artık hiç ama hiç itiraz edemeyecekti Gülsüm ve Nurullah Sert'in evlerinin ötesini berisini kurcalamama.

Bölüm 5

Başka hiçbir şeye de itiraz edemeyecekti.

Gözleri belirgin bir hayretle apaçık, banyonun beyaz karolarının üstünde yatıyordu sırtüstü.

V yakalı sarı kazağının tam kalbine denk geldiğini sandığım bölgesinde koyu bir kırmızılık vardı.

Elim kapının kulpunda, kalakaldım.

Hassiktir dedim içimden, iş boka sardı. İş iyice boka sardı.

Süleyman Çiçek lavabonun hemen altında, başı küvete doğru yatıyordu. Kendisini şaşkına çeviren kurşunu yedikten sonra yere düşerken kafasını küvetin kenarına vurmuş bile olabilirdi. Ayakları çıplaktı. Pantolonunun paçaları kıvrılmıştı. Gözüm Süleyman Çiçek'in çıplak ayaklarından, lavabonun bana yakın tarafının altında duran terliklerine kaydı. Çorapları terliğin açık kısmından burnuna doğru tıkıştırılmıştı.

Yatsıyı kılmak nasip olmadı adamcağıza dedim içimden.

Canım sigara çekti birden.

Kapının dibinde durup banyonun içini olabildiğince hızla gözden geçirdim. Havada belli belirsiz bir yanmış barut kokusu vardı. Klozetin tam üstündeki ufak havalandırma deliğine baktım. Açıktı.

Yere eğildim.

Üzerine basılmış gibi yassı duran iki küçük yün parçasını elime aldım. Sonra bıraktım yere.

Hassiktir dedim bir kez daha.

Ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Teorik olarak Süleyman Çiçek'i canlı olarak en son gören insan bendim. Tabii sorarlarsa. Sormalarına izin verirsem.

Tabancayla kalbinden vurulmuş bir adamla birlikte bulduğumuz tabanca evdeydi Allah'tan.

Evin her yanında parmak izlerim vardı. Silme uğraşına girmeyi aklımdan çıkardım. Nasıl olsa tuvalete bir önceki ziyaretimde de girmiştim.

Ama zamanım azdı.

Süleyman Çiçek'in üstünü aramakta yarar olabilirdi belki. Sonra vazgeçtim. Ceplerinde işe yarayacak bir şey olsa, tetiğe basan parmaklar yoklamışlardır nasıl olsa dedim içimden. Yıldız Turanlı olsa 'korktun köftehor ölüye dokunmaya, kendini kandırıyorsun' derdi diye düşündüm. Kendi kendime gülümsemedim ama.

Kapıyı kapamadan önce bir kez daha baktım Süleyman Çiçek'in yüzüne.

Şaşkındı gerçekten.

Kusura bakma dedim içimden banyonun kapısını kapamadan önce.

Sırtımı kapıya dayayıp derin bir nefes aldım dışarıda. Biraz düşünmeye çalıştım. Katil banyoya girip kapıyı ardından kapa-

dıysa dışarıya fazla ses gitmemiştir diye düşündüm. Tabancanın önüne tutulmuş kırlent yastığın arkasından hiç.

Öyleyse komşuların polise haber vermelerinden endişe etmeyebilirdim. Zaten bunun için epey vakit geçmişti. Sırtlarında Olay Yeri inceleme yazan adamlar çoktan doldururlardı burayı.

O yüzden kendime başladığım işi bitirecek kadar zaman vereyim dedim içimden.

Hızlı ama. Sallanmadan.

Mesanemi boşaltma işini tümden erteledim. Saatime baktım.

Hadi Remzi Ünal dedim kendi kendime,

Birleştirilmiş yatak odasına girdim. Yatağın yanından hızla ilerledim. Dolaba bir baktım. Samsonite bavulu Noyan Sert doldurduğuna göre ilginç bir şey olma ihtimali düşüktü. Odanın dibindeki camekânlı kütüphanenin önüne çömeldim. 33'lüklerden ilkine el attım.

Devam edemedim ama. Daha ilk plağın kapağına bile bakamadım. Arkamda bir şeyler oluyordu.

Odanın kapısındaki hareketlenmeyi belli belirsiz sezdim. Eyvah, polis dedim içimden.

"Hırsız! Vallaha hırsız!" diye bağırdı cırtlak sesli bir kadın.

Döndüm.

"Kıpırdama şerefsiz!" diye bağırdı siyah sakallı bir adam. ilk gördüğüm şey elindeki demir çubuktu. Her an indirecekmiş gibi havada tutuyordu çubuğu. Yanlarında polis olsa önce onlar girerdi odadan içeri dedim kendi kendime. Dur bakalım.

Olabildiğince sakin bir şekilde doğrulup cephemi verdim baskıncılara. Demir karyolanın ayak ucuna kadar ilerlemişlerdi. Kadın erkeğin arkasındaydı. Yüzüme güven vermesini istediğim bir gülümseme yerleştirdim.

"Sakin olun" dedim. "Telaşlanacak bir şey yok."

Telaşlanacak bir şey vardı oysa ama onların haberi yoktu.

"Bir de konuşuyor, bak bir de konuşuyor" diye bağırdı kadın. Sesi yüksekti ama deminki kadar cırtlak değildi.

Adam elindeki çubuğu kararlı bir şekilde salladı kafasının üstünde. Siyah, üstünde kül rengi lekeler olan bir çubuktu.

"Kıpırdama, indiririm!" dedi. "İndiririm, hiç bakmam."

Yavaşça dolaptan uzaklaştım. Niyetim berjerlerin birine oturmaktı. O zaman sakinleşirlerdi.

"Kıpırdama Allahsız!" diye bağırdı adam yeniden. "Yat yere!"

"Durun yahu" dedim yüzümdeki gülümsemeden vazgeçmeden. "Hırsız değilim ben."

Bu gibi durumlarda dünyanın en pratik sosyalleşme aracını çıkarmak için elimi montumun cebine götürdüm.

"Silahı var İsmail!" diye bağırdı kadın yeniden cırtlaklaşan bir sesle.

"Silahını çekecek!" Olduğu yerde tepindi. Adam inandı ona herhalde.

Demir çubuğu gözlerinde kıyıcı ışıklarla savurdu.

Sol elim cebimdeydi. Çubuğu engellemek için bir şey yapamadım. Geriye bir tenkan için de geç kaldım. Çubuk sol kolumun dirseğinin biraz üstünde bir noktaya indi. Kaslar, sinirler ve kemik çılgınca bağırdılar beynimin içinde bir yerlerde. Bedenimi sola doğru eğdim ister istemez. Sağ elim darbeyi yediğim yere gitti kendiliğinden.

Tutmak için kabzası olmayan demir çubuk darbenin şiddetiyle adamın elinden kaydı, yere düştü. Halının üstünde kof bir ses çıkardı.

Yüzümdeki gülümsemeden eser kalmamıştı. Sol kolum sanki artık hiçbir uzaktan kumandayı kullanamayacak gibi acıyordu. Doğrulmaya çalıştım.

Adam çubuğu elinden düşünce şaşırdı önce. Gözleriyle yerini tespit etmeye çalıştı. Çubukla arasında ben vardım, beni

aşacak ikinci bir hareketi göze alamıyor gibiydi. Kadın inisiyatifi eline alma gereği hissetti o anda. Kollarını açarak üstüme atladı. "Allah!" diye bağırdı atlarken. Acemi bir atlayıştı ama yine de belimi büktü. Şapka kafamdan uçtu. Dizlerimin üstüne düştüm ağırlığını sırtımda hissedince. Üstümde uzanıp demir çubuğu almaya çalıştığını anladım. Burnuma sası bir koku geldi kadının bedeninden.

"Salak mısınız siz?" diye bağırdım kafamı çevirip soluk almaya çalışarak. "Kalk üstümden kadın!"

Adam ne yapacağını kestiremeden ayakta duruyordu tepemde. Tekme atmaya teşebbüs etmemesinden tereddüdünün boyutunu anladım. Sağlam kolumla yerden destek alarak döndüm.

Sırtım yerdeydi şimdi. Kadın ata binmiş gibi üstümde oturuyordu. Başörtüsü yana sıyrılmıştı biraz. Elbisesinin altında şalvara benzeyen bir giysi vardı.

Yattığım yerden Dolly Parton kadar büyük memeleri olduğunu fark ettim. Biraz daha aşağıda oturuyor olsa, giyinik bir fantezi gerçekleştiriyor gibi duruyor olacaktık. Fark etti. Hemen indi üzerimden. Sıçrar gibi indi, dikildi adamın yanında. Gözleri demir çubuktaydı ama.

"Manyak mısınız siz?" dedim dirseğimin üstünde doğrulmaya çalışırken. "Bilip bilmeden ne saldırıyorsunuz insana? Bir de ekip çağırsaydınız bari, iyi ki çağırmadınız dedim içimden.

"Hırsız değil misin sen?" dedi adam kadını eliyle arkasına çekerek. Birlikte iki adım geriye atıp, karyolanın ayak ucuna dayandılar.

"Hangi salak hırsız lambaları açar düğün evi gibi?" dedim. "Hiç mi hırsız görmediniz siz?"

"Aboo. . . Hırsız sandıydık" dedi kadın. "Hırsız sandıydık biz..." Heyecandan ya da deminki atlayışından, haddinden fazla büyük memeleri inip çıkıyordu konuşurken. Adam daha da geri-

sine çekti onu. Gözleriyle giysilerimi, duruşumu denetliyordu. Ağır ağır doğruldum. Belimin üstüne çıkmış montumu çekiştirdim. Şapkayı düştüğü yerden aldım.

"Manyaksınız siz!" dedim. "İnsan bir durur dinler. Anahtarla girdim adam gibi." Etkimi artırmak için ekledim. "Noyan Bey şimdi duysa..."

"Hırsız sandıydık" dedi kadın yeniden. "Işığı görünce hırsız sandıydık."

Adama döndüm.

Çizgili bir gömleği vardı. Üstüne yelek giymişti. Ayağındaki pantolon sanki çok bol gelmiş gibi kemeriyle iyice toparlanmıştı. Ayaklarında yıpranmış spor ayakkabıları vardı.

"Kimsin sen?" dedim kolumun acısını adamdan çıkarıyormuşçasına. "Adın İsmail galiba."

"Apartmanın kapıcısıyım" dedi İsmail. Kafasıyla bir işaret yaptı. "Bununla yandaki apartmanın."

Kolumu ovuşturarak koltuklara doğru ilerledim. Kadınla adam ağır ağır kımıldayıp yüz yüze pozisyonlarını korumaya çalıştılar ben yürüdükçe. Lambanın altındaki berjere oturdum. Canım fena halde sigara çekti.

Bir karar vermem gerekiyordu. Verdim. Biraz riskli olduğunu biliyordum ama verdim.

"Bir kül tablası getir" diye emrettim kadına. "Kül tablası yoksa çay tabağı da olur."

"Bir kül tablası getir kız!" dedi İsmail kadına. "Yürü çabuk!"

"Sigara içmese burada..." dedi kadın alçak sesle sanki kendi kendine. "Nurullah Bey... "

"Nurullah Bey öldü, gömüldü, gitti." dedi adam kadına hafif yan dönerek. "Uzatma bir şey getir kül dökecek. Bir bok yedik, düzeltelim."

Kadın bir kez daha itiraz edecekmiş gibi dikildi. Vazgeçti sonra. Yere bakarak çıktı odadan. „.

"Otur İsmail" dedim adama. Elimle ikisini birden kastettiğimi belirten bir hareket yaparak sordum: "Soyadınız ne sizin?"

Karısına verdiğim emirden daha etkili oldu soyadlarını sormam, iki elini önünde birleştirdi adam. Yüzüne bilmiş bir sırıtma geldi.

"Kusura bakma beyim" dedi. "Bu delinin aklına uydum hırsız diye. Işıkları görünce tutturdu. Elime kazanın demirini tutuşturdu. Kusura bakma valla."

Cebimden paketimi çıkardım. Dudağıma bir sigara yerleştirdim. Kolum hareket ettikçe hâlâ ağrıyordu. Battı balık yan gider dedim içimden.

"Siz her ışığa koşup gelir misiniz böyle?" dedim. "Soyadınızı söylemedin" diye ekledim yakmadan önce.

"Oba" dedi. "Benim soyadım Oba." Yalandan olduğu belli olan bir sırıtışla konuştu. "Kusura bakma beyim. Ağrıyor mu kolun?"

Gözü yerdeki demir çubuğa kaydı bunu söylerken. Evet, kolum ağrıyordu. Ama bunu ona söylemedim.

"Tamam, tamam. Dert etme" dedim sigaramdan kocaman bir nefes çekerek. "Otur." "Böyle iyi" dedi İsmail Oba. Elleri hâlâ önündeydi.

Bence de iyiydi. Ufacık bir nokta dışında.

"Resmi nikâhlı değil misiniz?" dedim.

Sırıtışı mahcubiyet sırıtışına dönüştü. Yere baktı.

Beni çok ilgilendirmiyordu medeni durumları. Ama sanki önemliymiş gibi başımı iki yana salladım.

Küçük avantajımın ne zaman işe yarayacağı belli olmazdı.

"Noyan Bey git bir kolaçan et evi, dediydi" dedim. "Ne bileyim basılacağımı. Gerçekten hırsız mı sandınız?" Sigaramdan bir nefes daha çektim. Kadının gelmesi tıpkı sigaramın külü gibi

uzamıştı. Bu kadın bir yerden gidip ciddi ciddi polis çağırmasın dedim içimden. Ya da iki ara bir dere tuvalete koşmasın.

İsmail Oba, söyleyeceklerini zihninde hazırlamak için toparlanıyor gibiydi. O yüzden biraz geriden aldı hikâyeyi.

"Valla yatacaktık beyim" dedi. "Sabah erken kalkarız biz. Kalorifer, çöp, merdivenlerin silinmesi falan. Bu kadın tutturdu birden, Beyamca'nın evinde ışık var, hırsız mırsız diye. Zoraki giyindirdi beni. Ulan dedim, ne arasın hırsız Beyamca'nın evinde. Dinlemedi."

"Çalacak bir şey var mı bu evde?" dedim. Kolumu ovuşturuyordum bir yandan da. İsmail Oba omzunu silkti.

"Ne olacak beyim" dedi. "Noyan Bey geldi toparladı ne varsa. Geriye kalan ıvır zıvır. Bir de o televizyonla buzdolabı. Onları da çalmak için hamal gerek."

Bir deneyeyim dedim. Kendi kendime koyduğum zaman sınırını çoktan aşmıştım nasıl olsa.

"Tabloları almak için de kamyon getirdi mi?"

"Yok" dedi İsmail Oba. "Süleyman Efendinin Kartal'ına doldurdu gitti. Hatta bana bile taşıtmadı Süleyman Efendi. Kendi taşıdı teker teker. Maşrapaları falan. Ben arabanın başında bekledim bir iş gelmesin diye."

Sigaramdan nefes çekmeye korkar olmuştum.

Sustu İsmail Oba.

"Severdik Nurullah Bey'i" dedi ne gereği varsa.

Bundan böyle çakmak yerine kibrit kullanmaya karar veriyordum tam, kadın içeri girdi. Hızlı hızlı yürüdü bize doğru. Elinde büyükçe, tahtadan oyulmuş bir kül tablası vardı.

"Bir koşu indim eve" dedi gecikmesini izah etmek için. "Beyamca'nın şeylerine kıyamadım."

Üzerinde kocaman harflerle "Bolu Hatırası" yazan kül tablasını koyacak bir yer bulamadı önce, sonra sigarayı tutan elime

doğru uzattı. Aldım elinden, Gülsüm Hanım'ın demek ki o kadar değerli olmayan halısı kurtuldu.

"Sağ ol bacım" dedim.

Cevap vermeden boynunu büktü kadın.

Otoritenin dayanağı başka bir otoritedir diye geçirdim içimden. Ortalıkta gördüğüm tek otoriteye sığındım.

"Neyse üzülmeyin" dedim. "Oldu olan. Noyan Bey e söyleyeceğim, kendi evleri gibi bakıyorlar diye."

İsmail Obayla kadın bakıştılar.

Bir elimde Bolu hatırası, doğru dürüst bir nefes daha aldım sigaramdan. Koltukların civarında sehpa yoktu, kalorifer peteklerinin üzerine koydum kül tablasını. Sonra geriye yaslandım koltuğumda. Kolumun ağrısı biraz hafiflemişti. "Başınız sağ olsun" dedim "bu arada." "Sen sağ ol beyim" dedi İsmail Oba. Otoriteye sığınmayı o da seviyordu galiba. "Severdik Beyamca'yı."

"Hee, severdik" dedi kadın. Aklına komik bir şey gelmiş gibi pıh diye gülüverdi. "O da bizi severdi" dedi adam. "Bayramda... seyranda... Gücü yettiğince."

"Şunca zamandır gelirim giderim evine, bir tek kötü sözünü duymadım" dedi kadın. "Nur içinde yatsın."

"Nur içinde yatsın" dedi İsmail Oba.

"Son nefesini verdiğinde yanındaymışsın galiba" dedim kadına bakarak.

"Yok beyim" dedi kadın gözlerini halının üstünde gezdirerek. Hatırlamaya çalışıyor gibiydi. "Ben sonradan geldim. Yatağın içinde buldum zavallıyı. Ayça Hanım'ın oradan aramışlar aramışlar, açılmamış telefon. Bizim evi aradı sonra. Git bir yokla diye. Numaramız var onlarda. Bu, dokuz numaranın sifonu bozulmuş, ona bakmaya gittiydi. Geldim öyle yatıyordu. Gözlerini ben kapadım valla. Üstünü örttüm. Sonra haber verdim. Kitabımı

aldım geldim bir Yasin okudum başında. Ne edeyim? Noyan Bey, Ayça Hanım, Süleyman falan doluştular sonra.

"Nasıl anladın öldüğünü?" dedim. "Korkmadın mı?"

Kalbinin oralarda bir delik olanda hemen anlaşılıyor diye düşündüm kendi kendime. Biraz acele etse miydim acaba?

"Ne korkacağım beyim" dedi kadın. "Hiç mi görmedik ölü."

"Ne korkacak?" dedi İsmail Oba. "Allah rahmet eylesin. Üç Gulluval bir Elham, bitti. Hepimizin başında bir iş. N'olacak?"

Sigaramı kaloriferin peteğinin üstüne koyduğum kül tablasına bastınp söndürdüm. Bu kadar kolay olup olmadığından emin değildim.

"Doktor ne demiş?" dedim.

İsmail Obayla kadın yine birbirine baktılar.

"Kıvırcık saçlı doktor mu?" dedi kadın.

Küçük doktorun kuaförü değildim. Ama hemen cevap verdim.

"Evet."

"O, o gün gelmedi beyim" dedi İsmail Oba. "O bir gün önce, akşam gelmiş."

Bu "miş" dikkatimi çekti.

"Sen görmedin mi geldiğinde?" dedim.

"O nereden görecek?" dedi kadın. "Bakma vır vır konuştuğuna. At yarışı oynamaktan apartmana uğradığı mı var? Merdivenleri siliyordum ben üst katta. Kapıyı çaldığını duydum. Ben soluklanıyorum yukarda iki büklüm. "Vay doktor, hoş geldin" dedi Beyamca kapıyı açtığında. Gülüştüler hatta. Hiç devrisi gün ölecek hasta gibi değildi Beyamca'nın sesi. Takdiri ilahi."

"Takdiri ilahi..." diye yineledi İsmail Oba. "Allah cemii cümleye..."

"Amin" dedim neye amin dediğimi bilmeden. Bir süre sessizlik oldu. Kadın sanki alışkanlıkla karyolanın örtüsünün kırışmış yerini düzeltti eliyle.

"Bir kahve içer misin beyim?" dedi sonra.

"Yok sağ ol bacım" dedim. O kadar da değil dedim içimden. Sormadan edemedim ama. "Bir tabanca... " dedim, "Evde hiç tabanca gördünüz mü?" Kadına baktım. "Hani ortalığı silerken, toparlarken..."

Tekrar birbirlerine baktılar. İsmail Oba elini uzatır gibi oldu burnuna, sonra çekti.

"Yok beyim" dedi. "Görmedik hiç."

"Görmedik vallaha" dedi kadın. "Ne tabancasıymış?"

Soru değildi bu. Cevaplamadım zaten. Soracak bir şeyler daha bulmalıyım yakalamışken dedim içimden.

"Geleni gideni olur muydu Nurullah Bey'in çok?"

"Kim gelip gidecek?" diye başladı kadın. "Garibim tek başına. Hasta adam. Gülsüm Abla'nın geleni gideni olurdu az biraz. O ölünce ayakları kesildi tabi. Bir başına. Noyan Bey gelirse arada bir... Karısı bir iki uğrardı ama kulak asma.

Gelin gibi gelin öyle mi olur? Cart curt... Bütün bildiği..."

"Asiye!" diye uyardı adam karısını.

"Yalan mı?" dedi Asiye Hanım. "Asiye'ymiş... insan kayın-babasına böyle mi bakar? Attılar adamı bir köşeye ... Tamam. İnsanlık parayla değil. Bir çene kadında,

Allah göstermesin."

"Bir de Doktor Hanım gelirdi haftada bir" dedi İsmail Oba ortalığı sakinleştirmek isteyen bir sesle. "Sabahları erkenden."

Asiye Hanım hızını alamamıştı.

"Vallaha beyim" dedi. "Bir seferinde iki gündür gördüğüm tek Adem evladı sensin dediydi Beyamca bana. Ortalığı toplamaya geldiğimde. Günah, günah bu kadan!"

"Dışarı çıkmaz mıydı peki?"

"Çok az" dedi İsmail Oba. Karısının lafa karışmasını önlemek için hızlı hızlı konuşuyordu. "Korkuyordu herhal. Sokağın birinde başına bir iş gelir diye. Bildiğim on gün önce Yasemin Hanım arabayla çıkardı bir hava alsın diye. Arabası da pek yaman, hecin devesi gibi. Bir o görüp gördüğü aylardır. Bakkala çakkala ben giderdim işte. Bir de Süleyman Efendi uğruyordu eksiği gediği var mı diye." Yüzümden bir şey anlaşılmaması için gayret ettim adamın adı geçince. O konunun üstüne gitmedim ama.

"Garibim oturup televizyon seyrederdi evde bütün gün" dedi Asiye Hanım. "Maç varsa maç. Bir de plakları. Şu senin oturduğun yerde oturup dinlerdi saatlerce. Toz almam için bile izin vermezdi dokunmama o plaklara."

Sanki dokunmuş da, Nurullah Sert kızıyormuş gibi suçluluk hissederek dönüp baktı plakların durduğu kütüphaneye. Ardından ağzını kocaman açarak esnedi. Kapatmak aklına gelmedi hiç.

İsmail Oba, çişi gelmiş gibi iki yana sallanmaya başladı karşımda. Derdin büyüğü bendeydi, bilmiyordu. Bakışlarından, borç alınmış otoritemin zayıflamaya başladığını sezdim. Sallanışı o yüzdendi bence. Eli de önünde bağlı değildi artık. Oralı olmamaya karar verdim.

"Hastalığı?" dedim. "Çok mu hastaydı?"

Asiye Hanım bir daha esnedi.

"Aman beyim, hastalık işte" dedi. "Düşman başına."

İsmail Oba kaşlarını çattı.

"Beyim" dedi. "Sen ne iş yaparsın?"

Hadi cevap ver bakalım Remzi Ünal dedim içimden. Saatime baktım.

"Sorular sorarım" dedim gülerek.

"Aboo! Polis!" dedi Asiye Hanım. Bakışları dolabın ayak ucunda yatan kalorifer demirine gitti.

"Yok" dedim. "Polis değilim."

"O zaman" dedi İsmail Oba. "Sorular soruyorsun da ne olacak? Adam ölmüş gitmiş. Hesabını veriyor meleklere. Allah taksiratını affetsin. Şimdi millet işinde gücünde. Tamam anladık Noyan Bey'in adamısın, girdin içeri, ne kurcalıyorsun hastalığını mastalığını, geleni gideni? Bir de tabanca çıkardın başımıza."

"Çok mu merak ettin niye kurcaladığımı?" dedim.

"Adamın oğlu desem oğlu değilsin, yeğeni desem yeğeni değilsin. Nedir bunun aslı?"

Bir riske daha girdim.

"Daha yatmamıştır Noyan Bey" dedim başımla komodinin üstündeki telefonu göstererek. "Çok merak ediyorsan aç sor."

Ayaklarını kımıldatmadan beliyle yan dönüp telefona baktı İsmail Oba. Onunla birlikte karısı da. Kararsız döndü geriye.

Sormaya kalkmaz inşallah dedim içimden.

"Gecenin bu saatinde..." dedi.

Üstüne gittim o zaman.

"Bakarsın o da sana bazı sorular sorar" dedim.

"Ne soracakmış?" diye geveledi ağzının içinde.

"Valla bilmem" dedim. "İnsanın aklına neler gelir neler soracak."

Benim aklımda da vardı daha bir iki soru ama momenti kaçırmıştım herhalde. Ayağa kalktım. Kolum çok ağrımıyordu ama izi vardı kalorifer demirinin hâlâ kaslarımda.

"Neyse" dedim. "Ben yine uğrarım. Bir kahve alacağım olsun bacım." Adama döndüm. "Koluma yediğim demiri saymıyorum."

Berjerin arkasındaki lambanın ışığını söndürdüm. Adamla kadın seslerini çıkarmadan yatağın kenarından karyolaya doğru yürüdüler. Peşlerinden gittim. Kadın elini odanın ışık düğmesine attı.

En son ben çıktım odadan. Çıkmadan önce son bir kez baktım odaya alaca karanlıkta. Onlar önde, ben arkada koridorda yürüdük. Dönüp banyonun kapısına bakmadım. Antreye gelince İsmail Oba salona, kadın mutfağa girdi ışıkları söndürmeye. Onları beklerken portmantonun aynasında kendimi inceledim. Bogart şapkasının montumun üstüne pek uymadığına karar verdim.

Antrenin ışığını da söndürüp çıktık kapıdan. Kapının kilitlenmesiyle bir ilgim olmayacağını belirttim iki adım geride durarak Asiye Hanım, elini elbisesinin göğüs aralığına soktu karıştırdı içerisini şöyle bir. Kafamı başka tarafa çevirsem iyi olacak dedim içimden. Öyle yaptım. Asiye Hanım uzun bir ipin ucuna bağlanmış bir dizi anahtar çıkardı içerilerden. Aralarından birini seçti, ip çok uzun olmadığı için hafif eğilerek kilitledi kapıyı. İki kez çevirdiğine dikkat ettim anahtarı. Sonra doğruldu.

Elimi uzattım.

Kocasına baktı Asiye Hanım. İsmail Oba bana baktı. Elimi bir kere daha oynattım kadının gözünün önünde.

"Noyan Bey al dediydi" diye palavra attım hiç utanmadan.

"Ver Asiye" dedi İsmail Oba. "Ver de kurtulalım."

Asiye Hanım arkasını döndü bana. Omuzlarını hafif kamburlaştırarak bir şeyler yaptı iplerle anahtarlarla. Elimi indirdim. İsmail Oba'ya bakıp gülümsedim. Bana gülümsemedi.

Sonra döndü Asiye Hanım. Birbirine iple bağlanmış iki anahtar uzattı bana.

Uzanıp aldım.

"Sonra eksik meksik evde bir şeyler demeyesiniz" dedi İsmail Oba.

Evde eksik bir şeylerin olduğu açıktı. Üstelik fazla, çok fazla bir şeyler de vardı ama bunu onlara söylemedim.

Onlar önde, ben arkada merdivenlerden hiç konuşmadan indik. Dışarısı iyice soğumuştu. Asiye Hanım eliyle bedenine sarıldı.

"Noyan Bey'e selam söyle bey" dedi İsmail Oba elimi sıkmaya niyetlenmeden. "Söylerim" dedim. "Sizin ev yandaki apartmanda ha?"

"En alttaki zil" dedi İsmail Oba.

Asiye Hanım, kapıcı dairelerinin en altta olduğunu yeni öğrenmişim gibi hayretle baktı yüzüme. Şapkayı elimde sallayarak selamladım onları. Bir şey söylemeden döndüler. Sonra şapkayı geçirdim başıma, montuma uyup uymadığını hiç umursamadan. Cebimden bir sigara daha çıkarıp, arkalarından karanlığın içine doğru yürümelerini izledim.

Derin bir nefes aldım kömür kokusuyla karışık İstanbul gecesi havasından.

Yandaki, adını bilmediğim apartmanın merdivenlerinden çıkıp demir kapının arkasında kaybolmalarını beklerken biraz hesap yaptım kafamdan. Sorarlarsa, sormalarına izin verirsem, pekala Süleyman Çiçek'in banyoda abdest almaya çalışırken fena halde şaşırtılmasından önce gelmiş olabilirdim eve. Anahtarı bana evin sahibi vermişti, içeri girip basılmıştım. Kapıcı ve karısı beni hırsız sanmıştı. Konuşmuştuk. Sigara bile içmiştim. Neredeyse kahve ikram edeceklerdi bana. Evde başka bir anormallik yoktu. Ne olduysa benden sonra olmuştu. Herhalde öyle olmuştu. Mutlaka öyle olmuştu. Sokağa baktım. En yakın sokak lambası yedi metre ilerideydi. Elimi montumun cebine daldırıp, sokak lambasına doğru yürüdüm yanmamış sigara ağzımda. İçimi bir merak kaplamıştı. Aldığım risklerin artırdığı bir merak.

Arkamdan gelen otomobilin gecenin bu saatinde gereksiz öttürdüğü lastik seslerini dikkate almadım o yüzden.

Motorun öfkeli homurtusunu da.

Ardından gelen patlamaları dikkate alsam iyi ederdim ama. İlk mermi şapkamın biraz yukarısından geçti.

Bölüm 6

Bana doğru ateş edildiğini algılar algılamaz sırt kaslarımı kastım elimde olmadan. Elimi montumun cebinden çektim. Arkama değil, önüme baktım.

Bir daha, bir daha patladı tabanca.

Çocukluğumuzda bayramlarda patlattığımız mantarlardan daha tok, Hava Harp Okulunun poligonunda yaptığımız atışlardakinden daha keskindi tabancanın sesi. Doğaldı bu. Arkasında değil, önündeydim namlunun.

Mermilerden birinin Bahar Sitesinin krokisini taşıyan teneke tabelaya değdiğini duydum. Burnuma taze yanık barut kokusu doldu.

Dördüncüyü beklemeden karar verdim.

Tabelanın önünde uzayıp giden bel hizasındaki lüküstürümlere doğru hamle ettim. Kitaplarda yeri olmayan bir ukemi olacaktı bu. Sol kolumu önümdeki havayı yarmak ister gibi öne doğru aldım, kafamı kolumun iç tarafına yapıştırıp başım önde uçtum bitkilerin üstünden.

Düşeceğim yerde çimleri sulamak için musluk falan olmasa bari diye geçirdim içimden havadayken.

Lüküstürümlerin öte tarafında önce sol elimin dışı temas etti yere. Ardından büktüğüm kolumun üstünden, omzumu ve ardından sırtımı yere temas ettirmeyi başararak yuvarlandım, Humprey Bogart şapkamın uçtuğunu hissettim. Dojo'diki iaiamı-'lerden daha sertti zemin, orada atladığımda! çok daha yüksekten atlamıştım, iç organlarım titreyip birbirlerine çarptılar sanki.

Tabanca dördüncü kez ben tam yere inerken patladı. Bana değmediğinden enindim, nereye gittiğinin üstünde durmadım merminin.

İyi düşmüştüm ama ayaja kalkmadım. Ellerim ve dizlerimin üzerinde hızlı hızı ilerledim aşağıya doğru. Başka tabanca sesi gelmediğini fark ettim. Bütün dikkatimle otomobilin sesini ağılamaya çalıştım. Kapı açılma kapanma sesi gelirse iş değişebilirdi, iş değişti.

"Arkaya düştü" dedi daha önce duymadığım bir ses.

"Çabuk ol" dedi bir başkası. "Geliyorlar."

"Amına koyayım" dedi ilk ses. "Gazla."

Acımasızca gaz verilmiş bir motor sesi geldi aceleyle kapanan kapı sesinin üstüne. Ardından hızlı kalkışa eşlik eden lastik gıcırtıları. Bu iyi haberdi. Dikkatle külüstürümün arkasından çıkardım başımı.

Taksi durağından dışarı fırlamış üç kişi gördüm önce. Sonra Zeytinoğlu Caddesinin yukarısına, Akmerkez'e doğru yönelmiş bir otomobilin stop lambalarını.

Hayır, kendini zor taşıyan bir Kartal'ın kıçı değildi gördüğüm, anladığım kadarıyla siyah bir Mercedes de. Aklıma başka otomobil gelmedi bu aralar tanıştığım.

Ayağa kalktım. Üstümü başmı yokladım. Heyecandan fark etmediğim bir delik yok gibiydi vücudumda. Ceplerimi yokladım yere bir şey ektim mi diye. Her şey tamamdı. Düştüğüm yere coğru bir iki adım atıp şapkayı aradım çimenlerin üstünde. Buldum.

Mutlaka haklı mı çıkmalısın Yıldız Turanlı dedim kendi kendime. Mutlaka haklı mı çıkmalısın? Üst üste haklı mı çıkmalısın?

Nurullah Sert'in tabancası yanımda olsaydı ne yapardım diye sordum kendi kendime sonra.

Taksi durağından çıkan adamlar yaklaştılar. Yüzlerinde her gün böyle şeylerle karşılaşıyorlarmış gibi bir sükunet vardı.

"Geçmiş olsun arkadaş" dedi en öndeki bıyıklı. "Bir şey yok değil mi?"

"Yok galiba" dedim montumun eteklerini çekiştirirken. Şapkamı biraz önüme doğru eğdim.

"Dört tane sıktı şerefsizler" dedi arkadaki kısa boylu.

"Verilmiş sadakan varmış" dedi bıyıklı. Yere doğru bakıyordu bir şey arıyor gibi.

Önünde olduğumuz apartmanın sokağa bakan pencerelerinden birkaçı aydınlanmıştı. Gecelikli kadınlar, atletli adamlar sarkıyordu dışarı. Lüküstrüm1erin arasında bir aralık bulup, kaldırım tarafına geçtim.

"Ne oldu yahu, vurulan var mı?" diye bağırdı pencereden biri.

"Yok, yok" diye bağırdı apartmana doğru bıyıklı. "Havaya sıktılar arabadan."

Bana bir göz kırptı bunu söyledikten sonra. O alacakaranlığın içinde gördüm.

Biri dışında pencereler kapandı.

"Polisi aradınız mı?" diye bağırdı ilgisini hâlâ koruyan o penceredeki adam.

"Yok canım, ne gerek var polisi molisi aramaya" diye cevap verdi pencereye bıyıklı şoför. "Ne yapacak polis gelip?" Bir yandan da onayımı almak ister gibi gözümün içine bakıyordu.

Sessizliğimle onay verdim. Kafam yere doğru duruyordu.

Kısa boylu olanı taksi kulübesine doğru geri döner gibi yaptı. Durdu sonra. Arkadaşına doğru konuştu.

"Hıyarağaları da pek nişancı değilmiş Allah'tan" dedi.

Bıyıklı bana yöneltti ilgisini sonunda.

"Bir durum yok değil mi arkadaş?" dedi. "Bulaşık bir durum?"

"Ne bulaşık durumu olacak" dedim. Ben de yere doğru bakıyordum konuşurken.

"Şurada bir arkadaşa uğramıştım."

"Sen ufaktan yollan istersen" dedi bıyıklı. "Bakarsın şimdi apartman akıllılarından biri arar marar polisi, işin yoksa dert anlat iki saat." Otomobilden ateş edenlerin geri gelme ihtimalini düşünüp düşünmediğini sormadım artık. Ufaktan yollanmak benim de işime geliyordu. Çok işime geliyordu.

"Atayım seni istersen gideceğin yere" dedi adam söylediklerinin üstüne sos olsun diye. "İçin ezildiyse gel bir çay may iç diyeceğim ama..."

"Gerek yok" dedim. "Arabamı şu aşağıdaki sokağa bırakmıştım."

"Tamam o zaman" dedi bıyıklı. "Geçmiş olsun."

Eliyle kısa boylu arkadaşına kulübeye doğru işaret etti. Kısa boylu arkadaşı başını iki yana doğru sallayarak yürüdü.

Yeniden ceplerimi yokladım yürümeye başladığımda. Anahtarlar, dörde katlanmış kâğıt duruyordu yerlerinde.

Mutlaka haklı mı çıkmalısın Yıldız Turanlı alçağı dedim kendi kendime bir kere daha. Bıyıklı taksiciye işaret ettiğim sokağa doğru yürümeye başladım.

Hızlı hızlı, arkama bakmadan yürüdüm ara sokaktan eve doğru. Attığım her adımda biraz daha rahatladım. Yanından geçtiğim çöp konteynerinin içine bakmakta yarar yok dedim içimden. Elli apartmanın elli çöp konteyneri vardı civarda içinden kurşun geçmiş yastığı fırlatacak. Elli metre aşağıdaki başka bir elektrik direğinin dibinde durdum sanki eve kadar beklersem geç kalacakmış gibi. Polis ekip arabası apartmanımın önünde beni bekliyormuş gibi. Cebimdeki katlanmış kâğıdı çıkardım. Güçlü floresan lambasının ışığında hızla göz attım eve gitmeyi beklemeden.

Süleyman Çiçek adlı erkek, altmış üç yaşındaki bir hastaya uygulanmış uzun bir kan ve idrar testinin raporuydu bu. Pilotluk günlerimdeki mecburi check - up'larda görmeye alıştığım ayrıntıda idi neredeyse. Uygulanan testler kolonu ikinci sayfanın sonuna kadar uzanıyordu. Tanıdığım tanımadığım bir dolu tıbbi laf aşağıya doğru sıralanmıştı. Sonuç kolonunda yazan değerlerin yalnızca üç tanesi koyu yazılmıştı. Sonuçların sağında verilen referans değer birim rakamlarına bakmadım bile. Kâğıdı yeniden dörde katlayıp cebime koydum.

Apartmana giden yolda beni bekleyen yoktu. Merdivenleri kulaklarımda patlama sesleriyle tırmandım. Üstünden zaman geçince yeniden yaşamaya başlıyordu insan böyle boktan şeyleri. Kişiliksiz bir banyonun zemininde Münir Özkul'a benzeyen kabak kafalı bir adam yatıyordu gözlerinde neye uğradığını anlamamış bakışlarla. Heykel gibi. Kıpırtısız. insanın tepesinden kurşunlar geçiyordu. Geçiyordu bayağı. Değse değerdi.

Evde her şey olması gerektiği gibiydi. Boş bir ev yani. Allah kahretsin, boş bir ev. Son çıktığınızdan sonra bir tek kılın bile yerini değiştirmediği boş bir ev. Başınıza gelen, trafik kazalarını mesela, hafif abartarak da olsa, anlatacağınız birisinin olmadığı boş bir ev. Girer girmez baktığım telesekreterde üç not olduğunu bildiren ışık yanıp sönüyordu. Dur bakalım dedim içimden, biraz heyecanlandığımı fark edince. Sakin sakin dinleyelim. Üstümdekileri çıkardım. Tahlil kâğıdını zarfın, zarfı şapkanın içine koydum, şapkayı kullanılmayan misafir odasındaki yatağın üstüne attım. Maymuncuğumu alet kutusunun içine bıraktım.

Tuvalete gidip işedim. Biraz uzun.

Elimi yıkarken düşündüm. Biraz yorgun muydum? Banyonun kapısının önünde salak salak dikilmek, koluma bir demir yemek, biraz konuşmak ve tepemden geçen kurşunların altında eşine az rastlanır bir ukemi yapmaktan başka bir şey yapma-

mıştım ama azıcık yorgundum herhalde. Kolum ağrıyor muydu? Ağrıyordu biraz. Lavabonun yanındaki ilaç dolabını açtım. Çoğu son kullanım tarihlerine çoktan güle güle demiş birtakım ilaçların arasında bir ağrı kesici aradım. Allah kahretsin bulamadım. Reklamcı arkadaşımın çalışmalardaki ufak tefek şeyler için tavsiye ettiği kas gevşetici duruyordu en önde, idare et Remzi Ünal dedim kendi kendime. Bir tane aldım kas gevşeticiden, avucumun içinde çıktım banyodan. Aç mıydım? Mutfağa gittim. Buzdolabından bir maden suyu alıp telesekreterin başına gittim, ilacı ağzıma atıp, şişeyi tepeme diktim "play" tuşuna basarken, incecik bir kadın sesi duyuldu küçük hoparlörden. Benzetmeleri sevseydim tavuk gıdaklaması gibi derdim. Telesekretere konuşmaktan rahatsız olmayan bir hali vardı kadının. Beklediğim sesi duymadığım için canım sıkıldı biraz. Belki ötekilerinde dedim içimden.

"Eee, ben Simin Saraylı..." diyordu kadın birtakım düdük seslerinden sonra.

Kendi kendime gülümsedim. Neye niyet, neye kısmet dedim içimden. Kadın devam etti. "Numaranızı Noyan'dan, eee, Noyan Sert'ten aldım Remzi Bey. Benim için önemli bir konuda bana vakit ayırabilir misiniz diye aramıştım. Ben yine ararım... iyi akşamlar."

Mücevherlerini kaybetti ve bulmamı istiyor yazarımız diye geçirdim içimden, inanmadım buna tabi.

Telesekreter ikinci mesaja geçerken bir yudum maden suyu daha içtim. Aynı ses. Biraz hayal kırıklığına uğramış gibi sanki. Benim hayal kırıklığımdan büyük değil elbette.

"Remzi Bey, yine ben. Simin. Yine ararım." Kısa bir ara. "Eeeee, görüşmek umuduyla."

Bahsi son kitabının kayıtlı olduğu disketi çaldılar, bulmamı istiyora yükselttim. Ben bile güldüm buna.

Bir yudum daha çektim maden suyumdan. Üçüncü mesaj geliyordu.

Üçüncü mesaj gelmedi. Bir tıkırtı ve ardından bir sürü bib bib geldi. Fazla naz âşık usandırır Remzi Ünal, doğru, dedim içimden. Bahsi daha da yükseltmedim ama. Son yudumu çekip şişeyi mutfaktaki çöpe attım. Masanın başına dikilip Sig Sauer'e bir kez daha baktım. Dokunmadım ama. Demin yanımda olsa ne yapardım hâlâ bilmiyordum. Dolu olup olmadığını bile bilmiyordum. Evin içinde kararsızlıkla dolaştım. Bir an bilgisayarın başına geçmek, Chicago göklerine yükselmek geldi içimden, aynı hızla geri gitti. Pencereye gidip dışarıya baktım. Meydanı aydınlatan sokak lambası sönmüştü. Pencereyi açıp biraz soğuk hava çektim içime. İyi geldi. Ambulans sirenleri duyar mıyım diye pencereyi açtım. Buradan siren seslerini duyabilirmiydim? Ben de iyice salaklaşmıştım.

Mutfağa yürüdüm. Çaydanlıktaki su bitmişti. Su doldurup ocağın üstüne koydum. İnce belli bir çay bardağı hazırlayarak çayın olmasını beklemeye başladım.

İnsanın yaptığı ve yapmadığı, söylediği ve söylemediği şeylerin neleri nasıl değiştirdiği üstüne düşüne düşüne çayımı yudumlarken telefonun zili çaldı.

Düşünecek yeni bir şey çıktı diye sevindim.

Telefonu açmadan önce bir an duraksadım.

İki kadından biri arıyor olabilirdi beni. Kadınların birinin telefonunu diğerininkinden çok daha heyecanla beklediğime karar verdim oturduğum yerden. Telefon bir kere daha çaldı.

İkisini de daha çok bekletmemek için sağlam nedenlerim olduğuna karar verdim. Üçüncüyü çaldırmadan attım elimi telefona.

"Alo?" dedi sanki gıdaklayan incecik kadın sesi.

Yıldız Turanlı'nın sesi böyle gıdaklamazdı. Haklı çıktığı zamanlarda bile.

"Evet?" dedim.

"Bay Remzi Ünal'la görüşmek istiyorum."

"Benim," dedim. Adımın önüne 'bay' sözcüğünü koyan biriyle çoktandır konuşmadığımı düşündüm. Bahsin peyini artırmadım ama.

"Simin Saraylı, ben," dedi incecik sek. "Buldum sizi."

"Buyurun," dedim. "Mesajlarınızı aldım ama numara bırakmamışsınız."

"Kusura bakmayın," dedi kadın. "Alışkanlık."

"Önemli değil," dedim. "Buyurun?"

"Numaranızı, eee, Noyan'dan aldım, dediğim gibi," dedi kadın. "Noyan Sert... Reklama. Eeee, tanıyorsunuz?"

"Evet, tanıyorum," dedim. "Sizin için ne yapabilirim Simin Hanım?"

Bir an boşluk oldu konuşmamızda.

"Eeee..." dedi kadın. "Noyan, vaktiniz olursa, eeee, bana yardım edebileceğinizi söyledi

“Şu an vaktim var," dedim.

"Sizden ricam, eee..." diye biraz geveledi kadın yeniden. "Bana biraz vakit ayırabilir misiniz? Eeee oturup karşılıklı konuşmak için."

"Ne hakkında?" dedim.

"Sizin hakkınızda," dedi kadın bir çırpıda.

"Benim hakkımda mı?"

Simin Saraylı'nın sesi daha da inceldi. Üstelik bayağı hızlı konuşuyordu şimdi.

"Remzi Bey" dedi. "Ben bir yazarım, biliyorsunuz..."

Biliyorum dememe izin vermek için durakladı.

"Biliyorum," dedim. "Sizi televizyonda görmüştüm."

"Evet," dedi küçük bir kahkahadan önce. Sesindeki cırtlaklık kaybolmuştu sanki. "Arada sırada böyle medya maymunluğu yapmak zorunla kalıyorum işte. Her neyse. Yeni projem sizinle daha doğrusu mesleğinizle ilgili. Bir polisiye roman yazıyorum. Daha başlamadım da, hazırlık yapıyorum yani. Birkaç pasaj yazdım. Deneme mahiyetinde. Kahramanım bir özel dedektif olacak Sizi tanırsam, yani nasıl biri olduğunuzu falan, başınızdan geçen bir iki olayı, daha gerçekçi olacak. Noyan da sizden bahsedince...

"Anladım," dedim. Anlamamıştım ama anladım dedim. Anlardım nasıl olsa.

"Ne dersiniz?" dedi. "Belki biraz tuhaf ama..."

"Olur." dedim.

"Ah, çok sevindim, teşekkür ederim," dedi kadın. 'Yarın vaktiniz var mı?"

"Olabilir," dedim.

"Yarın poligona gideceğim," dedi Simin Saraylı. "Siz de gelin isterseniz."

"Poligon mu?" dedim şaşkınlıkla.

"Evet" dedi. "Bu polisiye hikâyesi çıktı çıkalı arada gidip tabanca atıyorum orada. Polisiye yazacaksam burnuma barut kokusu gelsin biraz demiştim. Haksız mıyım?"

"Bilmem" dedim, insanın burnuna barut kokusu gelmesi her zaman keyifli olmuyordu. Bunu ona söylemeyi aklımdan geçinmedim ama.

"Şaşırmış gibisiniz" dedi Simin Saraylı sesinde ufacık bir kışkırtıcılık vurgulamasıyla. "Siz atış yapmıyor musunuz?"

"Elime tabanca almayalı herhalde on beş yılı geçti" dedim. Masanın üstünde duran Sig Sauer'e gitti gözüm.

Şaşırma sırası bana geldi" dedi Simin Saraylı. "Ben tabancalarla falan haşır neşirsiniz sanıyordum."

Benim silahlarım başka" dedim kendimi şimdiden bir roman kahramanı gibi hissederek.

O zaman buluşma yerini değiştirelim isterseniz" dedi Simin Saraylı gülümsemesini tellerin ötesinden bana hissettirecek bir ses tonuyla. "O zaman... Dur bakayım. İstanbul Moderne ne dersiniz?"

"İstanbul ne?" dedim.

İstanbul Modern. Yeni açıldı ya hani. Kocaman bir sergi salonu. Tophane'de."

"Bulurum" dedim.

İçeri girince solda, İlerde bir kafe var. Ben orada olacağım. Yarın görüşüyor muyuz o zaman?"

"Evet" dedim.

"Saat on bir iyi mi?"

"İyi" dedim,

Tamam dedi Simin Saraylı. "On birde İstanbul Modern'de. Görüşmek üzere."

Adamın telefon numarasını kadından istemek doğru olmayacak dedim içimden. Bir çok açıdan.

"Görüşmek üzere" dedim.

Telefonu kapadıktan sonra kendi kendime gülümseyerek durdum bir iki saniye.

Bahsi kaybetmiştim. Belki de kaybetmemiştim. İkili ganyanda hem birinciyi hem İkinciyi bilmeniz gerekiyordu.

Kadının kitaplarından birini bile okumamış olmanın eksikliğini nasıl gidereceğime çok fazla kafamı yormadım. içimden bir ses bir yazar olarak üslubunun yarınki görüşmemizde çok fazla önemli olmayacağını söylüyordu bana. Gidip kendime bir çay daha doldurdum. Bu kez başka şeyler düşünerek yudumladım. Noyan Sert'in telefonunu reklamcı arkadaşımdan öğrenmek için de çok geçti.

Başka bir şey bekliyordum galiba. Galiba değil, bekliyordum. Yok, üstüme ateş edilmesini değil.

Hep haklı çıkmaya eğilimli kadının aramasını bekliyordum, içimde tuhaf tuhaf zamanlarda bana mesajlar yollayan ses beklememi söylüyordu. Sen arama, bekle diyordu. Neden öyle söylüyordu bilemiyordum. Öyle söylüyordu işte. Çayımı yudumlayıp içimdeki sese kulak vererek oturdum. Arada sırada demir yemiş kolumu ovuşturarak oturdum. Aramadı.

Aramadı işte.

Hani belki atfetmiştir diyordum içimden. Evindeki koca kütüphanedeki kalın kalın kitapların arasından durumuma uyan bir şeyler okumuştur, zihni açılmıştır gecenin bu saatinde. Mesleği ağır basmıştır. Anlamıştır. Atfetmiştir.

Öyle bir şey olmadı.

Ararsa yine haklı çıktığını ona söyleyip söylemeyeceğimden emin olmadığımı biliyordum ama yine de heyecanla bekledim zap yaparak.

Telefon, kabloda ne var ne yoksa otuz kere üstünden geçtiğim, artık on altıncı kere seyrettiğim John Wayne filminden bile vazgeçtiğim ana kadar çıtını çıkarmadı. Bahar Sitesinde esrarlı cinayet anonsu da yoktu haberlerde.

O da aramadı. Başka bir kimse de. Arayan olmadı.

Gidip yatmaya karar verdim. Televizyonu kapadım. Salondan çıkmadan önce Sig Sauer p232'ye tepesinden bir kere baktım yalnızca. Bıraktığım gibi duruyordu. Ne daha az, ne daha çok tehlikeli. Beyaz kefeninin içinde. Ama yine de canlı. Biraz masum, biraz kışkırtıcı. Işığı kapadım.

En azından Süleyman Çiçek konusunda masumdu. Bak, bunu biliyordum.

Banyonun önünden geçerken dişlerimi fırçalamayacağım bu gece dedim kendi kendime. Koridordan yatak odasına doğru yürüdüm.

Kapının zili çaldı.

Sevindiğimi itiraf etmeliyim. Çok sevindiğimi.

Geldi dedim içimden. Bu telefon etmesinden daha iyi. Çok daha iyi. Konuşurken gözlerinin içine bakmak, duvarların tavanla birleştiği köşeye bakmaktan çok daha iyiydi. Gece daha genç sayılırdı o gelince.

Geri döndüm. Kapıya doğru hızla yürüdüm. Hani çok acele etmesem antredeki boy aynasına da bakardım nasıl görünüyorum diye.

Elimi kapıya attığımda durdum. Durmak zorundaydım.

"Bir dakika" diye bağırdım kapıya arkasına. Nasıl olsa bir kadın saklamıyordum evin bir köşesine. Çok fazla haklı çıkmasını istemiyordum ama.

Neredeyse koşarak salona girdim. Sig Sauer'i Nurullah Sert'in bir daha asla giyemeyeceği çamaşırının içinde yakaladım iki elimle. Koridoru hızla geçip kullanılmayan misafir odasına girdim. Aceleyle etrafıma bakındım. Akıllı bir yer bulamadım saklamak için. Uzatmadım, yatağın altına iteledim.

Muhtemel bir tartışmaya silahları karışmamayı garantiye almış olarak daha ağır ağır yürüdüm kapıya doğru. Koyduğum yatağın altına bakmaya fırsatı olmayacağından emindim.

Kapıyı hızla sonuna kadar açtım eriştiğimde.

Ama gülümsemem dondu yüzümde. En azından ben öyle sanıyorum.

Kapıdaki adam Yıldız Turanlı'dan çok daha uzundu. Tanımıyordum adamı ama sanki tanıyor gibiydim..

Aşağı yukarı benim boyumdaydı. Ama benden biraz daha gençti. Balıksırtı uzun bir palto vardı üstünde. Yumuşak bir

kumaştan lacivert bir atkı boynunu kapatıyordu. Yakışıklı denilebilecek bir yüzü vardı. İsterse delici bakabilecek siyah gözleri, altındaki evden çıkmadan önce makasla düzeltilmiş gibi disiplinli duran bıyığın vurguladığı biçimli bir burnu, ince dudaklarının sergilediği beyaz dişleri vardı. İşini bilen bir berberin kestiği saçları, ortaya çıkan alnındaki iki santimlik yara izini sanki göstermek için arkaya doğru taranmıştı.

Yüzünde yabancı bir evin kapısını çalanlarda sık rastlanan cinsten bir tedirginlik görmedim ilk bakışta. Sanki kime geldiğini çok iyi biliyordu.

Bir şey söylemedim. Soran bir ifade oturttum suratıma.

Cinayet masasının yeni kuşak detektifleri bu kadar iyi giyinmiyordur inşallah dedim içimden.

"Remzi Ünal?" dedi kapımdaki yakışıklı adam gözlerimin içine bakarak.

"Kimin aradığına bağlı" dedim sanki bir işe yarayacakmış gibi.

"Biraz görüşebilir miyiz?" dedi adam hafif bir gülümsemeyle. "Gecenin bu saatinde rahatsız ediyorum biliyorum ama... Murat Girgin ben. Noyan'ın eniştesiyim. Eski eniştesi yani..."

Sağ eli paltosunun cebinde duruyordu. Sol eli paltosunun arkasındaydı.

Kapımı çalması şaşırtıcıydı ama, başkalarının çalmasından çok daha iyiydi. Sanki karar vermekte zorlanıyormuşum gibi baştan ayağa gözden geçirdim adamı. Ayakkabıları pırıl pırıldı. Dörtlü fotoğrafı hatırladım sonra.

"Daha pijamamı giymemiştim" dedim kapının önünden çekilirken.

Bu esprimi daha takdir etti sanki kendince. Elini paltosunun cebinden çıkardı. "Geçin" dedim elimle içeriyi göstererek. "Paltonuzu alayım isterseniz."

"Zahmet etmeyin" dedi önüm sıra hareketlendiğinde. "Çok kalmamayı umuyorum."

İlk adımını attığında bastonu gördüm.

Arkasında sakladığı sol elini öne getirip, siyah, pırıl pırıl bir bastonu sol bacağına destek vererek yürüdü. Hafifçe aksayarak yürüyordu. Baston altını çizmese fark etmeyeceğiniz kadar. Antrede durup çevresine baktı. Salonun kapısını gösterdim.

"Girin lütfen."

İçeri girince yana çekilip ışıkları yakmamı bekledi. Ortalığa şöyle bir göz attı etraf aydınlanınca. Paltosunun düğmelerini çözerken televizyonumun karşısındaki iki koltuktan misafirlere ayırdığıma doğru ilerledi. Hani şu Yıldız Turanlı'dan başkasının oturmadığına. Sezgisini beğendim.

Sanki iznimi bekler gibi ayakta durdu sırtını koltuğa verip. Baston yine arkasına saklanmıştı.

Ben de kendi koltuğuma dirseğimi dayamış, ayaktaydım.

"Bir soruma cevap verirseniz ödül olarak size bir de kahve yaparım" dedim gözlerinin içine bakarak.

Oturdu koltuğa. Bastonu dıştan koltuğa dayadı. Paltosunu iki tarafa doğru açınca içinden boğazlı siyah bir kazakla yine siyah kadife bir pantolon çıktı. Sevdiğim ikili.

"Sorun" dedi iki eli koltuğun iki kolçağında. Kendine güvenen bir Kim Beş Yüz Milyar İster yarışmacısı gibi.

"Adresimi nereden buldunuz?" dedim. "Noyan Beye verdiğimi hatırlamıyorum. Aslını isterseniz son altı aydır herhangi birisine verdiğimi de hatırlamıyorum." Parmaklarını tam önünde birleştirerek hafifçe öne doğru eğildi Murat Girgin.

"Ödülü kazandırır mı bu cevap bana bilmiyorum ama" dedi gözlerinde ufak ufak ışıklar saçarak, "kimin nerede oturduğunu küçük bir soruşturmayla bulabilecek arkadaşlarım var. Aşağıdaki demir kapı da açıktı, eğer merak ediyorsanız."

Buyur buradan yak dedim kendi kendime.

Hemen cevap vermememi şaşkınlığıma yordu herhalde Murat Girgin.

"Kazandım mı kahveyi?" dedi.

"Kahve kolay" dedim. "Bu cevabın beni ne kadar korkutması gerektiğini düşünüyorum."

"Yok canım" dedi misafirim. "Sizi korkutmak amacıyla söylemedim."

"Nasıl olsun?" dedim.

"Ne nasıl olsun?" dedi.

"Kahve" dedim. "Neskafe yapacağım. Nasıl olsun?"

Geriye doğru yaslandı.

"Bol kahve. Bir şeker. Süt yok."

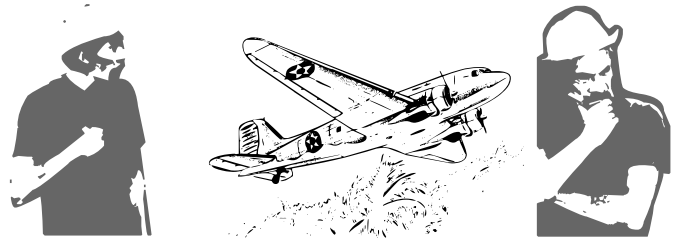
Peşrevde kimin ağır bastığından emin olamayarak mutfağa yöneldim. Dur bakalım dedim kendi kendime. Yaptığım en hızlı kahvelerden birini yaptım. İki kupayı kulplarından tutarak döndüm içeriye.

Kıçımı kendi koltuğuma, kahveleri koltukların arasındaki sehpaya bıraktım.

Ben de geriye doğru yaslandım koltuğumda. Bacak bacak üstüne attım. Bekledim. Kahveden içmesini ya da konuşmasını.

Üçüncü bir şey yaptı.

Bölüm 7

Paltosunun cebinden bana ikram edeceği sigarayı çıkarıyormuşçasına ağır hareketlerle bir tabanca çıkardı. Sig'den daha küçük bir tabancaydı ama yine de namlusundan size doğru döne döne gelecek nesneler öldürücü olabilirdi.

"Bu ne?" dedim.

"Karadeniz üretimi, altı mermi, bir de namluda, bir tabanca" dedi elindekini karnıma doğru tutarak. "Küçümsemeyin, işe yarar." Pek eli titremiyordu.

"Çıkarır çıkarmaz tetiğe basmadığınıza göre, benden bir şey isteyeceksiniz her halde" dedim.

Sol elini uzatıp kahvesinden bir yudum aldı. Tadını deneniyormuş gibi damağını şaklattı yudumladıktan sonra.

"Güzel" dedi sonra.

Yapacak bir şey yoktu. Kahvemden bir yudum da ben çektim. Bekledim. O kadar güzel olmamıştı ama kahve. Aceleden.

Geriye yaslandı yeniden Murat Girgin. Eli yine titrememişti.

"Anlayışı yüksek birisiyle konuştuğumdan emin olmamı sağladığınız için teşekkür ederim" dedi gözlerimin içine bakarak. "O yüzden kısa keseceğim. Mesele şu: Bahar Sitesindeki evden aldığınız bir şeyi, eee, bana vermenizi istiyorum. Başka bir şey değil. Basit."

Gözlerimin içine bakıyordu ne cevap vereceğimden çok ne yapacağımı görmek için sanki.

Beklediği türden bir şey yapmamaya karar verdim. Bahar Sitesinden aldığım şeyleri aklıma getirmemeye çalıştım ilk olarak. Bir yudum kahve daha aldım. Ateş etmeyen bir tabanca tehlikeli değildir dedim içimden. Henüz ateş etmeyen…

"Eski kayınpederinizin evinden burnuma bir tabanca tutulacak kadar değerli olabilecek bir şey aldığımı hatırlamıyorum" dedim. "Değerli ne varsa götürülmüştü zaten evden."

Murat Girgin bir yudum daha aldı kahvesinden. Gözlerime bakmaktan vazgeçmemişti. "Bana vereceğiniz şeyin değerini öyle dışardan anlamak pek mümkün değil" dedi. "Anlarsınız ya."

Bir yudum kahve de ben aldım. Sigaraya da sıra gelecekti elbette.

"Anlamadım" dedim. "Benden bir şey istiyorsunuz ama ne olduğunu daha söylemediniz. Söylemeye niyetiniz var mı?"

Murat Girgin bana vereceği cevabı oluşturmakta zorlanıyormuş gibi dudaklarını büzdü.

"Önce prensipte anlaşırsak işler kolaylaşır diye düşünmüştüm" dedi sonra yeniden gözlerime odaklanarak.

"Tamam" dedim. "O zaman prensibi konuşalım."

"Konuşalım" dedi Murat Girgin.

"Şimdi yavaşça kalkıp sigaramı alacağım" dedim. "Zihnimi açar. Sakın komşuları rahatsız edecek bir şey yapmayın."

Kafasıyla onayladı Murat Girgin.

Yerimden kalktım. Sigara paketimi nereye bıraktığımı bulmaya çalıştım salonun içinde. Hareketlerimi oturduğu yerden izledi Murat Girgin. Tabancanın namlusu da. Sigara paketimin yanı sıra bir prensip de aradığımın farkına varıp varmadığını anlayamadım.

Bir yandan da benden neyi istediğini bulmaya çalışıyordum kafamın içinde. Kullanılmayan misafir odasındaki yatağın altındakini istediğinden şüpheliydim. Kan tahlili faturasını olabilirler çekmecesine koydum.

Sigaramla çakmağı bulunca ağır adımlarla döndüm yerime. Oturmadan önce paketi Murat Girgine doğru salladım.

Başını iki yana salladı teklifime karşı.

"Buldunuz mu bir prensip?" dedi sigara konusuna hiç değinmeden. Bu adam düşündüğümden daha akıllı olabilir dedim içimden. Belki de değildir. Bir sigara taktım dudağıma.

"Sorun şurada" dedim aklıma gelen bir çareye sarılarak. Konuyu bulandırmak işe yarayabilirdi. "Hiçbir şey almadım evden ben. Neyi istediğinizi de bilmiyorum. Fiyatın uygun olup olmadığına karar veremedim o yüzden."

"Güzel" dedi Murat Girgin. "Prensipte anlaştık demek ki. Almış olsaydınız verecektiniz."

Yerime oturdum. Sigaramı yaktım.

"Dedim ya, ne istediğinize bağlı. Ne istediğinizi bilirsem en azından orada olup olmadığını söyleyebilirim belki."

Murat Girgin durdu. Cevabımı beğenmemiş gibiydi. Ağzını açmadan önce kahvesinden bir yudum daha aldı.

"Söylemem gerekirse, kahveniz berbat" dedi. "Durumu idare etme yönteminiz de öyle. Biraz daha lafı gevelerseniz daha başka tedbirlere başvurmak zorunda kalacağım."

Hafifçe gülümsedim sigarayı dudağımdan çekip.

"Bastonun ucundan da bıçak mı çıkıyor?" dedim boştaki elimle bıçağın bastondan çıkışını taklit ederek.

"Evinizi tek başıma aramak istemiyorum, haberiniz olsun" dedi tabancanın namlusunu iki milim kadar sallayarak. Ciddileşmişti.

Üstüme bir yorgunluk çöktü birden. Fiziksel bir yorgunluk. Biraz sonra olabilecekleri sanki olmadan yaşamış gibi. Adamın parmağı tetiğe basmak için kasılmaya başladığında bir numara bulup dikkatini dağıtıyorum bir şekilde, fırlıyorum üstüne, sol elim tabancanın başka yöne bakmasını sağlıyor, gövdemin ağırlığıyla gövdesine yükleniyorum, sağ dirseğimle boğazına bastırıyorum, soluğunu kesmeye çalışıyorum. Direniyor. Koltuktan birlikte aşağı düşüyoruz.

Kimin üstte olduğu belli değil. Tabanca düşüyor. Alttaysam kendi çevremde dönüp üste çıkmaya çalışıyorum. Arada küfürler ediyoruz. Terliyoruz. Soluk soluğa kalıyoruz gecenin bir saatinde. Fazla geldi.

Evimde en son üstüme doğru tutulmuş bir tabanca namlusu gördüğümde olanları da hatırladım. İşi oraya vardırmamaya karar verdim içimden. Bu kadarı da fazla olurdu. Bir daha hastahaneye gitmek istemiyordum. Tamam, haklı çıkmıştı Yıldız Turanlı ama bu kadar da çıkmamalıydı. Evden apartman halkının toplayacağı imzalar sonucu atılırdım her halde. Bu kadarına da izin veremezdim.

Yok, veremezdim.

"Halıyı kirletmeyelim" dedim. "Bir anlaşmaya varacağımıza eminim."

"Daha bir teklif görmedim ortalıkta" dedi Murat Girgin.

Tabancanın patlayıp patlamaması umurumda değilmiş gibi konuşmaya çalıştım. Salonumdaki misafir koltuğuna oturduğundan beri ilk kez, bak ciddi bir şey söylüyorum bakışlarıyla baktım yüzüne. Gayret Remzi Ünal dedim kendi kendime. "Başınızı belaya sokmanızı engelleyebilirim" dedim.

Konuşmadan yüzüme baktı. Bana verebileceği cevaplardan en uygun olanını seçmeye çalıştığını hissettim. Sonra konuştu. Tabancayı titretmeden.

"Fiziksel özelliklerinizi çok abartmayı düşünmüyorsunuzdur umarım" dedi. "Bu yaşınızla benden önce davranmanız çok zor. Hele bu uzaklıkta. Oturduğumda bacağımdaki aksama unsuru ortadan kalkar, hatırlatırım."

"Sizinle halımın üstünde güreş tutmaya hiç niyetim yok" dedim. "Çok daha uygarca bir şey vardı aklımda."

"Dinliyorum" dedi. "Bir numara yapmayı denemeyin ama… "

"Özetleyeyim" dedim sigaramdan bir nefes daha çekerek. "Benden istediğiniz şey bende değil çünkü ben evden hiçbir şey almadım. Diyelim buna inanmadınız. Şu ya da bu yöntemle beni etkisiz duruma getirdiniz. Tercihen beni yaralamadan. Evi aradınız. Baştan ayağa aradınız. Bulamadınız aradığınız şeyi, çünkü ben almamıştım. Buraya kadar tamam mı?"

"Tamam" dedi Murat Girgin.

"Bu durumda, o benden istediğiniz şeyi isteyen, çok isteyen biri ne yapar?"

"Tahmin edebiliyorum" dedi Murat Girgin.

"Teklifim burada devreye giriyor işte" dedim.

"Evimden arıza çıkarmadan çekip giderseniz başınızı belaya sokmanızı engelleyebilirim."

"Nasıl bir belaya?" dedi Murat Girgin.

"Ciddi bir belaya" dedim. "Evimin adresini aldığınız arkadaşlarınızı bile aşacak bir belaya."

Kocaman bir nefes daha çektim sigaramdan. Sıramı savmıştım. Bundan sonrası ona aitti. Düşündüğüm kadar akıllı biriyse bütün o rezillikleri yaşamadan halledebilirdik bu işi.

Murat Girgin tabancasını paltosunun cebine çıkardığı hızla soktu. Fazla düşünmemişti. Koltuğun yan tarafına bıraktığı bastonu aldı eline konuşmadan önce.

"Anlaştık" dedi. "Dinliyorum. Doğrusu çok merak ettim."

"İnsan aradığı bir şeyi aradığı yerde bulamazsa, bir önce olması gereken yere bakar. Bunu yapmayın" dedim. "O eve gitmeyi aklınızdan bile geçirmeyin. Hele bu gece."

"Allah Allah" dedi Murat Girgin. "Evde bulaşıcı hastalık mı var?"

"Daha kötüsü" dedim. "Banyoda iki seksen uzanmış bir ceset."

Elindeki baston düştü halının üstüne. Halı olduğu için ses çıkarmadı. Beni duyar duymaz açılan ağzını zorlukla toparladı Murat Girgin. Boşta kalan elini alnına götürdü. Hafifçe rengi atmış olan alnına. Yarasının izi biraz daha belirginleşmişti şimdi. Allahtan tabancayı koymuştu yerine dedim içimden.

"Ceset mi? Ceset mi?" dedi. "Ne diyorsun sen, kimin cesedi?"

Hafifçe öne doğru eğilmiş, sözcüklere ara vermeden konuşmuştu. Tam aksi davranmanın iyi olacağını düşündüm. Sigaramı kül tablasına bıraktım. Yerimden kalkıp koltuğuna doğru bir iki adım attım yavaşça. Eğilip bastonu aldım düştüğü yerden. Kemik, düz bir tutamağı vardı, onun dışında sıradan bir bastona benziyordu. Ucunda bıçak çıkacak bir delik falan yoktu.

"Kim yatıyor banyoda, konuşsana be adam?" dedi bana doğru eğilerek.

Koltuğuma döndüm.

Kahvemden bir yudum daha almakla hata ettiğimi hemen anladım. Soğumuştu meret.

Sehpanın benden uzak köşesine iteledim kupayı. Bastonu elimde döndürerek konuştum.

"Süleyman Çiçek" dedim.

"Süleyman Efendi mi?" dedi Murat Girgin.

Başımı salladım bastonu döndürmeye devam ederek.

"Tam kalbinden vurmuşlar" dedim.

"Hassiktir!" dedi Murat Girgin. Anında dökülen boyalara hep hayran kalmışımdır. "Hassiktir! Kim yapmış?"

"Bilmiyorum" dedim.

"Polis gelmiş mi?"

Hiçbir fikrim yok anlamına gelen bir hareket yaptım iki elimi iki yana açarak.

Ayağa kalktı Murat Girgin. Biraz kendini toparlamış gibiydi.

"Gitmem gerek" dedi gitmek için hareket etmeden. "Gitmem gerek" diye tekrarladı. Bastonu havada hızla çevirdim. Kalktığı koltukta boşalttığı yerin tam üstüne kondurdum içinden sivri bir çelik parçası çıkmayan ucunu. Umduğum kadar ses çıkmadı bu buluşmadan.

"Bir şey unutmuyor musunuz?" dedim oturduğum yerden.

Elini uzatıp bastonu aldı.

"Teşekkür ederim" dedi.

Tahminimin aksine iyi uyudum gece. Abuk sabuk rüyalar görmedim. Ne uçak kullandım, ne mum ışığında yemek yedim, ne telefonla konuştum, ne üstüme ateş edildi. Ne de Münir Özkul'la, ne bastonlu bir yakışıklıyla konuştum. Sıradan bir güne uyandım işte sanki. Her zamankinden biraz erken. Tam zamanında bana göre, işim olmadığı günler daha uzun uyuduğum olmuştur. Antrenmana gidecek olsam daha erken uyanmam gerekirdi.

Kahvemi içtim önce. Üstüne ikinci kahvemi.

Biraz ısınma hareketleri yaptım kendi kendime. Çalışmaya gitmemenin acısını çıkarırcasına uzun tuttum. Vicdanım hafiflemedi elbette. İyice terledim ama.

Sonra banyoya girdim. Çıkınca aç mıyım diye sordum kendi kendime. Açtım. Kapıyı açıp ekmeğimle gazetemi aldım. Buzdolabını karıştırdım. Nurullah Sert'in buzdolabında gördüklerim kadar değilse de, bir şeyler vardı yiyecek. Taze ekmeğin köşesinin içine tıkıştırdığım beyaz peyniri biraz sütün yardımıyla, gazetemi okuyarak götürdüm.

Bahar Sitesi cinayeti haberini boşuna aradım elbette üçüncü sayfada. Bulduğum cinayetler daha iç kapatıcıydı. Ben de doğru dürüst bir okur değildim zaten bu aralar, birbirimizi idare ettik.

Pencereye gidip dışarıya bir göz attım. Kar falan yoktu. Yapmam gerekenleri sıraya koydum kafamda. Üstüme sıradan bir kazak geçirip, üstüne kolsuz anorağımı giydim. Telesekreterini hiç kapamayan birisi olarak bir kez daha baktım ışığının yanıp yanmadığına. Hızlı adımlarla aşağı inip, markete yürüdüm.

Beni o saatlerde dükkânında hiç görmeyen patronun yüzüne hafif bir gülümseme geldi sanki. Reyonların arasında hızlı bir dolaşmadan sonra kasanın önüne geldiğimde, elimdekini görünce gülümsemesi büyüdü.

"Bir karton da sigara ver oradan" dedim.

"Her zamankinden mi?" dedi elimdeki çok amaçlı, prezervatiften biraz kalın plastik eldiven ambalajına bakarak.

"Evet" dedim yapacağı espriden çok hoşlanmayacağımı belirten bir sesle.

Mesajı aldı. Suratını asarak bastı yazarkasanın tuşlarına.

Marketten çıkınca aynı hızlı adımlarla eve yöneldim. Merdivenlere geldiğimde hızımı kesmedim. Merdivenleri eve acele girip tuvalete kapağı atmam gerekiyormuş gibi çıktım. Kapıda bir

an durup soluğumu denetledim. İyiydi. Antrenmanları atlatmamanın bir faydası da buydu işte.

İçeri girince anorağı çıkarıp, sigara kartonunu yerine tıkıştırdım.

Kullanılmayan misafir odasındaki yatağın altından tabancayı aldım yine kefeniyle birlikte. Masanın başına geçtim.

Eldivenleri ambalajından çıkarıp parmaklarıma geçirdim. Parmaklarımın her biri, tayt giymiş kadın bacaklarına benzedi. Ameliyata girecek doktorların televizyonda yaptıklarını gördüğüm gibi parmaklarımı havada bir iki oynattım.

Sig Sauer P232'yi Nurullah Sert'in atletinin içinden aldım elime.

Ele iyi oturuyordu gerçekten.

Yere doğru tutuyordum. Konsantre olmaya çalıştım.

Şarjörü çıkardım önce. İçinde mermi yoktu. Masa nın üzerine bıraktım. Sürgüyü geri çektim sonra. İyice baktım. Yatağın içinde de mermi yoktu. Emin olmak için bir kez daha baktım. Boştu.

Dün akşam iyi ki yanımda değilmiş dedim içimden.

Tabancayı burnuma götürmedim. Yere doğru tetik de düşürmedim.

Sig Sauer P232'yi yeniden sardım Nurullah Sert'in atletinin içine. Çok amaçlı plastik eldivenleri ellerimden çıkarmadım ama. İşi beklenenden önce bitmiş bir cerrah gibi ayakta durup düşündüm.

Kütüphanenin en alt sırasının altındaki dolabı açtım. Aradığımı en önde göremeyince yere diz çöktüm. Dolabın içinde en azından beş yıldır dokunulmamış bir yığın ıvır zıvırı dışarı aldım teker teker. Artık hatırlamadığım yolculuklardan alınmış hatıralık eşyaları atmalıyım dedim kendi kendime belki ellinci kez bu yıllar içinde. Yılmaz Ülger'in Havayolu Pilotu - İlkeler ve Uygulamalar

kitabının kalın cildi altında ezilmiş gibi duran fotoğraf makinesi çantasını askılığından tutup çektim. Geride kalanları yeniden tıkıştırdım dolabın içine.

Çantanın içi boştu. Üstünde kocaman harflerle ilan edilen Olympus makine tuhaf bir İtalya yolculuğunda çalınmıştı bavulumdan. Çantayı almadıkları için epey sonra uyanmıştım çalındığına. Çantayı atmadığıma sevindim. Kulağından çekip masanın üstüne çıkardım. Sig Sauer'i eski sahibinin atletine yeniden sarmalayıp çantanın içine yerleştirdim. Tam tamına sığdı. Eski fotoğraf makineleri bugünkülerden büyüktü.

Saatime baktım.

Bir kahve daha içtim. Sonra salonu toparladım uyduruktan. Mutfağa gidip bardakları, kupaları falan yıkadım üstünkörü.

Telefon çalmadı ben bütün bunları yaptığım sürede.

Saatime baktım. Benim başkalarının telefonunu çaldırmamın zamanı gelmişti.

Reklam ajansı patronları bile gelirlerdi yerlerine bu saatte.

Reklamcı arkadaşımın ajansının numarasını tuşladım.

Sekreter kız tuvalette falandı herhalde, bir süre açan olmadı. Krizden çıktığımıza bir işaret daha dedim kendi kendime.

Açar açmaz tanıdı sesimi kız. Daha adımı söylemiştim ki patronunun ajans dışında olduğunu belirtti. Demek ki yanılmışım dedim kendi kendime. Çok önemli olmadığını söyledim. Noyan Sert'in ajansının telefonunu istedim.

Önce tereddüt etti. Sonra patronunun bana olan güvenine güveni ağır bastı.

"NSYS Reklam Hizmetleri Remzi Bey" dedi. "Kaydediyor musunuz?"

"Evet" dedim.

NSYS'nin pbx'li telefon numarasını tane tane söyledi. Bir köşeye yazıyormuş gibi yaptım. Sonra teşekkür ettim kıza. Pat-

ronuna bir mesajım olup olmadığını sordu. Sağlığına duacı olduğumu söyledim. Efendice kıkırdadı telefonu kapamadan önce. Arkama yaslandım.

Bu kez de yeni aldığım numarayı tuşladım.

Bu sefer hemen açıldı karşı taraftan.

"NSYS, buyrun" dedi yaptığı işten hoşnut olduğu hemen anlaşılan bir sekreter kızın sesi. Güzel kız olduğu sesinden anlaşılıyordu.

"Noyan Bey'le görüşebilir miyim?" dedim. "Adım Remzi Ünal."

"Bir saniye bekleteceğim sizi efendim" dedi kız.

Bundan emindim zaten. Noyan Sert'in kendi sekre terine aktarılacaktım. O da bir saniye bekletecekti beni. Beklerdim. Alışıktım. Bekletti de.

Nihayet Noyan Sert'in sesini duyduğumda saatime baktım. Olurdu o kadar. Yine de bir aferin çektim adama içimden.

"Buyrun Remzi Bey" dedi acelesi olduğunu hissetmemi sağlayacak bir ses tonuyla. Oralı olmamaya çalıştım. Bu bile bana bir şey söylüyordu.

"Günaydın" dedim.

"Günaydın" dedi Noyan Sert. "Buyrun Remzi Bey, sizi dinliyorum."

"Görüşmemiz lazım" dedim.

"Hayırdır?" dedi Noyan Sert. "İşi bitirdiniz mi yoksa?"

"Daha çok var işi bitirmeme" dedim. "Yeni bir gelişme oldu, haberiniz olmadığını anlıyorum şu anda."

"Hayırdır?" dedi yeniden. Sesine küçük bir merak tozu bulaşmıştı.

"Çok hayır değil" dedim.

"Ne oldu Remzi Bey, deli etmeyin insanı" dedi.

"Görüşmemiz lazım" dedim yeniden.

"Buradan çıkmam biraz zor" dedi Noyan Sert. "Birazdan toplantıya gireceğim. Akşama kadar dört tane daha toplantım var. Hepsi de bir işim çıktı, size zaman ayıramıyorum diyemeyeceğim müşteriler... "

"O zaman haber vereyim" dedim. "Bir başka müşterinizi ilgilendiriyor bu. Şakir Bey kartvizitlerini teslim alamayacak bu sabah."

"Ne?" dedi Noyan Sert. "Ne kartviziti? Ne?"

Sonra düştü jetonu.

"Bir dakika, bir dakika" dedi. "Süleyman'la mı ilgili bu?"

Sesimi çıkarmadan bekledim. Yüz yüze olsaydık tek kelime söylemeden yere baktığım an olurdu bu.

"Konuşsana be adam" dedi Noyan Sert. "Neden alamayacakmış Şakir Bey kartvizitlerini?"

Artık sesimi çıkarmanın zamanı gelmişti.

"Ayaktaysanız bir yere oturmanızda yarar var. Odanızın kapısını da kapayın isterseniz" dedim. "Süleyman Efendi bir daha kimseye bir şey teslim edemeyecek."

"Ne diyorsun sen?" dedi Noyan Sert. Sonra kendini toparladı. "Şunu doğru dürüst anlatın rica ederim Remzi Bey."

"Dün gece babanızın evine bir kere daha gittim" dedim. "Şöyle doğru dürüst bakmak için ortalığa. Süleyman Çiçek'i banyoda buldum. Zeminin üstüne yatıyordu."

"Yatıyor muydu?"

"Evet" dedim.

"Kalp krizi falan mı geçirmiş?" dedi Noyan Sert.

"Kalbinin durduğu açıktı" dedim. "Bir kurşun vardı ama içinde."

"Ne diyorsunuz?"

"Valla öyle" dedim. "Sanıyorum abdest almak için banyoya girmiş. Ayaklarını filan yıkıyordu sanırım. Birisi gelip vurmuş adamı."

Ses kesildi telefonda.

"Noyan Bey!" dedim.

"Buradayım" dedi. Sesi çok alçak geliyordu. "Öyle birden-bire..."

Bir an önce toparlanması için yardım etmeye karar verdim.

"Siz bir daha temas ettiniz miydi dün gece?"

"Hayır. işte sizinle konuştuktan sonra çıktık. Yasemin'i bir arkadaşına bıraktım. Kızkardeşime gittim. Sonra eve... Bakacağım dosyalar falan vardı bugünkü toplantı için. Onlarla uğraştım bütün gece."

"Anladım" dedim.

Toparlandığı belliydi Noyan Sert'in.

"Bu durumda onu son gören sizsiniz" dedi.

Bu gerçek geceden beri canımı sıkıyordu.

"Katilin dışında, evet" dedim.

"Ne olacak şimdi?"

"Eve ilk giden cesedi bulacak" dedim.

"Aman Yarabbi" dedi Noyan Sert.

"Evet" dedim.

"Polise haber verdiniz mi?"

"Hayır" dedim.

Bir süre ses gelmedi telefondan. Bekledim. Noyan Sert düşünüyor gibiydi. Düşünmesine izin verdim. "Sonra, sonra... " diyen sesini duydum ahizede.

Bekledim.

Alo! dedi otuz saniye kadar geçtikten sonra.

"Buradayım" dedim.

Hay Allah, burası da deliler evi gibi bugün" dedi Noyan Sert. "Allak bullak oldum, doğru dürüst düşünemiyorum bile. Ne yapacağız?"

"Bilmem" dedim.

"Polise haber vermemiz gerekiyor galiba. En doğrusu sizin haber vermeniz."

"Neden ben?" dedim.

"E, adamı siz bulmuşsunuz" dedi.

"Aklın neredeydi diye sormazlar mı?" dedim. "Sonra ev sizin eviniz, adam sizin adamınız... "

Allahım Yarabbim dedi. "Allahım Yarabbim. Pişman oldum valla sizi o tabancanın peşine düşürdüğüme. Bin kere pişman oldum."

Aklına gelen şeyle bağırdı birden.

"Bir dakika, bir dakika" dedi. "Süleyman'ı babamın tabancasıyla mı vurmuşlar yoksa?"

"Unuttunuz mu?" dedim. "Eve ilk gittiğimde almıştım tabancayı, bendeydi."

"Doğru ya" dedi. "Hiç olmazsa. O da karışmadı işe. Ne bok yiyeceğiz peki?"

"Valla çok vaktiniz yok" dedim. "Çalışanlarınızdan birisinin ortalarda gözükmemesini merak etmeniz gerekiyor bir süre sonra."

"Doğru" dedi. "Hatta belki şimdiden aramıştır Şakir Bey müşteri temsilcisini kartvizitlerim nerede diye."

"Evet" dedim.

"Ben bir duruma bakayım" dedi Noyan Sert. "Şu herifleri başımdan atayım, düşüneyim sakin kafa biraz. Bunları atlatamam. Ajans batar herifleri kızdırırsam. Sonra bir görüşelim."

"Olur" dedim.

"Beni arar mısınız? dedi Noyan Sert.

Saatime baktım.

"Ben sizi on ikide arayayım" dedim. "Bir yerde konuşuruz belki o zaman. Uyar mı size?"

"Tamam" dedi Noyan Sert. "Size cebimin numarasını vereyim. Açık tutarım." Arkasından hiç ara vermeden numaraları sıraladı.

"Pekala" dedim dinledikten sonra. "Ararım sizi."

Telefonu kapadım.

Etti iki dedim içimden.

Bölüm 8

Saatime baktım yeniden. Artık çıkmam gerekiyordu. Arayan olacaksa nasıl olsa bulurdu. Beni aramasını beklediklerim araç telefonumun numarasını da biliyordu. Yatak odama gittim. Bu kez doğru dürüst giyinmeliydim.

İhtiyarın Humprey Bogart şapkasına uyacak bir kıyafet bulmaya bakındım dolabımın içinde. Bir görev daha üstlenebilirdi benim için. Koyu renk bir takım buldum epeydir giymediğim. Beyaz bir gömlek. Kravatımı hafif gevşek bağladım. Portmantodan paltomu alıp giydim. Kullanılmayan misafir odasına gittim sonra. Humprey Bogart şapkanın içindeki tahlil kâğıdını cebime attım. Şapkayı küçük bir törenle başıma geçirdim. Olympus çantasını omzuma atıp evden çıktım.

Merdivenlerden inerken ıslık çalıyordum sanki her şey yolundaymış gibi.

Islık çalmayı otomobilimin içine girene kadar sürdürdüm. Yıldız Turanlı'yı bir yerlere götürmenin keyfiyle sık sık yıkattığım için yaşını göstermiyordu. Anahtarı ilk çevirişimde çalıştı. Çantayı yolcu koltuğunun önüne, yere bıraktım. Soğuk havaya karşın pencereyi sonuna kadar indirdim. Kaloriferi iyice açtım ama. Pencerenin yanındaki deliklerden üfürmesini sağladım sıcak havanın. Radyoyu karıştırdım biraz, gönlüme göre bir hava

bulamadım. Torpido gözüne eğilip bir Moğollar kaseti çıkarıp taktım, ilk albümlerinden. En sevdiklerimden. Yeni çıkan albümlerinin yarattığı hayal kırıklığını eskileri daha çok dinleyerek gideriyordum kendi kendime ama Yıldız Turanlıyla gezerken pek fırsat olmuyordu buna. Onun için ayırdığım Al Jarreau'yu gerilere bir yerlere ittim.

Hazırdım artık. Yola çıkabilirdim.

Arada sırada Sayısal Loto oynadığım gazete bayisinin önünden sola saptım.

Arkadan, ikişer katlı bahçeli evlerin önünden dolandım. Bahar Sitesinin arka sokağından, dün Süleyman Çiçek'in Kartal'ını park ettiği aralıktan yavaşça geçtim. Ortalık sakindi. Ambulans yoktu. Olay Yeri inceleme Ekibi minibüsleri yoktu. Bağıran çağıran yoktu. ilerledim. Taksi durağının çevresi sakindi. Bahar Sitesi tabelasındaki kurşun delikleri yerinde duruyorlar mı diye bakmadım artık. Yeniden Zeytinoğlu Caddesine çıktım.

Demek ki Süleyman Çiçek hâlâ banyoda yatıyordu. Adamın banyonun karolarının üzerinde, suratında hayret dolu bir ifadeyle hâlâ yatıyor olma İhtimali canımı sıktı. Çok sıktı. Duruma bakılırsa daha epeyi yatacaktı orada.

Öldürülen birisini son gören insan olmak işime gelmiyordu. Hiç işime gelmiyordu. Eğer bir şey yapmazsam, hikâyeyi Yıldız Turanlı'ya aktardığımda üzerinde durmamayı tercih edeceğim yönlerinden biri olarak kalacaktı. Belki ona bir daha hiç hikâye anlatamayacağım aklıma geldiğinde daha çok sıkıldı canım.

Zeytinoğlu Caddesinin tam ortasındaki göbekte karar verdim. Sıkı bir karar.

Sağa, Şişli Terakkiye uza nan yola ilerledim. Muhtarlık binasının yanında aradığımı gördüm. Boş yer bulmak için yavaş yavaş ilerledim. Eczanenin müşterileri park edebilsin diye kaldırımın dibine koyduğu iki trafik konisini umursamadan bıraktım

otomobilimi çöp konteynerinin dibine. Arkama bakmadan Muhtarlık binasına doğru ilerledim. Küçük ama sevimli binanın yanındaki telefon kulübesine girdim.

Ahizeyi kaldırdım. Sinyal gelince 155'i tuşladım.

"Polis imdat. Buyurun" dedi telefondaki ses.

"Kolay gelsin" dedim.

"Buyurun" dedi telefondaki ses sükunetle.

"Galiba bir cinayet bildireceğim" dedim. Cevap vermesini beklemeden ekledim. "Akatlar. Bahar Sitesi, Yaprak Apartmanı, 12 numaralı daire."

"Kiminle görüşüyorum" dedi telefondaki ses.

Bir an düşündüm. Kiminle görüşüyordu? Soruyu tekrarlatmadan cevap verdim.

"Sitenin önündeki taksi durağındanım" dedim. Tekrarlatmasına izin vermeden kapadım telefonu.

Otomobilime geri döndüm. Eczaneden bir Talcid alıp almama konusunu düşündüm kapının anahtarı elimde. Sonra vazgeçtim.

Levent'e kadar sigara içmeden geldim. Kırmızı ışıklarda yanımda duran otomobillerden tuhaf tuhaf baktılar. Şapkamı mı yoksa yaylı tamburları mı yadırgadılar, anlamadım pek. Yine de kıstım teybin sesini.

Dayan, geliyorlar Süleyman Çiçek dedim içimden.

Ağır ağır ilerledim tam burada hafifçe kalabalıklaşan trafiğin içinde. Eczanelerin, büfelerin, küçük butiklerin, silahçı dükkânının yanından geçtim. Silahçı dükkânının vitrinine yan gözle bile bakmadım. Kebapçının önünden sağa döndüm, Levent Meydanına ilerledim. Ardı ardına iki banka şubesini geçtim. Otopark kahyaları ağır sürüşümden yer aradığımı anladılar, elleriyle işaret ettiler. Galiba şapkama bakıp gülüştüler de birbirlerinin böğrünü dirsekleyerek. Birinin gösterdiği boşluğa girdim. Müşterileri

olunca gülüşmeyi kestiler. Kuruyemişçilerin önünden yürüdüm. Sonra kendi bankamın önündeki ATM'de kendi kendine konuşarak para çekmeye çalışan adamın arkasında bir süre bekledim. Adam sonunda başardı. Ama makinenin verdiği paraları ince ince saydı. Onu da bekledim. Önümden çekilince biraz da ben para çektim. Geride kalan paranın miktarına gülümsedim.

Sonra parkın içinden yürüdüm. Sağdan soldan gelen otomobillere dikkat ederek caddeyi geçip karşıdaki pasaja yöneldim. Pasajın önünü kaplayan banka, kuyumcu, döviz bürosu ve büfenin arasında çağa meydan okurcasına yer kaplayan kırtasiyeci / kitapevine girdim. Benden başka kimse var mı diye etrafa baktım. Vardı. Kasanın arkasındaki üniversiteyi yeni bitirmiş kılıklı genç, başını iki yana açtığı gazetenin sayfalarına gömmüş, spor sayfasını okuyordu. Onu rahatsız etmedim. Okul kitaplarının yanına sıkıştırılmış kitapların tarafına yürüdüm. Çok satan kitaplara ayrıldığı belli olan bölümde üç Simin Saraylı kitabı yan yana duruyordu. Üçünün de kapağında, birazdan okuyacağınız hisli maceranın kahramanı olduğu anlaşılan üç hüzünlü genç kız duruyordu. Biri sarışın, biri esmer, biri kumraldı genç kızların. Onun dışında birbirlerine çok benziyorlardı. Üçünü de aldım elime. Kitapların arkasının tümünü yazarın stüdyoda çekildiği belli olan fotoğrafı kaplıyordu. Simin Saraylı kapaktaki kızlardan çok daha gerçek duruyordu. Kitapları elime alıp kasaya doğru ilerledim. Tezgâhtar genç gazeteyi kapamadan kafasını kaldırıp bana baktı.

Kitapları ona doğru uzattım. Arkalarına bakıp fiyatlarını kafadan topladı. Söyledi. Yazarkasanın tuşlarına bastı. Para çekmecesi gürültüyle açıldı, içindekileri görmüyordum.

Cüzdanımı çıkarıp bir Yeni Türk Lirası kupürü bıraktım gazetenin üstüne.

Bankanın ATM'sinin bana demin verdiklerinden.

Parayı eline aldı, bir elindekine, bir para çekmecesine baktı. Şapkamı görmemiş gibi davranıyordu.

"Bozuk yok muydu?" dedi.

"Yok" dedim.

"Ne olacak şimdi?" dedi.

"Dışarı çıkıp bozduracaksın" dedim.

Gazeteyi ve yazarkasanın çekmecesini öyle bırakıp ayağa kalktı. Tezgâhın ucuna geldiğinde geri döndü, para çekmecesini kapattı hışımla. Ne yüzüme, ne şapkama bakmadı bunu yaparken. Oralı olmadım. Kitaplardan birini elime alıp karıştırmaya başladım.

Şehirli Âşık bir önceki yıl yayınlanmıştı. Elimde tuttuğum sekizinci baskısıydı. Yayınevi her baskının 1.000 adet yapıldığını belirtiyordu. İyiydi bu herhalde. Kitabın başına yazarının kısa yaşam öyküsünü de eklemişlerdi. Buna göre Simin Saraylı 1971 yılında İstanbul'da doğmuştu. Robert Koleji bitirdikten sonra Amerika Birleşik Devletlerinde, Princeton Üniversitesi'nde Dil ve Edebiyat eğitimi görmüştü. Sonra State University of New York, Binghamton'da Mba ve Phd'sini tamamladıktan sonra Türkiye'ye dönmüştü. Kısa bir süre reklam yazarlığı yapmış, sonra kendisini tümüyle romanlarını yazmaya vermişti. Bekârdı.

Kapıdan dışarıya bir göz attım. Gelen giden yoktu.

Kitapları karıştırmaya devam ettim. Utangaç Âşık altı, Uzaktaki Âşık beş baskı yapmıştı. Simin Saraylının öteki kitaplarının adlarını merak ettim. Başka bir âşık yoktu ortalarda. Belki de vazgeçmişti kitaplarının adlarını dizi halinde sıralamaktan. Son Âşık gibi bir finalle. Sonra elimdeki kitabı ortalarından bir yerden okumaya başladım.

Sıkı bir öpüşmenin ortalarına geldiğimde tezgâhtar içeri girdi. Elinde değişik renklerde eski kâğıt paralar vardı. Çok uzun bir yoldan gelmiş gibi oflayarak tezgâhın arkasında geçti. Yazar-

kasada bir düğmeye bastı bir kez daha. Çekmece bir kez daha gürültüyle açıldı.

Öpüşmenin gerisini sonra okuyacaktım anlaşılan. Hazırlığım tamam gibiydi, yola çıkmalıydım.

Levent'ten Beşiktaş'ın stadına gelene kadar İstanbul Modernle ilgili bir şeyler hatırlamaya çalıştım, pek başarılı olamadım. New York Modern Sanatlar Müzesini biliyordum ama İstanbul Modern'i bilmiyordum. Dert değildi, öğrenirdim.

Tophane'ye geldiğimde işaret verip sağa yanaştım, camekânlı simitçi tezgâhının önünde duran motorsikletli trafik polisinin yanına durdum. Yolcu tarafındaki pencereyi açıp eğildim.

"Afedersiniz memur bey" dedim. "Buralarda İstanbul Modern diye yeni bir yer açılmış, sergi salonu galiba, nerede biliyor musunuz?"

Elinde tuttuğu kâğıtlarla kafasını kaşıdı trafik polisi.

"Vallahi… " dedi "bilmiyorum."

Sanki bulabilecekmiş gibi sağa sola baktı.

Simitçi atıldı.

"İlerden geri dön abi" dedi. "Bak arabalar dönüyor. Oradan geri dön. Sağda girişi var. Levhayı görürsün."

"Eyvallah" dedim simitçiye otomobilimi yola çıkarmadan önce.

Dediği gibi yaptım. Elimle koymuş gibi buldum İstanbul Moderni.

Levhanın yönlendirdiği aralığı geçtikten sonra, kocaman bir otopark karşıladı beni. Yarısından çoğu doluydu şu hafta içi gününde. Benden başka herkesin haberi var buradan dedim. Yıldız Turanlı da biliyordur garanti.

Otomobilimi girişteki güvenlik bölümüne en yakın boş yere parkettim. Çıkıp kapılan kilitledim. Güvenliğin kapısından

girdim. Kültür hizmetinde bulunmaktan gurur duymaları öğretilmiş bir kızla delikanlının önündeki bankoya ceplerimi boşalttım metal detektöründen geçmeye hazırlanırken.

Kız İsviçre ordu çakısından oluşan anahtarlığımı elinde şöyle bir tarttı.

"Bunu bırakabilir misiniz efendim burada?" dedi. "Çıkarken alırsınız."

"Elbette" dedim üzerimde metal kalmış mı diye beni denetleyen kapının altından geçerken. Maymuncuğum yanımda değil Allah'tan dedim kendi kendime. Girişe yönelen yoldan ilerledim. Bir kadın, iki çocuğuyla çıktı içerden.

İstanbul Modern'e ayak bastım böylece.

Büyüktü gerçekten. Karşıdaki camekânın arkasında deniz gözüküyordu. Sağ tarafta alabildiğine tablolar vardı. Epeyi insan dolanıyordu resimlerin karşısında.

Yıldız Turanlı gelse hoşlanırdı diye düşündüm. Kafeyi algılayan içgüdüme uyarak ilerledim.

Kafeye ulaşmak için kitap, kartpostal, ıvır zıvır satılan yerin önünden geçmeniz gerekiyordu. Bunu iyi akıl etmişler dedim kendi kendime.

Kafeye girince durup etrafa baktım.

Dışarıdaki salon ressamların salonuysa, burası da yazarların salonuydu besbelli. Cihangir'den iniveriyorlardı. Bir iki tanesini hemen tanıdım. Benim aradığımsa en dipteki bir masada oturuyordu yüzü kapıya dönük. Önünde uzun bir bira bardağı vardı. O tarafa doğru yürüdüm.

Önünden geçmek zorunda olduğum barda oturan şık giyimli kadınlardan biri ötekine "Işıl'ın dergisi ne zaman çıkacak Zeynep?" diye sordu. Cevabını duyamadım. Hedefime bakarak yürüdüm.

Simin Saraylı hâlâ televizyonda gördüğüm gibi ilkokula yeni başlamış köylü bir oğlanınki kadar kısa saçlı, ama televizyondakinden daha az gergine benzer, ince yüzüne kendi bile alışmış, güzel bir kadındı. Bebekken yüzükoyun yatırıldığını kolaylıkla anlayabileceğiniz düzgünlükte bir kafası vardı. Siyah, boğazlı bir kazak giymişti. Masanın önüne geldiğimde makyajının farkedilmeyecek kadar hafif olduğunu algıladım. Yerde içine dünyaları alacak kadar büyük bir çanta duruyordu.

"Simin Hanım?" dedim kendisinin aradığım kişi olduğundan emin olduğumu belirten bir sesle.

"Remzi Bey?" dedi.

Başımı salladım.

Simin Saraylı karşısındaki sandalyeye işaret etti. "Oturursanıza."

Oturdum.

"Teşekkür ederim geldiğiniz için" dedi Simin Saraylı.

"Rica ederim" dedim.

"Derdimi anlayabilmeniz büyük incelik."

"Ben de hiç yazar tanımamıştım" dedim.

Kafasını bir sağa, bir sola çevirdi yüzünde masum olup olmadığını anlayamadığım bir gülümsemeyle. Elleriyle belden yukarısını gösterdi.

"Şekilde görüldüğü gibi normal bir yaratığım" dedi sonra. İki elini iki yana doğru açmıştı şimdi.

Kafamdaki Bogart şapkayı gösterdim.

"Ben de" dedim.

Ani bir gülme patlamasıyla sarsıldı. Bir eli ağzında iki büklüm oldu gülmekten sandalyesinde. Doğruldu sonra.

"Sevdim sizi" dedi. "Kolay buldunuz mu?"

Başımı salladım.

"Güzel yer" dedim. "Burası da, dışarısı da." Cebimden sigara paketimi çıkardım. Tuttum.

"Şimdi değil" dedi. "Bu kadar sık geldiğime göre ev sahibi sayılırım. Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk" dedim.

"Şapkayı anladık ama paltonuzu çıkarsaydınız" dedi.

"İyiyim böyle" dedim sigaramı yakarken.

Simin Saraylı sigarayı yakışımı, çakmağımı ve paketi cebime yerleştirişimi, arkasındaki duvara bakarak ilk nefesimi salışımı seyretti ben gittikten sonra oturup beni yazacakmış gibi.

"Biraz soluklanmak ister misiniz, başlayayım mı?"

"Dinliyorum" dedim.

"Nereden tanıdınız Noyan'ı?".

"Ortak bir tanıdığımız" dedim.

"Müşteriler hep ortak tanıdıklar aracılığıyla mı gelir?"

"Gazete ilanından da arayanlar oluyor" dedim.

Bir şiir okuyacakmış gibi başını geriye yasladı. Reklamcı arkadaşımın benim için hazırladığı ilanın başlığını okudu. Bir an es verdi. Sonra metnin gerisini okudu.

Gülümseyerek başımı salladım.

"Gördüğünüz gibi ders çalıştım biraz" dedi.

Yeniden başımı salladım.

"Çok konuşmuyorsunuz" dedi Simin Saraylı birasından bu sefer daha büyük bir yudum aldıktan sonra.

"Bazen yalnızca bakmak daha iyidir" dedim.

"Katılırım buna" dedi Simin Saraylı ağzının kenarına küçük bir gülücük yerleştirerek. "Bu açıdan bakarsanız ikimizin mesleği de çok benzemeli birbirine. Ne dersiniz?"

Sigaramdan bir nefes daha çektim.

"Bilmem" dedim.

"Nasıl başladınız bu işe?"

"İhtiyaç vardı" dedim.

Simin Saraylı bir kez daha güldü. Bu kez dişlerinin ne kadar düzgün olduğunun farkına vardım.

"Yani?" dedi dirseklerini masaya yaslayıp öne doğru eğilerek.

"İnsanlar kendi yapamayacakları bazı şeyleri bana yaptırmak için para ödemeye hazır" dedim.

"Ne gibi şeyler? Hani gazetelerde okuyorum, kocasını aldatan kadının fotoğrafları... "

"Onu da yapanlar var" dedim. "Düşmenin sınırı yok."

"Siz o kadar düşmediniz ama. Öyle anlıyorum."

Sigaramdan derin bir nefes çektim konuşmadan önce.

"Bir zamanlar o kadar yüksekten düştüm ki" dedim, "artık kaldırımdan inerken bile dikkat ediyorum."

Simin Saraylı "Fiiuutt" diye ıslık çaldı acemice. "Buna içilir. Bu lafı kahramanımın konuşmalarında bir köşeye sıkıştırıvereyim izin verirseniz" dedi... Geriye yaslandı.

"Bana bir örnek versenize yaptığınız işlerden" dedi sonra.

Sigaramı söndürdüm.

"Bilgisayarcı bir müşterim, borçlarını ödemeyip ortadan kaybolan birisini bulmam için tutmuştu beni son işimde" dedim bir garson bulsam da kahve söylesem diye etrafıma bakarak.

"Peki, ne oldu, buldunuz mu?"

"Müşterim olan kadını öldürdüler" dedim. "Boğazına bir mouse kordonu doladılar." Hoşlanmadım bunları hatırlamaktan. Yazarın biri o günlerde başıma gelenleri yazsa nasıl yazardı diye düşünüyordum bir yandan.

"Yapmayın!" dedi. O kadar da şaşırmışa benzemiyordu. "Kim öldürdü?"

"Öldüren şimdi içerde herhalde" dedim bir kez daha arkama bakarak. "Mahkemesi sürüyor olmalı."

"Ne zaman oldu bu iş?" dedi içten olduğunu düşündüğüm bir merakla.

"Epeyi önce" dedim.

Simin Saraylı itiraz eden bir sesle konuştu.

"E, ben son aylardır sektirmeden okuyorum bütün gazeteleri, özellikle cinayet haberlerini, görmedim böyle bir şey. Mouse falan. Benimle dalga geçmiyorsunuz değil mi?"

"Kadının kocası politikacıydı" dedim. "Engellemiştir haberin dallanıp budaklanmasını."

"Siz mi buldunuz katilin kim olduğunu?" dedi Simin Saraylı.

En az yirmi beş yıldır bu işi yaptığını sandığım efendiden bir garson başıma dikildi. Bir kahve söyledim. Bir şey istiyor mu diye Simin Saraylıya baktım. Bardağını işaret etti.

"Siz mi buldunuz?" diye üsteledi garson gidince.

"Birisinin bulmasını umarım hep" dedim.

"Yani?" dedi.

"Bu memleketin polisi var, savcısı var" dedim. "İşleri bu."

"Kahraman olmaya niyetiniz yokmuş gibi konuşuyorsunuz" dedi Simin Saraylı.

"Doğru mu anladım?"

"Ben paçamı kurtarmaya çalışırım çoğunlukla" dedim.

"Öyleyse Noyan' ın sizden istediği çok daha kolayınıza gitmiş olmalı" dedi.

"O işi konuşmasak" dedim masa örtüsünü inceleyerek.

"Neden?" dedi Simin Saraylı.

"Doktora yalnız gittiğinizde teşhisini de yalnızken duymak istersiniz" dedim. "Doğru" dedi. "Ama Noyan'ın kızacağını hiç sanmıyorum. Hele kitap için olursa." Simin Saraylıyı biraz kızdırmakta fayda olabilir diye düşündüm.

"İlişkinizi de yazdınız mı kitaplarınızda?" dedim. Kafamı kaldırdım. "Kızı öpen adamın boynunda kocaman bir et beni vardı."

Hiç kızmadı Simin Saraylı. Ya da öyle göründü bana.

"Bakıyorum siz de dersinizi çalışmışsınız" dedi.

"İnsanın paçasını kurtarabilmesi için her zaman ders çalışması gerekir" dedim. "Paça bir yana, paramı kurtarmam da buna bağlı olur bazen."

Simin Saraylı para konusunun açılmasına memnun olmuş gibi sırıttı. Ya da başka bir konunun kapanmasına. Belki de tümden yanıldım.

Bölüm 9

Söylediklerimde bu kadar şaşıracak ne vardı bilmiyorum. Simin Saraylı bardak ağzında öksürür gibi bir ses çıkardı aniden. Aldığı yudumu püskürttü peşinden. "Affedersiniz" dedi sonra sanki panik içinde. "Affedersiniz... Affedersiniz..." Ayağa kalktı.- Eliyle ağzının kenarını sildi. Etrafına bakındı ne yapacağını bilmez gibi.

"Oturun canım " dedim. "Dert değil. Hiç dert değil."

Yerdeki çantasına eğildi. Biraz karıştırdı. Daha açılmamış bir sel-pak paketiyle doğruldu. Açmak için kenardaki kırmızı şeritle uğraştı bir süre. Sonunda başardı. Katmanını açtığı mendille sağda soldaki püskürtüleri temizlemeye çalıştı. Hafif telaşlı, hafif acemi hareketlerle. Bir de garson gelmese üstüne dedim içimden.

"Afedersiniz" dedi aklına başka sözcük gelmiyormuş gibi.

"Hadi canım." dedim. "Konuşuyoruz şurada. Hadi boş verin."

Simin Saraylı elinde yumuşamış kâğıt mendil, yüzüme baktı.

"Beceremedim değil mi?" dedi.

"Beceremediniz" dedim. "Ama üzülmeyin, laflama ya devam edelim. Olur böyle şeyler."

"Korkuyorum" dedi hâlâ yüzüme bakarak. "Noyan bir halt karıştırdı diye korkuyorum."

Garson elinde gri bir bez, koşturma hissi veren hızlı adımlarla geldi. Hiç yorum yapmadan masanın üzerinde gezdirdi bezini.

"Teşekkür ederiz" dedim garsona. Sessizce çekildi tepemizden. Simin Saraylıya döndüm.

"Noyan Bey'in ne halt karıştırdığını düşünüyorsunuz?" dedim.

"Başka masaya mı geçsek?" dedi Simin Saraylı.

"Başka masaya da geçsek hıçkırığınız sizinle gelecek" dedim. "Boşuna uzatmayın işi."

"Bir sigara alabilir miyim o zaman" dedi eliyle paltomun cebini işaret ederek. Paketimi ve çakmağı çıkardım. Masaya bıraktım. Hafif titriyor gibiydi elleri paketin içinden bir sigara çıkarmaya çalışırken. Ona yardım etmedim. Dudağına götürmesini, yakmasını, çakmağı sigaranın üstüne koymasını ve kafamın sağ arka taraflarında bir yere bakarak dumanları salmasını seyrettim.

"İnsan ne yapacağını bilemiyor" dedi sonra gözlerini bana çevirip. "Sizi tuttuğunu söyleyince çok şaşırdım. Aklımda evirip çevirdiklerimi kiminle konuşurum diye düşünüp duruyordum. Karısıyla konuşamam, çok tuhaf olur bu.

Polise gitmek aklımdan geçti, mümkün değil. Ben ve o... Yazar ve reklamcı... Bir ayda bitmez vallahi gazetelerdeki tantanamız. Üstelik hiçbir şeyden de emin değilim."

"Kendisiyle konuşmak aklınızdan geçmedi mi?" dedim.

Dünyanın en tuhaf şeyini söylemişim gibi yüzüme baktı.

"İnsan sevgilisine, babanın ölümüne, eee, sen mi neden oldun diyebilir mi?" dedi.

"Bilmem" dedim. "Babam öleli çok uzun zaman oldu."

"Kafayı yediğimi düşünür" dedi Simin Saraylı yaptığım espririnin farkında değilmiş gibi. "Zaten dalga geçiyordu polisiye meselesiyle. Belki de küser. Küstü mü tam küser Noyan. Üstelik belki de haklıdır yani. Polisiye meselesi üzerine düşünmesem aklıma gelmezdi belki böyle bir şey."

Kahvemden bir yudum aldım. Sonunda. Hafif soğumaya yüz tutmuştu.

"Aklınızda ne var?" dedim.

"Biraz etraflıca anlatmaya çalışayım" dedi. "Polisiye yazmaya karar verince, Türk işi cinayetler falan kurmaya çalıştım. Bize özgü olaylar. Bize özgü, mükemmel cinayet işleme yolları. Kafamı kötülüklere konsantre etmeye çalıştım. Birkaç tane buldum. Bunlardan biri yaşlı, hasta insanların ölümüyle ilgiliydi. Hem gerçekçi, hem çok kolay bir yol. Yakalanmak da mümkün değil belki."

Belki dedim içimden.

"Şimdi düşünelim" dedi Simin Saraylı bir nefes daha çekip. Deminki beceriksiz halinden tümüyle sıyrılmış gibiydi. "Yaşlı bir yakınınız var. Hasta. Bir ayağı çukurda. Ama ne zaman öleceği belli değil. Belki aylar sonra gider adam, belki yıllar. Ama sizin o kadar zamanınız yok. Şu ya da bu nedenle ölmesi gerekiyor. Hemen."

Güzel dedim içimden.

"Adam günün birinde ölüverir. Diyelim sizin bir miktar katkınızla. Nasıl yaparsınız bilmiyorum, ama hani derler ya: 'iki şifanın biri', Nasıl güzel laf ama. 0 durum. Evdekiler ağlar, adam gömülür, arkasından Kuran falan okunur. Helvası dağıtılır. Bu durumda kimin aklına gelir adamın ölümünün doğal olup olmadığı? Hastaydı adam zaten. Vadesi yetti, gitti."

Uyar, dedim içimden.

"Ölüm raporu ya da adı her neyse?" dedim.

"Dert değil" dedi Simin Saraylı. "Hiç dert değil. Akrabalardan biri alır reçeteyi, ilaçların kutusunu, adamın eskimiş nüfus cüzdanını, gider belediye tabibine. Adamın işi başından aşkın, kalkıp sizin cenazeyi kontrole mi gelecek? Yazar gider raporunu."

Bu durumu bir yerden hatırlıyordum. Uyar dedim yeniden içimden.

"Bir ihbar falan olmazsa, mükemmel" dedim.

"Sorun da orada işte" dedi Simin Saraylı bana dönüp. "Bir ihbar olmalı mı, olmamalı mı?"

"Zor soru" dedim.

"Zor soru" dedi Simin Saraylı.

Kahvemden bir yudum daha aldım.

"Daha zor bir soru" dedim. "Noyan Sert?"

"Evet, çok zor" dedi Simin Saraylı. "O konuda elimde kadın içgüdülerinden başka somut şey yok. Belki biraz da yazarlık uyanıklığı diyebilirsiniz."

"Dinliyorum" dedim.

"Bir ay önce falandı" dedi yeniden karşımdaki sallanan koltuğa oturarak. "Birlikteydik. Ayça aradı. Önce telefonda basıldığı için panikledi sandım. Ama değilmiş. 'Öldü mü?' dedi telefona, iki karış ötemden. Çok önemli bir şey olmadığı anlaşıldı sonra. Adam aslında telefona uzun süre cevap vermemiş. 'False alarm.' Bütünüyle. Ama o 'öldü mü?'yü unutamam. Kötü bir ihtimalden çok, bir isteğin seslendirilişi gibiydi. Bir yerde yazıyor olsam aynen böyle yazardım.

Hayal kırıklığına uğradı sanki ölmediği için babası, içimde bir tel koptu. Gerçekten söylüyorum."

Başımı salladım dinlediğimi göstermek için. Simin Saraylı devam etti.

"Babası gerçekten öldüğünde yanında değildim. Çok şey verirdim haberi aldığı an yüzünü görmek için. Belki emin

olurdum o zaman. Ama o günden beri defalarca yaşadım kafamda o bir iki saniyeyi. Doğru yorumladığıma eminim. Bir de şu var... "

Ayaklarının dibindeki çantaya bir kez daha eğildi. Soktuğu eli kocaman bir kitapla geri geldi. Masanın üstüne, adını benim okuyabileceğim yönde bıraktı kitabı. Harrison's Kalp Hastalıkları Prensipleri. Gerçekten kalın bir kitaptı. Herhangi bir tıp fakültesi öğrencisinin kabuslarına girecek kadar kalın. Elime alıp karıştırdım. Kapağına, içindekiler sayfasına baktım hızla. Daha birinci bölüm bile, giriş paragrafından ötesini anlamamın mümkün olmayacağı kadar

Latince sözcüklerle doluydu.

"Benim değil bu kitap" dedi Simin Saraylı. "Üstelik ustaca gizlenmiş öteki kitaplarımın arasına. Tesadüfen buldum."

"Noyan Bey de mi ders çalıştı diyorsunuz?" dedim.

Simin Saraylı bu ihtimali uzun uzun düşünmüş birinin iç rahatlığıyla kadehini ağzına götürüp, büyükçe bir yudum aldı.

"Bulduğum gece işi gücü bırakıp sabaha kadar kurcaladım. Çok, tırnak içinde söylüyorum, faydalı bilgiler var, inanın bana. Biraz Latince çözebiliyorsanız . . . "

"Bir şey yapmamı istiyor musunuz bu konuda?" dedim.

Simin Saraylı başparmağını temizlemek istiyor muşçasına alt dudağının üstünde gezdirdi konuşmadan önce.

"Hiçbir fikrim yok" dedi işi bitince. Gözlerime bakıyordu şimdi. "Size güvenebileceğimi hissediyorum ama. Zaten önce tanımak isteyişim sizi bu yüzde Bana doğru davranacak biri gibi geldiniz, gerçekten içtenlikle söylüyorum bu " Really. Neyi uygun görürseniz öyle yapın diyebilirim ancak. Ama bana da haber verin lütfen."

"Bu açık bir çek" dedim. "Tahsil edeceğim zaman izin almam sizden ama." "Bildiğinizi yapın."

Sandalyemde geriye doğru kaykıldım.

"Çalışma usullerime göre, bu tür bir konuşma sizi resmen müşterim yapıyor" dedim. "Farkındaysanız sözleşme falan uzatmıyorum önünüze ama benim için bu böyledir."

"Tamam" dedi. "İçim rahat olur hiç olmazsa."

"Anlaştık" dedim. "Artık telefonunuzu verebilirsiniz bana..."

Beş haneli bir ev telefonu numarası söyledi hatırlamak için tavana bakıp "Cep telefonum yok" dedi sonra.

Soruyu nasıl soracağımı evirip çevirdim kafamda.

"Dün akşam" dedim, "beni iki kere mi aradınız, üç mu?

"İki buçuk" dedi gülerek.

"Numaranızı o zaman neden vermediniz?"

Birazcık gizem iyidir dedi. " 'Keep them waiting, and the suckers will back for more.' Eski bir vodvil sihirbazı söylemiş bunu."

Bir yerde ben de bu hayat dersini kullanayım diye not ettim.

"Noyan Bey danışmanlık hikâyesine ne dedi?" dedim hafifçe gülerek.

"Beğendi" dedi Simin Saraylı. "Uzmanlığa saygısı vardır."

Önce bir sorayım dedim içimden.

"Nurullah Bey'e herhangi bir şey hediye ettiniz mi?"

"Hediye mi? Hayır elbette" dedi kulağından sallanan uzun küpeyi çekiştirdikten sonra. "Adamın yüzünü bile görmedim hayatta, ne hediyesi..."

"Sormadım sayın" dedim. Garsona bakmak için kafamı geriye çevirdim.

"Gidiyor musunuz?"

"Benimle otoparka kadar gelebilir misiniz?" dedim cevap yerine. "Arabamda size göstermek istediğim bir şey var."

"Olur" dedi Simin Saraylı. Kalkmak için masanın altındaki çantasına davrandı. "Hesap?" dedim.

"Ben daha oturacağım" dedi. "Bir kahve de ısmarlayayım artık size, müşteriniz olduğuma göre."

"İtiraz etmem" dedim.

Birlikte ayağa kalktık. Simin Saraylı etrafa baka baka yürüdü masaların arasından. Görmüş geçirmiş garsonun bakışlarını yakaladı sonra. Eliyle ben geliyorum işareti yaptı adama. Adam başını salladı anlayışla. Kafeden çıktık. İstanbul Modernin alanları, koridorları kalabalıktı. Yan yana çıkışa doğru yürüdük.

"Resim sever misiniz?" dedi bana Simin Saraylı.

"Yeterince seven var" dedim başımla ortalıkta dolaşanları işaret ederek.

"Siz bir de Fikret Mualla başlayınca görün" dedi.

Ana kapıdan çıktık. Binadan çıkınca sanki mecburmuşum gibi bir sigara yaktım. Otopark da biraz daha kalabalıklaşmış gibiydi. Güvenlik kulübesini arkamızda bırakıp, otomobilime doğru ilerledik. Adımlarını adımlarıma uydurmakta hiç zorluk çekmiyordu yazarımız.

Otomobilimin kapısını açtım kendi tarafımdan.

"Girsenize" dedim.

Aynı anda girdik otomobilimin içine. Simin Saraylı'nın yüzü hafifçe buruştu yolcu koltuğuna oturunca. Titiz kadınlar başka oluyor dedim kendi kendime.

Yıldız Turanlının yüzü hiç buruşmazdı. Ya da ben görmezdim. Sigaramın biriken külünü açık duran küllüğe silktim.

Ayakları rahat edemedi Simin Saraylı'nın döşemedeki Olympus çantası yüzünden. Yerinde kıpırdandı.

"Alayım onu" dedim.

Simin Saraylı eğilip aldı çantayı, bana uzattı.

"Şu pencereyi açabilir misiniz biraz?" dedi Simin Saraylı. Olympus çantasını kucağımda tutarak kontağı açtım, vites kolunun yanındaki pencere açma düğmesine dokundum boştaki

elimle. Serin ve temiz bir hava girdi içeriye. Kontağı kapadım. Sağa sola bir baktım kucağımdaki çantayı açmadan önce. Kimseler yoktu. Açtım. Nurullah Sert'in atletini ağır hareketlerle sıyırdım siyah metalin üstünden. Sig Sauer iyice görünsün diye kenara çektim atletin uçlarını.

Dizlerimi biraz havaya kaldırdım.

"Bunu görmüş olabilir misiniz hiç?" dedim.

Simin Saraylı'nın alnı kırıştı Sig Sauer'e bakarken. Elini uzatıp almak ister gibi bir hareket yaptı. Tuttu kendini sonra. Biraz daha baktı sessizce. Cevabını bekledim.

Kafasını iki yana salladı Simin Saraylı.

"Hayır" dedi sonra. "Böyle bir alet... görmedim hiç. Nerede görmüş olmam gerekiyor. Poligonda mı?"

"Hayır" dedim. "Noyan Bey'in babasının evinde buldum bunu."

"Nurullah Amcanın mı?" dedi gerçek olduğunu sandığım bir hayret içeren ses tonuyla.

"Evet" dedim.

"Ne arıyor Nurullah Amca'nın evinde tabanca?" dedi. "Ne yapsın adam tabancayı mabancayı?"

"Merak konusu olan da bu" dedim.

"Onun mu gerçekten acaba?" dedi.

"Bilsek?" dedim.

"Bir başkası koymuşsa oraya?"

"O zaman kim koydu?" dedim.

Elini ağzına götürdü Simin Saraylı. Fırsatı kaçırmadım.

"Noyan Bey'in yakınlarında görüp görmediğinizi sorsam ne derdiniz?" dedim.

"Hayır" dedi başını kararlı bir ifadeyle iki yana sallayıp. "Hayır, hiç görmedim bu tabancayı. Hoş, hayatımda kaç tabanca gördüm o da ayrı ya."

Sigaramdan bir nefes daha çektim.

"Bunu bana içerde anlattıklarınızla birleştirmeye kalksak nereye varırız?" dedim.

Simin Saraylı dudağını büktü.

"Bilemiyorum" dedi heceleri ağır ağır ağzından çıkararak.

"Pekala" dedim kefenini Sig Sauer'in üzerine yeniden kapatarak. "Görüp görmediğinizi bir sormam gerekiyordu. Bakalım..." Çantanın kapağını da kapattım. "Eh, o zaman... " dedi Simin Saraylı yerinde kıpırdanarak.

"Haberleşelim" dedim elimi uzatırken.

"Haberleşelim" dedi Simin Saraylı elimi sıkarken. Gözlerimin içine baktı sonra. "Danışmanlık işinde ciddiydim ayrıca. Görüldüğü gibi işe yaramaya başladı bile."

"Düşüneceğim" dedim Simin Saraylı otomobilimin kapısını açmayı başardığında. Kapattığında cevap vermedi.

Arkasından baktım. Kafası yerde yürüyordu İstanbul Modern'in kocaman binasına doğru. Eve gidince bir iki sayfa daha yazar belki kitabına dedim içimden.

Saatime baktım. Vakit gelmişti. Sigaramı söndürdüm. Çoktandır bir işe yaramadığını hissettiğinden emin olduğum araç telefonuma elimi attım. Zaman değişiyor yavrum dedim ona. Belki ben de bir cep telefonu alırım. Noyan Sert'in numarasını tuşladım.

Bekletmedi beni Noyan Sert.

"Efendim."

"Remzi Ünal" dedim. "Neye karar verdiniz?"

"Belalar üst üste geliyor" dedi Noyan Sert. "Toplantılar bir yana, altı ayda olabilecek tüm aksilikler bir güne sığdı burada. Tuvalete gitmeye zamanım yok."

"Haber vereyim o zaman" dedim. "Ben karar verdim hepimizin yerine. Toplantılarınızın arasına randevusuz birileri girmek isteyebilir, hazırlıklı olun."

"Nasıl yani?" dedi Noyan Sert.

"Ne bileyim" dedim. "Devamlı soru soran, aynı soruları tekrar tekrar soran birileri."

"Haber verdiniz..." dedi Noyan Sert. Sesi sanki biraz rahatlamış gibiydi. "Birileri verdi" dedim. "Ben vermedim."

"Avukatıma falan haber vermeli miyim? Hani gelirlerse..." dedi Noyan Sert.

"Yok canım" dedim. "Ne olacak? İşyerinizde çalışanlardan biri, babanızın evinde şey olmuş. Bundan size ne?"

"Doğru ya" dedi Noyan Sert. "Bundan bana ne?"

Peki dedim içimden. Hepimiz alçağız. Hepimizin nedenleri var. işimize bakalım. "Babanız son günlerde bir tahlil yaptırmış mıydı?" dedim sesimin tonunda değişikliğe gerek duymadan.

"Ne tahlili?" dedi hiç düşünmeden.

"Kan tahlili, idrar tahlili, böyle kapsamlı bir şey, bir çeşit check-up gibi..." Bir an düşündü.

"Bildiğim kadarıyla hayır" dedi. "Neden sordunuz?"

Ona cevap vermedim.

"Bu arada" dedim "sizin şu doktorun adına ve telefonuna da ihtiyacım var."

"Hangi doktorun?" dedi Noyan Sert. "Küçük doktorun mu? Onu ne yapacaksınız?"

Sesi biraz gerilmiş gibiydi.

"Küçük doktorun da koordinatlarına itirazım yok ama aslında babanızın hastalığını teşhis eden doktoru kastediyorum" dedim.

"Onu ne yapacaksınız peki?" dedi.

Kafadan attım.

"Son gün kendisini arayıp aramadığını soracaktım."

"Çok mu önemli bu soru?" dedi Noyan Sert.

"Konuşurken aklıma başka sorular gelebilir" dedim.

Bu doğruydu bak. Noyan Sert yeniden bir mola aldı cevap vermek için.

"Bir saniye" dedi sonra. "Madem bu kadar ısrar ediyorsunuz... Bir saniye."

Bir saniye bekledim. Yetmedi elbette. Çok içiyorum dedim içimden ama yine de ahizeyi tutan elimi değiştirip cebimdeki sigaraya uzanmaya çalıştım. Çıkardım paketi sonra. Tek elimle kapağını açmaya çalıştım. Başardım sonunda. Paketi ağzıma götürüp sigaraların birisini yakaladım.

Hâlâ bekliyordum telefon elimde.

Aynı operasyonu çakmağıma da yapmak zor geldi. Boştaki elimle kontak anahtarını çevirdim. Otomobilim içine bindikten sonra motorunu çalıştırmak için neden bu kadar çok beklediğime şaşırmış gibi hırladı. Ahize kulağımda, çakmağa doğru eğildim, içeri ittim.

Bu hareketim Nurullah Bey'in evinde ne aradığını bilemediğimiz ama bir gün öğrenmeyi umduğumuz Sig Sauer P232'nin içinde bulunduğu Olympus fotoğraf makinesi çantasını kurtardı.

Otomobilimin yolcu tarafındaki açık penceresinden bir el, ardından da bir kol uzandı.

Pencereden uzanan el, çantayı hedefliyordu açıkça. Daha askıyı eline geçiremeden vurdum ele telefonun ahizesiyle. Ani bir refleksle yaptım bunu. Göz ucuyla baktım pencereye kendi kendime sakin ol diyerek.

Elin sahibi yirmi beş yaşlarında bir delikanlıydı. Yeni tıraş olmuştu, Haftalık mutfak ihtiyaçlarınızı koyduğunuz Migros alışveriş arabanızı güvenle teslim edebileceğiniz bir yüzü vardı. Montunun önünü kapatmıştı. İlk girişimi işe yaramayınca, vaz-

geçmedi, açık pencereden biraz daha içeri sarkarak fotoğraf çantasına doğru bir hamle daha yaptı. Bu kez yakaladı askıyı.

Bir kere daha vurdum telefonun ahizesiyle. Sonra bir daha.

"Ahh!" diye bağırdı bu sefer kapkaççım. Çantanın askısını bıraktı.

"Remzi Bey, buldum" dedi telefonda Noyan Sert'in sesi. Ya da ben öyle dediğini sandım.

Kapkaççım kafasını kaldırıp gözlerime baktı hayretle. Şansını bir kez daha denemeye karar verdi.

Gözüm vites kolunun dibindeki pencere açma kapama düğmesine erişti. Olur mu olur dedim kendi kendime. Sağ elimle oğlanın eline vurmaya devam ederken, sol elimle düğmeyi kapama yönüne doğru basmaya başladım.

Beni yağmurdan, soğuktan, karşıdan gelen otomobillerin sıçratabileceği su birikintilerinden korumaya alışmış pencere camı, bu kez çantadan vazgeçip çekilmeye çalışan kolu yakalamak için yükselmeye başladı.

"Alo" dediğini duydum bir kez daha Noyan Sert'in telefonda.

Pencerenin yükseldiğini gören saldırganım kolunu daha hızlı çekmeye karar verdi.

Yükselen pencereyle kapkaççının kolu yarıştılar. Biraz durdum.

Camın kenarı içeri uzanan eli pencerenin bittiği yerde yakaladı. Parmağımı çekmedim kapatma düğmesinden. İyice sıkıştı eli. Tam bileğinden.

"Ahh!" diye bağırdı montlu delikanlı. "Ananı sikeyim!"

Doğrulup geri vitese taktım otomobili. Arkama döndüm. Boştu. Hızla kaldırdım ayağımı debriyajdan.

Eli pencereye takılmış oğlan, yanım sıra hareketlenmek zorunda kaldı. Sağ eli yakalandığı için geri geri yürümek zorunda kalmıştı. "Ananı sikeyim, ananı sikeyim!" diye bağırıyordu.

Umarsızca kapıya bir tekme vurmaya çalıştı. Geri geri gitmeyi sürdürdüğüm için ayaklarını uyduramadı otomobilin ilerleyişine, yere düştü.

Ayaklarının ön tekerleğin altında kalması riskini göze alamazdım. Otomobili durdurdum. İstanbul Modern'in güvenlik kulübesine baktım göz ucuyla itiş kakışımızı fark eden var mı diye. Yoktu.

Araç telefonunun ahizesini kulağıma yaklaştırdım.

"Efendim" dedim.

"Ne oluyor orada Remzi Bey?" dedi Noyan Sert. Bunu birkaç kez tekrarlamış olduğunu anladım sesinin tonundan.

Kafamı pencereye yaklaştırarak dışarı baktım. Saldırganım melül melül bakıyordu yüzüme askıya alınmış kolunun arkasından.

"Her şey yolunda" dedim telefona. "Babanızın emanetine sulanan biri çıktı. Ama hallettim."

"Biri bağırıyordu" diye bağırdı Noyan Sert. "Biri bağırıyordu, duydum."

"Yerinde olsaydınız siz de bağırırdınız" dedim. "Alabiliyor muyum şu doktorların adresini?"

"Bir dakika bir dakika" dedi Noyan Sert. "Vereceğim vermesine de, ne oluyordu orada?"

"Pek bir şey yok" dedim.

Pencereden dışarı baktım bir kez daha. Montunun önünü kapamış delikanlı kolu tuhaf bir biçimde bükülmüş, ayağa kalkmaya çalışıyordu. Vitesi bire takıp, hafif ilerledim. Ciddi bir çığlık çıktı kocaman açılmış ağzından. Gözleri epeyi umutsuzdu.

Pencereyi indirdim biraz. Elini hemen çekti. Yere oturduğunu görüntümden çıkmasından anladım. Yolcu tarafındaki dikiz aynasına baktım. Sadece sırtı görünüyordu. Bileğini ovuşturu-

yordur mutlaka dedim içimden. Ağzından tek kelime çıkacak hali yoktu garibimin herhalde.

Pencereyi iyice indirdim.

"Siktir git!" diye bağırdım pencerenin öte yanına.

"Ne?" diye bağırdı kulağımın dibinde Noyan Sert.

"Size demedim" dedim. "Siktir git hadi!" dedim yeniden hâlâ aynadan yerde oturduğunu gördüğüm delikanlıya. "Bu da size değil" dedim telefona.

"Allah Allah!" dedi Noyan Sert. "Sizinle telefonda konuşmak bile bir macera."

"Ne oldu adresler?" dedim.

Bir yandan da aynadan gözümü ayırmıyordum. Saldırganım hâlâ bileğini kontrol ediyordu. Sonra sağlam elini yere dayayarak ayağa kalkmaya çalıştı.

"Adı Mustafa Süzer" dedi telefonun öteki ucundan Noyan Sert.

"Mustafa Süzer" diye tekrarladım. Pencere camını kaldırmaya başladım.

Saldırganım ayağa kalkmıştı. Ne yapacağına karar vermek ister gibi durakladı. Humprey Bogart şapkalı kafamla ne yöne doğru siktirip gitmesi gerektiğini işaret ettim,

Gösterdiğim yöne doğru iki adım attı. Sonra durdu. Geriye döndü.

"Muayenehanesi Şebboy Sokak'ta" dedi Noyan Sert. "Yeni Levent'i bilir misiniz?"

"Bulurum" dedim.

Gözümün ucuyla delikanlıya bakmaya devam ettim.

"Şebboy Sokak 82 numara. Daire 5. Telefonunu ister misiniz?" dedi Noyan Sert. "Evet" dedim.

Saldırganım döndü. Sağlam elinin başparmağını işaret ve orta parmağının arasına sokup bileğinden bana doğru salladı.

Başparmağımla şapkamın siperliğini biraz geriye itip selamını aldım. Arkasını dönüp hızlı hızlı yürüdü.

Noyan Sert yedi haneli bir numara söyledi.

"Evet" dedim. "Cep telefonu?"

Daha uzun bir telefon numarası geldi otomobilimin araç telefonunun kahraman ahizesinden kulağıma doğru.

"Öteki?" dedim. Kapkaççım epey uzaklaşmıştı. Arada bir dönüp bakıyordu bileğini tutarak.

"Küçük doktor?" dedi Noyan Sert.

"Küçük doktor" dedim.

Bir isim, adres ve peş peşe numaralar sıraladı Noyan Sert. Araya girmedim. Küçük doktorun adı Pelin Biçerdi. Bebek Yokuşundan inerken soldaki gecekondulardan birinde oturuyordu. Ev telefonu yoktu, cep telefonu vardı.

"Tamam mı?" dedi Noyan Sert.

"Tamam" dedim. Dediğim an aklıma bir şey geldi. "Yok, tamam değil" dedim aceleyle.

Bir an durakladı.

"Yine ne var?" dedi.

"Şu sizin emlakçı İsmet Bey..." dedim.

"Ne olmuş ona?" dedi Noyan Sert.

"İşyeri nerede?" dedim.

"Ne yapacaksınız İsmet Bey'i" dedi.

"Belki bana da ev bulur" dedim ağzımın içinden.

Profesyonelce itiraz etti.

"İsmet Bey daha çok büyük çaplı işlerle uğraşır" dedi, "İş merkezi, villalar falan filan. Sizin işinize yarayacağını sanmam."

"Ben ikna ederim" dedim.

"Siz bilirsiniz, bir deneyin olmazsa" dedi Noyan Sert. "Bürosunun adı Triple X. Akmerkez'in karşısında."

"Teşekkür ederim" dedim.

Bir an boşluk oldu Noyan Sert konuşmadan önce. Sanki ne diyeceğini hesaplıyor gibi. O vakti verdim ona.

"Remzi Bey..." dedi sonra söyleyeceği önemli bir şey varmış gibi. Sesi alçalmıştı ama.

"Buyrun" dedim beni hiç bekletmemişçesine.

"Gelişmeleri haber vereceksiniz değil mi bana?" dedi sesini biraz daha alçaltıp. "Elbette" dedim. "Gelişme olursa."

"Olsun" dedi. "Gelişme sayılıp sayılmayacağına benim de karar verme imkânım olsun istiyorum herhangi bir durumdan sonra."

"Patron sizsiniz" dedim.

Bu ona bir şey hatırlatır diye umuyordum. Benim umduğumu hatırlatmadı bu lafım. "Siminle görüşecekmişsiniz" dedi biraz daha alçalma eğilimi gösteren bir sesle. Telefonlar ne kadar hızlı çalışıyor bu memlekette diye düşündüm.

"Evet" dedim.

"Yardım edecek misiniz ona?" dedi.

"Niye etmeyeyim" dedim. "Memleket edebiyatına bir hayrımız bulunsun, fırsat elime geçmişken."

Sesi biraz daha alçaldı Noyan Sert'in.

"Bazı... " dedi, "Şey... bazı durumların hassaslığının farkındasmızdır herhalde... "

Kendi kendime gülümsedim. Noyan Sert görmedi gülümseyişimi elbette.

"Siz müşterilerinizin sırlarını veriyor musunuz uluorta başkalarına?" dedim. "Müşterim ajansı kovarsa belli olmaz orası" dedi Noyan Sert sesine hafif bir gülümseme tonu katarak.

"Benim müşterilerim..." diye bir cümleye başladım. Ardından gelecekler Noyan Sert'in hoşuna gitmeyebilirdi, yarım bıraktım cümlemi havada.

"Ne oldu yine?" dedi Noyan Sert.

"Yok bir şey" dedim sesime konuşma sonu vurgusu katarak. "Merak etmeyin, benden sır çıkmaz. "

"Tamam o zaman" dedi Noyan Sert.

Karşılıklı iyi günler dilemeden kapadık telefonları sonra.

Araç telefonumun ahizesini yerine yerleştirdim. Koltuğumda şöyle bir kımıldadım. Otomobilimi birinci vitese takarken kendi kendime gülümsedim.

Müşterilerimin bazen beni kovmaya fırsat bulamadan öldürüldüklerini nasıl söylerdim adamın kulağına...

Bölüm 10

Şebboy Sokak bir sokak değil, caddeydi aslında. Bana sorarsanız öyleydi ama belediyemiz aynı fikirde değildi anlaşılan, iki tarafında en azından altışar katlı apartmanların yan yana dizilip kurucularının mesleklerine göre adlar aldığı bir dizi site vardı. Kuşkusuz sitelerin park yerlerine yabancı otomobillerin girmesi yasaktı. Bunu pekiştirmek için kimi girişlere inip kalkan bariyerler yerleştirilmişti. Otoparkların yetmediği de açıktı, çünkü sokak kılığındaki caddenin iki yanı tıklım tıklım otomobillerle doluydu. Ağır ağır ilerledim.

Evet, iki tarafı park etmiş otomobillerle daralan sokakta, iki otomobil karşı karşıya geçmek durumunda kaldıklarında bunu başarabiliyorlardı ama iyice yavaşlayarak ve birbirlerinin aynalarını kollayarak. Bir polis otomobiline yol verdim iki 4x4 un arasındaki boşluğa sığınarak.

Yandan Çin şeddi gibi yükselen apartmanlara bakarak ilerledim. Kocaman kocaman yazılmış site isimlerinin gölgesinde kalmış apartman numaralarını caddenin içindeki bir otomobilden görmek olanaksızdı. Ama doktorun adı ve soyadı uzaktan görülebilecek bir tabelaya yazılmış olmalıydı en azından. Arkamdan gelen Fiat Palio, uçak pisti gibi yolda bu kadar ağır ilerlememe kızdı, kızgınlığını iki keskin korna sesiyle belirtti. Pencereden

çıkardığım elimle geç işareti yaptım. Beni sollarken kötü kötü baktı direksiyondaki sakallı genç adam.

Biraz daha ilerledim saatte dokuz kilometrelik bir hızla.

Sonra az ilerideki apartmanın kapısının hemen üzerindeki tabelayı gördüm.

"Doktor Mustafa Süzer. Kardiyoloji Mütehassısı". Doktor ve avukatların ünleri büyüdükçe tabelaları küçülür ilkesine uygun boyutlarda bir tabelaydı. Yine de görülebiliyordu caddeden.

Tamam dedim kendi kendime. İş park edecek bir yer bulmaya kalmıştı. Otomobil cehenneminde meleklerin işaret edeceği bir vaha bulmak için gözlerimi ilerilerde gezdirdim.

Sıra sıra otomobillerin arasındaki mavi bir Mercedes'in direksiyonundaki kızıl saçlı kadınla göz göze gelmeye çalıştım sonra. Başardım da. Çıkıyor musunuz diye işaret ettim. Kafasıyla evetledi beni kadın.

Mercedes'in çıktığı yere sulanmasın diye karşıdan gelen bir Renault Megane'i uyardım selektör yaparak. Sonra girdim Mercedes'in yerine kolaylıkla.

Benimkinden çok daha büyük bir yer kaplıyordu beklendiği gibi.

Otomobilimden çıkıp kapıları kilitledim. Bir an durdum düşünerek. Bir musibet bin nasihattan iyidir dedim kendi kendime. Yeniden açtım kilidi. Yolcu tarafına geçip, Olympus çantasını aldım, bagaja yerleştirdim. Sonra bir daha kilitledim kapıyı, Doktor Mustafa Süzerin apartmanına doğru yürüdüm.

Yeni boyandığı her halinden belliydi apartmanın. Girişi caddeden biraz aşağıdaydı. Birinci kattaki bal konlar çiçeklerle donatılmıştı. Nereye gideceğini iyi bilen birinin kararlılığıyla indim ana kapıya uzanan merdivenlerden.

Demir kapı açıktı. Tam karşıdaki asansörün meşgul ışığı yanıyordu.

Apartmanın girişindeki posta kutularının altındaki çok daha küçük bir tabela, doktorun muayenehanesinin ikinci katta, beş numaralı dairede olduğunu müjdeliyordu. Beş numaralı posta kutusuna bir göz attım, içi doluydu.

Camlı kapısından beliren gölgeden asansörün aşağıya inmek üzere olduğunu kestirdim. Ama asansörle işim yoktu. Merdivenlere yöneldim. Ardımdan asansörün kapısının açıldığını duydum. Bir de tekerlek sesi.

Daha ilk basamaktayken arkamdan biri konuştu. Bana doğru konuştu.

"Kimi aramıştınız beyim?"

Mecburen döndüm.

Saçından ayakkabısının basılmış topuğuna kadar 'ben bu apartmanın kapıcısıyım' diye bağıran bir adamdı arkamdan seslenen. Çekiştirdiği tekerlekli çöp toplama bidonu bu izlenimi pekiştiriyordu.

Dur bakalım dedim içimden.

"Doktor Bey'e çıkacaktım" dedim.

Suratı teras katındaki randevu evine çıkacaktım demişim gibi buruştu.

Dur bakalım dedim bir kere daha içimden.

Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi başını iki yana salladı.

"Ne oldu ki?" dedim.

Yeniden başını salladı.

"Yerinde değil mi?" dedim.

Gözlerimin içine bakmaya çalıştı. Benden değil, kendi güvensizliğinden başaramadı bunu.

"Beyim..." dedi sonra.

Devam etsin diye hiçbir şey söylemeden yüzüne baktım. Biraz bekledim.

"Hastası mısın, akrabası falan mısın Mustafa Bey'in Beyim?" dedi sonunda.

İkisi de olmamakta fayda gördüm birden.

"Yok yahu" dedim. "Emlakçıyım. Birlikte bir eve bakacaktık, onun için geldim. Ne oldu ki?"

Rahatladı birden.

"Bu dünyada alıp alacağı son emlağı aldı Mustafa Bey" dedi. "Allah taksiratını affetsin. Gücenme ya, sana ihtiyacı kalmadı artık Beyim."

Hassiktir dedim içimden.

"Ne diyorsun sen yahu?" dedim.

"Başımız sağ olsun Bey" dedi Şebboy Sokak 82 numaralı apartmanın kapıcısı olan adam hafiften önüne bakarak.

"Ciddi misin?" dedim.

"Valla öyle" dedi adam. "Önce ben duymayan yakınlarından biri sandım, nasıl söyleyeceğimi bilemedim valla. İnanır mısın rahatladım emlakçıyım deyince sen."

"Allah Allah!" dedim. "Nasıl oldu? Daha geçen hafta konuşmuştum telefonda. Keyfi yerindeydi."

"Keyfi yerindeydi yerinde olmasına da..." dedi adam. Durakladı.

Geliyor bir bokluk dedim içimden. Geliyor bir bokluk.

Geldi de.

"Yağlı kurşun keyif dinlemiyor Beyim" dedi.

Hassiktir dedim bir kez daha. Bir sigara çıkarsam cebimden dedim. Çıkarmadım ama. Günde kaç tane doktor öldürülüyor muayenehanesinde şu dünya durdukça durası İstanbul'da dedim kendi kendime. Gazeteleri daha dikkatli okumalısın. Açık istihbarat diye bir şey var dünyada. "Ne diyorsun sen hemşerim?" dedim. "Ne yağlı kurşunu?"

"Valla adamı vurdular muayenehanesinde" dedi adam. "Buradan, buradan, buradan..." diye göğsünde, karnın da bir yerleri gösterdi.

Kendimi toparlamaya çalıştım. Toparladım mı bilmiyorum. Dün akşamdan kimi kokular geldi burnuma. Hoşlanmadım.

"Ne zaman oldu bu iş?" dedim olabildiğince sakin ama meraklı bir sesle konuşmaya çalışarak.

"İki gün önce" dedi kapıcı arkadaşım, "İki gün var adamcağız gitti gideli."

"Kim yapmış?" dedim.

"Bilsem..." dedi adam başını iki yana doğru sallayarak. "Bilsem. Bir bilsem." Tamam, bir sigara iyi gelecekti. Cebimden paketimi çıkardım. Ağzıma götürdüm bir tane. Kapıcıya tuttum sonra.

Okulun müdürü gelip basacakmış gibi iki yana baktı almadan önce. Aldı ama. Önce onunkini, sonra kendiminkini yaktım.

"Bizim huysuz yasakladı biliyor musun iş başında sigara içmeyi" dedi milyon dolarlık bir sır paylaşıyor gibi alçak bir sesle.

Dünyanın bütün apartman yöneticileri alçaktır der gibi başımı salladım.

Sigaramdan bir nefes saldım giriş holünün ortasına yüzünü görmediğim adama inat. "Allah'ın işine bak" dedim. "Yahu ne boktan dünya bu. Koskoca doktoru çekip vurdular mı şehrin ortasında?"

"Vurdular valla hemşerim."

Gözü asansörün kapısında o da iki nefes çekti sigarasından. Çok tiryaki değil gibiydi. Bir acemilik vardı sigarayı tutuşunda.

"İnsanın başına neler de geliyor bu canına yandığımın İstanbul'unda" dedim.

"Valla öyle hemşerim" dedi kapıcı. "Nerelisin sen?"

Nereli olsam diye düşündüm bir an. Adamın konuşmasından bir ipucu çıkaramamıştım. Salladım.

"Kastamonu" dedim. "Sen?"

Şurada oturacak iki sandalye olsa da konuşsak der gibi çevresine baktı. Bulamadı tabii. Hırsını sigaradan kocaman bir nefes alarak çıkardı. Öksürdü ardından. "Sivaslıyım ya kulak asma" dedi. "Sivaslılık mivaslılık kalmadı bu içine sıçtığımın İstanbul'unda otuz senedir. Haklısın valla. Sen oku, doktor ol o kadar yıldır. Ondan sonra it gibi vursunlar seni odanın ortasında."

Fırsatı kaçırmamaya çalıştım.

"Hele, hele, bir anlat bakayım" dedim. "Nasıl olmuş bu iş?"

"Anlatacak bir şey yok pek" dedi tekerlekli çöp toplama bidonuna hafifçe yaslanarak. "Bir bok anlamadık. Herhalde tanıdığı biriymiş, gelip giden gazetecilerin söylemesi. Güpegündüz vurmuşlar adamı çat çat çat kendi muayenehanesinde."

"Komşular duyunca tabii… " dedim.

"Komşuların falan duyduğu yok" dedi adam. "Yandaki daire boş uzun zamandır. Sahibi çok para istiyor, satamadı altı aydır. Karşıyı dersen, kız öğrenci, eve uğradığı yok bir haftadır. Alttakiler, üsttekiler duydularsa da bir şey söylemediler."

"Yapma yahu, yapma yahu" dedim gözlerimi apartmanın girişinin içinde gezdirerek. "Kim bulmuş peki?"

"Sekreteri var bir tane. Hemşire gibi. Ne bok olduğu belli değil aslında. Sabah gelmiş. Anahtarı vardı. Böyle onda, on birde falan gelir haspam, işe anca başlayacak. O bulmuş böyle yatarken."

"Eeeee?" dedim.

"Eeesi bu hemşerim" dedi. "Gitti gider bizim Doktor Mustafa Bey. Polisler molisler doluştu, hikâye… "

"Yapma yahu" dedim.

"Valla öyle" dedi.

"İyi adama benziyordu" dedim. "Çok tanımazdım ama. Yazık olmuş."

"İyi adamdı valla" dedi adam. "İlaç milaç da verirdi sırasında benimkine, kendisine bedava gelenlerden. Bir kötülüğünü görmedim."

Sigaramdan bir nefes daha çektim.

"Şüpheli filan yok ha" dedim. "Bir şey alınmış mı muayenehanesinden, cebinden?"

"Yok, bir şey almamış kimse. Cüzdanı, aletleri falan hep duruyormuş. Alıp götürecek olsalar epeyi para eder dediler bir iki alet için. Hani o insanın eline ayağına tel bağladığı alet var ya. Onlardan. Ama hepsi duruyor."

"Amma bok iş" dedim. "Seni de sıkıştırmışlardır şimdi polisler."

Sigarasından bir nefes de adam çekti. Kafasını geriye doğru attı. Gözlerinde ufak bir ışık pırıldadı.

"Eh, biz de hafif payımıza düşeni aldık devletimizin eli dert görmeyesi, başımızdan eksilmeyesi zabıta kuvvetlerinin değdiği yerde gül bitiren tokatlarından" dedi.

Cümlenin zarafeti soluğumu kesti. içten bir gülümsemeyle yüzüne baktım. Televizyonda bir zamanlar gördüğüm halk ozanlarının, deyişlerini bitirdiklerinde kendinden emin bir duruşları vardı, tıpkı onlar gibi duruyordu. Bu adamla başka bir gün oturup bir güzel laflamalı diye geçirdim içimden. Ölmüş gitmişler değil, yaşayanlar üzerine.

Alkışları vakur bir tavırla geçiştirmek yerine, sigarasını yere attı aniden, üstüne basıp söndürdü. Sonra eğilip yerden aldı, tekerlekli çöp bidonunun kapağını açıp, attı içine.

O bütün bunları yapana kadar bir sonraki sorum için yeterince vakit bulmuştum. Ama soramadım.

Kapıcının arkasındaki kapı açıldı. Durdurduğum taksinin direksiyonunda görsem binmek için iki kere düşüneceğim kadar çirkin bir adam çıktı dışarı, bağırmaya başladı.

"Hop, hop, n'oluyor?" dedi. "Nedir çan çan çan iki saattir kapının önünde.

Satıcılar girmeyecek demedim mi ben sana Hüsam Efendi? Ne satıyor arkadaş?"

Üzerinde bayağı uzun bir robdeşambır vardı kapıdan çıkan adamın. Elinde bir pipo. Saçları özenle arkaya yatırılmıştı. Boynuna fular bağlamıştı. Bağırması bitince önce havadaki sigara dumanlarına, sonra elimdeki sigaraya baktı kötü kötü.

"Bir şey sat... satmıyor Fikret Bey..." dedi kapıcı arkadaşım Hüsam. Sigarayı zamanında attığına seviniyordu herhalde içinden. "Doktor Bey'in işini konuşuyorduk... "

"Buyur..." dedi Fikret Bey piposunu üst katlara doğru sallayarak. "Buyur. Bir uyanık gazeteci daha."

Yüzüme bakmayı ancak akıl etti. Bir an durakladı Humprey Bogart şapkamı görünce, sonra devam etti.

"Yok efendim" dedi. "Yok. Güzide apartmanımızı medya teröründen uzak tutmaya kararlıyım. Lütfen uzaklaşın buradan. Mustafa Bey'in ruhunu da, apartmanımızı da rahat bırakın lütfen."

Robdeşambrının kocaman cebinden bir cep telefonu çıkardı. Boş eliyle burnuma doğru salladı.

"Hemen uzaklaşmazsanız polis çağırmak zorunda kalacağım." dedi. "Hadi, hadi... " diye ekledi. Bir kez daha baktı şapkama.

"Kimmiş Fikret?" diye bir ses geldi kapının arkasından.

"Yok bir şey şekerim, hallediyorum" dedi Fikret Bey kafasını geriye çevirip. "Sizin ifadenizi aldı mı arkadaşlar?" dedim dünyanın en sıradan sorusunu soruyormuşum gibi bir tavırla.

Burnuma doğru salladığı cep telefonu havada kaldı beni duyunca.

"Ne? Ne ifadesi?" dedi.

"Doktor beyin işiyle ilgili" dedim. "İfadenizi aldılar mı?"

"Valla... Aslında..." dedi ayaklarımızın dibinde olmaması gereken bir çöp görmüş gibi kaşlarını çatarak. "Ne sordularsa söyledik geçen gün, öyle değil mi Hüsam Efendi?"

Hüsam hafifçe sırıttı.

"Siz yarın Gayrettepe'ye bir uğrayın en iyisi" dedim. "Mithat Komiseri sorun."

"Fikreeettt!" dedi yeniden kapının arkasındaki kadının sesi.

"Başlatma lan Fikret'ine..." dedi Fikret Bey kapıya dönüp. Bana baktı sonra. "Mutlaka gitmeli miyim?" dedi.

"İyi olur" dedim aynı umursamaz tavırla.

"Girsenize" dedi Fikret Bey arkasından ses gelen kapıyı gösterip. "Bir çayımızı için. Bu arada konuşurduk doktorun işini de. Ne biliyorsak artık..."

Hüsam'a baktım. Kendime baktım. Fikret Beye baktım. Kapının arkasından seslenen kadının yüzünü görmeye tahammül edemeyeceğime karar verdim.

Yeni bilgilerden daha çok, edindiğim temel bilgiyi sindirecek zamana ihtiyacım vardı. içimden yükselen bulantı duygusunu bastıracak kadar zamana.

"Yok" dedim. "Siz yarın uğrayın Gayrettepe'ye en iyisi."

Hüsam'a başımla küçük bir selam verdim. Apartmanın kapısından dışarı çıkmak için döndüm.

Hüsam arkamdan seslendi.

"Talcid arıyorsanız yukarıda bir eczane var" dedi. "Dört beş apartman yukarıda. Tabelasını görürsünüz yol kenarında."

"Teşekkür ederim" dedim geriye dönüp. Fikret Bey'in görmeyeceği taraftaki gözünü kırptı Hüsam.

Dışarı çıktım.

İstanbul'un Yeni Levent semtinin Şebboy Sokağının insanı Antalya'ya taşınmayı ciddi ciddi düşündürecek kadar soğuk, soğuğu iki kat algılamanıza yol açan nemli havası iyi geldi. Bu kez iyi geldi. Derin derin içime çektim. Bir sigara daha istedi canım, siktir ettim. Başım yerde, otomobilimi bıraktığım tarafa doğru yürümeye başladım, iş ciddileşmişti.

İŞ zaten çok ciddiydi, ama şimdi çok daha ciddileşmişti.

İŞ, sonuç olarak, tahminimden çok daha fazla ciddileşmişti.

Tesadüflere inanmayacak kadar büyümüştüm.

Kardiyoloji Mütehassısı Dr. Mustafa Süzer, neresinden, nasıl, kaç kere, ne zaman ve neden vurulmuş olursa olsun umurumda değildi. Nasıl olsa öğrenirdim. Öğrenemesem de bir şey kaçırmış olmazdım büyük ihtimalle. Umurumda olan otomobilimin bagajındaki Olympus fotoğraf makinesi çantasında uslu uslu yatan Sig Sauer p232'nin o kadar uslu olmama ihtimalinin büyüklüğüydü. Bu kadar büyük bir ihtimali bagajımda itirazsız taşıyamazdım. Bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim. Noyan Sert ne düşünürse düşünsün.

Otomobilime doğru yürümeye devam ettim. Yürürken kimi sorularımın yanıtlarını sanki bulacakmışım gibi, caddenin iki tarafından yükselen apartmanlara bakıyordum.

Beklediğimden daha çok haklı çıktı Yıldız Turanlı dedim içimden. Ve beklediğimden çok daha erken. Psikoloji okumuş olmanın içgüdülere katkısı olup olmadığını bir daha gördüğümde ona sormaya karar verdim.

Kerhanecinin şahidi meyhanecidir lafı da doğruymuş demek ki dedim sonra kendi kendime kaldırımın kenarındaki eczane tabelasını görünce. Durdum. Tabelanın gösterdiği yöne doğru ilerledim. Bir deneyeyim dedim kendi kendime.

Derin bir nefes aldım.

82 numaralı apartmanın yöneticisi Fikret Bey'i unutmaya gayret ettim. Hüsam' ı hatırlayacaktım.

Aslında buralarda ne aradığına şaşırdığım eczanenin kapısından içeri girdim sonra. Omuzum kapının hemen yanındaki eski tip kahvehane askılığına zincirlemesine asılmış boncuklara çarptı. Boncuklar şıkırdadı. Daha fazla gürültü etmesinler diye tutmaya çalıştım ister istemez. Kalp şeklindeydi kırmızı boncuklar, ortalarında kocaman bir delik vardı. Deliklerden geçen mavi kurdeleler tutturuyordu yüzlerce kalbi birbirine.

Yazar kasanın durduğu yerde iki kadın vardı. Birisinin üstünde beyaz önlük.

Öteki on beş günde bir düzenledikleri altın gününe gidecekmiş gibi giyinmişti. Belki de altın değil, hisse senedi ağırlıklı fonlar üzerinden düzenliyorlardır diye düşündüm kendi kendime. Ben şıkırtıyla içeri girince konuşmalarını kesip bana doğru baktılar. Sivil olanının gözlerinde beğenme parıltıları gördüm. Ye şapkam ye dedim içimden. Bakalım bu sefer ne yiyeceksin?

"Buyrun beyefendi" dedi eczacı kadın gözlerimin içine bakarak. Öteki başını salladı onaylarcasına.

"Bir Talcid lütfen" dedim onlara doğru yaklaşarak.

"Hemen" dedi eczacı kadın. Ayağa kalktı, iki adım ötedeki dolaplardan birine eğildi ilacı almak için.

Ben camekânın altındaki prezervatiflere falan baktım.

Eczacı kadın eğildiği yerden doğruldu elinde bir Talcid'le. Yerine doğru yürüdü. Kasanın altından aldığı bir kâğıda sardı kutuyu. Uzattı. Alıp cebime koydum. "Başka bir arzunuz?" dedi arkadaşına bakarak.

"Teşekkür ederim" dedim. "Ne kadar?"

Fiyatı ezberindeydi, söyledi.

Cüzdanımı çıkardım, içinden Levent'teki kitapçının verdiği üzerindeki rakam yüksek, değeri düşük bir eski Türk Lirası banknotu çıkardım, uzattım.

Eli elime değdi kadın parayı alırken.

Humprey Bogart şapkamı işaret parmağımla hafifçe geriye iterken konuştum.

"Başınız sağ olsun" dedim. Dur bakalım ne olacak dedim kendi kendime.

Yazarkasanın tuşlarından birine bastı eczacı kadın cevap yerine. Şırak diye açıldı kasanın paraları kucaklayan çekmecesi. Sonra yüzüme baktı bu başsağlığı da nereden çıktı der gibi. Kendisini tatmin edebilecek bir cevap alamayınca para çekmecesinin içine yöneldi bakışlan.

"Sormayın beyefendi... " dedi yanındaki süslü kadın bu konuda uzun uzun konuşmak için benim gelmemi bekliyormuş gibi. "Ne kadar üzüldük bilemezsiniz."

Eczacı kadına baktı. Eczacı kadın dudaklarını büzmüştü konudan hoşlanmadığını göstermek istercesine.

"Yazık olmuş valla" dedim yeniden. İkisine birden.

"Hepimiz yıkıldık duyunca" dedi süslü kadın eczacı arkadaşı paramın üstünü denkleştirmeye çalışırken. "Ama insan biraz..."

Hassiktir dedim içimden. Geliyor işte.

Gelmedi.

Eczacı kadın arkadaşına dik dik baktı. Süslü kadın sustu.

Üstüne gitmemeye karar verdim,

"Kimin yaptığı belli mi?" dedim soracak başka bir şey bulamamış birinin telaşıyla.

"Bilmiyoruz" dedi eczacı kadın.

Paramın üstünü vermek için duraklamasından yararlanan arkadaşı lafa girdi. "Sekreteri olacak o kadın bulmuş. Öyle diyorlar. Biz de kapıcının karısından öğrendik. Avaz avaz bağırı-

yormuş 'Doktor gitti! Doktor gitti!' diye kadın o cırtlak sesiyle. Selma duymuş kapı aralığından. Zor almışlar lafı sonra ağzından. Kriz geçiriyormuş gibi bağırıyormuş."

Eczacı neden bu kadar çok konuşuyorsun der gibi baktı bir kez daha arkadaşına. Sonra bana. Sen kimsin ve neden ilgileniyorsun? Oralı olmadım.

"Yazık dedim. Kim bilir niye vurdular adamı? Soygun değilmiş, öyle diyorlar."

Eczacı bir kez daha baktı arkadaşına.

"Kim bilir?" dedi konunun orada kapanmasını ümit ederek.

Arkadaşı boynunu şöyle bir kıvırdı. Eczacının verdiği paraları yeniden doldurdum cüzdanıma. Bir sürü Yeni Türk Lirası. Sonra süslü kadına baktım soru sorarcasına.

"Karısı terk ettiydi altı ay önce..." dedi gözlerimin içine bakarak kadın.

Eczacı kaşlarını çattı.

"Nevin!" dedi uyaran bir sesle.

"Ne var canım" dedi Nevin Hanım. "Şurada konuşuyoruz komşular arasında. Değil mi beyefendi?"

"Zor durum" dedim artık ne anlama geliyorsa.

"Hukukçularda mı oturuyorsunuz beyefendi?" diye sordu Nevin Hanım.

Cevap vermeden önce Nevin Hanım'ın değil, eczacı kadının gözlerine baktım. Öyle kül yutacak birine benzemiyordu. Hukukçular Sitesi'nde oturan hemen herkesi tanıdığından emindim. Doğruyu söylemeye karar verdim. Yani gelecekte doğru olması muhtemel bir doğruyu. Böylesi her zaman daha güvenliydi.

"Hayır" dedim. "Zeytinoğlu Caddesinde oturuyorum epeydir. Ama yakında çıkmam gerekecek, buralarda ev durumu nasıl diye bakmıyordum. Mustafa Bey'i duyunca..."

"Kiralık mı satılık mı?" dedi süslü Nevin Hanım.

"Bakacağız artık" dedim gözlerimi eczacı kadından ayırmadan. İkna olmamış gibi bakıyordu.

"Kış günü ev taşımak da zor" dedi Nevin Hanım yere doğru bakarak. "Eşinize Allah yardım etsin."

"Yalnız yaşıyorum efendim" dedim. Nevin Hanım gözlerini yerden kaldırmadan gülümsedi. Ya da bana öyle geldi.

Eczacı kadın sormak zorunda hissetti kendini galiba...

"Mustafa Bey'i nereden tanıyorsunuz?"

Hukukçular Sitesi konusunda doğruyu söylemeye karar verdiğime sevindim. Aynı politikayı sürdürmeliyim dedim içimden.

"Bir arkadaşımın babasına bakıyordu" dedim. "Kendisiyle tanışmadım ama arkadaşım çok övmüştü iyi doktor diye."

Nevin Hanım içini çekti.

"İşte böyle..." dedi. "Tanıdığın, tanımadığın binlerce insanın hayatını kurtarırsın, sonra birisi gelir, dan dan, iş biter."

Taktik değiştirmeye karar verdim.

"Var mı bildiğiniz bir ev bu civarda?" dedim eczanenin ortasındaki kolonun üstüne yapıştırılmış uyuşturucu karşıtı bir afişteki hayatı kaymış kıza bakarak. Hafif yumuşadığını hissediyordum eczacı kadının. Ya da ben çıktıktan sonra esaslı bir kavga ederlerdi.

Eczacı kadının yüzüne enikonu bir gülümseme geldi. Neredeyse sempati gösteren bir gülümseme. Dudağını büktü ama.

"Evli olmayan birine ev verirler mi, biraz kuşkuluyum ama..." dedi.

Nevin Hanım atladı.

"Amma yaptın" dedi. "Beyefendi gibi biri için prob lem olacağını sanmam." Görüşünü daha da güçlendirmek için bana sordu. "Ne işle meşguldünüz efendim?"

Karo asını oynamaya karar verdim.

"Pilotum" dedim.

Nevin Hanım istem dışı bir "ay" sesi çıkardı dudaklarından. Eczacı kadın bir ona bir bana baktı. Gülümsemesi genişledi.

"Hep bir pilotla tanışmak istemişimdir" dedi Nevin Hanım üst dudağını ısırarak. "Memnun oldum efendim" dedim.

Nevin Hanım eczacı kadına döndü.

"Ne dersin?" dedi. "Beyefendiye göstersek mi Güngör'ün evini? Epeydir bulamadım diyordu doğru dürüst bir kiracı."

"Kapıyı nasıl açacaksın?" dedi eczacı kadın. "Kadın kızına gitti Almanya'ya" diye açıkladı bana.

"Canım dışardan gösteririz bir" dedi Nevin Hanım. Aklına geleni söyleyip söylememeye karar vermiyormuş gibi gözlerini kıstı. Kararını verdi sonra. "Beyefendiye benim evde bir çay ikram ederim" dedi cam tezgâhın altındaki kozmetik ürünlerine bakarak. Hani şu prezervatiflerin yanında duranlara. "Nasıl olsa aynı plan, evin planı."

"Yok artık" dedi eczacı kadın.

Araya girdim. Daha çok eczacı kadına konuştum.

"Hanımefendiye zahmet vermek istemem" dedim.

Evin konumunu şöyle bir görsem yeter dışardan. Bilahare hem ev sahibiyle konuşuruz, hem içini gezerim."

Bilahare lafını daha önce hiç kullandım mı diye düşündüm kendi kendime.

Nevin Hanım önerimin üstüne atladı. Oturduğu taburenin alt tarafında duran çantasını aldı eline. Kapıya doğru bir adım attı. Sonra geri döndü.

"Ne yapıyorum ben?" dedi yarı kendi kendine, yarı bize. "Mantomu almayı unuttum. Bir dakika." Eczanenin arka taraflarına doğru koştu neredeyse.

Beyaz önlüklü eczacı kadın bana bakıyordu yüzündeki küçük gülümsemeyi koruyarak.

Humprey Bogart şapkamı kafamdan birkaç santim yukarıya kaldırdım.

"Hoşça kalın" dedim eczacı kadına. "İyi günler... "

Nevin Hanım Fashion TV'de bile görmediğim parlaklıkta pembe bir mantoyla çıktı eczanenin arkalarından.

"Size de iyi şanslar" dedi eczacı kadın artık bilmem neyi kastederek.

"Türk Hava Yollarında mısınız?" dedi Nevin Hanım dışarı çıktığımızda.

"Efendim?" dedim.

Bir şey düşünüyordum herhalde.

"Nerede uçuyorsunuz diyordum" dedi. "Türk Hava Yolları mı?"

"Hayır" dedim. "Bir süredir uçmuyorum."

MS Flight Simulator sayılmazdı herhalde.

"Neden?"

Bu konulara fazla girmek istemediğimi belirten bir yüz ifadesi takındım.

"Bir disiplin cezası aldım" dedim. "Ne taraftaydı Güngör Hanım'ın evi?"

"Aşağıya yürüyeceğiz" dedi Nevin Hanım.

Soyadını sormayayım dedim içimden.

Caddenin kenarındaki kaldırımdan, ellerimiz cebimizde yürüyorduk. Caddeden çok otomobil geçmiyordu. Elli metrede bir konuşlanmış çöp bidonlarının birinin yanından geçtiğimizde burnumuzu buruşturmak zorunda kaldık. Soğuk, sandığımın aksine yardım etmiyordu koku konusunda.

"Eczacı Hanım iyi tanır mıydı doktor beyi?" dedim sonra. Bir yerden başlamak gerekiyordu.

Yüzüme baktı Nevin Hanım. Sanki neyi ne kadar bildiğimi ölçüyordu.

"Ne de olsa aynı meslekteler" dedi, "İnsan bu kadar yakın olunca... "

"Yukardan hasta yolluyordur tabi aşağıya" dedim. "Eee, olacak o kadar" dedi Nevin Hanım. "Çok üzülmüştür, adamı..." dedim. Cümlemi tamamlamadım.

"Evet ama çabuk topladı kendini" dedi, "İnsanın yakın bir tanıdığının böyle..." dedim. Cümlemin sonunu yine askıda bıraktım.

"Allah rahmet eylesin" dedi Nevin Hanım. "Çapkındı biraz ama iyi adamdı."

İnsan güpegündüz muayenehanesinde vurulan çapkın ama iyi bir doktorun arkasından ne diyeceğini bilemiyordu. Belli belirsiz başımı salladım.

"Bir de pilotlara derler çapkın diye..." dedi Nevin Hanım. "Hani sözüm meclisten dışarı." "Pilotlarla yarışıyordu öyle mi?" dedim. "Valla pilotların son zamanlardaki performansını bilemediğim için bir şey söyleyemeyeceğim" dedi Nevin Hanım yandan bana manalı manalı bakarak. Ama doktordan her söz açıldığında bizim Nihal'in aldığı tavra bakarsanız anlarsınız ne demek istediğimi."

"Sizi onun için mi susturmaya çalışıyordu?" dedi dünyanın en saf pilotu gibi görünmeye razı olarak.

Nevin Hanım dünyanın en saf pilotuna acıyarak baktı.

"Karısı neden terk etti sanıyorsunuz adamı?" dedi.

"Nereye gitti?" dedim küçük bir umudun peşine takılarak.

"Antalya'ya" dedi Nevin Hanım. "Orada başka bir doktorla birlikteymiş diyorlar."

"Güzel memleket Antalya" dedim.

"İstanbul'u hiçbir yere değişmem" dedi Nevin Hanım.

"Size katılıyorum" dedim.

Nevin Hanım başını önünde yürüdüğümüz apartmanın üst katlarına doğru kaldırdı. Onunla birlikte ben de baktım yukarılara doğru. Düşmesin diye şapkamı tuttum elimle.

"İnşallah taşınırsanız buralara" dedi Nevin Hanım, laf arasında söylüyor gibi. "Birlikte değerlendiririz canım İstanbul'u. Bakın Güngör'ün evi şu köşedeki. Balkonunda gölgelik olanı."

Sokakta parmağının ucuyla bir yere işaret etmeyecek kadar görgülü olduğu için tarif ettiği yeri algılayıp algılamadığımı test etti bakışlarıyla. Kafamı salladım.

"Güzel dairedir" dedi. "Ferah, aydınlık. Apartmanda da hep seçkin insanlar oturur. Abuk subuk kimse yoktur. Bir on iki numaradakiler hariç. Hani yeni zenginler, bilirsiniz."

Bir kere daha salladım başımı. Yeni zenginleri bilirdim canım. Yeni zenginleri kırk yıllık İstanbul hanımefendilerinden ayırt etmeyi de bilirdim kuşkusuz.

"Sizin daire hangisi?" dedim.

"Benimki en üst katta" dedi Nevin Hanım. "Bizimki ufukları görsün diye en üst kattan almıştı sağlığında. Taa Maslak ayaklarının altında. Gökdelenler falan..."

O kritik sözcüğü değerlendirdim.

"Başınız sağ olsun" dedim sesimi hafif alçaltarak.

Nevin Hanım engelleyemediği bir gülümsemeyle cevapladı beni.

"Başım iki yıldır sağ beyefendi" dedi. "Yüzünün neye benzediğini bile unuttum Allah'a şükür. Sayesinde Nihal kadar öğrendim ilaçları. Sırası gelse kalfa duracağım yanına."

Hay Allah dedim içimden. Bu konudan uzak durmakta fayda gördüm.

"Kira için akıllarından ne geçiyor biliyor musunuz?" dedim.

Bir fiyat söyledi Nevin Hanım. Benim şu anda ödediğimin iki katına yaklaşıyordu.

Ne hissettiğimin yüzüme vurmamasına gayret ettim. Başaramadım galiba ama. "Konuşuruz Güngör Hanım'la ama" dedi. "Sizin gibi bir beyefendiyi üç beş kuruş için kaçıracak değil ya...

Başımı salladım bir kez daha.

"Ne zaman döner Almanya'dan?" dedim.

"Bilmiyorum" dedi Nevin Hanım. "Bir gitti mi birkaç ay kalır yanında kızının.

Kolay değil, taa Almanya. Ben döndüğünde- size haber veririm." On dokuz yaşında bir kız gibi kikirdedi. "Telefonunuzu bırakırsanız elbette."

"Sizinkini alırsam" dedim.

Bir kez daha güldü omuzlarını içeri doğru çekerek.

"Belki daha önce görüşürüz" dedim.

"Çok sevinirim" dedi yere bakarak. Sonra kafasını kaldırdı. Ciddi söyleyip söylemediğimi denetledi kendine göre. Sınavı geçmiştim herhalde ki, çantasını açtı, içini biraz karıştırdı. Gümüş olduğunu sandığım bir kartvizitliği eline aldı. Kenarındaki bir düğmeye basıp açtı. Bir kart çıkardı. Bana uzattı.

Hafif eğilerek aldım kartını. Dayanamadım, bir göz attım kana. Nevin Sırma Burcun. Uzattığı elini sıktım sonra. Öpmedim ama. Boştaki elimdeki kartı paltomun göğüs cebine yerleştirdim.

"O zaman görüşeceğiz" dedim gözlerinin içine bakarak.

Şansını denedi.

"Gelip bir şeyler içmek istemediğinizden emin misiniz?"

"Çok teşekkür ederim" dedim. "Şimdilik bağışlayın beni, ilerde bol bol telafi edeceğimizden eminim."

"Öyle söylüyorsanız..." dedi boynunu hafif yana eğerek.

"Sırma ismi de çok yakışırdı size" dedim Humprey Bogart şapkamı başımda iki santim kaldırarak. "Hoşça kalın. Görüşmek üzere."

Bir genç kız gibi güldü. Bir şey söyleyecek gibi ağzını açtı. Geri döndüm. Allah'tan otomobilimi park ettiğim yere epeyi yaklaşmışız diye düşündüm en son. Çalınmadığına sevindim.

Bölüm 11

İşin tahminimden çok ama çok daha ciddileştiğine bir kere daha karar verdim otomobilimde 4. Levent'in merkezine doğru ilerlerken. Radyoyu açmamıştım.

Dayıyı bulmalıydım. (*Bakınız Remzi Ünal'ın Çıplak Ceset ve Bin Lotluk Ceset adlı maceraları.*)

Bana sorarsanız Olympus fotoğraf çantasının içindeki makinenin gelmişi geçmişi artık parası bol bir reklamcının merhum babasıyla ilgili küçük merakının ötesine geçmişti. Çok ötesine. Dönüp dolaşıp otomobilimin bagajına girmesi de ayrıca mutlu etmiyordu beni. Noyan Sert ne düşünürse düşünsün, o öldürücü kara demir parçası sorgulanmalıydı. Bir biçimde. Dayı bunu başarırdı.

İyi de adamı nereden bulacaktım?

Şimdiye kadar hep o beni bulmuştu. Her bulmak isteyenin istediğinde bulunan bir adam olsa, dayılığı giderdi elden çoktan. Kendisi birini bulmak isterse, adamlarını gönderirdi telefon etmek yerine. Dayı tarafından telefonla aranmak bazı çevrelerde kimselerin sahip olamayacakları bir referansı elde tutmak demekti. Onu istediğinde bulmaksa... Bunu düşleyemiyordum.

Ama Dayıyı bulmalıydım.

Elimde Sig Sauer P232, balistik laboratuvarının kapısına dayanamayacağıma göre onu bulmalıydım. Mümkün olduğunca hızlı bir biçimde.

Nasıl?

Problem buydu.

Koskoca Sabancı Holdinge direnen binanın hemen önündeki kırmızı ışıkta beklerken bunu düşünüyordum.

Yeşil yandı sonra. Ben hâlâ bir yol bulamamıştım. Hâlâ bir yol bulamadığımı bilemeyen arkamdaki otomobillerin sürücüleri kıyameti kopardılar.

Yol beni Levent'e götürüyordu. Direnmedim.

Bir yandan da evdeki gazete tomarlarını kapıya bırakıp bırakmadığımı düşünüyordum, iş üstünde olmayınca kötü bir gazete okuyucusuydum. Buna hep haklı çıkan Yıldız Turanlı'yla sabah kahvaltılarını da eklemek gerekirdi. İnsan gazetelerin üçüncü sayfalarından çok daha iç açan bir şeye bakarken kim kimi öldürmüş, kim kimi yakalamış haberlerine gönül indirmiyordu.

Dayıyı nasıl bulacaktım ama?

Aklıma reklamcı arkadaşımın ajansına gidip, yarınki gazetelerin seri ilan sayfalarından birine bir ilan vermek geldi. Şöyle şifreli, komik bir ilan.

Saatime baktım. Ajansı Levent'teydi. Acele edersem belki yetiştirebilirdi ilanı. Sonra Dayının gazete okuma alışkanlığından hiç haberdar olmadığımı hatırladım. Belki üst üste birkaç gün tekrarlamak işe yarardı ama kaybedeceğim zamanı kestiremiyordum.

Levent meydanına geldiğimde hâlâ bir çözüm bulamamıştım.

Göbekten geri döndüm. Belediyenin otoparkçıları yerleri olduğunu gözümün içine bakarak belirtmeye çalıştılar. Onlara boş verdim. Geldiğim yoldan geri döndüm. Levent Caddesi'nin köşesindeki ışıklardan sağa saptım.

Nereye gideceğime karar verince hızlanmıştım. Hızıma radyoyu da ekledim.

İki ışık daha atlatıp Akmerkez'in önündeki kalabalık trafiğe girmeyi başardığımda ellerimle direksiyonda tempo tutmaya başlamıştım. Ne dinlediğimi bilmiyordum. Ritmi vardı. Melodisi yoktu. Ritmine tempo tutabiliyordunuz. Akmerkez'i geçince üç şeritten ikiye düşen yol iyice tıkandı.

Direksiyonda tempo tutarak ağır ağır ilerlemeye devam ettim. Nasıl olsa açılacaktı yol Etiler'e gelince.

Etiler Meydanındaki son ışıklarda beklerken bir sigara yakmak geldi içimden. Vazgeçtim. Radyonun sesini biraz daha açtım.

Bu yol bana hep bir şeyler hatırlatırdı. Keyifli şeyler değildi hiçbiri. Olsun. Hatırladım.

İstanbul küçük bir şehirdi. Dönüp dolaşıp aynı yerlere geliyordunuz.

Yeşil yanınca sağa, yokuşa vurdum otomobilimi. Ayağım frende, motoru hafif bağırtarak indim.

Buraları hiç bilmeseniz bile, yolun Bebek'e indiğini etraftaki billboard'lardaki reklamlardan anlıyordunuz. Ama ben biliyordum. Buradan peşimde, içinde kimin oturduğunu kestiremediğim bir otomobille bile inmiştim bir zamanlar.

Yokuş hafif sola dönünce iyice yavaşladım.

Vadinin sol tarafındaki gecekondular yeşilliklerin arasında görülmüyordu. Ama oradaydılar. Düzene sokulmuş bir patika, varlıklarını kanıtlıyordu. Oradan yürünecekti içeriye.

Sağa sinyal verip neredeyse duracak kadar yavaşladım. Yokuşun üstünde otomobilimi koyacak bir yer aradım. Çevresindeki bütün dişler çekildiği için tek başına duran bir köpek dişi gibi yükselen apartmanın hemen ilerisinde yolun kenarına müdahale edilerek bu iş için ayrıldığı belli olan alana yerleştim, itiraz daha otomobilimi kilitlemeden geldi.

Apartmanın yola bakan demir parmaklıklı pencerelerinden biri açıldı, beyaz atletinin üzerine yeşil bir hırka giymiş adam seslendi. Sakalı iki günlüktü. "Hemşerim, oraya bırakma arabanı..."

Dönüp adama baktım.

"Neden?" dedim.

Adam duraladı.

"Oraya bırakma hemşerim" dedi hazırda başka cevabı olmadığı için. Sonra parlak bir neden buldu. "Orası bu apartmana ait."

Humprey Bogart şapkamı geriye ittim.

"Şurada bir yere uğrayıp geleceğim" dedim. "Bir on dakika sürer. Ben gelene kadar sen giyinir, güzelce tıraş olur, dışarı çıkarsın. Bekle beni, iyi bir kavga edelim döndüğümde."

Yukardan gelen otomobil olmadığına emin olduktan sonra, hızlı adımlarla asfaltın öte tarafına geçtim. Arkama dönüp bakmadım. Pencerenin kapanma sesini duydum yalnızca.

Patikanın yokuşuna vurdum adımlarımı. On altı adım sonra, İstanbul'u bırakıp, de ki Kırşehir'in kenar mahallelerinden birine girmiştim. Buzdolabı taşıyan iki hamal karşılaşsa geçemeyecekleri darlıkta bir yolun iki tarafında, birbirlerinin Boğaz görüntüsünü kapamamaya özen göstermiş yamuk evler sıralanmıştı. Her iki evin birinin önünde ıslak çamaşırlar vardı. İnsanın mahallelinin özel hayatına girmemesi için gözlerini yerden ayırmaması gerekiyordu yürürken. Ortalıkta ağır bir yağ kokusu vardı. Ellerinde birer ekmek parçası, üç yaşlarında iki çocuk iğne yapmaya gelmiş bir doktormuşum gibi baktılar bana. Onlara gülümsedim, suratları buruştu, işaret parmağımla şapkamı gözlerimin önüne indirdim iyice, ağlamaya başladılar.

Noyan Sert'in tarifine uyarak hızla yürüdüm.

Toplam altı metrekarelik bir meydana gelince durdum. Yol bitmişti. Devam etmek için insan boyuna yaklaşan bir setten

aşağı atlamalı ya da evlerin birinin bahçesine girmeliydim. Buralarda sokak tabelası aramak boş işti.

Dert etmedim.

Meydanın ortasında durup bir sigara yaktım.

Yardım şimdi gelirdi.

Yardım arkamdan geldi.

"Kime bakmıştınız?"

Döndüm. Arkamdaki evin bel hizamdaki penceresinde başörtüsünü benim için sıkıladığı belli, yaşını kestiremediğim bir kadın soruyordu. Cümlesi bitince yanından beliriveren küçücük, sarı kafayı aşağıya itti kadın.

"Doktor hanımın evini arıyorum" dedim.

"Neden?" dedi kadın.

Sigaramı ayağımın altında ezdim kadına akıllıca bir cevap bulmaya çalışırken.

Bulamadım.

"Bir şey soracaktım" dedim. İşe yarayacağını umarak ekledim. "Hastamla ilgili."

"Ne hastası?" dedi kadın. "Daha doktor çıkmadı ki o? Kimsiniz siz?"

"Biliyorum" dedim.

"O zaman?"

Buna da doğru dürüst cevap bulamadım. Sinirlendim galiba kendi kendime. Ya da Humprey Bogart şapkanın işe yarayacağını umdum.

"Bacım" dedim. "Soruşturmayı kısa kes de göster Pelin Hanım'ın evini. Bir ihtiyacımız var ki arıyoruz."

"Yok ya!" dedi kadın. Hiç gereği yokken başörtüsünün düğümünü sıkıladı.

"Nimet Abla! Pervin! Bakın hele bir!" diye bağırdı anahtarını yalnızca kendisinin bildiği bir ses tonu şifresiyle.

Sonra beklentiyle arkamdaki evlerin pencerelerine baktı.

Ne yapacağımı bilemedim.

Önce meydanın üst tarafındaki üç katlı evin orta katından bir pencere açıldı.

"Ne var kız?" dedi Nimet Abla olduğunu sandığım kadın. Onun da başı bağlıydı ama ilk konuştuğum kadından daha tecrübeli olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu.

İki pencere daha açıldı. Biri Nimet Ablanın üst katından, biri yandaki tek katlı evin orta penceresinden. İki genç kadın kafası uzandı. İkisinin de başı açıktı. Hangisinin Pervin olduğuna karar veremedim.

"Pelin'i arıyor bu adam" dedi ilk konuştuğum kadın. Hiç nedeni yokken güler gibi yaptı.

"Ne yapacakmış Pelin'i?" dedi Nimet Abla.

"Ne bileyim? Kendisine sor bana soracağına."

Bu fikir Nimet Ablaya uygun geldi.

"Ne yapacaksın Pelin'i?" dedi bana doğru.

"Hastası varmış göya" dedi ilk konuştuğum kadın.

"Seveyim hastasını!" dedi Nimet Abla.

"Bilmeyen de..." dedi ilk konuştuğum kadın.

"Kim bilir derdi ne?" dedi Nimet Abla.

Öbür iki genç kadın hiç konuşmuyorlardı.

"İsmal'i çağırayım mı?" dedi ilk konuştuğum kadın.

"Yok dursun" dedi Nimet Abla. "Geçen gün gelen hıyara benzemiyor bu."

"Çağırayım, çağırayım..." dedi Nimet Abla. "Ne olur ne olmaz."

Karşılıklı iki makineli tüfek gibi konuşuyorlardı. Sesimle araya girmem mümkün değildi, iki kolumu havaya kaldırdım. Şöyle bir döndüm kendi etrafımda.

"Bir dakika, bir dakika, susun hanımlar" dedim. "Bir dakika beni dinleyin." Sustular. Dört kadın da bana bakıyordu şimdi. Biri arkamda, üçü önümde.

Kafamı yukarıya kaldırdım. Kararım doğruydu, kıza alıcı gözle bakar bakmaz sezdim bunu.

"Pelin Hanım" dedim Nimet Ablanın üst katındaki pencereden sesini çıkarmadan aşağıdaki pandomimi izleyen kıza. "Adresinizi Noyan Bey'den aldım. Bir iki dakika konuşabilir miyiz? Lütfen."

Öteki üç kadın sessizce yukarıya çevirdi bakışlarını. Kızın kararını beklediler. Yukarıdaki kız gülümsedi. Biraz hayret vardı gülümseyişinde galiba.

"Tamam" dedi bana. "Yukarı gelin. Kapı açık." Sonra öteki kadınlara seslendi.

"Merak etmeyin" dedi. "Noyan Abi yollamış."

Dönüp Nimet Ablaya başımı eğdim.

"Teşekkür ederim" dedim.

Cevap vermeden pencereden çekildi Nimet Abla. Üstüne perdeyi de çekti hırsla diyebileceğim bir şiddette. Dönüp üç katlı evin giriş kapısına yöneldim. Gerektiğinden daha ağır bir demir kapıydı. Endüstriyel bir demir kapı değil ama.

Hisarüstü'ndeki bir bodrumdaki uyduruk atölyede elle yapılmış gibi. Böyle komşularla dolu bir mahallede hırsızlığa niyetlenen zavallıya acıdım.

Demir kapının arkası karanlıktı. Çakmağıma davrandım. Titrek ışığının alacakaranlığında bir merdiven kestirdim gözüme. Etrafta ortamı aydınlatacak bir düğme görmedim. Merdivenin altındaki boşlukta üst üste yığılmış üç bisiklet vardı. Sönük bir futbol topu, içi ne olduğunu bilemediğim bir sıvıyla dolu açık bir bidon.

Merdivenden yukarı çıkmaya başladım. Ortasındayken etraf aydınlandı.

Yukarılardan gelen bir ışık çakmağımı gereksiz kıldı. Buna sevindim, avucumun içinde iyice ısınmaya başlamıştı. Söndürdüm. Kafamı kaldırıp baktım. Işığın kaynağı merdivenin bittiği yerde açılmış bir kapıydı. Kapının ortasında bir kadın siluети vardı. Arkadan vuran ışık, uzun beyaz eteğinin altından bacaklarını da göstermeye niyetliydi. Kafamı indirdim. Ne olur ne olmaz.

Komşular. Komşular.

Merdiven bittiğinde Pelin Biçer'le yüz yüze geldim.

Elini uzatmadı.

Merdiven çıkmaktan soluk soluğa kalmış gibi durdum konuşmadan. Zamanımı değerlendirdim. Aşağıdan iyi görememiştim.

Küçük Doktor.

Pelin Biçer esmerdi. Hem de bayağı esmer. Öyle deniz kenarında, solaryumlarda edinilmiş bir esmerlik değil. Hakiki. Küçük bir yüzü vardı. Sanki daha da küçültmek ister gibi saçlarını yüzünün iki yanına, kıvırcık kıvırcık sarkıtmıştı. Gözlerinde bir yorgunluk sezdim. Burnu ilk zaman bulduğunda estetik cerrahı bir arkadaşının bıçağının altına yatmasını gerektirecek kadar kemerliydi. Ama dişleri beyaz. Gergin bir gülümsemenin ardında beyaz.

Kısa boyunu saklamak için olacak, dizlerine kadar gelen beyaz, bol bir etek giymişti. Üstünde siyah, kolsuz bir sweatshirt vardı. Mavi pelüş terliklerin içinde, kısa beyaz çoraplar.

Eli açtığı kapının tutamağındaydı.

Karşı karşıya geldik. Soluğum aniden düzeldi.

"Teşekkür ederim" dedim.

Elini kapıdan çekmeden konuştu.

"Noyan Bey demiştiniz demin?" dedi.

"Noyan Bey'in adı beni içeri almanıza yetmiyor mu?" dedim. "Biraz konuşabilir miyiz? içerde?"

"Kimsiniz?" dedi. Eli hâlâ kapıdaydı.

THY'den emekli pilotu da, emlak komisyoncusunu da çöpe attım. Pelin Piçer'e çok sık rastlamadığı bir meslekten biri gerekli gibi geldi bana.

"Adım Remzi Ünal" dedim. "Özel detektifim. Noyan Bey için bir işe bakıyorum.

Şimdi girebilir miyim?"

Yüzünde Fizik / Kimya / Biyoloji'den hiç beklemediği bir soru gelmiş gibi bir ifade belirdi. Ya da beklediği ama kazık bir soru. Kapıdaki eli kendiliğinden aşağı düştü sanki. Bir adım geri çekildi.

"Gir... Girin bari..." dedi.

Teklifi ikiletmedim. Kocaman bir adım attım Pelin Biçer'in evinden içeri.

O adımı atar atmaz oturma odasının kendisine giriyordunuz. Ayakkabınızı koymak için tahta bir kitaplık vardı yalnızca. Paltonuzu koymak içinse, kahvelerde gördüğüm çok kollu ayaklı askılardan, ikisini de kullanmadım.

Küçük bir ıslık çaldım odanın içine ilerleyince.

Vadiden aşağısı, denize kadar gözünüzün önündeydi. Kış, yapraklarını döktürdüğü ağaçlar yoluyla katkıda bulunuyordu manzaraya. iki pencerenin altı boydan boya bir sedirle kaplıydı. Sedirin üstünde bir kilim vardı. Aradaki duvar kocaman, kırmızı bir yastıkla desteklenmişti. Pencerelerin girintisi manzarayı seyrederken çayınızı kahvenizi, kitabınızı yerleştirebileceğiniz kadar büyüktü. Odada bitpazarında tesadüfen bulunmuşa benzer birbirinin aynı iki koltuk vardı. Tavana kadar yükselen portatif kütüphanenin iki yanına yerleştirilmişti. Koltukların birinin

arkasında ayaklı bir abajur vardı. Kitabınızı boğaz manzaralı okuyabiliyordunuz o koltuğa oturduğunuzda. Gece daha güzel olur manzara diye düşündüm.

Pelin Biçer ıslığımı duymuştu anlaşılan.

"Hergelen şaşırır manzaraya" dedi.

"Haklılar" dedim.

"Otursanıza" dedi Pelin Biçer.

Paltomun eteklerini toplayıp manzaralı sedire oturdum. Cebimden sigaramı çıkardım sonra, içindeki son sigarayı ağzıma tıkıştırdım.

"İçebilir miyim?" dedim.

"Buyrun" dedi.

Hâlâ ayakta duruyordu. Sayısız konukluklarımın bu noktasında bir şey içer misiniz diye sorulurdu. Pelin Biçer bunu yapmadı.

"Özel detektiflikle ilgili bir şey söylediniz" dedi. "Var mı böyle bir meslek Türkiye'de?"

"Şapkamdan anlaşılmıyor mu?" dedim sigaramı yakarken. Kül tablası hazırdı pencerenin girintisinde.

"Televizyon seyretmem" dedi.

En azından bu odada seyretmediği ortadaydı.

Lafa girmek için bir gedik açıldığına sevindim.

"Gazete okuyor musunuz bari?" dedim. "Gazete okumayanlar çok şey kaçırıyor bu memlekette."

En azından iyi okumayanlar. Ben de onlardan biriydim son birkaç gündür.

Pencerenin içindeki boşlukta yatan tablaya ilk külümü silktim.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi artık elle tutulur olmaya başlayan bir tedirginlikle.

"Otursanız iyi olur" dedim.

Nereye oturacağını bilemezmiş gibi iki yanına baktı. Elimle sedirin ilerisine hafifçe vurarak yardım ettim ona. Sanki bunu bekliyormuş gibi oturdu birden. Tam karşıma. Yarım kıç. Beklenti dolu gözlerle yüzüme bakıyordu. Evin sahibi ben misim gibi.

"Mustafa Süzer'i tanıyor musunuz?" dedim. "Hani şu doktor?"

"Tanıyorum" dedi. "Ne olmuş ki ona?"

Asıl haberi satmadan önce biraz fiyat yükselteyim dedim içimden. Ağzımdan saldığım dumanların eşliğinde konuştum.

"Ne kadar tanıyorsunuz?"

"Noyan Bey'in babasına bakıyor" dedi Pelin Biçer. "Bana rica etti hastasına biraz göz kulak olmam için."

"İyi bir doktor mudur?" dedim.

"Bunu ben nasıl söyleyeyim?" dedi ev sahibim. "Yılların doktoru. Hocam sayılır. Kalp hastalıkları konusunda epey bir ünü var. Niye iyi bir doktor olmasın?"

"En son ne zaman gördünüz?" dedim. Sigaramı küllüğe bıraktım. ince bir duman salmaya başladı yukarıya doğru.

Dudağını büzüştürerek odanın benim arkamdaki köşesine baktı.

"Hatırlamıyorum pek" dedi. "Epey önce olmalı."

Sonra konuşmanın kötü bir yöne doğru gittiğini yeni sezmiş gibi kıpırdadı yerinden.

"Niye soruyorsunuz bunları?" dedi deminkinden iki kat artmış tedirginliğiyle.

Bu sorusuna vereceğim cevabın, doğru bir cevabın yani, sohbetimizin ilerlemesini iyice baltalayacağı doğdu sanki içime. Başka bir piste doğru ilerleyeyim dedim. Tedirginliğinin sürmesinin işime geleceğini hissediyordum. İşaret parmağımla Humprey Bogart şapkamın gölgeliğini geri ittim. Sigaramı yeniden ağzıma aldım.

Ne söyleyeceğimi düşünüyormuş gibi uzun bir nefes çektim sigaramdan. Cebimden Acıbadem Etiler Polikliniğinin zarfını çıkardım. İçindeki katlanmış kâğıdı açmaya başladığımda hayretle yüzüme baktı Pelin Biçer. Hiç oralı olmadım.

Dumanları salıp raporu eline tutuşturdum.

"Şuna..." dedim sanki deminki sorulan soran ben değilmişim gibi. "Bir bakar mısınız?"

Kaşlarını çatarak raporu hızla gözden geçirdi. Dudakları kâğıtta okuduğu değerlere uygun biçimde kımıldıyordu. Sonra ikinci sayfaya geçti. Bakması bitince geri uzattı bana. Birden bir tür doktorluk havası gelmişti üzerine.

"Bu rapora göre babanız uzun yıllar yaşamaya aday" dedi dudaklarını hafif bükerek. "Kolesterol biraz yüksek ama o yaşta normal artık."

"Rapor benim babama ait değil" dedim. "Üstelik sahibi artık yaşamıyor."

Sigaramı pencerenin içindeki kül tablasına bastırdım.

"Bu da ne demek oluyor?" dedi gözlerini gözlerime dikerek. Doktorluk uçtu gitti.

"Rapor yakından tanıdığınız birine ait" dedim. "Noyan Bey'in babasına. Nurullah Sert'e!"

"Nurullah Amcanın mı bu rapor?" dedi gözlerini kocaman açarak. "Öyle yazmıyordu üzerinde. Yanlış gördüğümü sanmıyorum"

Kâğıdı yeniden alıp bakmak ister gibi bir hareket yaptı eliyle.

"Raporun onun olduğuna inanmak için yeterince nedenim var" dedim.

Yüzüne dikkatle baktım. Gözlerini gözlerimden kaçırmadı Pelin Biçer. Tam aksine kaşlarını hafif çatıp durumu anlamaya çalıştığını hissettirdi bana.

"Neyin peşindesiniz?" dedi.

Bu soruyu neyle İlgili sorduğunu anlamamazlığa geldim.

"Çok emin değilim" dedim. "Kalp hastası olduğuna inanılan birinin cebinden bu raporun çıkması şaşırttı beni yalnızca."

"Nurullah Amca hastaydı" dedi gözlerini yüzümden ayırmadan.

"Siz tetkik yaptırmış mıydınız?" dedim. "Muayene eder miydiniz arada bir?"

"Hastam değildi o benim" dedi. "Mustafa Hoca rica ettiği için arada uğrayıp bakıyordum."

Hafifçe kışkırtmak geçti içimden. Sırasıydı.

"Yalnızca tansiyonuna mı bakıyordunuz?" dedim.

"O hastam değildi benim" diye tekrarladı. "Hocamın hastası."

Sırası geldi dedim içimden.

"Öldüğü gün de uğramış mıydınız Hocanızın hastasına?" dedim divanın üzerindeki kilimin desenlerine bakarak. "Bekleniyormuşsunuz anladığıma göre."

"Neyin peşindesiniz?" dedi Pelin Biçer yeniden. Gözlerinde öfke vardı bu kez. "Önce Mustafa Beyle ilgili bir şeyler söylediniz. Şimdi elinizde ne olduğu belirsiz bir rapor, sormaya hakkınız olup olmadığını bilmediğim sorular soruyorsunuz. Bu kadarı da fazla."

"Öldüğü gün de uğramış mıydınız?" dedim bu kez gözlerinin tam içine bakarak.

Pelin Biçer sanki küfredecekmiş de kendini zor tutuyormuş gibi ağzını açtı.

Gözleri çakmak çakmak olmuştu öfkeden. Konuşamadı ama. ikimiz birden kapıya baktık.

Tık tık tık tıklatılan kapıya.

Konuşmadan kaldık bir an.

Pelin Biçer topladı kendini ama. Sedirden bana kötü bir bakış fırlatarak kapıya gitti. Eteğinin hışırtısı bile şiddetliydi. Ardına kadar açtı kapıyı.

Adının Pervin olduğunu anladığımız genç kadın elinde üstü örtülü bir tabakla duruyordu kapının önünde.

Boynunu yana eğerek konuştu.

"Nimet Abla helva yapmış, yolladı" dedi emir kulu olmanın verdiği kendine güvensizlikle. "Akşama da bekliyormuş. Öyle söyledi."

Pelin Biçer'in omzunun üzerinden içeriye, bana baktı. Ona gülümsedim.

"Tamam" dedi Pelin Biçer. "Misafirimi uğurlayayım, ben de inerim Nimet Ablaya." Tabağı kadının elinden aldı, artık gitmesi gerektiğini belirtecek bir biçimde omzuna dokundu. Pervin ablasını bir çocukla öpüşürken görmüş altı yaşında bir kız gibi kıkırdadı kapı arkasından kapanmadan önce.

"İyi korunuyorsunuz" dedim.

"Severler beni" dedi Pelin Biçer. "Geliyorum şimdi."

Elinde üstü örtülü tabakla, Bebek manzarasının tersi yöndeki kapıya doğru ilerledi. Kapı dediğim beyaz bir sineklik gerilmiş ince tahtalardan oluşan uyduruk bir çerçeveydi. Bir de menteşesi vardı tabi, açılınca gıcırdıyordu.

Bir kere daha gıcırdadı kapı Pelin Biçer eli boş odaya döndüğünde.

"Korunmanızı gerektirecek ne yaptınız?" dedim.

"Ne yapmış olabilirim ki?" dedi Pelin Biçer odanın ortasında aniden durup. Korunmasını gerektirecek bir şey yapmış olmalı dedim kendi kendime. Bir deneyeyim dedim sonra. Bakarsın tutar.

"Nurullah Bey'e öldüğü gün uğradığınızı saklıyor olabilirsiniz?" dedim konuyla son derece ilgisiz bir şey söylüyormuşum gibi bir ses tonuyla.

"Nerden biliyorsunuz uğradığımı?" diye sesini yükseltti cevap yerine.

"Kargalar söyledi" dedim.

Sağ ayağını hiddetle yere vurdu Pelin Biçer.

"Özel detektif ayakları çekmeyin bana" dedi neredeyse bağıran bir sesle. "Nerden biliyorsunuz uğradığımı?"

"Sakin olun" dedim.

"Sakinim ben" dedi. Bir kere daha vurdu ayağını yere.

"Güzel" dedim. insan palavra sıkıyorsa bile en yalın palavrayı sıkmalı diye düşünerek devam ettim. "Sizin o gün eve girdiğinizi görenler var. Merak ediyorsanız, şu küçük öfkeniz bile söylüyor bana o gün Nurullah Bey'e gittiğinizi,"

Bu bir özel detektif ayağı sayılır mıydı, bilmiyordum.

Pelin Biçer elini ağzına götürdü. İşaret parmağının tırnağını çiğnemeye başladı duvara bakarak. Geliyor dedim içimden.

"Başım belaya girecek" dedi biraz kendine, biraz bana. "Başım belaya girecek." Gayret dedim içimden.

"Ben de kendimi bir tür doktor sayarım" diye konuştum olağanüstü ciddi bir suratla. "Duyduklarımı başkalarına söylememek konusunda özellikle."

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı.

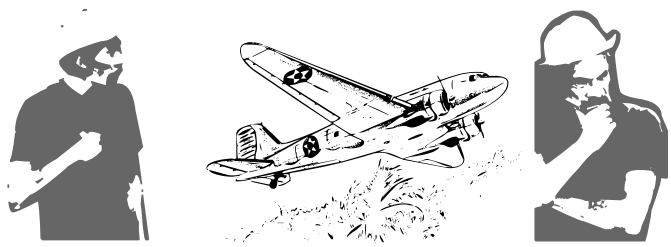
"Ciddiyim" dedim. Kımıldamadan kendisine bakıyordum. Motorlara biraz daha güç vermek hatalı olurdu bu durumda. Bekledim. Gelecekti.

Yeniden tırnağına döndü Pelin Biçer.

"Yatak odasına girdiğimde çoktan ölmüştü Nurullah Amca" dedi.

Bingo! dedim içimden.

Bölüm 12

İkimiz de tek kasımızı oynatmadan durduk öyle karşılıklı. Yüzümün ifadesi değişti mi bilmiyorum. Değişmemesini tercih ederdim. Pelin Biçer dişlerine teslim olmuş tırnağını değiştirdi yalnızca.

"Bir kahve içebilir miyim?" dedim ben de duvara bakarak. Bu durumlarda küçük bir mola vermek iyi değildi belki ama kendimi tutamamıştım.

Bu önerime sevindi Pelin Biçer. Nereye gitmesi gerektiğini bilemiyormuş gibi iki yanına baktı. Sonra bir soluk verdi odanın ortasına, helva tabağını götürmek için girdiği ince kapının ardında kayboldu. Ben de derin bir nefes aldım, sedirden kalktım, kütüphaneye doğru ilerledim. Başka ne olabilirdi ki, adlarını asla aklınızda tutamayacağınız kalın ciltli bir dolu doktor kitabı. Aralarından birini almak isteyen polise kol kola direnen korsan göstericiler gibi sıkı duruyorlardı raflarda. Birisini alırsanız, yerine aynı kalınlıkta bir başkasını yerleştirmeniz gerekirdi.

Koltuklardan birine oturmaya şimdilik niyetlenmedim ama. Derin soluklar almaya devam ettim ayakta. Hafifçe yaylandım kendi kendime. Pelin Biçerin kahve yapma hızını bilemiyordum. Yine de odanın ortasında ellerimi aşağıdan yukarı, yukarıdan aşağı şişman bir vazonun konturlarını izler gibi hareket ettirerek aldığım havanın harama sıkışmasına yardım ettim.

Pelin Biçer çıktığı kapıdan geri döndü aynı hareketi yirmi kere bile yapamadan önce. Elinde tahta bir tepsi vardı. Acemi garsonlar gibi yürüyordu. Bana doğru uzattığı tepsiye elimi uzattım. Odasının ortasında yaptığım hareketlere hiç şaşırmamış gibi bir hali vardı. Küçük, beyaz porselen fincanı dikkatle aldım. Dökmemeye dikkat ederek pencerenin içindeki boşluğa yerleştirdim. Ardından eski yerime yeniden oturdum.

Pelin Biçer boş tepsiyi sedirin üzerine, aramıza bıraktı, oturdu.

Kahvemden bir yudum aldım. Çoktandır içmediğim Türk kahvesi eski bir dostun sohbeti gibi yayıldı ağzımın içinde.

"Ne diyorduk?" dedim olabildiğince dostça bir sesle. "Sizde evin anahtarı vardı demek ki."

Beni dinlemiyor gibiydi Pelin Biçer.

"Nurullah Amca... " dedi. "Ben yatağının başına geldiğimde ölmüştü."

"Yatağında... " dedim.

"Evet" dedi Pelin Biçer. Yerinde huzursuzca kıpırdandı yüzüme bakmadan. "Yatağında. Uykusunda gitmiş olmalı. Huzur içinde. Allah rahmet eylesin."

"Sonra ne yaptınız?" dedim.

"Sonra ne yaptım? Sonra ne yaptım? Önce paniğimi atlatmaya çalıştım. Hani ceset görmedim değil, gördüm okulda ama tanıdığım, konuştuğum biri... ilk kez... Ne bileyim, fena oldum. Daha bir iki gün önce şakalaştığın biri, öylesine yatıyor orda, taş gibi... Çok fena oldum."

"Anlıyorum" dedim. "Sonra tüydünüz oradan hemen."

"Nereden biliyorsunuz?" dedi epeydir yüzüme ilk kez bakarak.

"Tahmin ettim" dedim. Ben olsam çok büyük bir ihtimalle aynı şeyi yapardım demedim.

"Evet, tüydüm oradan hemen" dedi Pelin Biçer gözlerini yeniden sedirin üstüne indirerek.

"Neden?" dedim artık.

Elini sedirin üstündeki kilimin desenlerinin üzerinde gezdirerek konuştu. Sanki bunları anlatmak iyi geliyormuş gibi.

"Bastı üstüme her şey birden" dedi. "Şimdi telefon edeceksin Noyan Bey e... Ah vah edecek. Sonra geliyorum diyecek. Millet doluşacak. Yalandan ağlayacaklar. O kadını hiç görmek bile istemedim o durumda. Bir sürü havalar takınacak. Her şeye bir kusur bulacak... Hatta beni suçlayacak..."

"Yasemin Hanım mı?" dedim.

"Yasemin Hanım elbette. Şeytan görsün yüzünü o kadının."

Kahvemden bir yudum daha çektim. Sohbet iyi gidiyordu.

"Hiç kaldıramayacaktım o tantanayı" dedi Pelin Biçer. "Çektim kapıyı çıktım. Arkama bile bakmadım. Biri görmüş demek ki."

Kimin gördüğünü açıklamak gibi bir niyetim olmadı doğallıkla.

"Evde hiçbir şeye dokunmadınız mı?" dedim.

Pelin Biçer gerçek olduğunu sandığım bir hayretle yüzüme baktı.

"Hayır" dedi. "Ne o bir eksik mi var evde?"

"Yoo" dedim. Muhtemelen vardı ama kesin emin değildim.

"Valla girmemle çıkmam üç dakika sürmemiştir" dedi Pelin Biçer. "Hiçbir şeye dokunmadım. Nurullah Amca hariç. Ona da nabzı var mı diye bakmıştım."

Üçüncü yudumda bitti kahvem. Fincanın dibine baktım. Epey telvesi vardı. Boş verdim ama. Fal baktırmaya sıra vardı daha.

"Sizce Nurullah Bey doğal bir ölümle mi..." dedim. Cümlemin bitmesine izin vermedi Pelin Biçer. Elini ağzına götürdü, bastırdı sanki ağzından çıkacakları engellemek ister gibi. Küçük bir "Ahh!" duydum parmaklarının arasından.

Yüzüne baktım bir şey söylemeden.

Elini indirdi ağzından.

Yerinde kımıldadı.

"Niye sorma gereği duydunuz bunu?" dedi sonra. Kendini toplama hızına hayran kaldım. "Bir şey mi biliyorsunuz? Bu beni kuşkulu mu kılıyor? Allah kahretsin. Allah kahretsin. Kılıyor tabi."

"Yok canım" dedim. "Doktor olarak fikrinizi sordum yalnızca."

Çok inandırıcı olmadığımı biliyordum.

"Yüzlerce ölü görmedim ben" dedi Pelin Biçer düşünceli bir sesle. "Uzun uzadıya muayene de etmedim adamcağızı. Ama ilk bakışta anormal bir şey yoktu ortada. Bu kadarını rahatlıkla söyleyebilirim."

Durdu bir an aklına önemli bir şey gelmişçesine.

Sonra ikiyle ikiyi toplayabildiğini gösterdi bana. Gözleri büyümüştü.

"Mustafa Bey" dedi. "Mustafa Bey. Onunla ilgili bu. Onunla ilgili. Nedir? Atlatmayın beni bu sefer. Lütfen. Mustafa Bey'le ilgili bir şey var. Adım gibi biliyorum."

Kafamı salladım cevap yerine. Gözlerinin içine baktım.

"Ona da bir şey mi oldu yoksa?" dedi Pelin Biçer. Elini yeniden ağzına götürdü. "Maalesef' dedim.

"Ne?" diye bağırdı. "Ne oldu? Çıldırtmayın insanı."

"Öldürmüşler Doktor Mustafa Süzer'i" dedim. "Muayenehanesinde kurşunlamışlar."

"Aman Allah' ım!" dedi Pelin Biçer.

Bu da geçer dedim içimden. Bu da geçer.

"Kim?" dedi kendisini bir kez daha toplayıp.

"Bilinmiyor" dedim.

"Siz de bana geldiniz?" dedi Pelin Biçer yüzüme dikkatle bakıp.

Başımı salladım bir kez daha.

"Dur bir dakika" dedi. "Dur bir dakika. Bilmediğim bir nedenden dolayı Nurullah Amcanın ölümüyle ilgileniyorsunuz. Ne olup ne olmadığını anlamak için Mustafa Bey'e gittiniz. O da..."

Yerinden kalktı. Mutfak kapısına doğru bir iki adım attı. Yeniden döndü bana doğru.

"Ne zaman öldürülmüş Mustafa Bey?" dedi.

"İki gün önce" dedim.

Odanın ortasında kımıldamadan durdu Pelin Biçer. iki ayağının arasına paylaştırmıştı ağırlığını.

"Siz de yeni öğrendiniz yani?" dedi.

Kafamı salladım. Gazeteyi doğru dürüst okusam daha önce öğrenebilirdim demedim elbette.

"Onunla konuşamayınca bana geldiniz" dedi. "Hastayı doktora sormak için."

"Doğru" dedim.

"Benim de Noyan Bey'lere doğruyu söylemediğimi düşünmeniz için nedenleriniz vardı."

"Aynen öyle" dedim.

"Kim görmüş beni?" dedi Pelin Biçer.

"Kargalar" dedim.

"Dalga geçmeyi bırakın Allah aşkına… "

"Dalga geçmiyorum" dedim.

Omuzlarını silkti Pelin Biçer. Sonra bir iki adım daha attı odanın içinde. Öteki pencereden Boğaz manzarasına bir göz attı. Üzerinde kahve fincanım olan tepsiyi aldı eline. Sonra uzanıp benim penceremdeki kül tablasını aldı. İş olsun diye yaptığından emindim bunu. Elinde tepsi, mutfak kapısına doğru ilerledi. Ben ayağa kalkıp yeniden kütüphaneye döndüm.

Adı kardiyoloji falanla başlayan bir kitap aradım kalın ciltli doktor kitaplarının arasında. Gözüme çarpmadı. Kitapların çoğunluğu çocuk hastalıkları üzerineydi. Bir iki de uyuşturucu kitabı gördüm.

Pelin Biçer elinde temiz bir kül tablasıyla girdi içeri. Eskisinin yerine koydu. Önümden uzanan gövdesinden belli belirsiz bir deodorant kokusu aldım. Konuya dönelim dedim içimden.

"Hasta mıydı gerçekten Nurullah Bey?"

"Kalp uzmanı değilim ben" dedi Pelin Biçer umutsuzca karşımdaki sedire oturarak. "Aslına bakarsanız hiçbir şeyin uzmanı değilim daha. O yüzden Mustafa Bey Noyan Beyin babasına ara sıra uğramamı isteyince kurcalamadım pek. O hasta diyorsa hastaydı."

"İlaç kullanıyor muydu?" dedim.

"İsordil vermişti Mustafa Bey" dedi Pelin Biçer. "Günde üç kere." İsordil'i duymuştum. Ben bile duymuştum.

"Faydalı oldu mu?"

"Bilmiyorum" dedi Pelin Biçer. "Dedim ya, hastam değildi benim. Ben yalnızca benden isteneni yaptım. Hem benim geliş gidişlerim, başka açıdan, daha çok, ne bileyim, psikolojik açıdan işe yarıyordu bence."

"Yani?" dedim.

"Nurullah Amcaya terk edilmediği, her hafta ayağına doktor, yani ben ne kadar doktorsam, doktor getirecek kadar önemsendiği hissini veriyordum daha çok bana kalırsa."

"Noyan Bey'in vicdanı... " dedim.

"Pelin Hanım'ın kitap paraları üzerinden aklanıyordu" dedi.

Kızı daha fazla üzmemeyim dedim.

"Adam hasta olmaktan hoşlanıyor muydu?" diye sordum.

Ne demek istediğimi anlamamış gibi yüzüme baktı.

"Bazen ihtiyarların hayattaki tek anlamı hasta olmaktır" diye açıkladım. "Bunu kullanırlar."

"Sanmıyorum" dedi Pelin Biçer. "Anladım ne demek istediğinizi ama sanmıyorum. Adamcağız yalnızdı daha çok. Benim ziyaretlerim belki de hayatının tek sosyal etkinliğiydi."

"Arkadaşları falan yok muydu?"

"Varsa da ben bilmiyorum."

"Neden söz ederdiniz görüştüğünüzde? Yani tansiyonunu falan ölçtükten sonra." Pelin Biçer bir an düşündü. Sonra gülümsedi hafifçe.

"Valla..." dedi, "Bir iki kere maçtan söz etti. Benim ilgilenmediğimi görünce açmadı o bahsi bir daha. Daha çok beni sorardı. Hayat nasıl gidiyor, uzmanlık, falan. Bir iki kere erkek arkadaşım olup olmadığını falan sordu. Evlilikle falan ilgili düşüncelerimi... Tanımaz etmez, annemle babama saygı ve sevgilerini yollardı her sefer. Şimdi düşünüyorum da bayağı meraklıydı bana. Torunuymuşum gibi."

"Türk müziğine de meraklıymış" dedim.

"Plakları biliyorum" dedi Pelin Biçer. "Ama dinledi ğini hiç görmedim. Bahsettiğini de. Daha çok karısı hayattayken yaptıkları bir şeydi belki müzik dinlemek."

Bir sigara daha yakmak geldi içimden. Son sigaramı içtiğimi hatırladım sonra.

Üzerine varmadım.

"Bir tabanca gördünüz mü evde hiç?" dedim.

Pelin Biçer bu kadar alakasız bir soruya ne cevap vereceğini bilmez gibi tek kaşını kaldırdı.

"Yoo" dedi. "Ne tabancası? Nurullah Amcanın tabancası mı varmış?"

Başımı salladım ben de bilmiş bilmiş. Alakasız, saçma sapan sorular sormak işimin ayrılmaz bir parçasıymış gibi. Biraz da öyleydi zaten. Bir iki saçma soru daha sorayım dedim gelmişken.

"Noyan Beyleri tanımak fırsatınız oldu mu geliş gidişlerinizde?"

"Çok değil" dedi, "İlk başlarda bir iki kez gördüm adamı. Sonra telefonla bilgi alırdı daha çok babası hakkında. Çok ilgili değildi bana sorarsanız.

Öylesine... "

"Yüzünü şeytanın görmesi gereken kadın?" dedim. Yüzümde hafif bir gülümseme vardı sanırım.

"Onu tanımak için bir kere yan yana gelmek yeter" dedi Pelin Biçer. "Kendisinden başka hiç kimsenin varlığına bile tahammül gösteremeyen birisi bence. Çok paranın bozduğu birisi. Ya da paranın çok bozduğu. Parası elinden gidecek gibi olursa ne yapacağını merak ediyorum doğrusu."

"Son bir soru" dedim.

"Buyrun" dedi derin bir nefes salarak.

"Dün gelen adamın bastonu var mıydı?" dedim.

Neden bahsettiğimi anlamamış gibi boş gözlerle baktı bir an. Sonra toparladı.

"Şu adam..." dedi. "Hayır, yoktu sanıyorum. Zaten ben iyi görmedim. Tepeden baktım bir şöyle."

"Deminki gibi" dedim.

"Evet" dedi Pelin Biçer. "Aşağıda Nimet Ablalar hoşlanmamışlar adamdan gecenin bir vakti. Sarkıyor falan zannetmişler önce. Sonra galiba silahını falan görmüşler. Tantana büyümüş. Gitmek zorunda kalmış adam. Her kimse..."

Sonra birden gözleri kocaman kocaman baktı bana.

"Siz nerden..." dedi.

"Özel detektif ayakları..." dedim ayağa kalkarken. "Teşekkür ederim..." dedim sonra. "Bu sohbet için. Kahve için de. Biraz telaşlandırdıysam özür dilerim." Elimle aşağı tarafı gösterdim.

"Bir şey değil" dedi Pelin Biçer.

Kapıya doğru yürüdüm. Pelin Biçer arkamdan geldi. Elimi kapının tutamağına atınca seslendi.

"Noyan Bey..." dedi.

"Doktor sözü dedim kapıyı ardımdan kapamadan önce. Nimet Ablanın helvası kimin cenazesi içindi acaba diye aklımdan geçirdim sonra.

Merdivenlerden aşağı alacakaranlıkta indim. Bir merdiveni bir kez çıktığınızda inerken daha rahat ediyordunuz. Önünüzü görmeseniz bile. Demir kapıyı arkamda bıraktığımda gözlerimi kırpıştırdım. Ortalıkta kimseler yoktu. Nimet Ablanın perdeleri sıkı sıkı kapalıydı. Dar sokak bozuntusundan yürümeye başladım.

Çocuklar da evlerine çağırılmıştı herhalde. Mahallenin kokusu yerinde duruyordu ama.

Uzaktan otomobilimi gördüğümde saatime baktım. On beş dakikayı geçmişti. Pelin Biçer'e konukluğum. Yeşil hırkalı adam ortalarda yoktu. Yine de otomobilimi dört bir yandan gözden geçirdim basına geldiğimde. Lastiklerine baktım. Her şey normal gözüküyordu. Ye Humprey Bogart şapkam ye dedim içimden.

Otomobilimi yokuş aşağı saldığımda önemli bir problemimi çözme ihtimalinin belirdiğini fark ettim. Pelin Biçer'e teşekkür ettim içimden. Hastayı doktordan sormak iyi fikir olabilirdi. Dur bakalım dedim sonra, belki çalışırdı. Çalışırsa gelip tekrar teşekkür ederdim.

Otomobilimin çoktandır elden geçmemiş frenlerini test ederek aşağı indim. Bebek ilkbaharı özleyen günlerinden birindeydi. Caddeye çıkınca sağa döndüm. Otobüs durağını biraz geçince kenara yanaşıp yavaşladım. Durağın ilerisinde iki dakikalığına durabileceğim bir yer vardı ama İETT kulübesinde oturan görevlinin otomobilimi hatırlamasını istemedim. Sağdan yavaşça ilerledim. Ardı ardına park etmiş otomobillerin arasında boş bir yer arayarak Arnavutköy yönüne doğru sürdüm. Yer yoktu. Mecburen hızlanıp az ilerideki otoparka girdim. Beni görünce ayaklanan otoparkçı, girişte bırakmamı işaret etti. Küçümseyen gözlerle baktı otomobilime ben dışarı çıkarken.

"Yıkayalım mı ağabey?" dedi hafif dudak bükerek. Umutsuzca.

"Yok" dedim. "Hemen geliyorum. Derinlere sokma."

Geriye doğru yürüdüm. Yukarıdan gelen otomobillere dikkat ederek caddenin karşısına geçtim. Otobüs durağının yanındaki telefon kulübesine girdim. Ahizeyi kaldırdım. Cüzdanımdaki telefon kartını çıkartmaya ihtiyacım yoktu. Daha önce de aramıştım, biliyordum.

Hat gelince önce biri, sonra beşi, sonra yeniden beşi tuşladım.

Karşı tarafta zilin çaldığını duydum.

Ahize kulağımda geri dönüp caddeyi gözden geçirdim. Beni seyreden yoktu.

Bir kere daha çaldı telefon karşı tarafta.

"Buyrun, Polis İmdat" dedi karşı tarafta biçimli kesilmiş bıyıkları olduğunu sesinden anladığım birisi.

"Dayıyı arıyorum dedim" dedim. "Bir yardım ederseniz bana..."

Önce bir sessizlik oldu.

Adamın sesi gerildi sonra.

"Nereden arıyorsunuz?" dedi. "Kiminle görüşüyorum" dedi sonra hemen.

"Bebek'ten arıyorum" dedim. "Otobüs durağının yanındaki kulübeden. Araç telefonumu kullanacaktım ama nedense hat alamadım. Adımı da boş verin."

"Dalga geçme kardeşim" dedi kulağımdaki ses. Bebek trafiği kendi halinde akıp gidiyordu caddeden. Otobüsler geçiyordu.

"Adamın adı Dayı" dedim. "Sizinkiler tanır. Toz moz işiyle uğraşır ufaktan. Bir anons ediverseniz ekiplere haber ona ulaşır."

"Ne diyorsun sen kardeşim?" dedi 155'in bugünkü talihsiz görevlisi.

"Sen beni dinle" dedim. "Önemli valla. Dayı araç telefonumu arasın. Bu kadar söyleseniz yeter. Çok tekrar etmeyin, A Takımı falan karışmasın."

"Siktir git!" dedi Polis İmdat'ın telefonunun arkasındaki eğitimli ses. Kapadı sonra.

Ahizeyi yerine koydum.

Kulübeden dışarı çıktım. Bebek trafiği kendi halinde akmaya devam ediyordu. Mc Donalds'tan bir şeyler atıştırsam mı diye düşündüm önce. Sonra vazgeçtim. Elli metre aşağıdaki bakkala yürüdüm. Bir sigara aldım. Uğrayacağım bir yer daha vardı, lazım olurdu. Otoparka döndüm sonra.

Otomobilim kapıya yakın, bir Jaguarın bitişiğinde duruyordu. Otoparkçı oğlan içindeydi, geldiğimi görmedi ama. O yana doğru ilerledim. Şoför penceresinden baktım. Otoparkçı araç telefonumun ahizesini eline almış, tarih öncesi bir kalıntıyı inceler gibi bakıyordu. Kapıyı açtım. "Arayan oldu mu?" dedim.

Biraz sonra, kasetçalarda Miles Davis, ağzımda sigara, pencereler açık, Arnavutköy'un derinliklerinden yukarı doğru, keyfim yerinde ilerliyordum. Bir emlak komisyoncusu gibi hissetmeye çalışarak. Bir meslektaşımla görüşmeye gidiyordum. Yalnızca adını bildiğim bir meslektaşımla.

Umarım kimse öldürmemiştir adamcağızı dedim içimden.

Dar sokaklardan ıslıkla Miles Davis'e eşlik ederek geçtim. Yolun iki kenarındaki küçük evler Pelin Biçer'in mahallesinden birazcık daha yakışıklıydı. Yol yukarı doğru ilerledikçe sağda solda daha yeni apartmanlar yükseldi. Ana caddeye çıktığımda 4x4'ler çoğaldı.

Ne de olsa sokaktan daha güvenlidir diye düşündüm, Akmerkez'in otoparkına bıraktım otomobilimi. Yer bulmak için epey dolaştım yine de. En alt katta zorlukla buldum. Kapının ve bagajın kilitlerini kontrol ettikten sonra yürüyen merdivenlere saldırdım. Daha buradan başlıyordu kalabalık. Herkes satıyordu, herkes alıyordu anlaşılan. Yükselirken bir iki çocuk bacaklarıma dolandı. Bir iki kadın Humprey Bogart şapkama baktı. Bir metal

detektörlü kapıdan geçtim, yürüyen merdivenlerde dikildim yeniden, koridorlardan geçtim, başka bir metal detektörün yanından süzülüp dışarı çıktım.

Ortalıkta yalancı bir güneşin getirdiği parlaklık vardı. Paltomun düğmelerini içerde çözmüştüm, tekrar iliklemedim. Kırmızı ışıkta usulüyle bekledim. Makro Süpermarket'ten torbalarını yüklenmiş kürk mantolu bir kadınla yan yana karşıya geçtim. Asfalt hafif ıslaktı.

Akmerkez'in karşısındaki cadde emlak komisyoncusu cennetiydi. Hemen hepsinin adları İngilizce'ydi. En yakındaki apartmanın birinci katını boydan boya işgal etmiş olanından içeri girdim.

Yani Triple X Emlak Danışman1ığı'ndan. Kapısı, yan tarafındaki düğmeye bastığınızda açılıyordu sanki kendiliğinden.

İçeri girdim. Şık bir girişi vardı Triple X'i n . Karşıdaki Beymen'den çıkıp buraya geldiğinizde standartlarınızda bir düşme olmuyordu. Yerler mermer benzeri bir malzemeyle döşenmişti. Oturup kısmetinizdeki malikâneyi bekleyeceğiniz üç koltuk deri kaplamaydı. Bekleyen yoktu ama. Malikânenize giden yolu açmasını umduğumuz uzmanla sizi buluşturacak sekreter kız reklamcı arkadaşımın ajansının resepsiyonunda görmeye alıştığım kocaman siyah masanın arkasında oturuyordu. Beyaz, ipeğe benzer bir kumaştan bir gömleği vardı. Reklamcı arkadaşımın resepsiyonistinden çok daha ağır makyajlıydı. Likit kristal bir bilgisayar ekranının arkasında, bütün duvarı kaplayan New York gece manzarasının önünde oturuyordu. Dünya Ticaret Merkezinin ikiz kuleleri yerlerindeydi.

Kız önce şapkama, sonra paltoma baktı. Yüzüme sıra gelince beni nasıl karşılayacağına karar verememiş gibi suskun kaldı. Elindeki tırnak törpüsünü bırakmadı ama.

"İsmet Bey'le görüşebilir miyim?" dedim.

Tırnak törpüsünü o zaman bıraktı.

"Hangi İsmet Bey'le?" dedi.

"Yaşlı olanıyla" dedim.

İsmet Bey'lerden yaşlı olanına yaşlı demek dünyanın en büyük hakareti imiş gibi dudaklarını büzdü. Döner koltuğuyla birlikte sola doğru çeyrek daire dönerek elini masanın en solundaki telefona attı. Bu hareketiyle mini eteğini gösterdi bana. Ahize elinde, kararsızca durdu.

"Kim diyeyim?" dedi.

"Yasemin Sert tarafından geliyorum" dedim.

Yasemin Sert'in adını duyunca, altes her an kapıdan içeri girebilirmiş gibi toparlandı, omzunu dikleştirdi. Şapkama ve paltoma bir kez daha baktı. Yüzüme bakmadı ama ikinci kez. Ahizeyi kulağına götürdü. Telefonun iki tuşuna ardı ardına bastı.

Karşıdan gelecek cevabı beklemeden konuştu.

"Yasemin Hanım tarafından geldiğini söyleyen, eee, bir bey var burada" dedi. Dinledi sonra.

Ahizeyi yerine koydu.

"Biraz bekler misiniz?" dedi. "İsmet Bey'in bir misafiri var, biraz sonra alacak sizi."

Başımı salladım. Bu da emlak doktoru dedim içimden. Deri koltuklara doğru yöneldim. Ben oturduğumda sekreter kız tırnak törpüsünü yeniden eline almıştı. Kahve içer misiniz diye sormasını beklemek artık haksızlık olur diye düşündüm.

Bir neskafe iyi giderdi ama. Kahve düşüncesiyle birlikte bastıran sigara düşüncesini itmeye çalıştım kafamdan.

Oturduğum açıdan kızın bacakları görünüyordu ama.

Öyle oturdum.

New York'un gece manzarasıyla İstanbul'un gece manzarası arasında benzerlikler bulmaya koyuldum. Işıksa ışık, gürültüyse gürültü. Fark yoktu. Çelik, cam, beton ve alüminyum arasında

cinsini bilemediğim kadar çok sayıda petrol artığı malzemeden oluşan iki devasa orman. Tepeden de baksan, dört çekerinin ön camından da, aynı hırçın kalabalığın aynı gergin soluk alış verişleri. Hırlamaları. Fren gıcırtıları. Polis düdükleri. Ambulans sirenleri. Para hışırtısı. Çeklerin, senetlerin üzerinde gezinen dolmakalem uçlarının cızırtısı. Aynı bok.

Aşırı makyajlı sekreter kızın seslenişiyle kendime geldim.

"İsmet Bey bekliyor sizi. Beyefendi..."

Eliyle sağ tarafındaki kapıyı işaret ediyordu.

Ayağa kalktım. New York manzarasının önündeki tefekkürüm sırasında kimsenin o kapıdan çıkmadığından emindim oysa ki. Belki de başka bir kapısı vardı İsmet Bey'in odasının. Büyük bir ihtimalle yoktu.

"İsmet Bey'in soyadı ne?" dedim.

Sekreter kızın gözleri kısıldı. Hatırlamaya çalıştı sanki.

"Kamber" dedi. "İsmet Kamber."

İşaret parmağımla Humprey Bogart şapkamı geriye itip, sekreter kıza bir gülücük attım. Bir mana veremedi yaptığım harekete. Yeterince film seyretmiyordu demek ki.

Gösterdiği odanın kapısını vurmadan girdim.

Telefonlar gerçekten çok iyi çalışıyordu bu memlekette. Ama kimse öldürmemişti emlak danışmanı İsmet Kamberi. Belki sonraya bırakmıştı niyeti olan varsa.

Çünkü ben de İsmet Bey'den önce kadını gördüm görkemli bir gökdelen maketinin arkasında. Dünya Ticaret Merkezinden daha alçak olduğunu tahmin ettiğim iki kulenin tam ortasından bana bakıyordu.

Bölüm 13

Kadının kim olduğunu biliyordum galiba. Fotoğrafındaki gibi, soyadı gibi bakıyordu. Bir bana, bir İsmet Kamber'e. Ama bakışlar öldürmüyordu. Şimdilik.

Önce ona baktım mecburen.

Ufak tefek bir kadındı. Yeni boyanmış gibi gözüken kızıl saçları vardı. Yakışmamıştı. Yüzünde en çok dikkati çeken şey, saçının rengine boyanmış dudaklarıydı. Gözlerini uzun uzun aradıktan sonra fark ediyordunuz sanki. Çenesinin biçimini daha önce görmüştüm. Uzun, siyah bir etek, fırfırlı beyaz bir gömlek, üzerine de siyah bir ceket giymişti. Ceketinin göğsünde kocaman bir broş vardı. Ayakkabılarına bakamadım. Parmaklarını oturduğu koltuğun kolçağında sessizce tıkırdatıyordu.

İsmet Kamber, odasındaki hanımefendiyi biraz sonra bir tanıdıklarının nişanına götürmeye hazırmış gibi giyinmişti. Üç parçalı takımı, kırmızı kravat ve göğüs cebi mendiliyle tamamlanıyordu. 'Ben Portakal'ın açık artırmasından alındım' diye bas bas bağıran bir masanın ardındaydı. Masanın üstünde küçük çaplı bir 17. yy. Osmanlı ıvır zıvırları müzesi camekânını dolduracak kadar şey vardı. Noyan Sert'inkine benzeyen bir sakalı, buna karşın kocaman bir burnu vardı. Fırsatların kokusunu Anadolu yakasından alabilecek görkemde bir burun. Gözlerini kısmış, bana bakıyordu. Beni karşılamak için yerinden kıpırdamaya hiç niyeti yokmuş gibi duruyordu.

Kapının önünde dikildim.

İlk kim konuşacak dedim içimden.

Kızıl saçlı kadın beni şaşırtmadı.

"İşte ortalığı karıştırmaya niyetli olan adam" dedi, İsmet Kambere döndü sonra, "İti an, sopayı hazırla derler ya, o hesap."

"Nasılsınız Ayça Hanım?" dedim kadına doğru bakarak. Yalancı mesleğim uçtu gitti mi acaba dedim içimden.

İsmet Kamber kocaman burnunun üstünü elinin arkasıyla sıvazladı. Aynı eliyle Ayça Sert'in önünde oturduğu maket masasının köşesinde duran sandalyeyi gösterdi.

"Otursanıza, eee... " dedi.

Her itin bir adı vardır dedim içimden.

"Remzi" dedim. "Adım Remzi Ünal."

"Buyrun Remzi Bey" dedi İsmet Kamber. "Oturun. Bir meslektaşımla tanışmaktan her zaman memnun olmuşumdur. Bölgemde pek görmediğim bir meslektaşım olsa bile."

Daha uçmamış dedim içimden. Gösterdiği sandalyeye oturdum. Şapkamı çıkarıp kucağıma aldım, ikiz kuleli maket sağımda kalıyordu. Ayça Sert'i bu kez kulelerin birinin solundan görebiliyordum. Odanın duvarları gördüğüm en büyük televizyon ekranından daha büyük fotoğraflarla süslenmişti. Bitmiş binalar, maket binalar. Bir ikisini tanıyordum. Bir ikisini daha sonra tanıyacaktım. Bittiklerinde. Hayatımıza beton, cam, çelik ve PVC olarak girdiklerinde. Odada maketin üstünde durduğu masa, İsmet Kamberin masası ve masanın önündeki iki koltuktan başka eşya yoktu. Kalan alanda ikişerden squash oynayabilirdiniz. Dışarıdan görülecek kayda değer bir manzara olmadığı düşünüldüğünden iki pencerenin ikisinde de kapalı jaluziler vardı. Odayı aydınlatan lambalar tavandaki kabarıklıkların arkasına saklanmıştı. Ne Ayça Sert'in ne İsmet Kamberin önünde içilmiş, içilecek bir şey görülmüyordu.

Bacak bacak üstüne atıp önce Ayça Serte, sonra İsmet Kambere baktım. Sanki beni buraya onlar çağırmış gibi.

İsmet Kamber ev sahipliğini hatırladı önce. Ya da başka bir şeyleri.

"Bir şey içer misiniz Remzi Bey?" dedi. "Böyle iyiyim" dedim. Nasıl olsa daha sonra bir sürü yalan söyleyecektim, böyle başlayayım dedim içimden. Elimi cebime götürdüm. "Yalnız, sigara içebilir miyim?"

"İçmeseniz sevinirim" dedi İsmet Kamber. "Malum, astıma iyi gelmiyor."

"Geçmiş olsun" dedim. "Dikkat etmelisiniz." Hay Allah dedim içimden.

"Öyle" dedi. "Ama bir yaştan sonra zor oluyor."

"İşler nasıl?" dedim. "Hareket var mı?"

"Ehh işte" dedi İsmet Kamber. "Şöyle böyle. Bizim sektörün krizden çıkması diğerleri kadar kolay olmuyor. Yatırımcılar hâlâ ürkek."

"Onların ürkek olmadığı bir dönem görüldü mü?" dedim.

"Sizde ne var ne yok?" dedi İsmet Kamber. Cevap verecektim. Veremedim. Ayça Sert patladı. Biraz erken patladı bence.

"Yeter İsmet Bey, yeter Allah aşkına" dedi. "Bu boş lafları bırakın da şu ikinci sınıf meslektaşınızın derdi neymiş tam olarak anlayalım."

Daha ilk sözcüğünü söyler söylemez ayağa fırlamıştı. Eteklerini uçurta uçurta odanın squash ya da başka bir spora ayrılmış boşluğunda yürümeye başladı, ikinci sınıf değerlendirmesine alınmam gerekip gerekmediğine karar veremedim. Kaçıncı sınıf olduğu bilemediğim bir bakışla İsmet Kambere baktım, İsmet Kamber ne diyeceğini bilemeyecekmiş gibi soldaki pencerenin jaluzisini aralamaya çalışan Ayça Serte baktı. içinden bir şeyler söylediğini sezdim.

"Daha çok nelerle ilgileniyorsunuz?" dedi bana dönüp sonra. Bu soruyu daha başkalarının geleceğini sezdiren bir ses tonuyla sormuştu. Başka sorular gelemedi ondan ama.

Ayça Sert jaluzilerden elini çekip geri döndü sertçe. Parçalar birbirleri dokunup titreştiler. Çıkan sese dönüp baktık ikimiz de.

"Çok yumuşaksınız İsmet Bey" dedi Ayça Sert. "Sizi arada sırada tongaya nasıl bastırdıklarını anlamak zor değil. Böyle olmaz."

İsmet Kamber çaresizlikle omuzlarını silkti. İçinden küfretti, eminim. Buyrun, ikinci bir altes sanki dedim içimden.

Ayça Sert kararlı olduğunu apaçık ortaya koyan adımlarda yürüdü. Oturduğum sandalyenin yanına geldi. Yukardan bana baktı. Ayakta olduğu için beli bükülmüştü hafiften. Elleri belindeydi. Nimet Abla'dan bir farkı var mı diye düşündüm. Ama İsmet Kamberi korumuyordu. Koruduğu kendisiydi bence.

"Derdiniz ne sizin?" dedi. "Ne yapmaya çalışıyorsunuz?"

Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. Doğruyu söylemeye karar verdim.

"İşimi" dedim.

İsmet Kamber kafasını salladı. Beğenmişti cevabımı belli ki.

"İşiniz ortalığı karıştırmak mı?" dedi.

"Bazen istemeden oluyor" dedim.

"Ne yapmanızı istedi sizden Yasemin?" dedi. Ayaklarını yerinden kıpırdatmamıştı. Kollarını iki yandan aşağı sarkıtmıştı yalnızca.

Ne cevap vereceğimi bilemedim ilk anda. Ama bir cevap vermem gerekiyordu.

Arkasını dinlemek istiyorsam.

"Noyan Bey'in kandırılmasını önlememi" dedim. Bir bakıma doğruydu bu da.

İsmet Kamber tam bu noktada araya girmesi kaçınılmazmış gibi öne doğru eğildi.

Eliyle masasının üstündeki görünmez bir lekeyi siler gibi yaptı. İkimiz de dönüp bekledik söyleyeceklerini.

"Noyan Bey'le aranızda bir sözleşme var mı?" dedi sorduğu için bağışlanmasını istiyormuş gibi yumuşak bir sesle.

"Sözlü olarak var" dedim ona dönüp. Canım hafiften bir sigara istemeye başlamıştı.

"Salak" dedi Ayça Sert. Kime dediğini anlamamış gibi yaptım. Kime isterse derdi. "Bırakın sözleşmeyi mözleşmeyi" dedi sonra. "Yaseminin niyeti ne? Mahkemeye mi gidecek? Hepimizi rezil mi edecek?"

Bak bu önemli gibi dedim içimden.

"Belki" dedim.

"O zaman İsmet Bey'i neden görmek istediniz?" diye uygar olmaya çalışan bir kadının çıkarabileceği en yüksek sesle sordu Ayça Sert. Dönüp yeniden pencerenin kenarına yürüdü bunu söylerken.

Öldürülüp öldürülmediğini merak ettim demedim elbette.

"Birlikte çalışmanın verimli olup olamayacağını bir sorayım demiştim" dedim arkama yaslanarak.

"Aklınızda ne var?" dedi İsmet Kamber.

Ayça Sert iki duvar arasında çıktığı yeni yolculuğu yarıda kesip sordu.

"Aklınızda ne kadar var?" dedi, İsmet Kamberle birlikte ona döndük.

"Ne için?" dedi adam.

Aynı şeyi içimden söyledim. Bir tahminim vardı ama.

Ayça Sert gözlerinden ateş saçarak konuştu. Kendini kontrol etmeye çalışıyor ama başaramıyor gibiydi. Arkadaşı olsam derin bir nefes almasını söylerdim.

"Bakın" dedi ikimize birden. "Aklı başında kadınım ben. Başkaları gibi iş kadını değilim ama neyin ne olduğunu anlarım. Makul bir rakam söyleyin, hemen anlaşalım."

"Ayça Hanım, ne demek istediğinizi anlamıyorum" dedi İsmet Kamber. Sesi biraz umutsuz gibiydi.

"Bir deneme yapabilir miyim?" dedim ortaya. "Ben anlıyorum galiba."

İkisinden de ses gelmedi. İzin verdiklerini düşündüm. Ayça Sert yerine ben bir nefes aldım. Orta boy bir nefes.

"Ayça Hanım bende bir tür unutkanlığın başlaması için bir miktar para ödemeye hazır" dedim soluğumu saldıktan sonra. Yüzüne baktım. "Doğru anlamış mıyım?"

"Devam edin" dedi Ayça Sert. İsmet Kamber sesini çıkarmadı. İkisine de bir kez daha bakmadan konuştum.

"Noyan Bey'le sözleşmemi, Yasemin Hanım'la konuşmamı, buraya geldiğimi falan... " diye devam ettim. "Noyan Bey'in telefonlarına bir daha çıkmamak dahil."

Daha başka ne unutabilirim acaba diye düşündüm.

İsmet Kamber ne düşündüğünü anlamak için Ayça Sert'e baktı. Ayça Sert başını iki yana doğru salladı. Teklifimin yeterli olmadığını anlatmak ister gibi.

Tamam dedim içimden. Tezgâha birkaç şey daha koyayım o zaman.

"Bastonlu bir beyin ziyaretinden de kimseye bahsetmemem gerekir mutlaka" dedim.

"Laf arasında hani..."

Ayça Sert'in gerildiğini oturduğum yerden bile anlayabildim. Çaktırmamaya çalışıyordu oysa.

Avuçlarımı iki yana açtım elimdekilerin hepsi bu demek ister gibi. Hepsi bu kadar değildi belki ama şu an için yeterdi. Yetmeliydi.

Yetmedi galiba.

Aklıma elimdeki malın değerini artıracak başka bir şey gelmedi. Gelse söyler miydim bilemiyorum.

Ama yetmişti anlaşılan.

"Umduğumdan da uyanıkmışsınız" dedi Ayça Sert çünkü. İsmet Kambere baktı dinliyor mu diye. Adam yan tarafta Nora

Jones "Nightingale"i söylese gözünü kırpmayacak kadar dikkatle dinliyordu kadını oysa.

"Baş başa konuşmamız gerekecek kadar uyanık" diye devam etti Ayça Sert.

Üzerindeki gerginliği bir an içinde boşaltmış gibi konuşuyordu. Yan gözle İsmet Kambere baktı.

"Nasıl isterseniz" dedim.

İsmet Kamber bir anda engellyemediği bir öksürük nöbetine tutuldu aniden. Hafif öne doğru eğilmiş, sol eliyle ağzını kapamış öksürüyordu. İstemeden yuttuğu ot parçası boğazına takılmış bir kedi gibi sesler çıkarıyordu. Öteki eli masasının çekmecesini kurcalıyordu imdat ararcasına.

İkimiz de bekledik öksürüğü bitince ne diyeceğini.

İsmet Kamber masanın çekmecesinden çıkardığı mendili ağzına götürdü. Kumaş bir mendildi bu. Beyaz. Kolalanmıştı galiba. Öksürüğünü bastırmak için ağzına iyice yapıştırdı mendili. Kesilmedi ama öksürük. Kesileceğe de benzemiyordu. Adam iyice ikiye katlanmış, öksürmeye devam ediyordu. Sanki boğulacak gibi sesler çıkarıyordu.

Ayça Sert duruma el koyması gerektiğini düşündü sanıyorum. Hızlı adımlarla kapıya gitti, açtı. Konuşmadan önce geri döndü. Bunu beğenmediği durumlara el koymasının kendi kişisel laneti olduğunu belli eder bir tavırla yaptı.

"Bakar mısın?" dedi sonra masasının ardında yeniden tırnağıyla ilgilenmeye başladığını sandığım kıza. "Bakar mısın? Bir bardak su getir hemen. İsmet Bey'in ilacı falan varsa onları da koştur. Çabuk ol. Çabuk ol diyorum."

Sonra geriye döndü.

Bana bakmıyordu ama konuştum.

"Beyefendinin derdi ilaçla falan geçecek cinsten değil" dedim. "Boşuna uğraşmayın."

İsmet Kamber de, Ayça Sert de bana baktı.

"Sizle ben buradan çıkalım, anında kesilir İsmet Bey'in öksürüğü" dedim.

İsmet Kamber iki kere daha öksürdü. Ha gayret dedim içimden, çıkıyor ot parçası. Ayça Sert bu kez ihtiyar emlak danışmanına döndü.

"İyi misiniz İsmet Bey?" dedi.

İsmet Bey yeni bir öksürük dalgasının içinde kafasını salladı olumlayarak.

Ayça Serte gülümsedim.

Ağır makyajlı sekreter kız elinde bir bardak suyla içeri girdi. Öteki eli boştu. Şaşkınlıkla baktı üçümüze birden. Sonra İsmet Bey'e doğru ilerledi. Mini eteği istediği hızla ilerlemesini engelliyor gibi yürüyordu.

Ayağa kalktım.

Sekreter kızın açık bıraktığı kapıyı işaret ettim Ayça Sert'e.

"İsmet Bey'i yalnız bırakalım artık" dedim. "Bana inanın, iyileşecek hemen."

Ayça Sert ikna olmamış gibi baktı İsmet Kambere.

"İyi misiniz?" dedi yeniden.

İsmet Kamber iyiyim anlamında başını salladı. Boş olan elini sekreter kızın uzattığı bardağa doğru kaldırmıştı.

"Gelin" dedim Ayça Serte.

Önce kapıya doğru hareketlendi Ayça Sert. Sonra durdu, geriye döndü, içeriye ilk girdiğimde oturduğunu gördüğüm sandalyeye doğru yürüdü. Dizlerini bükerek sandalyenin altındaki çantasını aldı. Uzun saplı, simsiyah bir çantaydı. Çantayı omzuna astı. Kapıya doğru geldi yeniden. Yandaki ayaklı askılıktan paltosunu aldı. Yakası kürklü, deri bir paltoydu.

Paltoyu giymesine yardım için kılımı bile kıpırdatmadım. Ama Humprey Bogart şapkayı taşıyan bir centilmen olarak işini

bitirince geçmesini bekledim önümden, İsmet Kambere baktım bu arada. Bir eli alnında suyunu içiyordu. Görüp görmeyeceğinden emin olmadığım bir gülücük salladım adama doğru.

Ayça Sert'in arkasından Triple X'in giriş odasına adım attım. Kapıyı ardımdan kapadım.

Ayça Sert çantasını iki eliyle birden tutmuş bana bakıyordu. Gözlerinde öfke olup olmadığını çıkaramadım. Anlamadığım bir şeyler vardı gözlerinde.

"Ne oldu bu adama böyle?" dedi.

"Ne de olsa eski toprak" dedim. "Bu kadar alçaklığa dayanamadı."

"Noyan'ın çalıştığı adam bu kadar olur" dedi Ayça Sert İstanbullu bir emlakçıya bunu yakıştıramadığını hissettiren bir sesle. Sonra bana baktı.

"Şimdi ne yapıyoruz?" dedi.

Triple X Emlak Danışmanlığının talihli müşteri kabul salonunda etrafıma bakındım. Ağır makyajlı kız birazdan elinde su bardağıyla geri gelecekti. Bir boş odaları mutlaka vardı ama İsmet Kamber'in ruhunu daha çok taciz etmenin gereksiz olduğuna karar verdim.

"Akmerkez'e gidelim, bir yerde otururuz" dedim Triple X'in giriş kapısına doğru hareketlenerek.

"Papermoon'a gidelim" dedi Ayça Sert. "Hem acıktım galiba ben, bir şeyler atıştırırız."

Kapıyı açtım ve benden önce çıkmasını bekledim.

"Kıyafetim uygun değil orası için" dedim kapıyı arkamdan kaparken.

"Neden canım?" dedi Ayça Sert Humprey Bogart şapkamı fark ettiğini belli edecek kadar uzun süre baktıktan sonra.

Kaldırıma çıktığımızda adımlarımız sanki kendiliğinden Akmerkez yönüne doğru yöneldi. Trafik ışıklarının dibine kadar

hiç konuşmadan ilerledik. Yayalara kırmızı yanıyordu. Ayça Sert kaldırımın bittiği yere kadar ilerledi. Gözleri Akmerkez'in kocaman kapısındaydı. Daha çok vardı yeşil yanmasına, köşedeki simitçiye yaklaştım. Parmağımla bir tane işareti yaptım adama. Bir eliyle teneke maşasına, öteki eliyle simidi sarmak için hazır bekleyen kâğıt destesine uzandı. "Kâğıt istemem" dedim.

Parasını ödedim adamın. Ayça Sert sesimi duyunca geriye dönmüştü. Elimde ilk ısırığımı attığım simitle görünce beni, yüzü buruştu. Resmen yüzü buruştu. Dedim ya, ikinci bir altes.

"İster miydiniz?" dedim simidimi ona doğru sallayarak.

Cevap vermeden geri döndü.

Sessizce bekledik yeşil ışığın yanmasını. Dışımız hareketsizdi ama içimiz kıpırdıyordu bence.

Yayalara yeşil ışık yandı.

Ayça Sert önümden fırladı.

İkiye ayrılmış yolun Etiler'den geliş yönünü sorunsuz atlattı. Önünden geçtiği otomobiller kırmızı ışıkta uslu uslu duruyorlardı çünkü. İki adım peşinden geliyordum.

Hızını hiç kesmeden yolun ikinci kesimine fırladı Ayça Sert.

Fırlayan birisi daha vardı. Sağımızdan gelen motor homurtusundan anladığıma göre bir başkası da yaya geçidini kullanabileceğini düşünüyordu. Yayalardan önce. Bizden önce. Ayça Sert'ten önce. Sağıma doğru döndüm.

Zeytinoğlu Caddesi tarafından gelen siyah bir Land Cruiser Ayça Sert'in ufak tefek gövdesine doğru geliyordu. Aralarında dört metreden az vardı. Bu hızda, bu mesafede durmasına imkân yoktu. Zaten fren sesi de duymadım. Yanımızda bekleyen bir kadından felaket bir çığlık geldi yalnızca. Biraz sonra şahit olacağı kazanın hak ettiği bir çığlık. Ayça Sert hiçbir şeyin farkında değildi.

Fırladım.

Sağ kolumla uzanabildiğim kadar uzandım Ayça Sert'e doğru. Simit fırladı gitti elimden bu yolda.

Ayaklarımı yere sağlam basmaya gayret edip, cirit atanların son hamlelerinde yaptıkları gibi eğildim öne doğru. Parmaklarım paltosunun kürküne doğru uzandı. Yakaladı.

Kolumun hareketini devam ettirerek sola doğru savurdum Ayça Sert'i. Ayakları yerden kesildi mi bilmiyorum ama işe yaradı. Gövdesi ufak tefek olmasaydı savurabilir miydim orası belli değildi. Paltosu yukarı doğru çekildi, peşinden çekti kadını. Çantası elinden kurtuldu, uçtu. Ağzından çıt çıkmadı.

Birlikte yolu ikiye ayıran tretuvara doğru devrildik. Ayça Sert altımda kalmasın diye gövdemin hareketini sürdürdüm, üstünden aştım böylece, ayağım kaldırımın kenarına takılınca sendeleyip yere serildim. Durum bir ukemi yapmama izin vermiyordu elbette, ellerim ve dizimle karşıladım düşüşümü. 4x4 un arkasından baktım.

Land Cruiser hızını azaltmadan ilerideki ışıklara doğru ilerledi. Bir kırmızı ışığı daha sallamadı sanıyorum, Etiler yönüne doğru kayboldu.

Önce simitçi koştu yardımımıza.

Ayça Sert'i omuzlarından tuttu kaldırmak için.

"İyi misin abla?"

Ayça Sert cevap vermedi simitçiye.

Yavaş yavaş doğruldum. Simitçinin yardımına gelenler çoğalmıştı. Açık sigara satan çocuk, arkamızdan gelen orta yaşlı kadın, Etiler Lisesinden öğrenciler... Ayça Sert yardıma gelenleri iki tarafa doğru iteledi kontrolünü kaybetmediğini göstermek ister gibi. Sağını solunu düzeltti. Mantosunu, eteğini denetledi. Etrafındakiler yarım adım geri çekildiler. Ne biçim kadın bu dediler içlerinden.

Akmerkez'in önünde telsizini çıtırdatan bir trafik polisi ağır ağır geçti caddeden bizim tarafa doğru. Bir eliyle de kendisine doğru gelen otomobilleri durduruyordu.

Simitçi, açık sigara satan çocuk, öğrenci gençler bir adım daha çekildiler geriye doğru. Otoriteye yer açtılar. Ben Ayça Sert'in üç metre öteye düşmüş olan çantasına doğru ilerledim.

"Plakasını aldınız mı?" dedi trafik polisi.

Kimseden ses çıkmadı.

Çantaya eğildim. Ağzı açılmış, içindeki küçük cüzdan, kâğıt mendil, minik ayna, cep telefonu, ikiye katlanmış resmi suratlı zarf asfaltın üzerine yayılmıştı. Teker teker toparladım. Çantanın içine koydum.

"Alsak ne olacak?" dedi Ayça Sert trafik polisine doğru. "Adam öldürüyordu beni güpe gündüz. Alsak bir işe yarar mıydı?"

Zarfın yanında duran ortasındaki delikten mavi kurdele geçen kırmızı kalbi paltomun cebine attım.

"Anons ederdik hanımefendi" dedi trafik polisi. "İlerde çevirirlerdi ekipler." Ayça Sert ağzını bir kez daha açacak oldu. Sıkı açacaktı bu kez. Engellemem gerekir diye düşündüm. Görev başında memura hakaret şahidi olmak istemiyordum hiç.

Koluna girdim. Çantasını boşta kalan eline verdim.

"Gelin" dedim. "Şurada bir yerde bir şey içelim. Benim de ihtiyacım var."

Koluna soktuğum koluma baktı baktığının iyice görülmesini ister bir süreyle. Çekmedim elimi.

"Papermoon değil ama hayatınızı kurtaran adama bir Starbucks borçlusunuz" dedim. O zaman yüzüme baktı.

Gülümsedim.

Gevşedi biraz.

"Doğru ya" dedi. "Hayatımı kurtardınız."

Kolumu Akmerkez'in döner kapısına gelene kadar çekmedim.

"Hayatımı kurtardınız ve ben size teşekkür etmedim" dedi Ayça Sert kâğıt bardaktaki sıcak, çok sıcak kahvesinden ikinci yudumu aldığında. Biraz sakinleşmiş görünüyordu. Etrafta kimler var kimler yok diye bakışından anladım bunu.

"Ben de size başsağlığı dilemedim" dedim. "Ödeştik sayılır."

"Teşekkür ederim" dedi yüzüne mahzun bir ifade kondurduktan sonra. "Gitti adamcağız küt diye. Hayat böyle."

"Böyle" dedim.

"Baksanıza, ben de gidiyordum siz olmasanız."

"Unutun bunu artık canım" dedim.

"Şu halimize bak" dedi Ayça Sert sonra. "Adam bizim için bunca şey yapsın, daha üç gün geçmeden birbirimize girdik ardından." Sonra kendisini düzelten bir el hareketi yaptı. "Hoş, daha o yaşarken başladıydı arıza ya..." dedi.

"Arıza her yerde var" dedim.

"Paranın çokluğu da kötü, yokluğu da" dedi. "Annem söylerdi de inanmazdım." Ölümden dönmek bir insanı bu kadar felsefeci yapar mıymış dedim içimden. Ama iyi gidiyordu.

Küçük bir katkıda bulunayım dedim.

"Bu yaşadığımız kriz, bitti diyorlar ama, bir sürü şeyi hâlâ etkiliyor" dedim.

Kahvesinden bir yudum daha alacakken durdu, gözlerime baktı Ayça Sert.

"Yasemin Hanım gibileri daha çok ama" dedim.

Bana bakan gözleri biraz daha kısıldı.

"Kimin yanındasınız?" dedi.

"Kimsenin" dedim.

"Sizin emlak komisyoncusu olduğunuza inanmak zor" dedi.

"Değilim zaten" dedim.

"Nesiniz o zaman?"

"Özel detektifim" dedim.

İnsanlara mesleğimi söylediğim zaman çoğunlukla gerilirler. Ruhları, bedenleri bir adım geri atar karşımda. Ayça Sert rahatladı oysa. Arkasına yaslandı. Bir yudum aldı kahvesinden. Yüzü gevşedi.

"Gerçekten mi?" dedi.

"Gerçekten" dedim.

"Yasemin değil müşteriniz umarım" dedi.

"Noyan Bey" dedim.

"Bak sen şu işe" dedi Ayça Sert. "Ne için tuttu sizi Noyan?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama konuşamadım. Ayça Sert'in aramızda duran çantasındaki cep telefonu öttü. Tuhaf bir melodisi vardı telefonun.

"Affedersiniz" dedi bana, çantasına saldırırken, iki hamlede buldu, gereken düğmeye basıp kulağına götürdü.

"Merhaba canım" dedi karşısındakine.

Biraz dinledi.

"Eğlendiniz mi?" dedi sonra. "Ben Akmerkez'deyim. Söyle Nuran Teyze'ne, Starbucks'a getirsin seni."

Biraz daha dinledi.

"Starbucks canım" dedi. "Unutma. Hadi güzelim."

Telefonu kapatıp çantasına koyarken konuştu.

"Kızım" dedi. "Bir arkadaşının doğum günü partisindeydi. Bitmiş. Buraya gelecek şimdi."

Ayça Sert'in kızına gülümsedim.

"Ne için tuttu sizi Noyan diyordunuz... " dedi Ayça Sert kızını da çantasına kapatmış gibi bir edayla.

"Babanızın eşyalarının arasında bir tabanca bulmuş" dedim. "Nereden çıktığını merak ediyor."

"Tabanca mı?"

"Evet" dedim.

"Ne işi varmış babamın tabancayla?" dedi Ayça Sert. "Hani Yasemine bir iyilik düşünmek için aldı desek, tövbe tövbe..."

Kendi esprisine kendi güldü. Ona hafifçe katıldım.

"Birine bir iyilik yapmayı düşünebilecek biri miydi babanız?" dedim.

"Yok canım" dedi Ayça Sert. "Kendi halinde bir ihtiyar işte. Gerçi kızdı mı tam kızardı ya! Allah göstermesin."

Tuhaf bir şey hatırlamış gibi güldü. Anlatsın diye bekledim.

"Adamın birini hastanelik etmişti beş altı yıl önce" dedi gülümsemesini devam ettirerek. "Meselenin ne olduğunu bile hatırlamıyorum, öyle küçük bir şey. Kafasına Noyan'a Amerika'dan getirttiği beysbol sopasıyla vurmuştu. Polis kıyamet. Bir iki gece kaldıydı içerde hatta. Sonra ne oldu da çıktı bilmiyorum. Korkmuştum epeyi."

"Bazen oluyor böyle şeyler" dedim.

"Yani..." dedi Ayça Sert. "Babamın bilerek birisine bir şey yapacağını, hele hele bunun için tabanca falan edineceğini sanmıyorum hiç. O bir anlık öfkeydi. Vursa Murat'ı vururdu asıl."

Bu kadının birisiyle konuşmaya ihtiyacı varmış dedim içimden. Tercihen daha önce hiç tanımadığı biriyle konuşmaya. Yıldız Turanlının bir meslektaşıyla.

"Ayrılığınız yüzünden mi?" dedi.

"Her şey yüzünden" dedi Ayça Sert. "Evliliğimiz, ayrılığımız, işi, bizi ortada bırakması giderken... "

İkiyle ikinin çoğu zaman dört ettiğini düşündüm.

"Ama ben ayrılmayı sizin istediğinizi duymuştum" dedim.

"Doğru aslında" dedi. "Ama böyle gideceğini düşünememiştim. Babam olmasa ortadaydık resmen."

"Ne iş yapıyordu Murat Bey?" dedim.

Ayça Sert güldü. Kısa, kendi kendine bir gülüştü bu.

"Annemin sözünü doğruluyordu iş olarak" dedi.

"Anladım" dedim.

"O yüzden Yasemin gerekirse evi falan alırım elinizden, mahkemelere falan giderim deyince panikledim" dedi Ayça Sert. "Bir de siz ortaya çıkınca..."

"Pek bir şey yapabileceğini sanmıyorum" dedim. Yıldız Turanlı da yanımda olsa bunu söylememi tavsiye ederdi herhalde.

"Emlakçı olmadığınızı söyleyince bu yüzden rahatladım" dedi Ayça Sert. "Niye sigara içmiyorsunuz?"

"Bilmem" dedim.

"Yakın bir tane" dedi sesinin içine zararsız bir flört tonu ekleyerek Ayça Sert. "Bir tane de bana verin."

Bebek'ten aldığım paketi cebimden çıkardım. Selofanını özenle soydum. içinden bir tanesini ağzıma yerleştirdim. Paketi Ayça Sert'e doğru uzattım, iki eliyle birden yakaladı paketi. Biraz zorlanıyor gibiydi sigarayı dışarı çıkarmak için.

Çıkaramadı zaten.

"Anne, sigara mı içiyorsun yine?" dedi çoktan beri duymadığım küçüklükte bir kızın sesi.

"Basıldık" dedi Ayça Sert geriye doğru dönerken. Paketi elinden atar gibi bırakmıştı.

"Geldin mi?" diyerek ayağa kalktı. Hafif eğilerek iki adım ötemizde duran kıza sarıldı. Kızın yanında bir başka kadın duruyordu.

Kadın mı, doğum günü partisine giden kız mı daha süslü karar veremedim. Küçük kızın işlemeli mavi etekleri üstüne giydiği anorağın altından dışarı fırlamıştı. Saçları kıvır kıvırdı. Bir kuaför değilse de bu işleri bilen biri tarafından yapıldığı belliydi. Ayaklarında bu kış günü otomobilden inmeyeceği bilindiği için seçilmiş, yine mavi ayakkabılar vardı. Elinde kocaman bir kâğıt tutuyordu. Ayça Sert kızını bıraktı, yanında duran kadına döndü.

"Çok teşekkür ederim Nuran" dedi. "Sana da zahmet oldu."

"Ay, ne münasebet" dedi kadın. "Zaten ben de Beymen'e uğrayacaktım bir. Nefis şeyler gelmiş."

"Bizimle oturur musun?" dedi Ayça Sert. "Bir kahve içelim."

Kadın kararını belirleyecek olan unsur benmişim gibi baktı bana. Hafiften yüzü buruşur gibi oldu.

"Teşekkür ederim" dedi. "Başka zaman."

"Asıl ben teşekkür ederim" dedi Ayça Sert. "Gerçekten."

"Ne olacak canım" dedi kadın. "Hadi görüşürüz"

Döndü, kalabalığa karıştı.

"Sevimsiz" dedi Ayça Sert kadının arkasından. Kızını oturduğumuz küçük masaya doğru çekti.

"Nasılsın güzelim" dedi. "İyi geçti mi parti? Ne yaptınız?"

"Sen sigara mı içiyordun yine?" dedi kız.

"Yok canım" dedi Ayça Sert. "İçer miyim hiç. Sen ne yaptın partide onu anlat esas."

"Bak!" dedi kız elindeki kâğıdı kaldırıp.

"Resim mi yaptın partide?" dedi Ayça Sert.

"Tuğçe'ye bir dolu boya kalemi geldi, bir de defter, kocaman" dedi kız. "Ben de oturacak mıyım?"

Ayağa kalktım.

"Gel, buraya otur" dedim. "Benim gitmem gerek."

"Bak resmime" dedi kız kâğıdı bana doğru tutarak.

Bakmasam ayıp olacaktı.

Bu resmi esas Yıldız Turanlı'nın görmesi gerekirdi. Kırmızı ağırlıklıydı. Küçük bir kız vardı. Kim olduğunu tahmin edebiliyordunuz. Çok küçüktü. Elindeki kocaman beysbol şapkasını uzattığı devanası büyüklüğündeki cadı burnuna sahip, yılan saçlı kadın ona yiyecekmiş gibi bakıyordu. Resmin sol yanında, yan beline kadar ancak gelen ağaçların arkasından ikisine bakan beyaz sakallı bir adam vardı.

"Güzel" dedim. "Çok güzel çizmişsin."

"Dedem o benim" dedi kız resimdeki adamı göstererek. "Dedem öldü."

"Canıımm" dedi Ayça Sert. "Canım, boş ver şimdi bunları. Kola ister misin?"

"İçtim ben partide" dedi kız.

"Ben izninizi isteyeyim" dedim elimi Ayça Serte uzatarak. "Teşekkür ederim sohbet için."

"Asıl ben teşekkür ederim" dedi ressam kızın annesi. "Size borcumu nasıl ödeyeceğim bilemiyorum."

"Ödediniz galiba" dedim Akmerkez'in otoparkına elleri dolu inen kalabalığa karışmadan önce. Küçük, çok küçük bir ayrıntının peşine düşmem gerekir diye düşünüyordum.

Bölüm 14

Otomobilimin sürücü koltuğuna daha yeni kıçımı yerleştirmiştim ki, araç telefonum çaldı.

Vaktidir dedim içimden. Ahizeyi kaldırdım karşımdakini hiç bekletmeden.

"Eşşoğlu pezevengin fırlama tohumu" dedi Dayının sesi. Aracı kullanmıyordu küfür etmek için.

"Merhaba" dedim geriye doğru yaslanarak.

"Allah belanı versin" dedi Dayı.

"Verecek zaten" dedim. "Yakındır."

"İyi o zaman" dedi. "Meheldir sana."

"Çok darda kalmasam bu numarayı çekmezdim, kusura kalma" dedim.

"Seni sevmesem aramak yerine çocukları gönderirdim" dedi Dayı.

"Sağ ol" dedim.

Yine de alnımda belirmeye niyetlenmiş terlerin üstünden geçtim boştaki elimle. "Derdin ne?" dedi Dayı.

İlk derdimi öne aldım.

"Çok kızmadın umarım" dedim. "Gerçekten."

"Başkası olsa kızardım" dedi.

"İyi o zaman" dedim. "Sana borcum çoğalıyor."

"Bırak çoğalsın" dedi. "Elbet bir gün ödetirim. Derdin nedir?"

"Bir oyuncak var" dedim.

"Eee?"

"Bir de doktor. Acaba..."

"Anladım" dedi Dayı.

"Anlayışlısındır." dedim.

"Pahalıya çıkar" dedi Dayı.

"Müşterimin henüz haberi yok ama ödeyecek" dedim.

Dayı güldü telefonun öbür ucunda.

"Nerelerdesin?"

"Akmerkez'de" dedim. "Otoparkta."

"İyi" dedi Dayı. Bir an durakladı. Saatine baktı sanıyorum. "Yarım saat sonra biri gelecek."

"Tamam" dedim.

"Otopark iyidir" dedi. Hiç duraksamadan konuştu. "Otoparkın içindeki gişenin yanında bekle. Tanıdığın biri gelecek. Elini sıkarken o pis numaralardan birini tekrarlama. Hâlâ unutmadı."

Ben de güldüm.

"Vakti varsa öğretirim nasıl yapıldığını" dedim.

"Hiç o dallara basma bana sorarsan" dedi.

"Basmam" dedim.

Telefon kapandı.

Saatime baktım. Madem öyle, küçük ayrıntının peşine düşmeyi biraz erteleriz dedim içimden. Ama başka ayrıntıları kovalamama engel yoktu bu süre içinde. Yelkovanın yarım saat sonra alacağı pozisyonu zihnime yerleştirdim.

Otomobilimden çıktım. Kapıyı kilitledikten sonra yeniden saldırdım yukarı çıkan yürüyen merdivenlere.

Dışarı çıktım yeniden.

Gelen giden otomobillere çok dikkat ederek caddeden karşıya geçtim. Simitçinin yanından geçerken başka yöne baktım nedense.

Hızlı adımlarla yürüyüp Triple X'in bulunduğu apartmandan içeri girdim. Kapının yanındaki zile bastım.

Bu kez kendiliğinden açılmadı.

Bir kez daha bastım.

Yok artık dedim içimden.

Kapı hâlâ açılmayınca bir kez daha bastım.

Elimi üçüncü kez zile götürdüğümde açıldı kapı.

İlk girişimde olduğu gibi doğrudan daldım İçeri. Ama çok fazla gidemedim. Kapı kendiliğinden açılmamıştı, hemen arkasında bir açan vardı.

Triple X'in mini etekli sekreteriyle göğüs göğse geldik. Burnuma uğruna epey para dökülmüş bir koku geldi. Gömleğinin üstten iki düğmesinin açılmış olduğunu gördüm. Ya da henüz kapanamamış.

"Düzeldi mi İsmet Bey?" dedim hafifçe yana doğru çekilerek içeri girdikten sonra.

"Dü... düzeldi." dedi sekreter kız.

"Gitmedi, değil mi?"

" Ha ... Hayır" dedi kız.

İsmet Kamber'in odasının kapısına doğru kararlı adımlarla ilerledim. Kızın arkamdan telaşlı adamlarla gelişini duydum yalnızca.

"Bir dakika beyefendi" diyebildi sonra arkamdan.

Dönüp ona bir gülücük attım. İşinden olmasın diye kapıyı tıkladım iki kez. Cevap beklemeden içeri girdim.

İsmet Kamber masasının önündeki iki koltuktan demin Ayça Sert'in oturduğuna yayılmıştı. Bacaklarını iki yana doğru açmış, tavana bakıyordu. Ceketi sırtında değildi. Canlıydı ama.

Beni görünce tuvalette basılmış bir kraliyet mensubu gibi bir ifade oluştu yüzünde. Öne doğru hareketlendi, bacaklarını birleştirdi. Yüzüne öfkeli bir ifade getirmeye çalıştı, çok başarılı olamadı. Daha çok merak belirdi yüzünde.

"İyisiniz, iyisiniz" dedim. "Maşallah!"

Biraz daha doğruldu koltuğunda. Masasının arkasından çıktığında epey kısa boylu olduğu bayağı belli oluyordu. Bu yeni bilgiyi değerlendirdim. Öteki koltuğa oturma düşüncesini kafamdan sildim.

"Sık sık geliyor mu böyle krizler?" dedim.

Cevap vermedi. Güzin Ablaya yazdığı mektuba gazetede cevap çıkmış da okuyormuş gibi bir bakışla bakıyordu bana.

Yutkundu konuşmadan önce.

"Ne istiyorsunuz yine?" diyebildi sonra.

"Biraz konuşmak" dedim. "Alerjiye neden olan hanımefendi olmadan."

"Belki de alerjim size" dedi.

İyiydi bu. Kendisini toparlıyordu.

"Belki" dedim. "Ama baştan söyleyeyim, yeniden kriz gelirse deminki gibi gitmeyeceğim."

"Ne istiyorsunuz benden anlayamadım" dedi. Ayağa kalkıp arkasına saklanmak istermiş gibi baktı masasına. Ama yerinden kıpırdamadı.

"Çok uzatmayacağım" dedim. "Bir iki küçük soru, bir iki küçük cevap."

"Bizim sektörden biri olarak bazı konularda... " diye başladı İsmet Kamber. Gözü kapıya gidiyordu konuşurken.

Sözünü kestim. Üzerine doğru ilerledim. Neredeyse tepesinden konuştum böylece. "Sizin sektörden değilim" dedim. "İşlerin zaman zaman başka türlü yürüdüğü başka bir sektördenim ben."

Yüzünde girmeye niyetlendiği tuvaletin kapısını içerden kilitlenmiş bulduğu anlarda belirebilecek bir ifade belirdi.

"Aman efendim" dedi. "Benim ne..."

Sözünü kestim.

"Bir iki küçük soru, bir iki küçük cevap" dedim yeniden. "Sizi rahatlatacaksa Yasemin Hanım'ın adamı da değilim."

Kapıya baktı İsmet Kamber.

"Küçük İsmet ortalarda yok" dedim. "O dışarıdaki kız ise tırnak cilasını feda etmez sizin için. Boşuna bakmayın kapıya. Küçük bir iki soru, küçük bir iki cevap. Gerçekten... "

Elini yakasına götürdü. iki yana çekiştirerek genişletmeye çalıştı. Düşünüyordu. Ona yardım edeyim artık dedim içimden.

"Bakın, sigara içmiyorum sizin için" dedim acele etmeden masasına doğru ilerlediğimde. Yarım kıç oturdum masanın kenarına. Hâlâ yukarısından bakıyordum. "Yasemin Hanım'ın derdi ne Ayça Hanım'la?" dedim. "Bakın, küçük bir soru bu, cevabınızı da kimse duymayacak."

Bir kere daha çekiştirdi gömleğinin yakasını.

"Ha?" dedim. "Lütfen artık."

Jaluzilere bakarak konuştu İsmet Kamber. Sihirli sözcükleri kullandım diye konuştuğunu sanmıyorum, ama konuştu. Sözcüklerin arasına epey bir süre bırakıyordu konuşurken. Sabırla dinledim.

"Nurullah Bey... kızına altlı üstlü iki daire... devretti diye... çok kızdı" dedi. "Bunca yıl, bunca yıl... bu işin içindeyim, böyle öfke... vallahi görmemiştim."

"Ne zaman oldu bu?" dedim.

"Geçen hafta" dedi İsmet Kamber biraz daha normal bir konuşma hızıyla. İyi dedim içimden. İyi gidiyor. Ses çıkarmadım.

"Ne öfkesi, bayağı sinir krizi" diye devam etti. "Çıldırdı kadın. Avaz avaz… Karşısında olsaydı üstüne saldırırdı belki. Ben utandım onun yerine. İhtiyar adama."

Bak buna inanırdım.

"Ona neymiş?" dedim. "Adam kızına bir şeyler vermek istemiş. Boşanma falan. Ona neymiş?" "Kendisine vermedi de ondan" dedi İsmet Kamber.

Bak buna inanırdım.

"Yapmayın" dedim. "O da mı istedi?"

"Birlikte bana geldiler" dedi adam artık bana bir şeyler anlatıyor olmaya iyice alışmış bir tavırla. Neredeyse 'kızım oradan iki çay' diye seslenecek gibiydi sekreterine. "Nurullah Bey razı gibiydi. Yani sanki anlaşmışlar gibi geldiler. Burada epeyi konuştuk, işlemler ne olacak falan, iş rapora gelince, yani affedersiniz, su koydu Nurullah bey."

"Ne raporu?" dedim.

İsmet Kamber, sorun benim sorunummuş da, durumu bana beni kırmadan açıklamaya çalışıyormuş gibi bir edayla konuştu.

"Efendim" dedi. "Biliyorsunuz belirli bazı yaşlara ulaşmış kimseler bu tür büyük emlak falan, alım satımına girmek istediklerinde, usul gereği, bir rapor isteniyor, akli melekelerine bütünüyle sahip olduğunu göstermesi açısından. Tam teşekküllü bir hastahaneden… "

"Duymuştum" dedim.

"Ben bu rapordan söz edince, hani ne zaman gideriz falan, su koydu Nurullah Bey. Açıkça su koydu."

"Eee" dedim.

"'Benim aklım başımda' diye tutturdu. 'Aklımın başımda olduğunu birtakım salak doktorların salak sorularına cevap

vererek kanıtlamayı zül addederim.' Böyle şeyler söyledi. Açıkça su koydu."

"Buna çok şaşırmış olmalısınız" dedim.

"Evet, çok şaşırdım" dedi İsmet Kamber neden şaşırdığını da bilmem halinde çok sevineceğini belirten bir ses tonuyla.

"Bir hafta önce itiraz etmemiş bu işleme, öyle değil mi?" dedim.

"Evet" dedi. "Gitti aldı Marmara Üniversitesi Hastanesi'nden. Aynı konuda espri bile yaptığını hatırlıyorum imzasını almak için evine gittiğimde."

"Bir hafta içinde ne oldu acaba fikrini böyle değiştirecek?" dedim biraz da kendi kendime.

"Bence bir şey olmadı" dedi İsmet Kamber. "Nurullah Bey biliyordu böyle bir rapor isteneceğini. Bence Yasemin Hanımın sinirine basmak için yaptı bunu.

Kadının yaltaklanmasını seyretmek için biraz bence."

"Sonra bozulmasını… " dedim.

"Evet" dedi İsmet Kamber. "Kendi açısından eğlenceli birkaç saat geçirdiğini söyleyebilirim."

"Ama Yasemin Hanım pek eğlenmemiş" dedim.

İsmet Kamber ayağa kalktı. Yakasını düzeltti. Masasına doğru yürüdü. Deminki öksürük krizinde getirilen bardaktan küçük bir yudum su içti. Bana baktı ayakta. "Beni kızdıran da o oldu açıkçası" dedi. "Tehdit etti adamı."

Kaşımı kaldırarak baktım, İsmet Kamber onaylamadığını belirten bir ses tonuyla taklit etti Yasemin Sert'i koltuğuna oturduktan sonra.

"'Kızma yaptığın işlemi iptal ettiririm' dedi sonuç olarak. Bütün avukatları yığarım adliyenin önüne, kızının seni kandırdığını, affedersiniz, 'bunak' sözcüğünü bile kullandı, kanıtlarım, iptal ettiririm devir işlemini."

"Süper gelin" dedim.

"Süper" dedi İsmet Kamber.

"Sonra?" dedim.

"Sonra gittiler. Artık arabada ne konuştular, konuştular mı bilmiyorum."

"Ama siz Ayça Hanım'la konuştunuz" dedim yaptığını onayladığımı belli edecek bir ses tonuyla.

Koltuğunda geriye doğru yaslandı.

"Nurullah Bey benim eski müşterim" dedi. "Kızını uyarmak görevim diye düşündüm." "İyi etmişsiniz" dedim.

"Ama bunları size anlatmakla iyi ettim mi bilmiyorum" dedi İsmet Kamber.

"İyi ettiniz" dedim. "Bir müşteri kazandınız."

Mahalle kahvesinde iyi bir espri duymuş emekli bir konsolos gibi kibarca güldü. Triple X'in kapısında saatime baktım yeniden.

Biraz acele etmeliydim.

Simitçi ve tek sigara satan adamın önünde hiç oyalanmadan Akmerkez'in karşısındaki çift taraflı yola saldırdım. Levent yönünden gelen bir iki otomobili afili bir işaretle durdurup aralarından geçtim karşıya. Biraz küfür yedim elbette ama olacaktı o kadar. Güvenlikteki çocukları bir kez daha şaşırttım cep telefonum olmamasıyla. Hızlı adımlarla yürüdüm koridorda. İyice kalabalıklaşmıştı ortalık. Sosyete berberinin karşısındaki yürüyen merdivenlerden aşağı inerken bir kere daha baktım saatime. Önümde sallanan bir iki kadını hafif iteklemek zorunda kaldım. Arkamdan nezaket içinde küfrettiler sanıyorum. İstanbul kadınları yanlarında onları ayıplayacak birileri olmadığında bol bol küfrederler, iki kat daha indim.

Otoparkın içindeki ücret ödeme gişesinin önünde kimseler yoktu.

Hassiktir dedim içimden.

Saatime yeniden baktım. Yelkovan tam kendime hedeflediğim sayının üstünde duruyordu ama kim güvenebilirdi ki saatine bu günlerde.

Sağa sola, ileri geriye baktım. Eski günlerden tanıdığım kimse yoktu.

Hassiktir dedim bir daha. Dayının bana bir kez daha telefon etmesi için yeni bir numara bulamayacağımı biliyordum. Bulsam bile telefonda küfretmek yerine başka bir tepkide bulunabilirdi. Büyük bir ihtimalle bulunurdu başka bir tepkide. Ellerimi paltomun cebine sokup beklemekten başka çarem yoktu. Öyle yaptım.

Bir sigara yaktım.

Otopark biletini ödemeye gelen Opel Corsa'nın içindeki kadınla erkek kuşkulu kuşkulu baktılar bana. Kadın kucağındaki paketlere sarıldı. Onlara gülümsemedim. Karşımdaki makinelere baktım. Çift bir daha benden yana dönmedi. Adam lastikleri biraz gıcırdattı gişenin önünden ayrılırken ama. Belki istemeden. Arkalarından bir sigara bulutu saldım.

Gelen giden yoktu.

Vazgeçsem mi dedim içimden.

Vazgeçmedim.

Bir otomobil daha yanaştı gişeye. Bir Skoda'ydı bu. Skoda'nın klasik genel müdür otomobillerine özenen modellerinden, içinde eskiden tanıdığım kimse yoktu. Çok oyalanmadı gişenin önünde, gürültüsüzce süzülüp gitti.

Sigaramı yere atıp ayağımla ezdim.

Hayat böyle dedim içimden. Bir siyah Mercedes beklersin, bir rengini bile hatırlamadığın Renault 12.

Renault 12'nin rengi açık yeşildi. Çok açık, sarıya, adaçayı sarısına çalan bir yeşil.

Açık yeşil renkli Renault 12 önümde durdu.

Kapısı açıldı.

Öne doğru eğilip otomobilin içine baktım. Büyük Ayı direksiyondaydı. Eliyle gel içeri işareti yaptı.

Unutmuş olsa dedim içimden yolcu koltuğuna süzülürken. Unutup unutmadığını anlamadım yüzünden. Önüne bakıyordu. Ben içeri girince çıkış yönüne doğru ilerledi. Hatırladığım bir kokusu vardı Renault 12'nin içinin. Büyük Ayı siyah bir anorak giymişti üstüne. Altında blucin vardı. Ayakkabılarını göremedim. "Dayıya bir şey verecekmişsin" dedi gözlerini önünden hiç ayırmadan.

"Dışarı çıkarsan veremem" dedim. "En alt kata in."

Akmerkez'in ilave otomobil vergisini vermeyi unutanlar için çıkışa doğru döne döne yükselen yola girmeden açtığı yan yola girdi Büyük Ayı. Arkasından gelen filan olup olmadığına bakmamıştı. Kendi kendime gülümsedim.

Sonra aşağıya indik. Hiç konuşmadan.

Otomobilimin durduğu yeri gösterdim yaklaştığımızda. Usta bir manevrayla tam arkasında durdu.

Renault 12'den çıktım. Arkamdan Büyük Ayı da çıktı.

Otomobilimin bagaj kapağını açtım. Elimi uzatıp Olympus çantasını çıkardım.

Askısından uzattım Büyük Ayıya.

"Bu mu?" dedi elimden alırken.

"İçindeki" dedim.

Epeyi önce çektiğim numarayı unutup unutmadığının belli olacağı an yaklaşıyordu. Ne olursa olsun dedim içimden. Elimi uzattım.

Gülümsedi Büyük Ayı. Hayra yorup yormamam gerektiğini anlayamadım bu gülümsemenin.

Elimi avucunun içine aldı. Hiç direnmedim. Gözümün içine bakarak elimi sıktı. Geliyor dedim içimden. Yapacağı herhangi bir pisliğe hazırlandım.

"Domo Arigato Gozaimaşita" dedi Büyük Ayı bir çırpıda. Ağzının kenarları yırtılacak kadar iki yana açılmıştı yenilenen gülümsemesinin etkisiyle.

Yüzümün aldığı şekle bakıp biraz daha genişletti gülümsemesini. Her çalışmanın sonunda birbirimizi selamlarken söylediğimiz teşekkür cümlesi en son beklediğim hamleydi Büyük Ayı'dan. Ne cevap vereceğimi bilemedim. Gerçekten bilemedim. Bir "Domo Arigato" da ben patlatabilirdim oysa.

Zavallılığımın üstüne çok gitmedi Büyük Ayı.

"O günden beri ben de çalışıyorum" dedi. Hâlâ gülümsüyordu. Elim hâlâ elindeydi.

Jetonum düştü.

"Hangi dojo'da?" dedim. Bir gülümseme de ben kondurdum dudağıma. İçten bir gülümseme.

"Kuzey Yıldızı" dedi.

"Derece aldın mi?" dedim.

"Gelecek ay gireceğim herhalde Dan sınavına" dedi.

Benden hızlı ilerlemişti. Çok ilerlemişti.

"Mustafa Hocayı görürsen selam söyle" dedim. "Bir gün bizim dojo ya gel, çalışalım."

"İsterim" dedi.

"Dayı ne diyor bu işe?" dedim.

"Epeyi yumuşadı son günlerde" dedi eski günleri özler gibi derin bir iç çekerek. "Görüşürüz o zaman" dedim.

"Görüşürüz" dedi.

Elini çekti elimden. Renault 12'nin kapısını açtı. Olympus çantasını arka koltuğun üstüne bıraktı. Şoför koltuğuna oturdu. Hareketlerine bir yumuşaklık geldiğini o an fark edebildim ancak.

Kornaya küçük bir dokunuşla uzaklaştı. Arkasından bakarken bir sigara daha yaktım.

Akşamları ilk kapanan dükkânlar eczaneler olurdu. Saatime baktım, yetişirim dedim kendi kendime.

Otoparkta bıraktığım boşluk kimi sevindirdi bilmiyorum. Ben bir kapının daha ipini çekmeye gidiyordum. O kısacık yolda bile iyice açtım Moğolların sesini. Hava iyice kararmıştı. Kar kokusu vardı ortalıkta. Akmerkez'in otoparkının beni attığı Ulus yolu gıdım gıdım ilerliyordu. Kimseye korna çalmadım. Bıraktım önüme geçsinler. Yetişirdim.

Muhtarlığın önünden ilerleyip Zeytinoğlu Caddesi'ne kavuştuğumda Bahar Sitesi tarafına bir baksam mı diye aklımdan geçirdim. Boş verdim sonra. Kim geldiyse gelmişti 12 numaralı daireye. Kimi götürdülerse götürmüşlerdi. Hafifçe bastım gaza. Yolun izin verdiğince.

Belediye'nin Şebboy Sokak sandığı cadde yükünü almıştı iyice. Hani sıkılmasalar ikinci sıra gerekecekti otomobilleri sığdırmak İçin. Kardiyoloji Uzmanı Mustafa Süzerin tabelasından çok önce yavaşladım bir boşluk bulmak için. Bulamadım. Ağır ağır ilerledim. Akşam iyice çökmüştü sanki. Otomobili çok, insanı az bir caddeydi bu. Biraz daha ilerledim. Eczaneyi de geçtim. Hukukçular Sitesi tabelasından sağa, yukarıya döndüm bir umutla. Elbette yalnızca bu sitede oturanlara aitti içerdeki otopark, yabancı araçlar giremezdi. Sabahtan beri kendimi yabancı hissetmiyordum ama, girdim içeri. Güvenlik kulübesindeki adam benim tarafa bile bakmadı.

Yamaca doğru yükselen üç ayrı otoparkın İkincisinde buldum bir kıçlık yer. Otomobilleri nasıl koyacağımızı belirlemek için yerlere sarı çizgiler çizmişlerdi. Çizgilere uydum mecburen.

Otomobili kilitleyip çıkışa doğru yürüdüm.

Saatime baktı m yeniden.

Caddeye geldiğimde hızlı hızlı yürüdüm. Karşıya geçtim. İleriye baktım endişeyle.

Yok, açıktı eczane.

Yine de yavaşlamadım. Yaklaşınca camekândan içeriye baktım. İçeride kimseler yok gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldım. Kapıyı ittim sonra. Askıdan sallanan içi delik kırmızı kalplere bu kez bilinçli bir şekilde dokundum omzumla. Birbirlerine değip çıngırdadılar.

Eczacı kadın kasanın durduğu tezgâhın arkasından kaldırdı kafasını. Beni görünce yüzü değişti. Hangi yöne doğru değişti anlayamadım.

"İyi akşamlar yeniden" dedim yüzümde işe yarayacağını umduğum bir gülümsemeyle. "İyi akşamlar" dedi. "Evi mi, arkadaşımı mı daha çok beğendiniz?"

Bu iyi haberdi.

"Arkadaşınız çok sevimli" dedim. "Ama biraz... "

"Geveze değil mi?"

"Çok konuşup hiçbir şey söylemeyen gevezelerden" dedim, içimden beni tavır değiştirmeye iten duyguyu kabullenerek.

"Buraya Talcid almaya gelmediğinizden emindim zaten" dedi eczacı kadın tezgâhın üstündeki kâğıt mendil paketinin yerini değiştirirken.

"Ama evden çıkmak zorunda olduğum doğru" dedim.

"Hikâyeye biraz gerçek katmak her zaman iyidir" dedi. "Ben de epey casusluk romanı okudum. Şimdiki hikâyeniz nedir? Apartman aidatlarını mı öğrenmek istiyorsunuz?"

Kapıya doğru döndüm. Elimle askıyı işaret ettim.

"Şu her geleni taciz eden kalplerin aslı nedir, onu öğrenmek istiyorum" dedim. Yüzünde her zaman haklı çıkmaya alışmış olanlarınkine benzer bir gülümseme belirdi,

"Doktorla ilgili bir şey olduğunu biliyordum" dedi. "Nesiniz siz? Polis mi, gazeteci mi?"

"Özel detektifim" dedim.

"Ah ha!" dedi yüzüme bakarak. Gözlerinde öyle uzun boylu bir şaşkınlık görmedim. "Böyle birilerinin ortalıkta dolaştığını duymuştum. Demek size benziyormuş."

"Benzeyen de var, benzemeyen de" dedim.

"Siz de birilerine benziyor musunuz?" dedi.

"Umarım benzemiyorumdur" dedim.

İçten bir kahkaha attı kafasını geriye doğru salarak. Espriyi anlamadan gülümsedim ben de.

"Tıpkı filmlerdeki konuşmalara benzedi bu" dedi gülmesini denetlemeye çalışarak. "Sert adam içeri girer, uzun tabureye tünemiş kadınla derin ve anlamsız cümlelerle konuşurlar. Ama ne burası bir bar, ne de ben uzun ağızlıkla sigara içen bir kadınım."

"Eh, ben de pek Mike Hammer sayılmam" dedim.

"Daha çok Matthew Scudder'a benziyorsunuz" dedi.

O da kim dedim içimden. Yüzüme vurdu cehaletim galiba.

"New York sokaklarında dolaşan sizin meslekten biri" dedi. "Pek severim."

Bu kadar yeter dedim içimden.

"Biraz anlamlı şeyler konuşmaya ne dersiniz?" dedim. "Şu zımbırtıların doktor beyle ne ilgisi olduğunu mesela."

"Cevap vermek zorunda mıyım?" dedi. "Yasal olarak?"

Yasaların adını bile duymak istemiyordum. 3693 sayılı yasanın hiç.

"Hayır" dedim. "Rica benimkisi. Hani nasıl olsa bulurum bir yerlerden. Beni boşuna yorulmaktan kurtarırsınız."

Eczacı kadın gözlerini tezgâhın bana yakın köşesine dikip düşündü. Bana cevap verip vermemeyi düşündüğünü sanmı-

yordum. Daha çok nasıl bir cevap vereceğini düşünüyor gibiydi. Sonra kararlı bir biçimde geriye doğru attı kafasını.

"Onlar Mustafa'nın giriştiği umutsuz hayır işlerinin sonuncusu" dedi. "Kalbi delik çocuklar için bir merkez yapmaya çalışıyordu. Para toplayacaktı onlarla. Kalpler delik farkındaysanız. İnsanlar bunları alıp armağan edeceklerdi... Sevdiklerine... "

Son cümlesinde sesi titredi biraz. Yanağından aşağıya bir damla gözyaşının süzüldüğünü görebilirdim belki biraz daha konuşsa.

Kendimi tutamadım.

"Size vermedi mi?" dedim.

Eczacı kadın elinin tersiyle sildi görmediğim gözyaşını. Gülümsedi. Zorlandı ama gülümsedi.

"Verdi" dedi. "Ama sonra başkasına da galiba."

Kime verdiği belliydi.

"Niye 'umutsuz' dediniz bu girişime?" dedim.

"Kimse oralı olmadı" dedi eczacı kadın. "Eczacılar Odası yüz vermedi. İleri gelen eczacılar yüz vermedi. Kimse yüz vermedi. Bir tek ben aldım Allah bilir koca İstanbul'da bir tek ben. Benden de kimse almadı. Güya Lance Armstrong'unki kadar büyük bir iş olacaktı... Üretimin bütün masrafları Mustafa'nın üstüne kaldı."

"Ben bir tane almak isterim" dedim. "Ne kadar ödemem gerekli?"

Bir kere daha gülümsedi eczacı kadın. Kocaman, içten bir gülümsemeyle.

"Verecek sevdiğiniz biri varsa, alın gidin" dedi. "Sonra birisine bir iyilik yaparsınız, ödediniz sayarsınız. Benden hesap soracak kimse yok nasıl olsa."

Bir kere daha sildi gözlerinin altını.

"İnsanın sevecek birisinin olması zor bugünlerde" diye ekledi. "Sizin varsa Mustafa da mutlu olurdu..."

Biraz daha kalırsam ben de ağlayacağım dedim içimden hınzır hınzır. Kıvamındaydı kadın ama. Bir deneyeyim dedim. Aklimdakini sormak için ağzımı açtım. Soramadım ama.

"Bu konuyu burada kaparsak çok sevineceğim" dedi eczacı kadın birden toparlanmış gibi. "Lütfen. Artık bir şey konuşmak istemiyorum. Anlayış gösterin lütfen." Sesinde yalvarmadan çok kararlılık sezdim. Pekala dedim içimden. Belki bir kere daha uğrarım.

"Anladım" dedim. "Hoşça kalın. Alıyorum delik kalplerden..."

Cevap vermedi.

Kapıya doğru döndüm. Mavi kurdelelerle birbirlerine bağlanmış ortası delik kırmızı kalplerin en alttakini çözmeye giriştim. Biraz zorlandım düğümü çözmekte, ama başardım. Kırmızı kalpler yeniden çıngırdadılar. Çıkardığımı paltomun boş cebine attım. Başkasınınkiyle karışmasın diye.

Döndüm. Kasanın o tarafa baktım.

Eczacı kadın sanki arkamda bir yerlere bakıyordu. Kötü bir önseziyle arkama göz attım hızla. Kimse yoktu.

Elimle selamladım kadını. Elimi kapıya attım.

"Hah" dedim sonra. Döndüm. "Bir ricam daha var."

"Buyrun" dedi eczacı kadın yüzünde kocaman bir soru işaretiyle.

"Bir İsordil verir misiniz?" dedim. "Reçetem falan yok ama yanımda."

İstediğim ilacın nerede olduğunu hatırlamaya çalışıyor gibi yüzünü kırıştırdı. "Siz mi kullanıyorsunuz?"

Doğruyu söylemekten şaşma evladım dedim kendi kendime.

"Hayır" dedim.

"Sevindim" dedi. Açıklama istemedi ama... İki adım yana ilerledi, bir dolabı açtı. Küçük bir kutu çıkardı. Cam tezgâhın üstüne bıraktı. Elime aldım kutuyu. Evirip çevirdim.

"Nasıl bir ilaç bu?" dedim.

"Çok yaygın kullanılıyor" dedi eczacı kadın. "Kalp hastalığı denilince akla ilk gelenlerden. Nevin'in kocası da çok kullanmıştı."

Fiyatına bakmadığı dikkatimi çekti. Kutuyu gözüme yaklaştırıp ben baktım.

"Boş verin" dedi. "İhtiyacınız olmadığına sevindim. Barda oturan yalnız kadın bir içki ısmarladı sayın."

İçimden gelen bir sempatiyle gülümsedim.

"Barda oturan yalnız kadına teşekkür ederim" dedim. "Umarım birazdan başka bir yakışıklı gelir."

Gülümsedi sadece.

Sonra çıktım eczaneden.

Otomobilime kadar ıslık çalarak yürüdüm. Eve gidiyordum. Sonunda. Yeterince kapının ipini çektikten sonra. İstanbul'un bildik sokaklarında sürtüp, bildik bir takım insanlara, bildik sorular sorduktan, bildik cevaplar aldıktan sonra. Bazı kararlarımı yeniden vermeliyim dedim kendi kendime. Cesaret.

Bölüm 15

Sitenin ortasındaki otopark yükünü almamıştı tam. Eve en yakın boşluğa bıraktım otomobilimi.

Merdivenleri düşünceli çıktım. Yolda iki kere daha dinlediğim Ilgaz hâlâ çınlıyordu kulaklarımda.

Eve girdiğimde kapının hemen dibinde durup sessizliği dinledim. Her zaman yapmazdım bunu, bu kez hoşuma gitti.

Nedense hiçbir yaprağın yerinden oynamadığı bir eve, karanlıkta tek başıma girmek bu kez hoşuma gitti.

Telesekreterin ışığına baktım. Kimse aramamıştı, iyi dedim içimden. Çok iyi değil ama iyi.

Üstümdekileri çıkardım. Salonun ışıklarını yaktım. Televizyonu açtım. Sesini kıstım sonra.

Mutfakta eski gazeteleri üst üste bıraktığım dolabın kapağını açtım. En aşağı iki haftalık gazete vardı orada, içim rahatladı.

Yatak odasına gittim. Soyundum. Banyoya dal taşak yürüdüm.

Küveti dolduracak zamanım yoktu. Duşu tam göbeğime yağmurlama yapacak açıya ayarladım, iyice sıcak olsun su dedim. Tıkacı deliğe taktım, boylu boyunca uzandım küvetin içine.

Üstüme sıcak yağmur düşüyordu.

Yattığım yerden İsmail Obanın koluma indirdiği demir çubuğun yarattığı morluğu inceledim boş durmayayım diye. Fena değildi durum. Kolun üstündeki morluk, kalbin üstündeki delikten çok çok iyiydi. Geçerdi.

Sonra ruhumdaki morlukları inceledim sıcak yağmurun altında.

Kimi geçiyordu, kimi geçmiyordu.

Bu sabahki antrenmana gitmiş olsam her şey farklı olurdu dedim içimden.

Sevdiğim uke lerle çalışırdım, sevmediğim uke lerle de.

Onlar beni indirirdi, ben onları.

Onlar beni fırlatırdı, ben onları.

Onlar beni kilitlerdi, ben onları.

Sıkı bir ilkbahar yağmuru gibi düşen sıcak sular, banyonun içini ufaktan buharla dolduruyordu. Yattığım yerden aynanın halini görüyordum. Tıraş olmak istesem kapıyı açıp epeyce beklemem gerekirdi.

Onlar beni fırlatırdı, ben onları. Ayrım gözetmezdim. Gözetsem de çaktırmamaya çalışırdım. Her seferinde selam verirdim. Onlar da bana verirdi. Selam verdikçe, yoruldukça, midemden yükselen bunaltı sinyallerine direndikçe daha iyi bir adam mı olurdum? Yoo, daha iyi bir adam olmazdım. Deftere bir çalışma daha yazardım yalnızca. Bir Aikido çalışması daha.

Çalışmadan sonra dikey dururdum duşun altında, yatay değil.

Sıcak yağmur üstüme indikçe gevşedim. Küvetin deliğini tıkadığım için sular ağır ağır yükseliyordu gövdemin altında. Arada sırada öne doğru hafif kalkıp, sıcaklığın sırtıma doğru gelmesini sağlıyordum. Küvetin içinde dalgalanmalar oluyordu.

Ayağa kalktım sonra. İyi bir duşun bütün gereklerini yerine getirdim.

Bornozumla mutfağa gittim yatak odasına gitmeden önce. Sıcak su makinesine su doldurup düğmesine bastım. Koridordan geçerken gözüm telesekreterin ışığına takıldı. Biri aramıştı ben küvetin içinde felsefe yaparken. Belki de birileri. Duymamıştım. Sessiz akan duş daha icat edilmemişti.

Hızla giyindim.

Hızla kahvemi yaptım hazır kaynamış suyla. Kupamı alıp telesekreterin başına çöktüm, iki mesaj vardı anladığım yanıp sönen ışıklardan. Düğmesine bastım. Alışılmış konuşmaları dinledim makinenin kızından. O konuşurken bir sigara yaktım. Bir yudum aldım kahvemden.

Simin Saraylının sesi geldi sonra hoparlörden. Hay Allah dedim içimden. Ama dinledim.

"Remzi Bey" dedi Simin Saraylı hafifçe heyecanlı olduğu kolaylıkla anlaşılabilen bir sesle. "Simin ben. Sizinle görüşsek iyi olacak galiba bir kez daha. Bilmeniz gereken bir şeyler buldum. Daha önce konuştuğumuz konu hakkında. Evet, böyle... Telefonunuzu bekliyorum. Lütfen. Yarına bir şey ayarlayalım. Kahvaltıya mesela. Ayarlayalım değil, bekliyorum. Mutlaka. Önemli sanıyorum bulduğum şey. Hoşça kalın. Bir dakika, bir dakika. Unutmadan. Belki eve geç gelirsiniz. Adresimi vereyim... "

Ardından Cihangir'de bir cadde, apartman ismi ve numara sıraladı tane tane Simin Saraylı. Yorum yapmadım. Bekledim

sıralasın. Ben başka bir şey bekliyordum. Telesekreterin kızı bir şeyler daha söyledi. Onunla birlikte tekrarladım rutin sözcüklerini.

Hadi, konuş dedim içimden beklerken.

Konuştu.

Yıldız Turanlı konuştu.

Kısa konuştu.

"Özür dilerim" dedi danışmanlığını yaptığı kimselere kullandığını sandığım ses tonuyla. "Eve geldiğinde beni arasana" dedi sonra.

Makineden bir takım sesler daha geldi ben sigaramdan kocaman bir nefes çekerken.

Silmedim mesajları.

Gidip televizyonun karşısına oturdum. Eve geldim mi diye sordum kendi kendime. Gelmiştim herhalde. Evet, gelmiştim.

Ahizeyi elime aldım.

Yıldız Turanlı'nın telefonunu tuşladım. Bekletmeden, hemen açıldı telefon.

"Özür dilerim" dedi telefonu eline alır almaz. Kimin aradığını bildiren cihazlardandı telefonu.

"Boş ver" dedim. "Asıl ben özür dilerim."

"Anlaştık" dedi.

"Yarım kalan bir yemek projemiz vardı" dedim.

"Senin evde değil ama bu kez" dedi.

Neden böyle istediği üzerine düşünmedim.

"Tamam" dedim. "Nerede?"

"Bilmem" dedi. "Ne zaman, daha doğru soru."

Bir an düşündüm. Bir telefon daha etmem gerekliydi. Bunu ona söylemedim ama. "Yarın" dedim.

"Yarın" dedi. "Görüşürüz o zaman." Başka bir şey söylememe izin vermeden kapadı telefonu. Ona kızmadım. Normaldi.

Telefonu bıraksam başka şeyler düşüneceğimi fark ettim. Tıpkı dojo'da sensei'nin bir tekniği nasıl yaptığımızı düşünmemize izin vermeden yeni bir tekniğe geçtiği gibi tuşlara dokunmaya hazırlandım.

Parmağım havada kaldı. Telefonun zili ben buradayım diyordu. Fazla ötmesine izin vermedim, kaldırdım.

"Efendim" dedim.

"Polisler geldi" dedi Noyan Sert'in sesi.

"Gittiler mi?" dedim.

"Biraz önce" dedi Noyan Sert. "Düzgün adamlar doğrusu. Dizilerdeki polislere benzemiyorlar."

Benzemezler dedim içimden. Dizideki polislere benzemediklerini iyi bilirim.

"Sonuç?" dedim.

"Vallahi bir sürü soru sordular" dedi Noyan Sert. "Biliyor musunuz, temel numaraları aynı soruları tekrar tekrar sormak. Bunu yapınca biraz saf gibi görünüyorlar ama hiç saf değiller."

Bilirdim.

"Evi mühürlemişler. Düşmanı olup olmadığını sordular. Ailesi..."

"Var mıydı?" dedim.

"Karısı ölmüştü epey önce sanıyorum. İki oğlu var, Almanya'dalar. Arada para gönderirdi onlara. Muhasebede banka hesapları, adresleri falan varmış, çıkarttırıp verdim."

"Başka?" dedim.

"Merak ediyorsanız söyleyeyim, en son kim görmüştü filan diye sormadılar. Ben de bir şey söylemedim. Babamın işlerine bakardı, anahtarı vardı deyince normal bulmuş olmalılar eve girip çıkmasını."

"İyi" dedim.

"Yani öyle korktuğum gibi bir görüşme olmadı. Polisten çok memura benziyor gibiler. Hani tapu memuru falan. Öyle detektif numaraları çekmiyorlar hiç."

Yorum yapmadım.

"Babamın tabancasından da hiç bahis olmadı bu arada elbette" dedi Noyan Sert.

"Güzel" dedim.

"Bu kadar" dedi Noyan Sert. "Sizin söyleyeceğiniz bir şey yok mu?"

"Yakında olacak" dedim.

"Doktorla konuşmanız nasıl gitti?" dedi Noyan Sert.

Hangi doktorla diye sormam gerekliydi ama sormadım.

"Konuşamadım" dedim.

"Neden?" dedi Noyan Sert.

"Bilmiyor musunuz?" dedim.

"Neyi bilmiyorum?" dedi Noyan Sert.

"Kardiyoloji Mütehassısı Doktor Mustafa Süzer ne hastalarına, ne hastaları hakkında bir şeyler sormaya gelen birilerine cevap veremeyeceği bir yere gitmiş iki gün önce" dedim. Niye bu kadar uzun bir cümle kurduğumu merak ettim sonra. "Nereye gitmiş?" dedi Noyan Sert.

"Öteki dünyaya" dedim. "Adamı muayenehanesinde güzelce kurşunlamışlar."

"Ne?" diye bağırdı kulağımın dibinde Noyan Sert. "Ne?"

"Öldürmüşler adamı" dedim.

"Öldürmüşler mi?" dedi Noyan Sert. "Buyrun bakalım. Buyrun bakalım. Zavallı adam."

"Siz en son ne zaman konuşmuştunuz?" dedim.

Bir an ses gelmedi telefondan.

"Ne bileyim?" dedi Noyan sert. "Herhalde cenazeden sonra, başsağlığı falan diye telefon etti sanıyorum. Çok özel bir şey konuşmadık hatırladığıma göre. Nasıl olmuş öğrenebildiniz mi?"

"Hayır" dedim. "Anlaşılan birisi, tanıdığı da olabilir, tanımadık biri de, sonuçta orası muayenehanesi, içeri girmiş, vurmuş adamı. Çalınan bir şey yok anladığım kadarıyla."

"Kimse bir şey duymamış, görmemiş?"

Kimse bir şey duymamış, görmemiş, evet" dedim. "Epey sonra sekreteri bulmuş adamı yerde yatarken."

Allah kahretsin" dedi Noyan Sert. "Ne kötü bir dünya oldu bu."

"Öyle" dedim.

Babamın tabancasının nereden çıktığına takılmak salakça geliyor şimdi bütün bu olanlardan sonra, biliyor musunuz?" dedi.

"Anlıyorum" dedim. "İşi bırakmamı mı istiyorsunuz?"

Ne cevap vereceğini bilemiyormuş gibi durakladı Noyan Sert.

"Yoo..." dedi bir aradan sonra. "Aslında..."

"Benim için önemli değil dedim. İstiyorsanız bırakırım."

"Olur mu canım?" dedi Noyan Sert. "Bu kadar uğraştınız benim için. Üstelik beş kuruş para da vermedim size."

"Önemli değil" dedim.

"Bu beni şaşırtır" dedi Noyan Sert.

"Ben bile kendime zaman zaman şaşırıyorum" dedim.

Kısa bir süre ses gelmedi karşıdan.

"Şöyle yapalım..." dedi Noyan Sert sonra. "Siz o konuda çalışmaya devam edin. Artık ne çıkacağı o kadar önemli değil galiba ama, başlattığımız şeyi devam ettirelim. Bu arada başka mevzularla ilgili, ne demek istediğimi anlıyorsunuz elbette, tuhaf durumlar ortaya çıkarsa, ne bileyim, ne yapacağımıza birlikte karar veririz."

Bazı tuhaf durumların çoktan ortaya çıktığını ona söylemeye gerek duymadım. "Tamam" dedim.

"Konuşuruz" dedi Noyan Sert.

İyi akşamlar diledim ona, telefonu karşılıklı kapadık.

Kahvemin tadı elbette kaçmıştı bunca gevezelikten sonra. Gidip lavaboya döktüm. Yeni bir kahve yapmayı çöplük fareliği işinden sonraya erteledim.

Okunmuş gazeteleri istiflediğim yer dolabının kapağını açtım. Yere oturup alabildiğim kadar bir yığın çektim dolabın derinliklerinden. Tarihlerine bakarak hızla ayırdım. Başlıklara takılmamaya çalıştım bunu yaparken. Ne çok tuhaf iş oluyordu bu memlekette. Gününde okurken de tuhaftı, günler sonra bakarken de. Ayırdıklarımın üçüncü sayfalarına giriştim sonra. Üçüncü sayfa haberleri daha tuhaftı. Ama onlara bakmak zorundaydım. Aradığımı buluncaya kadar. Aradığımı bulamayacağıma karar verinceye kadar.

Adamın biri karısını on iki yerinden bıçaklamıştı. Kendisinden boşanmak için başvurduğu için. Kadının teki kocasını av tüfeğiyle öldürmüştü. Annesinin evinden çeyiz getirdiği altınları at yarışına yatırdığı için. Bir otomobil galericisi Mercedes'inin içinde önce kurşunlanmış, sonra yakılmış olarak bulunmuştu. Ne için olduğunu kimse bilmiyordu şimdilik.

Kalp Hastalıkları Uzmanı Doktor muayenehanesinde ölü bulunmuştu.

Orada durdum.

O gazeteyi ayırıp mutfaktaki masanın üzerine koydum. Diğer gazeteleri toparladım. Dolabın içinde kalanları da alıp, hepsini birden kapının önüne koyup koymamakta kararsız kaldım o an. Sonra vazgeçtim. Gazete yığınını yeniden tıktım dolabın içine. Kapısını kapadım. Araya sıkışan gazeteler yüzün-

den tam kapanmayınca iyice yüklendim kapağa. Gücüme direnemedi. Gönülsüz kapandı sonunda.

Ayağa kalktım.

Kahve yapma düşüncesini bir kez daha erteledim. Gazeteyi elime alıp, salona geçtim.

Masanın üstüne yayıp rahat rahat okudum haberi.

Zaten çok uzun değildi.

Kentimizin ünlü kalp ve damar hastalıkları uzmanı Doktor Mustafa Süzer, dün sabah muayenehanesinde tabanca ile öldürülmüş olarak bulunmuştu. Cesedi doktorun güzel sekreteri Figen Abaç bulmuştu. Olay yeri inceleme ekipleri cinayette üç mermi kullanıldığını, bunların yalnızca ikisinin doktora isabet ettiğini tespit etmişlerdi. Normal olarak hastalarını kabule 13:00'ten sonra başlayan Doktor Mustafa Süzerin o gün neden erken geldiği anlaşılamamıştı. Doktor yokken giren bir hırsızın, doktor gelince telaşlanıp ateş ettiği, sonra hiçbir şey almadan kaçtığı tahmin ediliyordu. Polis doktorun randevularını takibe almıştı. Muayenehanenin bulunduğu apartmanın sakinlerinin ifadesine başvurulmuştu. Muhabirimiz o saatlerde kimsenin tabanca sesi duymadığını tespit etmişti. Polis soruşturmayı derinleştiriyordu. Çevresinde yardımsever bir kimse olarak tanınan Doktor Mustafa Süzer'in bir cinayete kurban gitmesi üzüntüye yol açmıştı.

Doktorun duvardaki diplomasından alındığı belli olan fotoğraf küçük, sekreterin fotoğrafı daha büyük kullanılmıştı .

Gazeteyi katladım. Güzel sekreter Figen Abaç'ın peşine düşmenin bir yararı olmayacağına karar verdim.

Antreye gidip paltomun cebinden İsordil kutusunu aldım. Masaya geçtim. Açtım. Arada sırada kullandığım B-Mix haplarınınkine benzer alüminyum bir tüpün içindeydiler. Her biri 10 mg. 50 isosorbit dinitrat tablet. Beyaz, küçük koroner dilatör işlevli, tam ortasında bir yarık olan tabletler. Bu küçük şeylerin hayat

kurtarması ne garip dedim kendi kendime. Ben ortalıkta deliler gibi dolaşıyorum ve etrafımda insanlar ölüyor. Bu küçük şeyler. Ne kadar marifetliler.

Derin bir nefes aldım sandalyenin tepesinde. Sonra bir daha. insanın tanımadığı bir insanın ölümüne üzülmesi ne demektir biraz anladım. Çok üzülmemeye gayret ettim ama. Mutfağa gittim sonra. Hak ettiğime inandığım kocaman bir kahve yaptım kendime. Canım yemek falan istemiyordu. Kahvemi alıp tepesinde ayaklı abajur olan koltuğa oturdum. Uzaktan kumandaya uzandım. Televizyonu kapadım.

Simin Saraylı hanımefendinin ilk kitabı olan Şehirli Âşık'ı elime aldım. ilk sayfadan okumaya başladım. Uykum iyice gelene kadar okudum. Ne telefon çaldı, ne televizyondakileri merak ettim. Pencereden dışarıya bile gitmedi gözüm, insanlar tanıştılar, seviştiler, kavga ettiler kitapta. Evlendiler. Her zaman yaşadığımız gibi bir hayattı işte. Biraz yoğun, fark o kadar. Bunu Simin Saraylıya söylemeye karar verdim.

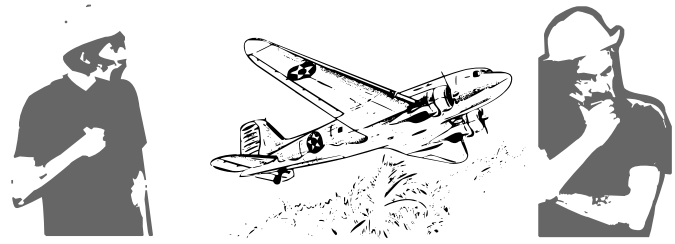
Kitabın bayağı sardığını fark ettim sonra. Bir kahve daha içtim yarısını geçtiğimde. Gerekli miktarda sigara eşliğinde. Hâlâ açlık hissetmiyordum.

Sonra uykum geldi birden o kadar kahveye rağmen. Her ihtimale karşı Şehirli Âşık elimde yürüdüm yatak odasına.

Yatağın içinde biraz daha okudum. Biraz daha uykum geldi. Yahu ben bir şey yapacaktım, neydi unuttum dedim kendi kendime kitabı yatağın yanında yere bırakırken.

Nevresimi tepeme çekip kafamı yastığa koyduğumda ne kadar çok düşünecek şeyim olduğu aklıma geldi. Yazarımızın kahvaltı saatinden ne anladığı dahil.

Bölüm 16

Sabah uyandığımda pencerenin dışı beklediğimden daha da aydınlıktı.

Kar bütün gece yağmıştı anlaşılan. Şu anda yağmıyordu ama, günlerdir ortalığı kaplayan grilik, çoktan göz alıcı bir parlak beyaza kesmiş, yerinden kıpırdamayan otomobillerin üstündeki kar yığınları markaların ayrımını silip süpürmüştü. Kimselerin gelip gidemediği otopark alanımızın ortasında, okula gitmek yerine sokağa fırlamış çocukların hemencecik çırpıştırdıkları iki kardan adam duruyordu. Bir kardan adam ve bir kardan kadın. Pencereden birbirlerine kısacık kollarını uzatarak duran bu iki kardan insanı görünce, güzel bir güne başlayacağımı hissettim nedense. Çok sık kapılmazdım bu hisse.

Beni şaşırtan gazetemle ekmeğin kapıda olmasıydı.

Çok açtım. Ekmeği torbasıyla mutfak masasının üstüne bıraktım yine de, gazeteye ayakta saldırdım. Yine üçüncü sayfaya.

Süleyman Çiçek'in vesikalık resmini, benim gibi abartılı bir miktarda kahve içmeden ayılamayanların bile hemen fark edeceği kadar büyük basmışlardı.

Haberi okumadan önce adamın resmine baktım.

Nereden buldularsa, öyle kimlikten alınmış dandik bir fotoğraf değildi. Basbayağı bakıyordu Süleyman Çiçek gözlerinizin içine. Yaşayan bir adam olarak bakıyordu. İki gün önce iki satır konuştuğunuz bir adam. Konuştuğunuz bir adamla, konuşmadığınız bir adamın öldürülmesi arasında bayağı bir fark olduğuna karar verdim. Biraz daha gençti elbette fotoğrafta, biraz daha az kartvizit taşımıştı müşterilerin iş yerlerine, ama oydu.

Haber fotoğraftan daha az şey söyledi. Önceki akşam 115 Polis İmdat telefonuna gelen bir ihbarı değerlendiren polis, Bahar Sitesindeki eve gitmiş, kapıyı çilingir marifetiyle açtırınca Süleyman Çiçek'in cesedini bulmuştu. Evdeki değerli eşyaların götürüldüğü tahmin ediliyordu. Süleyman Çiçek'in hırsız tarafından öldürülmüş olması ihtimali üzerinde duruluyordu.

Ne kadar çok hırsız var memlekette dedim kendi kendime.

Okumayı bitirince ikinci gazeteyi de birincinin üstüne koydum, gidip bir kahve yaptım.

Kar manzarasına karşı kahve iyi geldi.

İkinci kahvemi bitirdiğimde, birbirlerine doğru koşan kardan adamla kardan kadının boylarının yarısı kadar bir kardan çocukları olmuştu bile. Kahvaltıya davetli olmasam daha ne kadar çoğalacaklarını izlemek keyifli olabilirdi. Çok aç olduğumu yeniden hatırladım.

Saate baktım. Normal bir kahvaltı saatine Cihangir'de oturan bir kadın yazarın sabah kendine gelme süresini ekledim. Geceden kar görmüş İstanbul caddelerini bu süreden çıkardım. Zamanıydı. Ortalığı toplayıp giyindim.

Sıkı giyindim. Bugün insanın kafasını ne kadar ısıttığını göster bakalım dedim şapkayı kafama geçirirken.

Apartman kapısından dışarı adımımı atar atmaz, cebimdeki otomobil anahtarının başımı belaya sokup sokmayacağı konusunda düşünmek zorunda kaldım. Böyle günler için aldığım altı iş makinesi lastiği gibi botlarımın bile koca gövdemi kaydırmadan taşımakta zorlandığını görünce, otomobilimin epeyi bir senedir değiştirmeyi ihmal ettiğim lastikleri düşündürdü beni biraz. Zincir takmayı aklımdan bile geçirmedim. Apartmanın girişi kardan temizlenmemişti elbette, bileklerine geliyordu insanın.

Paltomun yakalarını iyice kaldırıp, karla kaplı otomobilimin önünde karar vermeye çalışarak durdum. Cep telefonu yerine otomobilimi taşımak başkasının başına gelse komiğime giderdi ama hiç gülmedim. Kapı kolunun üstündeki karları silkeleyerek anahtarı sokmaya çalıştım deliğine. Kilit döndü ama kapı açılmadı. Biraz zorladım. Açılmadı, biraz daha zorladım. Yokuşun üst tarafından bir gürültü geldi sonra. Yukarıdan inmeye çalışan tüp gaz kamyonetinin zincir takmadan trafiğe çıkma şeklindeki ihmalini yolun kenarına ikinci sıra park etmiş su kamyonetine

yandan vurmakla ödediğini gördüm baktığımda. Araçlarından fırlayan adamların birbirlerine ne ölçüde girdiklerini merak etmediğim için kapıyla uğraşmaya devam ettim.

Kapı açıldığında uğraşımın ikinci aşamasına geçmek durumundaydım.

Şansım yaver gitti ama.

Otomobilim kontağı ilk çevirişimde çalıştı. Aferin lan dedim içimden. Kapının iç tarafındaki boşluktan kar küreme, buz kazıma aletini alıp dışarı çıktım. Egzozumdan yayılan beyaz dumanların eşliğinde otomobilimin üstünü temizledim karlardan. Altı buz değildi Allah'tan, kolay bitti işim. Direksiyonun başına geçtiğimde ellerim donuyordu ama.

Bizim sokağı bir atlatsam gerisi kolaydı.

Gerisi kolay oldu.

Kar çoğu otomobil sahibinin gözünü korkutmuştu belki, caddeler beklediğimden daha tenhaydı. Alıştığımdan daha yavaş kullanıyorlardı. Moğollar ruhumun daha da kararmasına engel oldu. Fırsatçı olduklarını düşündüğüm bir sürü taksiyle peş peşe ilerledik.

Taksim'e geldiğimde saatime baktım. Araç telefonum yol boyunca hiç çalmamıştı. Bunun bir de dönüşü var dedim içimden.

Simin Saraylı'nın telefonda bildirdiği Cihangir caddesinin muhtemel manzarası gözümün önüne gelince, işimi sağlama almaya karar verdim. Atatürk Kültür Merkezinin yanındaki otoparka yöneldim. Kapının önünde beklemek zorunda kaldım biraz. Sonra kalktı otoparkın bariyeri.

Son değilse bile, sondan bir önceki boş yere bıraktım otomobilimi.

Biraz yürümek iyi gelecekti.

İyi geldi.

Taksim Meydanı'nın soğuğunda, sanki yüzümü bir kez daha yıkamış gibi ayıldım.

Sıraselviler'e girdim o hızla.

Simin Saraylı'nın evine girer girmez üst üste iki bardak çay içeceğim diye söz verdim kendi kendime. O gazla sağa sola bakmadan yürüdüm. Bu caddede yaşadıklarımı hatırlamamaya çalışarak. Zor oldu ama başardım. Benzin istasyonunu geçer geçmez içeri kıvrıldım.

Buralarda hava biraz daha yumuşaktı sanki. Yerlerde kardan çok siyaha çalan, yarı erimiş bir örtü vardı. insanın genzine kömür kokusu doluyordu.

Simin Saraylı'nın caddesinin açıldığı meydanı buldum sonra. Manzaradan buralara otomobille gelmenin gerçekten hiç iyi bir fikir olmadığına bir kere daha iman ettim. Sanki hiç kimse sabah otomobilini çıkarmamış, buna karşın çevredeki apartmanların ilk iki katına kurulmuş işyerlerinin sahipleri ve çalışanlarının hepsi çıkıp gelmişlerdi otomobilleriyle. Durumu kurtarmak için kuvvetli bir otopark mafyası ekibine ihtiyaç vardı.

Meydandan aşağı doğru kıvrılarak insanları, otomobilleri, el arabalı satıcı ve çöp karıştırıcıları Kabataş'a, denize ulaştırmaya çalışan yokuştan aşağı yürümeye başladım. Yokuş aşağı yürümek iyiydi. Çok yokuş değilse eğer. Çevrenin becerikli kapıcıları merdiven gibi kaldırımları biraz temizlemişlerse eğer. Ömrümün yansında elime verilmiş tonlarca çelik, alüminyum, plastik ve tel karışımı kütleleri yerçekimiyle boğuşarak havada tutmaya çalıştıktan sonra, hafif, gerilimsiz, arkadan neredeyse hissettirmeden iten bu gücü yanımda hissetmek iyi geldi. Çevrenin kapıcılarına teşekkür ettim içimden.

Numaralara bakarak yürüdüm.

Aradığım apartmana gelince durup başımı kaldırdım. Diğerlerine göre biraz daha yeni görünen bir apartmandı. Eni dardı

ama geniş pencereleriyle diğerlerinden ayrılıyordu. Kolay geçit vermem der gibi duran bir demir giriş kapısı vardı.

Simin Saraylı'nın adı kapının yanındaki zil butonlarının en üstünde yazılıydı. Saatime yeniden bakarak bastım.

Elektro mekanik bir sesle buyur etti beni demir kapı. İterek içeri girdim. Tam karşıdaki asansöre doğru yürüdüm. İçeri girince en tepedeki düğmeye bastım.

Hafif bir vınlamayla yükselirken asansörün duvarını boydan boya kaplayan aynada kendimi seyrettim. Paltomun önünü açtım.

Kabin küçük bir hoplamayla durunca dışarı çıktım. Görünen tek kapı tam karşıdaki yarı aralık çelik kapıydı. Yaklaştım. İçerden Amerikan yerlilerinin tören şarkılarına benzettiğim bir müzik geliyordu. Kapı açık olduğuna göre zili çalmam beklenmiyordu herhalde. Yaklaşıp hafifçe araladım.

"Simin Hanım!" dedim aralıktan.

"Gelin, gelin" dediğini duydum içerden. "Mutfaktayım..."

Adımımı atınca burnuma kızarmış ekmek kokusu geldi. Kokuyu izledim. Koku beni sağa, kocaman pencerelerin ardında Kızkulesi'nin bile görüldüğü boğaz manzaralı salona değil, tam aksine, içeriye uzanan koridorun ilerisine çağırdı. Yerler değerli olduğunu sandığım kilimlerle kaplıydı. Koridorun duvarında çıplak bir kadın tablosu gördüm. Üzerine yönelmiş sergi ampulleri yanmıyordu ama. İçerinin oldukça sıcak olduğunu sonra algıladım. Normalden daha sıcak.

Koridorun sonunda kızarmış ekmek kokusuna çatal bıçak sesleri eklendi. Yarı aralık mutfak kapısındaki çivilere kuru sarımsak ve soğan hevenkleri asılıydı. Kapıyı itince hevenkler tıngırdadı.

Tezgâhta bir şeyler yapan Simin Saraylı girdiğimi işitince döndü, itiraf edeyim, yüzünden önce sabahlığının önünden

görünenlere baktım ilkin, ipekti galiba mavi sabahlık, içindeki daha açık aynı renkten kısa gecelik de.

Gecelik vücuduna yapışıyor, ince askıların arkasındaki göğüs kabarcıklarını, küçük bir ayva göbeğini, olması gerekenden biraz kısa bacaklarını eh işte, vurguluyordu. Ayaklarında aynı renkten pelüş terlikler vardı…

Simin Saraylı elini yanındaki mor beze sildi, bana doğru bir adım atıp, uzattı.

"Hoş geldiniz" dedi incecik sesiyle. "Ben de neredeyse gelir diyordum."

Yüzüne bakarak gülümsedim.

Kulaklarından birinden aşağıya uzun bir metal parçası sarkıyordu dünden farklı olarak. Dudakları dolgun, burnu ufacıktı hâlâ. Gülümsemesi içtene benziyordu bugün de. Gözlerinde hiç de yeni kalkmış mahmurluğunun izi yoktu.

"Kusura bakmayın" dedi. "Ekmekler kızartıcıdan çıkmamaya karar verdiler de aniden… "

"Yolu buldum" dedim.

"Otursanıza" dedi pencerenin önü boydan boya tezgâha ayrıldığı için mutfağın ortasına yerleştirilmiş masayı göstererek. Dışardan çatılar, antenler gözüküyordu. Sevimli bir örtüsü vardı masanın. Heyecan verici kahvaltılıklarla doluydu masa. İki kocaman tabağın ortasında tepeleme kızarmış ekmek dolu başka bir tabak vardı. Bana yakın olan yönetmen sandalyesine oturdum. Uyandığımdan beri bir şey yemediğime değdi diye düşündüm.

"Paltonuzu çıkarsanıza" dedi. "Burası iyi sıcak. Tam sevdiğim gibi."

İyi fikir dedim içimden. Paltomu çıkarmak için ayağa kalktım. Simin Saraylı elini uzatarak yanıma yaklaştı çıkarınca almak için. Sıkı bir kadın kokusu geldi burnuma.

Paltomu ve şapkamı alıp kayboldu mutfağın kapısından. Yeniden oturdum yönetmen sandalyesine. Masanın üzerindeki kahvaltılıklara alıcı gözle baktım bu sefer. Simin Saraylı eli boş içeri girdi. Ona doğru döndüm.

"Şampanya ister misiniz?" dedi yüzünde daha önce görmediğim türden bir gülümsemeyle.

"Çayı tercih ederim" dedim kendi kendime verdiğim sözü hatırlayarak. "Mümkünse kocaman bir bardakta."

"Buluruz" dedi.

Döndü, parmakları üzerinde biraz yükselip bir dolabın kapağını açtı, içine uzandı. Bu hareketiyle sabahlığı biraz yapıştı vücuduna, kalçasının şekli ortaya çıktı. Başımı önüme eğmedim. Döndüğünde elinde kocaman, kırmızı bir kupa vardı. "Bu iyi mi?" dedi.

Başımı salladım.

Ocağın üstünde, ortalığa buhar salmaktan memnun görünen çaydanlık ve demliğe yöneldi bu kez. Ellerinin yanmasını önlemek için mor beziyle tuttu demliği, kendisinden beklemeyeceğim bir ustalıkla doldurdu kırmızı, kocaman kupayı. "Şeker?" dedi çayımı önüme doğru koyarken.

"İstemem" dedim.

"Ben şampanyaya devam edeceğim izninizle" dedi, tezgâhın üstündeki birazı eksilmiş kadehi alıp oturdu karşıma. Ben çayımdan kocaman bir yudum aldım. Sıcaktı, iyi demlenmişti. Bakışlarımı masadaki kahvaltılıklar üzerinde gezdirdim sonra. Fena değildi durum.

Kızarmış ekmeklerden birini elime aldım.

Simin Saraylı şampanyasından bir yudum aldı.

"Merak etmiyor musunuz?" dedi.

Tereyağı ve çilek reçeli sürdüm kızarmış ekmeğin üzerine.

"Nasıl olsa söyleyeceksiniz" dedim. Ağzıma attım elde ettiğim karışımı.

"O zaman esas böğürtlen reçelini deneyin" dedi. "Bir okurum yolladı."

"Ona da sıra gelecek" dedim.

"Keşke benim kahramanımı da sizin kadar 'cool' yapabilsem" dedi.

Cevap vermedim buna. Buna cevap vermesi gereken ben değildim. Ben böğürtlen reçelinin peşindeydim. Bir yudum da çay içtim üstüne, iyi geldi.

Simin Saraylı masanın üstüne doğru eğildi. Şampanyasından bir yudum daha aldı. Görmesem daha iyi olacak bazı şeyler gördüm bu arada. Oralı olmayıp dörde bölünmüş peynir kasesinin bana yakın bölümündeki tulum peynirine yöneldim.

Tulum peynirinin nereden geldiğini merak etmedim. Güzeldi.

Simin Saraylı bardağı elinde bana bakıyordu.

"Siz yemeyecek misiniz?" dedim.

Simin Saraylı küçük bir yudum daha aldı şampanyasından cevap yerine.

Ben çayımdan içtim birazcık. Kahvaltılıklardan hangisinin peşine düşeyim der gibi baktım masaya. Geriye yaslandım sonra oturduğum yönetmen iskemlesinde.

"Ne oldu?" dedi Simin Saraylı.

"Seçim yapmaya çalışıyorum" dedim. "Siz neden yemiyorsunuz?"

Simin Saraylı güldü. Anlayışlı olmaya çalışan bir gülümsemeydi bu.

"Seçimlerle başımız derttedir her zaman" dedi sanki birden bir yazar olduğunu hatırlayarak. Sepetten kızarmış ekmek aldı.

Üstüne herhangi bir şey sürmeden ısırdı bir köşesinden. Gözlerimin içine bakarak bir yudum daha aldı şampanyasından.

Böyle giderse işimiz var dedim içimden. Bana göre biraz uzaktaki yeşil zeytinlerin hatırını kırmamalıyım diye düşündüm.

Sonra Nurullah Sert'in buzdolabındaki kahvaltılıkları hatırladım. Hani şu kocaman Westinghouse'un içindekileri.

Simin Saraylı daha başlamadığım sözümü kesti. Seçimlerinizle ilgili bir pişmanlığınız mı var diye soracaktım oysa. Soramadım.

"Dün sizle konuştuktan sonra biraz detektifliğe soyundum" dedi karşımdaki sabahlıklı oğlan gibi tıraşlı kadın.

Bakışlarımı okurunun gönderdiği reçelden ev sahibimin yüzüne kaldırdım. Bir şey söylemedim ama.

"Sağa sola burnunu sokup sorular sormak nasıl bir şeymiş bir göreyim dedim" dedi. "Bir detektif nelerle karşılaşır soruşturma yaparken?"

"Benim soru sorma biçimimi beğenmediniz mi?" dedim. "Size epeyi soru sordum dün,"

Bir kere daha güldü Simin Saraylı.

"Yok ondan değil" dedi. "Sizin lafı değiştirmekte özel bir uzmanlığınız var.

Ondan değil. Hani bir göreyim dedim. İnsanlar sorulara nasıl cevap veriyorlar. Sıradan insanlar."

Senin yaptığının aynısını yaparlar dedim içimden. Doğrunun kıyısından geçerler. Bunu ona söylemedim.

"Kalktım, Noyan'ın babasının evinin oraya gittim" dedi Simin Saraylı.

Güzel dedim içimden. Başlıyoruz. Kahvaltı bitti. Tulum peynirine son bir selam sarkıttım. Cebimden sigara paketimi çıkardım. Yakabilir miyim diye sordum işaret diliyle.

Simin Saraylı kafasıyla 'sigaranın lafı mı olur?' dedikten sonra konuştu.

"İnsan ilk heyecanı atlatınca gerisi geliyor" dedi. "Tıpkı gazetecilik gibi sanıyorum. İlk sorunuza ilk cevabı alınca yaptığınız şey doğallaşıyor. Sanki her gün yapıyormuşsunuz gibi."

Öyledir dedim içimden. Sigaramı yaktım. Dinliyordum. Sonrası gelirdi bazen. Sorunuza cevap verirlerdi, vermezlerdi, bazen kızarlardı, tekme yumruk sallarlardı. Bazen kurşun.

"Zaten taksi durağındakilere de gazeteciyim dedim" dedi Simin Saraylı. "Adamcağızın evinin hangisi olduğunu onlardan öğrendim. Baktım Bahar Sitesinin karşısında bir durak var."

Güzel dedim içimden bir kez daha. İyi gidiyorsun. Dinleme modundayım diyen bir sigara bulutu saldım mutfağın tavanına doğru.

"Kafaları bozuk değil miydi?" dedim.

"Kimin?" dedi Simin Saraylı. "Taksicilerin mi? Bilmem, neden sordunuz?"

"Boş verin" dedim. "Aramızdaki bir mesele. Devam edin."

"Adamcağızın evi mühürlenmişti. Cesaretimi topladım, karşı kapıdan başlayarak bir iki komşuya sordum. Komşuların geveze olduğunu bilirdim ama bu kadarını tahmin edemezdim."

Evet, dedim içimden. Dumanlar mutfağın yüksekçe tavanına çıkamadan dağılmaya başlamıştı.

"People talk" dedi Simin Saraylı. "Karşılarında bir kadın gazeteci bulunca daha çok konuşuyorlar." "Gazeteci" derken iki eliyle tırnak işareti yaptı havaya. Bu işareti sessiz seyrettiğim televizyon programında da yaptığını hatırladım. Çok yapıyordu.

"Ne öğrendiniz?" demek zorunda hissettim kendimi, ilgiyle dinlediğimi göstermek için.

Simin Saraylı şampanyasından büyükçe bir yudum aldı. Sonra gözlerimin içine bakarak konuştu.

"Noyan'ın babasıyla kapıcının karısı geçen hafta sabahın köründe bir yere gitmişler."

Sağ kaşımı kaldırarak yüzüne baktım. Bıraktım devam etsin...

"Karşı komşudan öğrendim" diye devam etti. "Geveze bir kadın. Tam bir dedikoducu. Sabahtan oturuyor herhalde pencerenin önüne. O görmüş. Nurullah Bey çağırdığı taksiyi bekletmiş evin önünde. Kadın koşar adım gelmiş, atlamış taksiye."

"Dönüşlerini de beklemiştir kadın" dedim.

"Beklemiş" dedi Simin Saraylı. "Adam iki saat falan sonra gelmiş. Yalnız."

"Allah Allah" dedim "Nereye gittiklerini de öğrenebildiniz mi?"

"Hayır" dedi Simin Saraylı. "O kadar. Nereden öğrenebilirim ki?"

Öğrenilebilir belki dedim içimden. Simin Saraylı hiç aklına gelmeyen bir şey o an gelmiş gibi konuştu.

"Kadının kendisine sorsa mıydım?"

"Kapıcının karısıyla da mı konuştunuz?" dedim beceriklili-ğini takdir ettiğimi gösterircesine.

Simin Saraylı şampanya kadehine hamle etti bana cevap vermeden önce. İçilecek kadar kalmadığını gördü. Ayağa kalktı. Buzdolabına doğru yürüdü.

"Kadın şahin gibi" dedi dolabın kapısını açarken. "Merdiven-lerden aşağıya inerken gördü. 'Kime geldiniz' diye bir soruşu var... Sanki apartmanın sahibi." Dolaptan bir şişe çıkardı. Manta-rını açtı. Bardağını yarısına kadar doldurdu. Mantarı yerine tıkamadan önce bana baktı şişe elinde. "İstemediğinizden emin misiniz?" dedi.

Başımı hayır dercesine salladım.

Şişeyi buzdolabının içine yerleştirip yerine döndü Simin Saraylı. Oturur oturmaz bir yudum aldı şampanyasından.

"Ama idare ettim kadını. Gazeteciliğin hâlâ bir forsu var memlekette. Bunu gördüm."

Sigaramı nereye söndüreyim der gibi salladım elimde. Simin Saraylı yerinden kalkmadan geriye döndü, tezgâhın üstünde ters çevrilip kurumaya bırakılmış cam kül tablasını önüme koydu. İçi hâlâ ıslaktı tablanın.

Sigaramı söndürdüm.

"Ne dedi?" dedim.

"Aslında hiç" dedi Simin Saraylı. "Şikâyet etti durdu apartman işlerinden falan.

Altı numaranın kızının maceralarını dinlemek zorunda kaldım biraz."

"Merhumdan söz etmediniz mi?" dedim.

"Lafı oraya getirdim" dedi Simin Saraylı. "Adamın ne kadar yalnız bırakıldığını falan anlattı uzun uzun. Kızının beceriksizliğini, oğlunun ilgisizliğini." Tutarlı dedim içimden.

"Kızının eski kocası karanlık bir adammış anlattığına göre, ne iş yaptığı doğru dürüst belli değilmiş ama parası varmış epeyi."

"Niye boşanmışlar?"

"Aslında niye evlenmişler demek lazım" dedi Simin Saraylı. "Kız başka biriyle evliymiş. Adam işleri yüzünden kendini vurmuş altı ay önce. Bu ikinci koca o sırada ortaya çıkmış. Arkadaşı mıymış ne adamın. Şöyle, böyle evlenmişler."

"Niye boşanmışlar?" dedim bir kez daha.

'"Jetonu sonradan düştü' dedi kadın. Ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Bir sessizlik oldu.

"Çayınızı tazeleyeyim mi?" dedi Simin Saraylı sonra.

"Lütfen" dedim.

Simin Saraylı ayağa kalktı yeniden. Sabahlığının başarıyla sergilediği kıvrımların egemen olduğu hareketlerle demlik ve çaydanlığı aldı. Remzi Ünal'ın kupasına çay doldurma hareketini, eğildiğinde geceliğinin yakasından görülen manzarayla tamamladı.

"Teşekkür ederim" dedim.

Bir sigara daha yaktım yeni çayıma yoldaşlık etsin diye. Simin Saraylı yerine oturmuştu. Şampanya kadehi elindeydi.

"Sonra?" dedim.

"Sonra..." dedi. "Sonra bir şey yok. Bu kadar."

"Soruşturmanız pek kısa sürmüş" dedim. "Yazacağınız kitapta kahramanınızın her soruşturması bu kadar kısır sonuç verirse, pek bir yere varamaz."

"Önemsemediniz mi bulgularımı?" dedi Simin Saraylı.

"Önemsedim" dedim. "Ayça Sert'in eski kocasının karanlık işler çevirdiği bilgisini önemsedim, hızlı evliliği, hızlı boşanmayı falan ama esas anlatmanız gereken şeyi anlatmayı unuttunuz gibime geliyor."

Yüzüme hayretle baktı. İçten bir hayretle.

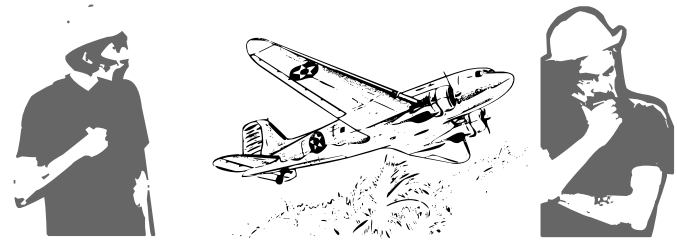
"Bir şey unutmadım" dedi. Benimle konuştuğunu hatırladı sanki sonra. "Yani unutmadım sanıyorum." Şampanya kadehini dudaklarına götürdü ekleyeceği başka bir şey yokmuş gibi. Bir yudum aldı.

Benim vardı ama.

"İhtiyar ölmeden bir gün önce orada olduğunuzu söylemediniz" dedim.

.

Bölüm 17

Bu sefer de şaşıracağını biliyordum söylediklerime ama bu kadarını beklemiyordum. Bir kez daha oldu olan. Simin Saraylı'nın gözleri büyüdü, kendini tutamadı yine, gırtlağındaki şampanyanın bir bölümünü kahvaltılıkların üstüne püskürttü.

Kızarmış ekmeğin, böğürtlen reçelinin, tulum peynirinin. Çilek reçeliyle tereyağı kurtuldular. Bilinç dışı bir hareketle masadan geri çekilmeye çalıştım oturduğum yerde ama pantolonumun bir bölümü püskürtülmüş şampanyalardan kurtulamadı.

"Hay Allah! Hay Allah!" diye bağırdı Simin Saraylı. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Sesimi çıkarmadım. Bir şey söylesem güleceğimi biliyordum.

Demliği tutmak için kullandığı mor bezi aldı tezgâhtan, pantolonumu silmek için diz çöktü önüme. Bunu yapmasını engellemek için ayağa kalktım. Ellerini tuttum. Titriyordu galiba biraz elleri.

"Bırakın canım" dedim. "Olur böyle şeyler, dert etmeyin."

"Sizinle her konuşmamda yaptığıma bakın" dedi. "Alışkanlık oldu bende üzerinize püskürtmek."

"Kabahat bende" dedim. "Bazı şeyleri pat diye söylüyorum."

Ne söylediğimi hatırladı. Ellerini çenesinin altında birleştirdi. Aşağı sarkan bezi aldım elinden, tezgâhın üzerine koydum.

"Kahvaltı için teşekkür ederim" dedim. "Üstüne bir kahve yaparsanız içerde içeriz, konuşuruz biraz da."

Başını sallayarak önerimi kabul ettiğini belirtti. Paketimden bir sigara alıp ağzıma yerleştirdim, dönüp salona yürüdüm.

Biraz sonra, Simin Saraylı'nın aldığı beş dakikalık mola sırasında hazırladığı kahve önümdeki sehpada, bacak bacak üzerine atmış oturuyordum. Simin Saraylı karşımdaydı. Kahveleri getirirken sabahlığının önünü aynı renkte bir kuşakla toparlamıştı. Ama pencereden ışık alan sallanan koltuğa oturduğunda işe yaramıyordu kemer. Ben beklerken yüzünü yıkamış olabilirdi. Hep öyle olurdu.

Volkan önce patlar, sonra sakin sakin akardı lavlar dağdan aşağı doğru.

Kızılderililer ortalıkta görülmeyen hoparlörlerden tam olarak tanımadığım birtakım tanrılara yalvarmaya devam ediyordu. Karşıdaki apartmanların arasından bir parça deniz gören salonun içi tıka basa kitap doluydu. Yerlerde kilimler vardı. Bir köşeye üst üste dört beş kocaman minder atılmıştı beklenenden çok ziyaretçi gelirse otursun diye. Koridordaki tablonun kadını bu kez giyinikti kitaplık konulamayacak kadar dar bir kolonun üstüne asılı başka bir tabloda.

Yatak odasındakini merak ettim. Ben üstüne siyahlı beyazlı Kürt kilimi atılmış iki kişilik bir kanepede oturuyordum.

"Gördüğünüz gibi herkesin gizlediği bir şeyler oluyor" dedim.

"Kimse görmemişti beni ama" dedi Simin Saraylı.

"Birileri duymuş" dedim.

"Zavallı Nurullah Amca..." dedi. "Ne kadar keyifliydi o gün. Hiç aklına gelir mi insanın... "

"Ne konuşmaya gitmiştiniz?" dedim.

"Özel bir şey değil" dedi. "Arada sırada uğruyordum. Şeyden sonra..." Söyleyeceklerine uygun kelimeler seçmesi için izin verdim Simin Saraylıya kahvemden kocaman bir yudum alarak. Gözlerine bakmıyordum.

Simin Saraylı da kendi kahvesinden bir yudum aldı. Bir şey arıyormuş gibi baktı etrafa. Cebimden sigara paketimi çıkardım, ona doğru ittim. Pakete sarıldı, bir sigara yaktı. Evet, elleri titriyordu.

Bekledim.

Kafasını kaldırdı Simin Saraylı.

"Nurullah Amca benim sponsorumdu" dedi.

Sesimi çıkarmadım. Anlatacaktı.

"Türkiye'ye döndükten sonra epey bocaladım" diye başladı Simin Saraylı. Gözleri kahve kupasındaydı. "Ne yapacağımı

bilemedim bir süre. Yazmak istiyordum, bir şeyler yazmıştım, nasıl yayınlatacağımı filan bilmiyordum. Reklam yazarlığına girdim işte o telaşla. Gavurlarda okumuş birisi çekici geldi adamlara..."

Boşluğu değerlendirdim.

"Noyan Sert?" dedim.

"Hayır" dedi Simin Saraylı gözlerini bana kaldırarak. "Başka bir ajansta başladım. Noyan'la tanışmamız da reklamcılıkla ilgili, o başka."

Kahvemden bir yudum daha aldım. İyi gidiyordu.

"İyi yapıyordum işimi" dedi Simin Saraylı. Bu sefer arkamdaki duvara bakıyordu. Ses etmedim, nereye bakarsa baksın. "İyi yapıyordum ama sarmadı beni. Ben başka şeyler yazmak istiyordum. Kitabımı yazmak istiyordum. Keyfime göre yazmak istiyordum. Önemli bir şeyler yapabileceğimi biliyordum bu alanda."

Başımı salladım.

"Bir cesaret istifa ettim işimden. Noyan'la bir şeyler olmaya başlamıştı ufaktan ufaktan. Biraz para biriktirmiştim reklam işinden, oturup kafamdakileri yazmaya başladım. Daha doğrusu önceden parça parça, yazıp yazıp bıraktıklarımı falan toparladım oturup. Bitirdim ilk kitabımı. Noyan'ın tanıdıkları falan, basıldı kitap... "

Kızılderililerin yakarışı kesildi birden. Simin Saraylı da susunca tuhaf bir sessizlik oldu ortalıkta. Dışardan da ses gelmiyordu.

Sessizliği bozmalıydım. Bulaşıcı olurdu bazen. İzin vermedim yerleşmesine.

"Epeyi baskı yapmış..." dedim.

"Kulak asmayın" dedi. "Kitap yazarak geçinmek için çok fırın ekmek yemem gerektiğini anlamam uzun sürmedi. Reklam

yazarlığına da dönmek istemedim. İyi kötü bir isim yapmıştım yazar olarak. Debelenip duruyordum ama mali açıdan."

Bir yudum daha aldım kahvemden. Bekledim. Simin Saraylı birisine çoktandır anlatmak istediği bir şeyi anlatıyor gibi devam etti çok fazla ara vermeden.

"Ne yapacağımı bilemiyordum açıkçası. Birkaç yıl daha dayanıp, kitapların sayısını çoğaltırsam düze çıkabilirdim, bunu biliyordum. Ama evin kirası, şu bu üstüme geldikçe... Biriktirdiğim para suyunu çekmişti."

Sorayım dedim içimden, kızarsa kızsın. Kızıp susmak noktasını geride bırakmıştık nasıl olsa.

"Noyan Bey'den yardım istemediniz mi?" dedim.

Simin Saraylı kızmadı.

"Noyan'ın merhemi olsa kendi başına sürer" dedi. "Ajansın durumu bu haldeyken ondan bir şey isteyemezdim. Hani guruma yedirsem bile."

İyi gidiyor dedim içimden. Ama konunun dağılmasına da izin veremezdim.

"Nurullah Bey bu arada devreye girdi herhalde?" dedim sıradan bir şey söylüyormuşum gibi.

Simin Saraylı gülümsedi.

"Bu tam bir okurun yazarın hayatını kurtarması gibi bir şey" dedi. "Bir gün bir telefon çaldı."

Ne zaman demedim.

"Adamcağızla hiç karşılaşmamıştık. Noyan'la durumumuz daha ortalığa saçılmamış. Ben ne yapacağımı bilmiyorum. Telefonumu yayınevinden almış. Aradı."

"Bir okur gibi?" dedim.

"Bir okur gibi" dedi Simin Saraylı. "Yaralı bir okur gibi..."

Yüzümde bir soru işareti belirmiş olmalı.

"Bayağı yaralıydı. Karısını yeni kaybetmiş. Bunca yıllık karısını. Zaten araması da o yüzden. Aşıkmış adam eni konu karısına..."

Sessizliğimi korudum.

"Anlattı. Asıl karısıymış okurum. İlk kitabımdan beri takip etmiş beni. Kadın ölünce Nurullah Amca, sanıyorum karısının anısına, yani onunla öldükten sonra bile bir şeyler paylaşmak için merak salmış kitaplarıma. Bir iki gün içinde hepsini okumuş."

Evde neden görmedim Sürekli Yenilenen Âşık dizisini diye sordum kendi kendime. Belki de attı dedim içimden.

"Karısı mı fark etmiş, adam mı yakışıklının boynundaki et benini?" dedim.

Simin Saraylı gülümsedi. Gülümsemekten başka yapacak bir şeyi kalmamış gibi. "Acemi yazar olmanın sonucu bunlar" dedi. "Kendi hayatımla ilgili şeyleri sokuşturmuşum farkında olmadan. Belki de farkında olarak. Bir tür meydan okumak gibi. Haklısınız. Nurullah Amca fark etmiş. Karısıyla daha önceden konuşup konuşmadıklarını bilmiyorum. Belki de beni daha çok uygun buldu oğluna. Çok uzun bir telefon konuşması oldu."

"İçinizi döktünüz" dedim.

"Hem de ne dökme" dedi Simin Saraylı. "Sanki babamla konuşuyorum. Anlattım durdum. Dinledi."

Kahvemden bir yudum daha alabilirdim kalmış olsaydı.

"O gün bir şey söylemedi ama. Kendi kendine düşünmüş olmalı. Ertesi gün bir adam geldi kapıma. Elinde bir zarf."

"Münir Özkul'a benzeyen bir adam" dedim. "Kafası kel."

Simin Saraylı başını salladı. Artık söylediğim hiçbir şeye hayret edemiyormuş gibi bir hali vardı.

"İçinde bir alay para. Bir de uzun mektup. Duygusal bir mektup. Kendisini benim sponsorum ilan etmişti. Bu lafı oğlundan öğrendiğini keyifle anlatıyordu. Bir tür intikam olmalı.

Bittim ben. Ne diyeceğimi bilemedim." işini kolaylaştırmak istedim.

"Sonra zarflar sürdü gitti..." dedim.

"Evet" dedi Simin Saraylı alçak bir sesle. "Arada telefonda konuşuyorduk gizli gizli. Bu yardımını gizli tutmamız gerektiğini ısrarla vurgulamıştı. Kimseye bir şey söylemedim tabi."

"Oğluna da?"

"Oğluna da."

Bir sigaraya daha ihtiyaç duyuyordum. Belki bir kahveye de. Kahveden bahsetmedim ama. Şimdi bir ara iyi olmayacaktı.

"Nurullah Sert ölmeden bir gün önce neden gitmiştiniz eve?" dedim.

Simin Saraylı derin bir nefes aldı cevaplamadan önce.

"Bunu bir koşulla söylerim" dedi.

"Buyrun" dedim.

"Benim eve gittiğimi nereden öğrendiniz" dedi. "Gerçekten hiç kimse görmemişti. Kimin ne duyduğunu merak ediyorum."

Bunu cevaplamak kolaydı.

"Kapıcının karısı Nurullah Bey'in 'Hoş geldin Doktor' dediğini duymuş kapıyı açarken" dedim. "Dün de ben kitaplarınızı okudum. Her tarafını."

Simin Saraylı yeniden gülümsedi. Bana değil ama. Cevap vermeye pek istekli değil gibiydi.

"Evet?" dedim.

"Ne eveti?" dedi hâlâ kendi kendine gülümseyerek.

"O gün Nurullah Bey'i ziyaretinizin nedeni?" dedim.

Silkindi Simin Saraylı.

"Bir kahve daha içer misiniz?" dedi.

"Sonra" dedim kararlı bir sesle.

"Çağırmıştı beni" dedi Simin Saraylı sıradan bir şeyden söz ediyormuşçasına. "Önemli bir şey söyleyecekmiş."

"Ne söyledi?" dedim.

"Söylemedi" dedi Simin Saraylı.

"Çağırdı, eve gittiniz, içeri girdiniz ama söylemedi..." dedim.

"Evet" dedi Simin Saraylı.

Yüzüne baktım.

"Yazmayı düşündüğünüz kitaptaki detektif böylesi bir durumda karşısındakinin söylediğine inanır mıydı?" dedim.

"Benim kılığımda, epeyi şampanya içmiş genç bir kadın söylerse, inanmasa bile inanmış gibi yapardı" dedi. "Şaka, şaka" dedi sonra, "İnanmazdı."

"Ben de inanmadım" dedim. "Bekliyorum."

"Size cevap vermekte zorlanmamın gerçek nedenini bilmek ister misiniz?" dedi.

"Lütfen" dedim.

"I am embarrased" dedi. "Totally embarrased."

Neden diye sormadım. Nasıl olsa söyleyecekti.

Sabahlığının kuşağını eline dolayarak konuştu Simin Saraylı.

"Çok önemli bir gerçeği benimle paylaşıyormuş gibi konuştu Nurullah Amca" dedi. "O sıra da utanmıştım, şimdi hatırlayınca da utanıyorum. Benim yazdıklarımın ona hayatını değiştirme cesareti verdiğini söyledi inanılmaz ciddi bir suratla." Yüzüme baktı. En azından onun kadar ciddiye aldığımı gösterdim yüzümdeki ifadeyle.

"Düşünebiliyor musunuz?" dedi Simin saraylı. "Bir yazarsınız siz, kimilerinin sıradan aşk romanları diye küçümsediği şeyler yazıyorsunuz, hayatının sonbaharına çoktan girmiş bir adam ciddi ciddi hayatını değiştirdiğinden söz ediyor yazdıklarınızla. Kendimi ilk kez gerçek bir yazar gibi hissettim."

"Bunda utanılacak bir şey yok" dedim.

"Yazar olmadığınız için anlayamazsınız" dedi Simin Saraylı ayağa kalkarken. Mutfağa doğru kocaman bir atım attı. Sonra geri döndü.

"Sütsüz içiyordunuz değil mi?" dedi.

"Evet" derdim herhalde cevap verecek olsam. Veremedim. Kapının zili çaldı çünkü. Ağır bir misafir, ev sahibinin onu beklediğini bilen bir misafirin çalacağı gibi çaldı.

Kapıya değil bana baktı Simin Saraylı. Ben de ona.

"Allah Allah!" dedi alçak bir sesle. "Kim ki?" Kapıya yürüdü.

Oturduğum yerde hafif yan dönüp onu izledim. Simin Saraylı koridoru geçti, duvarın çıkıntısı yüzünden göremediğim kapıya attı elini. Dikiz deliğinden bakmadan.

Kapıyı açtığında geriye doğru iki adım attı. Sırtı koridorun duvarına dayandı. Yüzünde bir tür dehşet ifadesi vardı. Hayretle karışık bir dehşet, içeriye önce bir tabanca girdi. Ardından onu tutan bir el.

Koltuğumda gerildim.

Bir şey yapabilmek için çok uzaktaydım.

Öteki elin taşıdığı bastonu görünce geriye yaslandım ama. Neredeyse rahatlayarak.

Murat Girgin içeri girdi. Kapıyı bastonlu eliyle arkasından iterek kapadı. Balıksırtı paltosu üstündeydi. Lacivert atkısı da. Dünden tek farkı, bu sabah tıraş olmadığını belli eden hafif kararmış suratıydı. Ortalığa hızlı bir bakış attı, tabancayı bana çevirdi yerimi tespit ettiğinde. Galiba evime geldiğinde bana gösterdiği tabancaydı.

"Hoş geldiniz" dedim oturduğum yerden.

Cevap vermedi. Buraya kadar tamam da, bundan sonra ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

Kılımı bile kıpırdatmadan konuştum. Bir şeyleri daha başlamadan bitirmek iyi olacaktı. Üstelik Aikido her zaman ayakta,

rakibinizle yüz yüze ve onu yere fırlatarak, ne bileyim bileğini kıvırarak falan yapılmazdı.

"O tabancayı yerine koyarsanız, aradığınız şeyin nerde olduğunu söylerim size belki" dedim.

Gözlerini kısarak baktı bana.

"Gerçekten..." dedim oturduğum yerden.

Murat Girgin bir bana, bir Simin Saraylıya baktı. Sonra tabancasına. Simin Saraylı elini ağzına götürmüş bizi seyrediyordu.

Bir şeyleri başlamadan bitirmek düşüncesinden vazgeçmedim.

"Simin Hanım kahve yapmaya gidiyordu" dedim. "Koyun makineyi cebinize, gelin oturun, kahvemizi içer laflarız biraz."

"Girsenize..." dedi Simin Saraylı sanki bunu söyleyenin kendisi olduğuna inanmıyormuş gibi bir sesle. Aferin kıza dedim içimden.

Murat Girgin kafasını iki yana salladı, gergin gergin güldü. Elindeki tabancaya baktı ilk kez görüyormuş gibi. Sonra paltosunun cebine koydu ağır hareketlerle. Sonra paltonun üstünden cebine vurdu iki kere nedense. Bir de Aikido gerçek hayatta işe yaramaz derler dedim kendi kendime.

"Girin, girin..." dedi Simin Saraylı. Durum çok komikmiş gibi güldü hafiften. Komikti belki de.

Murat Girgin salonun içine doğru ilerledi. Bayram ziyaretine gelmiş, nereye oturacağını bilemeyen biri gibi tereddütlüydü. Ayakta durup paltosunun cebine bir kere daha vurdu.

Demin Simin Saraylının oturduğu sallanan koltuğu işaret ettim.

"Hoş geldiniz" dedim. "Otursanıza."

Simin Saraylı koridorun başından yok olmuştu. Murat Girgin yüzünde hâlâ o mahcup gülümseme taklidi gülümseme, karşıma

oturdu. Bastonunu dizlerinin arasına aldı. Koltuğun sallanmamasına dikkat ediyordu.

"Biz de konuşuyorduk" dedim.

Murat Girgin çevresine baktı. Kitaplara, yerdeki kilimlere, minderlere, duvardaki tablolara, pencereden görünen apartman balkonlarına. Bir şey görmeye çalışıyorsa gördü mü görmedi mi anlayamadım.

Sonra gözlerini bana çevirdi.

"Demin bir şey söylediniz, gerçek miydi o?" dedi.

Başımı salladım.

"Çok anlayışlısınız" dedi dudaklarının kıyıcığında beliren küçük bir gülümsemeyle.

"Üstelik haneye tecavüzün cezası da epey ağır bu memlekette" dedim. "Onu da düşündüm, bilesiniz."

Gülümseme gitti geldiği gibi.

"Teşekkür ederim" dedi Murat Girgin. "Bir saçmalık yapmama engel olduğunuz için."

"Bir şey değil" dedim. "Çaresiz durumlar nasıl olur bilirim."

Murat Girgin sen çaresiz durumlardan ne anlarsın demek istermiş gibi gülümsedi bu kez.

"Umanm Simin Hanım çok, eee, korkmamıştır." dedi sonra.

Simin Saraylı elindeki tepside üç kahve kupasıyla salondan içeri girdi. Geceliğini, sabahlığını çıkarmış, bir blucinle gri bir svveatshirt geçirmişti üstüne. Hızlıydı bayağı.

"Kendisine sorun" dedim onun tarafına bakarak.

Simin Saraylı elindeki tepsiyi aramızdaki sehpanın üzerine koydu. Daha önceden içtiğimiz kahveleri kenara itti. Ayakta dikildi.

"Paltonuzu çıkarsanıza, burası iyi sıcak" dedi. "Beyefendi..." diye ekledi bana bakarak.

"Böyle iyiyim" dedi Murat Girgin. Eliyle paltosunun cebine bastırdı bu kez hafifçe tokatlamak yerine.

"Tanıştırayım" dedim. "Simin Saraylı, Murat Girgin. Murat Bey Ayça Hanım' ın eski kocası oluyor."

Murat Girgin ayağa kalktı yarım kıç. Bastonunu tutmayan elini uzattı.

"Memnun oldum hanımefendi" dedi. "Kim olduğunuzu biliyorum. Evinize deminki gibi girdiğim için özür dilerim."

"Ben de sizi duymuştum" dedi Simin Saraylı elini çektikten sonra. Nereye oturması gerektiğini bilemiyormuş gibi etrafına baktı. Sonra bana.

Kürt kilimi kaplı kanepede biraz kıpırdadım yerimden. Simin Saraylı yanıma oturdu.

"Özür dilemişken neden öyle girdiğinizi de bir zahmet açıklayın bari" dedim. Murat Girgin yerdeki halıya bakarak konuştu.

"Özür dilerim gerçekten" dedi. Sonra bana döndü. "Size silah çekmenin pek yararlı olmayacağını biliyordum bilmesine de, o alçak, tekrar özür dilerim, içerde ise tedbirli olayım demiştim."

Simin Saraylı kaşlarını hareket ettirip kafasını iki yana salladı.

"İçerde olsaydı?" dedim lafımın sonunu havada bırakarak.

"Bilinmez... " dedi Murat Girgin bu kez benim yüzüme bakarak.

Kahvemden bir yudum aldım. Deminkinden güzeldi.

"Bu cebinizdeki tatsız bir alet" dedim. "Her zaman istediğiniz sonuçları doğurmaz onu göstermek."

Ne diyor bu herif diye yüzüme baktı Mırat Girgin.

"Hele hele patlatmak..." dedim kahvenden bir yudum daha aldıktan sonra.

"Teşekkür ederim" dedim Simin Saraylıya. Murat Girgine dönüp devam ettim.

"Patlatmak hiç parlak sonuçlar doğurmaz.. "

İkisi birden baktı yüzüme bu herif ne diyor diye.

"Son günlerde epeyi tabanca patladı" dedim. "Hiç iyi olmadı sonuçları..."

"Bir şey mi demek istiyorsunuz?" dedi Murat Girgin. Aynı soruyu soran bakışlarla destekledi Simin Saraylı, ikisi de kahvelerini içmeyi unuttu mu? gibi duruyorlardı.

"Biraz düşündüm" diye lafa başladım. Pek düşünmemiştim oysa. Açıkça sallıyordum. "Son bir iki günde..." Gözlerimi odanın köşesine dikip salmaya çalıştım. "Bir, iki, üç... Tam beş tabanca hadisesi girdi hayatıma. Hayır altı. Ötekiler neyse ama birinin giriş biçiminden hiç hoşlanmadım. Az daha kellemi götürüyordu.

Hayatta inanmam tesadüflere. Bu beş tabancadan en az ikisinin aynı olması hiç şaşırtmayacak beni. Hiç şaşırtmayacak."

"Nasıl yani?" dedi Murat Girgin. Paltosunun cebini tokatlamadı bu kez.

"Umarım o cebinizdekini hiç sıkmamasınızdır birilerine şu son iki günde" dedim.

"Nasıl yani?" dedi yeniden Murat Girgin. Biraz daha yaratıcı ol dedim içimden.

"O alçak içerde sandım dediniz" dedim. "Başka bir alçak belki içerdeydi siz eliniz tetikte beşka odalara girdiğinizde."

"O ihtiyardan bahsediyorsanız ben sizden öğrendim öldürüldüğünü" dedi Murat Girgin. "Bunun için teşekkür de ettim size."

Hâlâ dokunmamışlardı kahvelerine.

Ben benimkimden bir yudum daha aldım.

"Bunun daha güzel olduğunu söylemiş miydim?" dedim Simin Saraylı'ya.

Simin Saraylı gözlerinde ışıklarla başını salladı onay makamında. Bir şey söylemedi ama.

"Ya doktor?" dedim Murat Girgine bakarak.

"Ne doktoru?" dedi.

"Doktor Mustafa Süzer" dedim. "Kardiyoloji mütehassısı Doktor Mustafa Süzer." Parmağımla ateş eder gibi yaptım.

"Aradığınız şey onda olmuş olabilir" dedim. "Size vermek istememiş olabilir. Deminki gibi içeri silahla girdiyseniz..."

Murat Girgin'in eli paltosunun cebine doğru hareketlendi. Hafifçe yerinden kalkar gibi yaptı. Kılımı bile oynatmadım.

Oynatmadım çünkü telefon çaldı.

Üçümüz de sanki telefon çalması dünyanın en beklenmedik şeyi imiş gibi kalakaldık. Sanki aradığımız cevaplar o telefonun ucundaymış gibi. Bana hiç öyle gelmiyordu ama kalakaldık işte.

Telefon bir kere daha çaldı.

Murat Girgin'le ikimiz Simin Saraylı'ya baktık. Şu muazzam sohbetimizi bölen münasebetsize cevap versen da kesilse sesi der gibi. Simin Saraylı nereye doğru hamle etmesi gerektiğinden emin değilmiş gibi görünüyordu oturduğu yerde.

Bir kere daha çaldı telefon, içerlerden bir yerden çaldığını açıkça algıladık bu kez.

"Nerde acaba bu lanet şey?" diye yerinden kalktı Simin Saraylı. Sohbeti kaçıracağı için gönülsüz gibiydi hareketleri. Önümüzden geçtiğinde gözlerimizle izledik adımlarını.

Simin Saraylı yine de biliyor gibiydi nereye gideceğini. En azından nereye gitmeyeceğini biliyordu kesinlikle. Mutfağa uzanan koridora girdi, sola döndü, aniden yok oldu. Merdivenden çıkan ayak sesleri duyduk.

O gelmeden konuşmamaya sessizce karar vermiş gibi sustuk.

Fırsattan yararlanarak bir yudum kahve daha aldım önümdeki kupadan. Murat Girgin de yaptı aynı şeyi. Beğenmemiş gibi ağzını buruşturup yerine koydu sonra kupasını.

Bir sigara yaksam mı diye düşündüm içimden. Vazgeçtim.

Murat Girgin sallanan koltuğunda arkasına yaslandı. Telefon faslı bittikten sonra neler yumurtlayacağımı düşünüyor gibiydi.

Yüzüne bakıp sırıttım.

Ceva p vermedi buna.

Bu kez merdivenden inen ayak sesleri duyduğumuzda ikimiz de kafamızı Simin Saraylının gelmesi gereken yöne doğru çevirdik. Önce sesi geldi kadının ama. "Gerçekten mi?" dediğini duyduk.

Kablosuz telefon kulağında, salona girdi Simin Saraylı. Önce bana baktı. Ne anlama geldiğini anlamadığım bir biçimde kafasını salladı telefonu dinlerken. "Amma hızlılar..." dedi sonra.

Biraz daha dinledi.

"Evet, burada... " dedi.

"Hayır" dedi sonra.

Kaşlarını çattı telefonda karşıdan konuşanı dinlerken. Ağzı tuhaf bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Tutturmuş o da" dedi. "Nereden bulacaksan bir günde hoca moca? Tantanaya bak."

Biraz daha dinledi.

"İyi fikir" dedi sonra. "Sen de mecburen gideceksin dinlemeye? Birlikte uçarsınız."

Küçük, ne anlama geldiğini yalnızca karşısındakinin anlayacağı bir kahkaha attı. Biraz daha dinledi.

"Tamam, söylerim... " dedi.

"Anladım..." dedi.

"Tamam" dedi son olarak. Telefonun ön yüzündeki bir tuşa bastı... Tıpkı bir silah yöneltir gibi yöneltti bana doğru.

"Şiştiniz Remzi Ünal Bey" dedi.

Devamını getirsin diye bekledik.

"Katili yakalamışlar" dedi sonra salonun ortasına doğru ilerleyerek. "Polisler katili yakalamışlar."

"Hangisini?" dedim.

İkisi de bana baktı.

"Hangi cinayetin katilini?" dedim ortaya.

Simin Saraylı dünyanın en kolay sorusuna cevap veriyormuş gibi konuşmaya başladı ayakta.

"Nurullah Amcanın evinde kaç kişi öldürüldü? Süleyman Çiçek işte, Noyan'ın adamı, onun katilini" dedi. "Biraz sonra tatbikat yaptıracaklarmış evde. Noyan'dı telefondaki." Murat Girgine baktı son cümlesinde.

"Kimmiş?" dedim.

"Adını söylemedi. Genç bir çocukmuş anlaşılan. Bir başka meseleyle ilgili tuttuklarında arabasında evden alınmış bir şey bulmuşlar galiba. Biraz sıkıştırmışlar bu sende ne arıyor diye dedi Noyan. Çocuk söylemiş o zaman. Eve girdiğini, Süleyman'ın üstüne geldiğini falan anlatmış." İyi hikâye dedim içimden.

"Tabancayı bulmuşlar mı?" dedim.

"Bilmiyorum" dedi Simin Saraylı. "Bir şey söylemedi Noyan. Bayağı keyiflenmişti. Sesi öyleydi. Üstünden bir yük kalkmış olmalı. Öylesine yük kalkmış ki, kardeşinin tutturduğu mevlidi okutmaya bile kalkmış. Yarın."

Bana baktı özellikle sonra.

"Ne diyorsunuz?" dedi.

"Allah diyorum" dedim.

"Tam da şuracıkta polisiye roman sonu toplantısı gibi bir şey yapıyordunuz" dedi dudağının kıyıcığına yerleşen hafif hainice bir gülümsemeyle.

"Bu size bir ders olsun" dedim. "Gerçek hayat izin vermiyor böyle şeylere."

"Unutmam" dedi.

"Tatbikattan sonra eve girilebileceği anlaşılıyor" dedim Murat Girgine bakarak. "Benimle gelirseniz aradığınız şeyi veririm size."

"Evde mi?" dedi Murat Girgin inanmaz bir ifadeyle. "Beni o eve alırlar mı?" "Nerde olduğunu şimdilik boş verin" dedim. "Eski kayınpederinizin mevlidine gidince kovacak değiller ya?" dedim.

Başını salladı Murat Girgin. Söylediklerime inanmıyormuş gibi bir hali vardı. "Veririm vermesine ama bir koşulla" dedim.

"Ne?" dedi Murat Girgin.

"İki koşulla" dedim devam etmeden önce. Parmaklarımla sayarak konuştum. "Bir, şu cebinizdekinden kurtulacaksınız, iki Noyan Sert ve en önemlisi eski eşiniz de orada olacak elbette, arıza çıkarmayacaksınız, üç..."

"Hayda..." dedi Murat Girgin. Biraz rahatlamış, şakalaşmaya müsait bir ses tonuyla.

"Üç..." dedim yeniden, "cevabını galiba bildiğim bir soruya başkalarının önünde doğru cevap vereceksiniz."

"Şimdi sorun" dedi Murat Girgin Simin Saraylıya bakarak.

"Zamanı gelince" dedim. "Söz mü? Doğru cevap? Belki sonra cevabınızı hep beraber unuturuz."

"Söz" dedi Murat Girgin.

Ayağa kalktım.

"Tamam o zaman" dedim. Saatime baktım. Ev sahibime döndüm. "Siz Noyan Beye haber verin lütfen" dedim. "Mevlide benim de geleceğimi. Ona da istediği bir şeyi vereceğimi umuyorum. Bana bir haber verin saatini filan."

"Ben de gelirim oldu olacak" dedi Simin Saraylı ayağa kalkarken. Bunu bekliyordum. Hangi sıfatıyla gelecekti bilmiyordum ama bekliyordum. "Süleyman Çelebi meslektaşım sayılır bir bakıma. Şiirini bir dinleyeyim."

Murat Girgin de ayağa kalktı.

Omzumu silktim Simin Saraylı'nın önerisine. O kısa saçlarını nasıl bir örtüyle örtecek diye merak ettim yalnızca. Simin Saraylı içeriye doğru yürüdü. Onu durdurdum sesimi biraz yükselterek arkasından.

"Önce beyefendiyi yolcu edelim" dedim Murat Girgin'i göstererek kafamla.

Murat Girgin Simin Saraylıya elini uzattı. Birden tedirginleşmişti sanki.

"Tekrar özür dilerim" dedi.

"Önemli değil" dedi Simin Saraylı onu kapıya doğru yönlendirerek.

Bana döndü Murat Girgin.

"Görüşürüz" dedi.

"Görüşürüz" dedim sırıtarak. "Sözünüzü unutmayın ama."

"Unutmam" dedi Murat Girgin. Tedirginliği sürüyordu.

Simin Saraylı kapıyı arkasından kapadı. Sonra bana döndü.

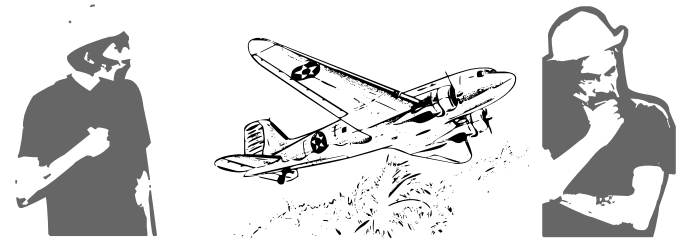
"Bir şey mi söyleyecektiniz bana?" dedi.

"Adamı kışkırtmak istemedim şimdi durduk yerde" dedim. "Bir kızılderili türküsü daha dinleyeyim ben de giderim."

"Ama merak ettiğim bir sürü şey var benim, anlatacaksınız sanmıştım" dedi Simin Saraylı.

"Keep them waiting, and the suckers will come back for more."' dedim Kürt kilimi kaplı iki kişilik kanepeye doğru giderken.

Bölüm 18

Geldiğim yollardan ağır ağır yürüdüm. Kömür dumanlı havayı içime çekmemenin yolu yoktu, yine de derin nefesler almamaya dikkat ettim. Sıraselviler her zamanki gibiydi. Kalabalık.

Taksim göründüğünde acıkmalıyım dedim kendi kendime. Acıkmamış olsam bile acıkmalıyım. Kızılkayalar'dan içeri girdim.

Tıklım tıklımdı. İnsanları yerleştiren garson bana en dipte bir yer buldu. Dizlerinin arasında kocaman bir viyolonsel kutusu duran kıvırcık saçlı bir kızla neredeyse sırt sırta yedim iki hamburgerle bir ayranımı.

Otomobilim elbette ilk seferde çalıştı Atatürk Kültür Merkezinin otoparkında. Biraz ileride, Boğaz'a bakan bir köşesinde bir paketi açtığımda duyduğum hayreti hatırlamamaya çalışarak birazcık ısınmasını bekledim motorun.

Camların buğusunu yarım yamalak giderdiğimde yeniden vurdum yollara. Yeniden eski bir Moğollar kaseti eşliğinde.

Belediye iyi çalışmış bu sefer dedim İnönü Stadı'nın yanından inerken.

Dolmabahçe'nin yanındaki ağaçlı caddenin manzarası çok güzeldi. Kar ağaçları güzelleştirmişti. Bu yol karsız da güzeldir dedim içimden. Bir gün ağaçların altından yürüyerek geçmeye karar verdim. Birisiyle. Hani belki el ele tutuşarak. Yanımızdan geçecek Akademili kızlara oğlanlara inat.

Beşiktaş'ta sıkıştı elbet trafik.

Üstgeçitten önceki kırmızı ışıklarda beklerken çaldı otomobilimin araç telefonu. Zamanıdır dedim içimden ahizeyi kaldırırken.

Dayı küfretmedi bu sefer telefonun öbür ucunda. Dayının sesi bile değildi kulağımın dibindeki.

"Remzi Ünal?" dedi 115'li telefonun ucundaki sese çok benzeyen başka bir ses. Bu benzerlikten karşıt uçların birlikteliği falan gibi sosyolojik sonuçlar çıkarmaya girişmedim.

"Evet" dedim yalnızca.

"Dayının selamı var sana" dedi ses.

"Aleykümselam" dedim.

Bizim yöne yanan yeşil ışığı kavşaktaki polis el kol hareketleriyle güçlendirdi. Arkamdan çalan kornalar da. Ahizeyi kula-

ğımla omuzun arasına sıkıştırdım. Vitesi bire taktım aceleyle. Hareket ettim aklım kulağımda. Bütün aklım kulağımda.

"Dayı biraz kafasını dinlemek için Kıbrıs'a gitti" dedi adam.

"Öyle mi?" dedim.

Ahizeyi elimden bırakmamak için vitesi ikiye almadan gazladım. Otomobilim kızdı bana sanki, öfkeli öfkeli homurdandı motor. Aldırmadım.

"Sana da istersen yer ayırtacakmış otelde, 'atlasın gelsin isterse' dedi."

Allah Allah dedim içimden.

Kıbrıs'a gitmeye hiç niyetim yoktu. Ya da başka bir yere. Şimdilik.

Bahar Sitesi yeter bana dedim içimden.

İşin tuhafı Dayı'nın Kıbrıs'tan nefret ettiğini bilmemeli. Taa 1974'lerde orada geçirdiği birkaç ay yüzünden.

"Beni dinlemezse kendi bilir dedi" dedi telefondaki adam. "Ona verdiğin oyuncağın içinden çıkan şeyler, bir doktorun mu ne boğazında kılçık yapmış dediğine göre. Verenden de, alandan da uzak durmakta fayda varmış. Pek bir sinirliymiş oyuncakçılar. Üstelik oyuncağın üstündeki lekeler eski bir darp hikâyesinden tanıdıkmış."

"Tamam" dedim telefondaki adama. "Konuşursan eyvallah dediğimi söyle."

"Söylerim" dedi adam sesinde en ufak bir değişiklik olmadan. Başka bir şey konuşmamıza gerek olmadığını belirtmek için kapattı telefonu.

Ahizeden kurtulur kurtulmaz ikiye aldım vitesi, motoru rahatlattım.

Ben rahatlayamamıştım ama.

Üçüncü vitese zaten kolay kolay geçemiyordunuz şu canına yandığım İstanbul'un trafiğinde.

Zeytinoğlu Caddesinin başına geldiğimde saatime baktım. Bahar Sitesine giren sokağı geçtim. Sokağın başındaki taksi durağında kar yüzünden işe çıkmayan sarı Doğanlar birikmişti. Çayın altı iyice kaynıyordur dedim içimden. Gideyim eve bir çay da ben içeyim. Belki bir iki telefon ederim.

Sonra biraz erteledim eve gitmeyi.

Otomobilimi boş yer bulmak için ağır ağır ilerlettim. Kar yüzünden kimse çıkmamış gibiydi yerinden. Üzerinde en çok kar birikmiş olan bir otomobilin yanına, ikinci bir sıra yaptım otomobilimle. Çok durmayacaktım nasıl olsa.

Şapkayı arka koltuğa atıp, çıktım.

Kapıları kilitledim.

Paltoma sarınıp arkaya doğru yürüdüm. Şapkaya alışınca daha çok üşüyordu kafanız. Hızla yürüdüm.

Taksi durağının içi görünmüyordu camlardaki buğudan. Bir takım gölgeler ancak. Kapıyı açıp girdim.

Beşi birden baktılar bana. Tanıdıklarını sanmıyorum.

"Çalışmıyoruz" dedi içlerinde en yaşlı gibi duranı. "Kusura bakmayın."

Yekten Mithat Komiseri çağırdım.

"Koçlar" dedim. "Bizimkiler az biraz canınızı sıkmış, kusura kalmayın." Toparlandılar birden.

"Yok be amirim" dedi yaşlı şoför. "Estağfurullah."

"Genç çocuklar" dedim. "Biraz şey ediyorlar cahillikle. Yahu, bir kafanızı çalıştırsanıza… "

"Buyur amirim."

"Geçen hafta bu 12 numaranın ihtiyarını bir yere götürmüş sizden biri. Bir kadınla… "

Birbirlerine baktılar.

"Şeyin karısını…" dedi kafasında san lacivert bir bere olan genç şoför. "Neydi adı?"

"İsmail." dedi yaşlı olan.

"Hah, onun kansını amirim. Ben götürdüm."

"Nereye?" dedim.

"Beşiktaş'a" dedi genç olanı. "Ihlamur Kasrı'nın oradaki Migros'un önünde bıraktım."

"Nereye çek dediler?" dedim. "Bindiklerinde..."

"Valla Beşiktaş'a indik. Bir şey demediler. Oradan Çarşının içine vurduk. Pazarın oraya kadar çıktık. Şurada inelim dediler. Hatta söylendim ben, deseydiniz yukardan gelirdik diye."

"Arabada bir şey konuştular mı?" dedim.

Sarı lacivert bereli dudağını büzdü.

"Ne bileyim amirim" dedi. "Geçmiş zaman. Kös kös oturdular gibime geliyor ya."

"Eyvallah koçum" dedim. "Şu kar kalksa da... İşten güçten oldunuz vallahi." Kapıya döndüm.

"Bir çay içseydin amirim" dedi yaşlı olanı.

"Sağ ol koçum" dedim. "Gelecek sefere. Hadi görüşürüz."

Kapıyı kapatıp çıktım dışarı. Otomobilime doğru hızlı hızlı yürüdüm. Kendi çayını kendin yap Remzi Ünal dedim içimden. İçeri girip çalıştırdım.

Kar bizim mahallede İstanbul'un her yerinden daha çok yağardı sanki. Caddede otomobillerin, otobüslerin, kamyonetlerin lastikleri altında direnemeyenlerin dışındaki her yer kar doluydu. Bakalım ne kadar sürecekti erimesi. Simin Saraylıya haksızlık etmişim diye düşündüm. Her zaman her şeyi öğrenemiyordunuz. Eve doğru giden yokuş temizdi nasılsa. Yine de olağanüstü bir dikkatle indim elli metrelik yokuşu. Tüp gaz kamyonetinin akıbetine uğramadan otoparka eriştim. Sabah bıraktığım boşluğa girdim hayretler içinde kalarak.

Yandaki apartmanla ortak çalıştırdığımız kapıcı da işini iyi yapmıştı. Apartmana giden yol temizlenmişti kardan. Bahçedeki

kardan adam ve kadın duruyordu. Çocuk kış vanda1larının gazabına uğramıştı.

Yine de ayaklarımı yere çarptım apartmanın kocaman giriş kapısının önünde. Çıkardığım gürültüden ben bile hoşlanmadım. Merdivenlerden yukarı ağır ağır çıktım,

Ağır ağır çıktım, çünkü düşünüyordum.

Evde yine kimse olmayacaktı. Tek bir çöpün bile yeri değişmemiş olacaktı.

Işıklar kapalı olacaktı. Üst kattaki yeni yetme, okulda dışarı atamadığı enerjisini abuk subuk ritimlerin eşliğinde tepemde atacaktı. Ben ona kızacaktım. Buzdolabına ne yiyeyim diye bakacak, aklı başında bir şey bulamayacaktım. Kahve içecektim. Çok acıkırsam telefonla lahmacun ısmarlamaya karar verecektim. Sonra vazgeçecektim. Kahve içecektim. Burnumdan ne zaman kahve fışkıracağını merak edecektim. Telesekreterin mesaj var ışığı yanıp sönüyor olacaktı.

Bak bundan emindim.

İçeri girdiğimde hemen telesekreterin ışığına baktım.

Yanıp sönüyordu.

Üstümdekileri derin meraklar içinde çıkardım. Banyoyu sonraya erteledim. Artık yıkanma vaktinin çoktan geldiği siyah blucinimi giydim üstünde kırmızı bir sweat-shirt1e . Evet bildiniz, gidip bir kahve suyu koydum kendime telesekreterin konuş düğmesine basmadan önce.

Sonra dokundum üzerinde ileri bakan içi boş üçgen ok olan düğmeye.

Dinledim.

"Eh, hadi..." dedi Yıldız Turanlı'nın sesi. "Hani yemekti..." diye devam etti küçük bir aradan sonra. "Kimin peşindesin yine? Unutmadın umarım yemeği..."

Biraz uzun bir ara verdi. "...Büyük barışma yemeğimizi."

Unutmadım dedim içimden.

Keyfim yerindeydi ama yine de bir problemim vardı.

Hafif bir karın ağrım.

Bir doktor aramalıydım. Dişime göre bir doktor.

Ahizeyi kaldırıp Pelin Biçerin cep numarasını tuşladım.

Kapalı değildir umarım dedim içimden son numaraya bastıktan sonra.

Kapalı değildi.

"Alo..." dedi bana Boğaz' in karşı kıyılarından yankılanıyor gibi gelen bir sesle.

"Remzi Ünal... " dedim.

Bir an sessizlik oldu.

"Buyrun Remzi Bey" dedi sonra.

"Bir daha geldi mi o sevimsiz ziyaretçi?" dedim sorunun cevabını bilmeme karşın. "Eee, hayır" dedi Pelin Biçer.

"Güzel" dedim. "Artık bir daha gelmeyecek, emin olabilirsin, ne o gelecek, ne bir başkası, bunu ayarladım."

"Teşekkür ederim" dedi Pelin Biçer. Sonra aklına tuhaf bir şey gelmiş gibi küçük bir çığlık attı. "Aman tanrım, aman tanrım, adama..."

"Yok" dedim. "Yapmamam gereken bir şey yapmadım kimseye. Herkesin sağlığı yerinde."

Ses gelmedi karşıdan.

Üstüne gitmeliydim. Gittim de.

"Bunun karşılığında ufak bir şey isteyeceğim senden" dedim.

Bir sessizlik daha oldu telefonun öbür ucunda.

Ben de bekledim.

"Nedir?" dedi Pelin Biçer sonunda.

"Senin için biraz tatsız olabilir belki ama" dedim. "Yarın akşam Nurullah Amcanın evine gelmeni istiyorum."

"Hayırdır?"

"Millet toplanacak orada" dedim. "Amcanın ebediyete intikali nedeniyle mevlit okunacak. Biraz konuşuruz belki."

"O kadın da gelecek mi?"

"Evet" dedim. "Özellikle o kadın da gelecek."

"Çok gerekli mi benim de orada olmam" dedi.

"Olursan iyi olur" dedim. "Çoktandır dinlememişsindir. Hem adam sadece hastan değildi senin bir bakıma."

Bir sessizlik daha oldu.

"Bunu özellikle rica ediyorum senden" dedim herhalde öyle demem gerektiği için. "Peki, olur" dedi Pelin Biçer. "Gelirim. Kaçta?"

"Bilmiyorum" dedim. "Bana da söyleyecekler. Yarın ararım."

"Uzun sürer mi?"

"Eh biraz," dedim. "Bir oda orkestrası konserine gidiyorum farz et."

"Pekala, görüşürüz" dedi Pelin Biçer hafifçe kıkırdadıktan sonra.

"Görüşürüz" dedim telefonu kapamadan önce. Sonra mutfağa gidip kahve suyumu ısıtan makinenin düğmesine bir kez daha bastım.

Yeniden telefonun başına döndüm sonra. Yıldız Turanlı'nın telefonunu tusladım.

Hiç bekletmeden açıldı telefon.

"Senin peşindeyim" dedim hattın devreye girdiğini anlar anlamaz.

"Kayda değer bir değişiklik" dedi Yıldız Turanlı. "Saat dokuzda" dedim. "Nerde?" Bu soruya hazırlıklı değildim. Bu kez düşünme sırası bana geldi. Tıpkı Pelin Biçer gibi sessizleştim bir an. "Aloo?" dedi Yıldız Turanlı.

"Kaktüse ne dersin?" dedim.

"Çok küçük değil mi orası" dedi hafif kıkırdayarak. "Söyleyeceklerin sağdan soldan duyulabilir."

"Duyulmasından utanacağım bir şey söylemeyeceğim" dedim.

"Tamam o zaman" dedi.

"Tamam o zaman" dedim ben de.

Telefonu kapattıktan sonra bir kez daha saate baktım. Mutfağa gidip çifte kavrulmuş suyumla kahvemi yaptım.

Sonra gidip bilgisayarın önüne oturdum.

Hiç gitmediğim yerlere gitme kararıyla oturdum Microsoft Flight Simulator'un önüne. Hiç gitmediğim ve artık hiç gidemeyeceğimin belli olduğu bir yerlere. Pistini, bulutunu, dağını, sisini hiç görmediğim bir havaalanına, iyi ki gitmişim diyebileceğim bir kentin havaalanına. Burayı görmeden ölmek istemezdim diyebileceğim bir yere.

Daha önce hiç gitmediğim bir yere gitmek zordu biliyordum, ama gitmeliydim.

Yolum açık olsun dedim kendi kendime.

Epey uçtum. Son uçuşummuş gibi uçtum. Şirketin bürosunda beni küçük ve saçma bir emeklilik töreni bekliyormuş gibi uçtum. Gözlerinde yalancı yaşlar kolaylıkla beliriverecek hostes kızların bana haber vermeden düzenlediği.

Tekerleklerin piste değdiğini haber veren küçük sarsılmadan sonra bir sigara yaktım. Pist uzundu, gazı kesip frene basmadan bıraktım uçağı kendi kendine yavaşlaması için, iki yandan akıp gidiyordu pistin ışıkları. Gitgide ağırlaşarak. Gitgide daha da ağırlaştı uçağım. Yerdeki kesik çizgiler tam akımdaydı, sağa sola gitmiyordu burnu. Bıraktım dursun.

Derin bir nefes aldım Cessna Skylane 182 RG kendi kendine durduktan sonra.

Saatime baktım.

Yola çıkmalıydım.

Önce bir banyo yaptım. Giyinmeden tıraş oldum. Çenemin alt tarafını kestim bunu yaparken. Kesiğe bant yapıştırdım. Sonra dünyanın en zor beğenenlerinden olduğunu tahmin ettiğim müşteriler için sakladığım giysilerimi aradım. Dolabımın derinlerinde bir yerdeydi ama buldum çıkardım.

Nurullah Sert'in Humprey Bogart şapkasını elime aldım giyindikten sonra. Bu akşam takmaya özellikle değersin dedim içimden. Kafama özenle geçirdim.

Protokoler yönü dışa getirilmiş çift taraflı paltomun üstüne.

İşim bittiğinde durup aynada görüntüme baktım. Kurumuştur dedim, çenemdeki bandı çıkardım.

Remzi Ünal dedim kendi kendime. Remzi Ünal... Şu Hava Kuvvetleri'nden müstafi, THY'den kovulma, kendisine saygısı olan hiçbir "frequent flyer'in adını bile duymadığı sekizinci sınıf charter şirketlerinde bile tutunamayan, şu sıralar sayenizde MS Flight Simu1ator'un Cessna'sını bazı pistlere indirmeyi başarabilen eski pilot, exkaptan, nevzuhur özel detektif Remzi Ünal.

Daha önce hiç gitmediğim yerlere gidebilmek için yola çıkıyordum.

Ara duraktaki küçük problemi sonra hallederdim nasıl olsa..

Işıkları söndürüp evden çıktım.

Bu sefer taksi dedim kendi kendime.

Kaktüs dışardan bakıldığında tek bir müşteri bile alamayacak kadar kalabalık görünüyordu. Uzun boyum mu, paltom mu, şapkam mı, nedir, saçlarını at kuyruğu etmiş garson beni aynanın önüne, kapıyı gören bir masaya sıkıştırmayı başardı. Önüme koyduğu mönüyü incelemeyi birini bekliyorum diyerek geçiştirdim.

Şapkamı masanın üstüne koydum. Bir sigara yakıp bekledim.

Bir zamanlar, bir arkadaşı reklamcı arkadaşıma şunu söylemişti bana anlattığına göre. "Günün birinde, hayatını tümden değiştirmek istersen, gidip üst üste üç gün otur Kaktüs'te. Eski günlerden biri çıkıp gelecektir masana."

Bunu hatırladım.

Sigaramı içip bekledim.

Havadaki müzik hoşuma gitti.

Kimse bana bakmıyordu. Ben kimseye bakmıyordum. Baksam, bakarlardı belki.

Kapı defalarca açılıp kapandı.

Saatime bakmadan bekledim. Gelecekti nasıl olsa.

Sigaramı söndürdüm.

Nurullah Sert'in sülalesini düşünmemeye çalışarak bekledim.

Kapı bir iki kere daha açıldı kapandı.

Birilerinin cep telefonu çaldı.

Müzik değişti.

Bir sigara daha yaktım.

Sonra kapı bir kez daha açıldı. Kapanmadı benim için. Beklediğim girdi. Yıldız Turanlı girdi.

Önce görmedi beni, iyi oldu görmemesi. Onun küçücük mekâna bakmakla geçirdiği bir iki saniye içinde ben onu seyrettim.

Saçlarını kestirmişti. iyiye mi kötüye mi işaret diye düşünmedim. Yüzü biraz daha ortaya çıkmıştı. Gözlerinde, dudağında hafif bir boyalanma vardı galiba. Kafası dikti. Sırtında hiç görmediğim bir manto vardı. Koyu mor, kocaman yakaları olan bir manto. Yakalarını ensesinden arkaya yukarı kaldırmıştı iyice. Elleri cebindeydi.

Güzel sayılırdı.

Sonra gördü beni.

Bacaklarımın zor sığdığı masanın arkasında ayağa kalkmaya yeltenmedim. Kalksam benimle birlikte kalkardı masa. Elimi hafifçe kaldırdım. Oturanların arasında küçük slalomlarla bana doğru ilerledi. Karşımdaki sandalyeyi çekti. Mantosunu çıkardı.

"Merhaba" dedim.

"Merhaba" dedi Yıldız Turanlı. "Çok bekledin mi?"

"Hayır" dedim.

Mantosunu sandalyenin arkasına yerleştirip oturdu. Şapkayı gördü.

"Hayırdır?"

"Sen de saçını kestirmişsin" dedim.

"Kafamızla mı uğraştık bu iki gün boyunca diyorsun yani?" dedi.

"Benimki ödünç" dedim.

"Benimkiler de uzar" dedi.

İyice yerleşti masaya. Gözlerimin içine baktı sonra.

"Nasılsın?" dedi. "Gerçekten nasılsın ama?"

"İyiyim" dedim. Gerçekten iyi olup olmadığımı söylemedim.

"Aldın mı o işi?" dedi.

"Aldım" dedim.

"Nasıl gidiyor?" dedi. "Duymak istemeyeceğim şeyler geldi mi başına?"

"Hayır" dedim.

At kuyruklu garson dikildi başımıza.

"Ne istersin?" dedim gözüm garsonda.

"Biber soslu biftek" dedi Yıldız Turanlı düşünmeden.

"İki biber soslu biftek" dedim. O sormadan ekledim. "Yanında su içeceğiz."

Garson yorum yapmadan uzaklaştı masaların arasından kıvrıla kıvrıla. Bir tür gerilim sezmişti belki. Belki alışıktı.

Yıldız Turanlı arkasına yaslandı. Hâlâ yanan sigaramdan bir nefes daha aldım.

"Sen nasılsın?" dedim.

"Biraz kafam karışık" dedi cümlesinin içine küçük bir gülümseme katarak.

Kafamı salladım.

"İşi bırakmaya karar verdim" dedim.

Epey bir sessizlik oldu masamızda. Kaktüs'ün ortasındaki müzik devam ediyordu oysa. Etrafımızdakilerin çenesi işlemeye devam ediyordu.

Eli masamdaki sigaraya gitti. Almadı ama.

"Ciddi misin?" dedi.

"Evet" dedim. "Söylediklerinin yarısından çoğu yalan olan insanların peşinde dolaşmaktan bıktım. Birilerinin ölüp durmasından bıktım. Akşam eve gelince bir çöpün bile yerinden oynamadığını görmekten bıktım."

"Ah canıımm" dedi Yıldız Turanlı. Sağ eli masanın yanından ilerledi, yüzüme doğru geldi. Çenemin altındaki tıraş kesiğine geldi, durdu eli.

Gülümsedi. Çok güzeldi gülümseyişi.

"Gecenin bütün konuşmalarını yaptın bitirdin" dedi. "Şimdi ne konuşacağız?"

Ben de güldüm.

"Senin de üç cümle hakkın var" dedim. "Pardon, dört. Sonra susarız."

"Benimki tek cümle olacak" dedi Yıldız Turanlı. Fazla düşünmeden konuştu sonra.

"Beni görmekten bıktığını anladığım an çok üzüleceğim."

Canım bir bira istedi birden. Çok istedi. Ama Yıldız Turanlının gözlerinden başka yere bakmak istemediğim için gar-

sonun peşine düşmedim. Gelirdi nasıl olsa. Biber soslu bifteklerimizi hiç konuşmadan yedik.

Çatal ve bıçağımı boş tabağın içine yerleştirdikten sonra, paketimden bir sigara aldım, sırtımı arkama yasladım, yaktım.

Yıldız Turanlı son et parçasını ağzına attı.

"İyiydi" dedi tatmin olduğunu belli eden bir mırıltıyla karışık.

"Kahve?" dedim.

Başını olumlu anlamda salladı son lokmasıyla uğraşırken.

At kuyruklu garson bizi gözlüyordu anlaşılan, tepemizde bitti. Kahveleri söyledim. Tabakları alıp gitti. O kalabalığın içinde yere bir şey düşürmedi elbette.

Yıldız Turanlı da arkasına yaslandı.

"Ne yaptın iki gündür?" dedim.

"Aman boş ver" dedi. "Kendi derdim yetmiyormuş gibi bir de elalemin derdiyle uğraştım ne olacak. Asıl sen ne yaptın?"

Şaşırtıcı bir hızla gelen kahvelerimize baktık. Siyah, sıcak, büyüktüler.

Bir an düşündüm.

"Yarın akşam mevlit dinlemeye gideceğim" dedim. "Gelmek ister misin?"

Kahvesinden bir yudum da Yıldız Turanlı aldı. Gözüm kulağım onda bir yudum da ben aldım. İyi pişmiş etin üstüne iyi gidiyordu. Kahvemi sigaramla destekledim, o anı yaşayabilmek için… çok zor bir iş bu. "Orasını anladık" dedim. Yüzüme baktı.

"Görmüyor musun?" dedi.

"Neyi?" dedim.

"Çok ama çok önemli bir nedenle başkasını öldürebilme yetisinin benzediği şeyi."

"Göremiyorum anlaşılan" dedim. "Sen söyle."

"Kendini öldüremiyorsan başkasını öldür" dedi Yıldız Turanlı.

"Anladım" dedim. "Ama mükemmel cinayetten söz ederken neyi kastettiğimizi biliyorsun."

"Tamam" dedi Yıldız Turanlı. "Ben de onu söylüyorum ya. İntihar etmiş bir adama soruyorlar mı seni kim öldürdü diye?"

Omuzlarımı silktim.

"Kendisini öldüremediği için en yakınındakini öldüren birine de sormazlar gibime geliyor" dedi.

"Kahve çok iyiymiş, bir tane daha isteyeceğim" dedim.

"Bana da söyle" dedi Yıldız Turanlı. "O pek acayip olacağını şimdiden kestirdiğim mevlide de yalnız git."

Kaktüs'ten çıktığımızda istiklal Caddesinin aşağılarına doğru hiç konuşmadan yürüdük. Mantosunun yakasını kaldırmıştı. Şapkam kafamdaydı. El ele tutuşmuyorduk. Konuşmuyorduk.

Sigara yakmak için durdum incinin camekânının önünde. Yıldız Turanlı fark etmedi durduğumu. Yürüdü.

Sigaramı yaktıktan sonra acele etmedim ona yetişmek için.

Arkasından yürüdüm ağır adımlarla. Şapkamın güneşliğini biraz önüme indirip arkasından yürüdüm. Kafamın içinde bir yerlerde eski filmlerden hatırladığım birtakım caz parçaları çalıyordu.

Yıldız Turanlı kafası hafif yere doğru eğilmiş yürüyordu. Elleri cebindeydi. Karşıdan gelen kimileri bakıyordu ona. Onlara kızmadım. Altı adım gerisinde, ani geri dönüşlerinde başka yöne bakmaya hazır, ardından yürüdüm. Kafamın içindeki müziği dinleyerek yürüdüm. îyi bir histi bu.

Çiçek Pasajının kapısına kadar takip ettim onu.

Kapının bir adım gerisinde durdu. Geri döndü. Yakalandım. Başıyla içeriyi işaret etti. Kafamdaki müzik sustu.

Başımla hayır dedim.

Bana doğru yaklaştı. Ağzımdaki sigarayı aldı, dudaklarına götürdü.

"Bunu yapan birisini okumuştum" dedi dumanı salarak "Ama o karşı kaldırımdan yürüyormuş."

"O da bir teknik" dedim. "Ne yapıyoruz?"

"O zaman evine gidip, bir bakalım yerinden oynayan bir çöp var mı diye" dedi sigaramı yere atıp sivri çizmesinin ucuyla ezerek...

Bana uyardı. Kafamın içinde yeni bir müzik başladı. Yanı sıra yürüdüm. Yarınki tantananın saatini bildiren telefon notlarını kıskanmayacaktı nasıl olsa, emindim.

Bölüm 19

Ertesi gün iyi uyandım.

Yalnızdım yatağın içinde. Bunu garipsemedim önce. Sonra kendi kendime sırıttım yatağın içinde uzun uzun. Gerindim. Başucumdaki paketten bir sigara yaktım.

İyi bir başlangıç dedim güne kendi kendime. Perdelerim her zamankinin aksine sıkı sıkı kapalı olduğu için, soluk bir ışıkla yetinmek zorundaydım. Kapalı odanın içinde bir yere gidemeyen duman rahatsız etti sonra, kalktım.

Banyoya gittim.

Evet, oradaydı.

Yıldız Turanlı'nın biçimli parmakları, standart bir kalemden daha kalın olmasına karşın tuttuğu rujda bile işlek yazısını korumayı becermişti. Ayna kıpkırmızıydı.

"Recherche la femme!" Altında daha küçük harflerle, daha uzun bir cümle yazılıydı: "Yüzündeki ifadeyi sokağa çıkmadan önce sil!"

Olur dedim içimden.

Isınma hareketleri yapma konusunu aklıma gelir gelmez reddettim. Sıkı bir duş aldım ama. Bornozumu giyer giymez mut-

fağa koştum. Su ısıtma makinesinin düğmesine bastım. O kendi kendine toparlanırken riske girip kapının dışındaki torbaya uzandım. Gelmişti Allah'tan. Ekmeğe boş verip, gazeteyle birlikte mutfak masasına çöktüm, ilk yudumumla birlikte açtım üçüncü sayfayı, işte oradaydı.

Bahar Sitesi cinayetinin zanlısı, iki koluna sıkı sıkı yapışmış iki polisin arasında apartmana yükselen merdivenlerden sokağa doğru iniyordu. Yüzünde belirli çevrelerde artık meşhur oldum ifadesi olan, saçlarını kısacık kestirmiş bir delikanlıydı. Yüzü, Pelin Biçerin komşularının hemen kuşkulanmasını doğrulayacak kadar Kurtlar Vadisinin arka planda gözüken delikanlılarına benziyordu.

Dayıyı hatırladım ister istemez.

Gazetenin geri kalan sayfalarına hızlı hızlı baktım. Seri ilanlar sayfasında kendi ilanımı aradım. Bugün yayın günüydü. Hafifçe gülümsedim. Reklamcı arkadaşıma ilanları çıkarmayı kessin diye haber verdiğimde yüzünün alacağı şekli görmeye çalıştım. Bu akşamki çalışmayı da ekeceğim aklıma geldi sonra.

Telefon edip haber vermek işime gelmedi. Başkasının mevlidine gelmek filan ister diye korktum herhalde. Ama unutmadan Pelin Biçer'e haber verdim saatini. Çok kısa bir konuşma oldu.

Gazete kısa geldiği için kahvemi pencerenin önünde içtim. Belki artık iki gazete almaya başlamalıydım. Dışarıya baktım uzun uzun. Karın beyazlığı epeyi kirlenmişti. Bir kere daha yağsa bari dedim içimden.

Kahvem bitince mutfağa gidip buzdolabını karıştırdım. Bulabildiğim en iyi kahvaltıyı hazırladım kendime. Ekmek bile kızarttım.

Telefon filan çalmadı bu süre içinde.

Sanki tatil gibiydi. Hayatımın geri kalanında özleyeceğim bir tatil.

Gazeteyi bir kez daha okudum sıkıntıdan. Magazin ekindeki ilaç kullanımında dikkat edilmesi gerekenler yazısına kadar.

Kahvaltı bitince üstüne bir kahve daha içtim. Kesmedi. Alışmadığım boyutlardaki kahvaltı uykumu getirmiş gibiydi. Sonra uyumaya karar verdim.

Telefonun başına geçtim.

Bana verdiği karta bakmaya ihtiyacım yoktu. Gözlerimi duvarın iki köşesiyle tavanın birleştiği noktaya diktim, Nevin Sırma Burcunun telefon numarasını tuşladım.

Zilin sesini duydum karşı tarafta.

Hemen açılmadı.

Çaldırdım.

"Alooo" dedi sonra çok iyi hatırladığım bir ses.

"Nevin Hanım?" dedim. "Ben Remzi Ünal."

Bir sessizlik oldu karşı tarafta.

"Hatırlayamadım beyefendi" dedi Nevin Sırma Burcun. "Özür dilerim, hatırlayamadım."

"Eczanede karşılaşmıştık" dedim. "Almanya'daki arkadaşınızın evi için konuşmuştuk hani... "

Sesi şakıdı birden.

"Ohhh, pilot bey!" dedi. "Affedersiniz, sesinizi alamadım birden. Ama yazıklar olsun size... "

"Neden?"

"Özel detektifmişsiniz siz aslında ayol" dedi. "İnsan söylemez mi? Ne kadar heyecanlı."

Sesimi çıkarmadım.

"Ama elbette... " dedi Nevin Sırma Burcun. "Bir olay peşindeyken kimliğinizi açıklamamanızı anlayabilirim. Size de çok kızmamak lazım. Ay çok sevindim aradığınıza yine de. Başka bir ev bulmadınız inşallah, görüşecek miyiz?"

"Umarım görüşürüz" dedim. "Ben sizi bir şey sormak için aramıştım."

"Buyrun" dedi. "Müsaitim... "

Eminim dedim içimden.

"Ay yoksa bir davayla mı ilgili?"

"Pek değil" dedim. "Eşiniz..."

"Ne olmuş ona?"

"İsordil kullanıyormuş."

"Evet, kalp yetmezliği vardı" dedi Nevin Sırma Burcun. "Nereden çıktı bu şimdi?"

Sesi hafif gerilmişti.

"Biliyorsunuz bu İsordil beyaz bir hap. Ortasında bir çizgi, yarık var. Böyle bir sürü ilaç olmalı. Aynı boy. Aynı yarık. Beyaz."

"Eeee, evet."

"Tümüyle başka rahatsızlıklar için."

Karşıdan cevap gelmedi. Devam ettim.

"Şimdi, ilaçlarla haşır neşir olduğunuz için sormak istedim. Bu İsordil'in tüpünden İsordil tabletlerini çıkarıp, yerine alakasız başka bir ilaç koymak isterseniz, ne koyardınız?"

Karşıdan yine cevap gelmedi.

"Nevin Hanım?" dedim.

"Buradayım" dedi Nevin Sırma Burcun. Sesi bir garipti.

"Bir an hat kesildi sandım" dedim. "Ne diyorsunuz?"

"Düşünüyordum..." dedi. "Bir sürü ilaç olabilir. Bu İngiliz Aspirinleri bile olabilir. Gerçi onlar biraz büyük ya. Sirdalud diye bir kas gevşetici var, o çok benziyor, üstünde iki harf var, hastanın yakın görme problemi varsa fark etmeyebilir. Sonra... "

"Siz hangisini kullandınız?" dedim.

Hat gerçekten kesildi bu kez.

Ahize elimde, sanki Nevin Hanımı görebilecekmişim gibi küçük deliklerine bakakaldım, ilaç dolabına gidip bakmayı

geçirdim aklımdan, sonra vazgeçtim, işin uzmanı gibiydi kadın, doğruydu muhtemelen söyledikleri. Aklımda bir sürü şey, yatak odasına gittim. Lisede başım beladayken yaptığım gibi vurdum kafayı. Bilgisayarda uçmayı aklımın köşesinden bile geçirmedim. Bıraktım insanoğlunun tuhaflıkları uyandıktan sonra üşüşsünler beynime.

Bu kez çok daha iyi uyandım. Yatağın kenarına oturmuş kollarımı gererken bu kez reddetmedim aklıma ısrarla geliveren ısınma konusunu. Sanki kaçırdığım çalışmaların bir kısmının diyetini ödüyormuş gibi sıkı bir ısınma hareketleri turu attım. Bitince durup denetledim kendimi. Yetmemişti. Bir daha.

Koşar adımlarla gittim duşun altına nedense.

Çıktığımda bu kez tıraş da oldum. Hakiki bir tıraş. Sinek-kaydı. Aynada bana bakan surattan hoşlandım nasıl olduysa.

Saate baktım sonra. Vakitti.

Gidip giyindim.

Son bir kahve içme düşüncesini kovdum bu kez kafamdan, insan bir mevlide giderken ev sahiplerine hediye götürür müydü bilemiyordum ama götürmem gerektiğinden emin olduğum bugünkü gazeteyi, kapıcının karısından aldığım anahtarları ve ortası delik küçük kalbi paltomun ceplerine yerleştirdim. Humprey Bogart şapkasını başıma geçirdim.

Aynaya bakmadım evden çıkarken.

Paltomun yakalarını kaldırdım apartmanın dışına çıktığımda. Kar durunca ortalık daha da soğumuştu. Yerdeki temizlenmemiş kar tabakasının altı silme buzdu. Dikkatle tırmandım evimin önündeki kısa yokuşu. Önüme bakarak yürüdüm.

Sanki İstanbul'a gerçek kış hava karardığında geliyordu. Nurullah Sert'in şapkasının altında, aklımda bir ilkbahar yolculuğuyla yürüdüm. Yoldan geçen otomobillere baktım, içindekiler eve yaklaştıkları için mutlu gibiydiler. Bahar Sitesinin önündeki

taksi durağındakiler çalışmaya karar vermişlerdi demek, yalnızca bir taksi vardı.

Apartmanın girişine yönelen merdivenlerden çıktım. Ana kapının kapanmaması için önüne içinde sabunlu su bulunan bir plastik kova yerleştirilmişti. Kış botları bu havada sürekli çamur taşır içeriye dedim içimden. Harcanan emeğe yazık etmemek için kendi ayakkabılarımı hemen içerideki paspasa dikkatlice sildim, iyi etmişim.

İsmail Oba elinde yerleri temizlemeye yarayan uzun sopalı bir fırça, merdivenlerin köşesinden göründü. Otomatik olarak ayaklanma baktı. Sonra bunu yaptığına pişman olmuş gibi yüzüme.

"Kolay gelsin" dedim. Beni hatırlaması için bir an durdum kımıldamadan. Öyle hızlı hatırlamadı iş üzerinde bastığı hırsızı. Yüzünde bir irkilme oldu önce. Sonra bir sırıtma yayıldı yüzüne.

"Ooo, beyim..." dedi sonra. "Valla Nurullah Amca sandım ilk önce kafanda şapkayla."

İsmail Oba'ya gülümsedim. Neye benziyordu yüzümdeki gülümseme bilemedim.

"Nur içinde yatsın" dedi İsmail Oba yerdeki sabunlu kovaya bakarak. "Tıpkı böyle girerdi senin gibi içeriye kapıdan..."

"Polisler nasıl girdi?" dedim sanki bunda eğlenilecek bir yan varmış gibi sahte bir neşe gösterisiyle.

"O...oh!" dedi İsmail Oba elini şöyle bir sallayarak. "Onlar dilediklerigibi girerler dilediklere yere aslanlar gibi."

"Seni de sıkıştırdılar mı az biraz?" dedim. "Hani sorgu sual? Gördün mü, ettin mi?"

İsmail Oba güvenle gülümsedi bu kez siyah sakallarının arasından.

"Polisler işi düzgün adamı neden sıkıştıracak?" dedi. "Eh, sordular bir iki soru. Zaten yakalamışlar pezevengi."

"Bizim polisten kaçmaz" dedim.

"Canları isterse kaçmaz" dedi İsmail Oba.

"Kalabalık mı yukarısı?" dedim, İsmail Oba kaşlarını çattı .

"Epey var bir gelen giden" dedi. "Bir boka yaramayacak yaptığım ama, işte çıkardılar bir mevlit davası..."

Kendi kendine kıkırdadı.

"Senin hanım da koşturuyordur mecburen" dedim.

Bir kere daha kıkırdadı İsmail Oba.

"Hee..." dedi. "Yukarda."

"Hadi kolay gelsin tekrar" dedim merdivenlere doğru yürümeye başlamadan önce. Sanıyorum arkamdan baktı İsmail Oba. Nasıl bir bakışla baktı bilemezdim elbette dümdüz ileri yürüdüğüm için.

Merdivenleri ağır ağır çıktım. Apartmanın içinde bir sessizlik hakim gibiydi. Yerler o kadar da temiz değildi, ikinci katın merdivenlerini bitirdiğimde ufak tertip sesler duymaya başladım. Açık bir kapıdan kaçan ev hali sesleri gibi. Hareket başlamış dedim kendi kendime.

Evet, açıktı kapı.

Her gelen yabancı evin ahalisinden biri gibi karşılanmak isteniyormuşçasına sonuna kadar açıktı. Evin ahalisinden biriymişim gibi adım attım içeriye. Antredeki portmanto epey almıştı yükünü. Yerde çıkartıldıktan sonra intizamla yan yana yerleştirilmiş bir sürü ayakkabı gördüm. Mutfakta tanımadığın iki kadının yanındaydı Asiye Hanım. Tezgâhın üstü mevlitten sonra misafirlere verileceğini sandığım yiyeceklerle doluydu. Helvaydı galiba. Göz göze geldik Asiye Hanım ile. Bir adım attım mutfağa doğru.

"Gelen var mı seninkilerden?" dedim.

Nereden benimki oluyorlarmış der gibi baktı bana kaşlarını çatarak. Uzatmadı ama. Kafasıyla iki odayken bir olmuş yatak

odasına giden koridoru işaret etti. "Yasemin Hanım içerde" dedi. "Bizden önce gelmiş."

"Kolay gelsin" dedim.

Cevap vermedi. Üzerinde ünlü pastanelerimizden birinin adının yazılı olduğu kocaman kutudan çıkardıklarını masanın üstündeki tabaklara aktarmaya devam etti. Mutfağın kapısından çekilip salonun açık olan kapısından içeri başımı uzattım. Nurullah Sert'in salonu değişebilirse ancak bu kadar değişebilirdi.

Salona egemen olmaya alışmış kocaman ekranlı televizyon kenara çekilmişti. Sallanan koltuk da öyle. Hemen yanına. Duvara dayalı divan, masa ve büfenin dışında odanın üç duvarının her boş santimetrekaresi sıra sıra sandalyelerle çevrilmişti. Komşulardan bu akşam için alınmış, birbirini tutmayan türlü çeşitli sandalyelerle. Pencereye sırtını vermiş iki tanesinin üstünde iki adam oturuyordu. Çember sakallarını daha bu sabah kesmişe benzeyen iki adam. Badem bıyıklarına kıyamamışlardı ama. Birinin kafasında beyaz, kenarı işlemeli bir bere vardı. Gri çoraplı ayaklarını sandalyelerin arka kısımlarına doğru saklamışlardı otururken. Adamların çaprazına düşen dört sandalyede dört delikanlı oturuyordu. Gri takım elbiseleri vardı, kravatsız. Biri daha ortaokula yeni başlamış gibi duruyordu. Çorabının başparmağı delikti. Vitrinde iki kardeş, gelin ve eski damadın fotoğraflarının bulunduğu çerçeve duruyordu bir tek ayakta.

Beni görünce adamlar ellerini göğüslerine götürüp öne doğru eğilerek selamladılar beni. Sanki evin içinde nihayet bir erkek görmekten epeyi bir sevinç duymuşlar gibi. Gençler oralı olmadılar. Birbirlerine televizyonun ön tarafındaki girişleri gösteriyorlardı.

"Selamın aleyküm... "

"Selamın aleyküm... "

Humprey Bogart şapkamı hafifçe başımdan kaldırarak selamladım ben de onları. Sağda, daha yaşlı duranın yüzü buruştu hafiften. Tam karşılarında başını beyaz, işlemeli bir örtüyle bağlamış orta yaşlı bir kadın hafifçe gülümsedi kendi kendine.

Kapıdan çekildim. Koridordan arkaya doğru ilerledim. Yerlerin çamurlu ayakkabı izleriyle dolu olması gerekirdi diye düşündüm. İsmail Oba ve sabunlu kovası apartmanın girişinden önce burayı ziyaret etti herhalde dedim içimden.

Kapının dibine kadar geldim dışardan. içeriye kulak kabarttım. Özel bir ses duymadım.

Sonra derin bir nefes alıp sessizce girdim merhum Sert ailesinin yatak odasına, iyi kötü her türlü karşılanmaya hazırlıklıydım ruhen.

Yasemin Sert odaya sonradan eklenmiş ikinci odanın dibindeki koltukta oturuyordu. Kucağında 33 lük plaklar duruyordu. Bir o kadarı da yerdeydi. Biraz sonra başlayacak partiye müzik seçiyor gibiydi, tüm dikkatini elindekilere vermişti.

Yeterince sessiz girmeyi başarmıştım herhalde, kafasını kaldırıp bana bakmadı. Bundan sonraki sessizlik tehlikeli olabilirdi, uyarı mahiyetinde öksürdüm.

Yasemin Sert sıçrar gibi oldu yerinden. Kucağındaki plakların bir ikisi yere düştü ötekilerin yanına. Bana ilk baktığında yüzünde gördüğüm korku bir tür şaşkınlığa döndü tanıyınca.

Sonra öfkeye.

"Allah kahretsin! dedi. Allah kahretsin. Bu ne bu böyle sinsi sinsi..."

Hiç oralı olmadım.

Üstünde çenesinin altına kadar çıkan yakasıyla bordo bir kazak vardı. Altına giydiği etek dizlerinin üstüne biraz sıyrılmıştı

bacak bacak üstüne attığı için. Yanlış seçim bu akşam için dedim içimden. Ayaklarında kısa bir çizme vardı.

Neredeyse ayakkabı irisi. Topukları sivriydi elbette. Omuzlarının üstüne okuma başladığında kullanmayı planladığı bir eşarp vardı.

"Korkuttuysam özür dilerim" dedim yüzümde Philip Marlowe'u bile kıskandıracak bir gülümsemeyle.

Yasemin Sert bacaklarını çözdü, eğilip yere düşürdüğü plaklardan birini aldı, kucağına koydu. Sonra kafasını kaldırıp bana baktı. Şapkama baktı aslında.

"Sizi de çağırdığını söylememişti Noyan" dedi söylediğinden başka şeyler düşündüğü apaçık belli olan bakışlarla.

"Evin anahtarını vereyim bu fırsatla diye düşünmüştüm" dedim.

"İyi edersiniz" dedi Yasemin Sert. "Size anahtar verdiğini de söylememişti."

"Vermedi" dedim. "Ben aldım."

Koltuklara doğru ilerledim. Halının üstündeki kurumuş çamur parçaları dışında bıraktığım gibiydi ortalık. Filmlerde gördüğümüz beyaz parmak izi alma tozlarından falan iz yoktu. Belki banyo daha iddialıdır bu konuda dedim kendi kendime. Oraya gitme ihtiyacı duyarsam bakarım.

Yasemin Sert'in karşısındaki koltuğa oturdum.

Yasemin Sert bana baktı. Sanki akşam yemeğe davet etmişim, o da bunu çok yadırgamış gibi.

"Bir şey mi vardı?" dedi iki saniye bekledikten sonra.

"Noyan Bey size emlakçı olmadığımı da söylemedi herhalde" dedim.

Yasemin Sert altes oldu birden. Yüzüne iki gün önce bu eve ilk girdiğinde gördüğüm ifade geldi. Sanki karşısındakini küçümsemese güçsüzleşecek gibi bir ifade.

"Ne iş yaparsınız peki?" dedi incelip çizgi gibi oluveren dudaklarının arasından.

"Özel detektifim" dedim.

Sinemada yer göstericiyim desem daha çok şaşıracakmış gibiydi bakışları.

Kendisine daha hakim olduğu bir gün, şapkama bakıp gülerdi, eminim.

"Noyan mı tuttu sizi?" dedi çizgi dudaklarına kalkık sol kaşını da ekleyerek. "Evet" dedim.

"Beni mi takip ettirdi?" dedi.

Güldüm.

"Hayır" dedim. "Ama görevim bu olsaydı bu konuşmamız biraz farklı olurdu."

Elimi cebime attım, sigara paketimi çıkardım, içinden bir tane alırken ekledim.

"Doğallıkla… "

"Bu da ne demek şimdi?" dedi Yasemin Sert. Dudaklarındaki ince çizgi neredeyse kopacaktı.

"Şu demek… " dedim sigaramı yakarken. "Ayça Hanımla aynı emlak danışmanını kullanmanız sizden beklenmeyecek kadar büyük bir hataydı."

Paketimi ona doğru tuttum. Neredeyse tiksintiyle başını salladı.

"Bak, bak, bak…" dedi gözlerimin içine bakarak. "Adamımız neler de öğrenmiş… Başka ne hata yapmışım?"

Sigaramdan bir nefes aldım. Asiye Hanımın iki gün önce evinden getirdiği Kıbrıs Hatırası yazılı kül tablası yerinde duruyordu. İçindeki sigara izmariti sayısı üç tane daha fazlalaşmıştı yalnızca.

"Bilmem, ama yapacaksınız büyük bir ihtimalle" dedim. Dumanları salarken ekledim.

"Beni dinlemezseniz... "

"Ne olacakmış sizi dinlemezsem?"

"Biraz sonra insanlar gelecek bu eve" dedim ben de Yasemin Sertin gözlerinin içine bakarak. "Biraz konuşacağız fırsat bulursak. Herkesin ortasında bir gelin görümce kavgası iyi olmayabilir... "

"Haddinizi aşıyorsunuz" dedi.

"Pazarlığa uyarsanız aşmam" dedim.

Yasemin Sert koltuğunda geriye yaslandı. Yeniden bacak bacak üstüne attı. Başını geriye attı. Pazarlık lafı etmekle hata ettiğimi anladım birden. Onun sahasıydı pazarlık, girmemeliydim.

"Nereye kadar gitmeyi düşünüyorsunuz?" dedi.

"İhtiyarı sağa sola taşıdığınızı Noyan Bey bilsin istemezsiniz diye düşünüyorum" dedim.

Yasemin Sert güldü. Rahatladı sanki birden. Dedim ya, yanlış topraklardaydım. "Tutturamadınız" dedi. "Noyan yaptıklarımı öğrenmek zorunda kalınca, dikkat edin, öğrenmek zorunda kalınca diyorum, önce kaşlarını çatacak, sonra 'doğrusunu yapmışsın şekerim' deyip çıkacaktır işin içinden."

"O, Nurullah Bey ölmeden önceydi" dedim. "Şimdi her şey kendisine ve kardeşine kaldığı için farklı düşünebilir."

"Belki" dedi Yasemin Sert. "Ama sonunda dönüp dolaşıp geleceği yer benim yanımdır."

"Bundan pek emin olmayın" dedim.

Yasemin Sert ne demek istediğimi anlamak için yüzüme baktı. Parmaklarımla daktilo yazar gibi yaptım.

"O yazar müsveddesi mi?" dedi. "Ben çoktan izin verdim Noyan'a istediği zaman gidip kurtlarını döksün diye. Eski haber bu. Asıl siz ne aradığınızı..." içerden zilin çaldığını duyduk. İkimiz de duyduk. Galiba ikimizin de işine geldi içerden zilin çalması.

Mola dedim içimden ayağa kalkarken.

Yasemin Sert yerinden kımıldamadı.

Odanın içinden yürüyüp koridora çıktım. Bir kez daha çaldı kapının zili. Adımlarımı hızlandırdım. Kapısı açık bir eve girmek için zili çalan birisini ben karşılamalıyım diye düşündüm. Başka niyetlenen yoktu ama. Açtım.

Kapının arkasından bu evin kırk yıllık sahibiymiş gibi gösterdim kendimi.

Yüzümde her anlama gelebilecek bir gülümsemeyle.

Pelin Biçer.

Pelin Biçer'i görünce sanki biraz daha yayıldı ağzım.

"Erken mi geldim?" dedi sanki evde başkalarının olduğunu biliyormuş gibi alçak bir sesle.

"Senden daha önce gelenler var" dedim girsin diye kapıdan iki adım geriye doğru çekilirken.

Küçük doktor içeri girince ne yapması gerektiğini bilemiyormuş gibi durakladı. Paltosunu almak için elimi uzattım. Farkında değilmiş gibiydi. Nerede olduğunu kendi kendine tekrarlıyormuş gibi kıpırdıyordu dudakları. Sessizce. İhtiyarların yatak odasına doğru bakıyordu. Bekledim.

Sonra bir kere daha kıpırdadı dudakları kendi kendine.

Yeterince ölü insan görme fırsatı olmamış bir doktor olduğunu hatırladım sonra. "Amin!" dedim evin kapısını kaparken.

Pelin Biçer yüzüme bakıp gülümsedi. Kendime geldim diyen, anlayışım için teşekkür eden bir gülümsemeydi bu. Ona doğru uzanmış duran elimi görünce yüzü ne yapması gerektiğini aniden anlamış gibi aydınlandı. Mantosunu çıkarmaya davrandı.

Bekledim. Altından siyah, el örgüsüne benzeyen bir kazakla, topuklarına kadar inen yine siyah bir etek çıktı. Mantosunu nereye bırakacağını bilemiyor gibi tuttu elinde. Elimi uzatıp aldım. Sonra oturma odasını gösterdim boştaki elimle. Önümden yürüyüp içeri girdi.

İçerdekiler önce kıza, sonra bir kez daha bana baktı. İki başörtülü kadın daha eklenmişti sandalyelerin üstünde oturanlara. Adamlar bu kez selam vermediler. Beklemekten sıkılmış gibi yerinde kıpırdandı genç olanı. Dört delikanlının yaşça en büyük göstereni baştan aşağı süzdü Pelin Biçer'i.

"Otursana" dedim kıza mantosu ikiye katlanmış olarak kolumdan aşağı sarkarken. "Hani gelmişti birileri benden önce?" dedi Pelin Biçer bana doğru dönüp yavaş bir sesle.

"Altes içerde" dedim başımla evin dip taraflarını işaret ederek.

Pelin Biçer yüzünü buruşturdu.

"Sen keyfine bak" dedim. "Korkma bırakmam sana saldırsın."

Korkacak neyim var der gibi omzunu silkti odanın ortasında. Üç kişilik kanepeye doğru yürüdü.

Oturmadan önce döndü bana doğru. Yüzüne baktım.

"Size bir şey söylemem lazım" dedi.

Ona doğru bir adım attım.

"Dinliyorum" dedim.

"Söylemem gerekir mi emin değilim ama söyleyeceğim" dedi. Suratına demin dudaklarını sessizce kıpırdatırken olduğuna benzer bir donukluk gelip oturmuştu. Bir de hafif bir kızarıklık yanaklarına.

Konuşmadan bir adım daha attım. Pelin Biçer sandalyelerin üstünde oturan adamlara baktı ağzını açmadan önce. Daha da alçak bir sesle konuştu. Adamlar alınmadılar. Delikanlılar oralı değildi, en büyük görünenleri dışında.

"O adam bir daha rahatsız etmeyecek seni dediğiniz için söylemek zorundayım diye düşündüm" dedi bana biraz daha yaklaşarak. "Bir tür borç ödeme gibi sanki... " Biraz verirsin, biraz alırsın dedim içimden. Geç de olsa. Sesimi çıkarmadım. Yüzüne bakmaya devam ettim.

"Nurullah Amca yalnız değildi galiba şey olmadan önce" dedi hafifçe iki yana doğru sallanarak ayakta.

Ben de adamlara doğru baktım bizi dinliyorlar mı diye. Daha çok verilecek ikramı düşünüyor gibilerdi. Karşılarında oturan kadından korkulurdu belki ama o da bütün dikkatini tırnaklarına vermiş gibiydi. Delikanlıları dikkate bile almadım. Pelin Biçere döndüm sonra yeniden. Yüzümde edepsiz çağrışımlarla dolu bir sırıtış olmasın diye gayret ettim. Başardım galiba.

"Daha önce, bana geldiğinizde söylemedim, söyleyemedim..." dedi beni anla diye yalvaran gözlerle bu kez yüzüme bakarak. "Hem emin değildim, hem ortalık karışmasın diye düşündüm."

Anlayışlı bir tavırla başımı salladım.

"Sonra..." dedi. Nasıl devam edeceğini bilemiyormuş gibi sustu. Durum ciddi dedim içimden. Elimi uzattım.

"Gel benimle istersen" dedim.

Pelin Biçer bir kez daha baktı adamlara. Sonra yerdeki halıyı inceliyor gibi başı yere eğilmiş peşimden geldi.

Salondan çıktık. Hemen yandaki kapıyı açtım. Hemşire için hazırlanan odanın kapısını, içeri girdik. Kapıyı arkamdan kapattım.

"Şimdi daha rahat konuşabiliriz" dedim. "Dinliyorum."

Pelin Biçer odayı gözden geçiriyordu ilk kez görmüş gibi.

"Bir şey mi fark ettin?" dedim olabildiğince alçak bir sesle. "Sonradan dikkatini çeken bir şey."

"Onun gibi bir şey..." dedi. Kafasını kaldırıp yüzüme baktı. Sustu sonra yeniden.

İşimiz var seninle dedim içimden.

Humprey Bogart şapkamı boştaki elimin işaret parmağıyla geriye doğru ittim binaltıyüzsekiz kere yapılmış bir hususi hafiye tavrıyla. Pelin Biçer'in gözlerinin içine baktım. Taa içine...

"Başka bir erkekte gördüğün bir şey olmasın?" dedim.

"Nereden bildiniz?" dedi Pelin Biçer. Biraz rahatlamış gibiydi.

"Boş ver nereden bildiğimi" dedim. "Sen anlat. Aramızda kalacak, biliyorsun." Derin bir nefes aldı Pelin Biçer.

"Geçen gün erkek arkadaşımla..." dedi profesyonelce bir eda vermeye çalıştığı sesiyle. " Şey ettikten sonra..."

Başımı salladım devam etsin diye.

"Aynı Nurullah Amcanın yüzünde gördüğüm gibi, orda öyle kıpırtısız yatarken gördüğüm gibi bir ifade gördüm. Neredeyse aynısıydı. Uzun süre şey etmemiş... Sevişmemiş bir erkeğin yüzünde beliren bir ifade. Tıpkısıydı. Mastürbasyonda olmaz öyle bir bakış. Olmaz, zannetmiyorum."

Gülmedim. Yıldız Turanlının da bir bildiği vardır elbet dedim içimden.

"Kiminle birlikteydi, bir fikrin var mı?"

Dudağını büzdü. Elini kulak memesine götürdü.

"Yok... " dedi. "Ama... "

"Ama?" dedim bir umutla.

"Kim olursa olsun mutlu gitti adam" dedi elini kulağından çekerek.

Öyledir inşallah dedim içimden. Erkek milletinin son nefesini verme konusundaki dileklerini tartışma konusu etmenin gereği olmadığını düşündüm. Yine de tutamadım kendimi.

"Kadın için zor bir durum olmuştur" dedim.

"Öyle" dedi Pelin Biçer konuyla ilgili daha fazla konuşmak istemediğini belirten bir kesinlikle.

Ona uydum. Cebimden üçüncü sayfası dışa doğru katlanmış gazeteyi çıkardım boştaki elimle. Bugünün gazetesini.

"Bir baksana" dedim gazeteyi ona doğru uzatarak. "Bu oğlan mıydı senin için mahalleye gelen?"

Pelin Biçer gazeteye eline aldı. Gözlerini kısarak baktı fotoğrafa.

"Evet" dedi. "Evet. Bu galiba. Yani, sanıyorum eminim. Kim bu?"

"Tamam" dedim gazeteyi elinden alıp yeniden cebime yerleştirerek. "Teşekkür ederim. Sen geç içeriye istersen."

Küçük odadan çıktık. Kapıyı kapattım ardımdan. Pelin Biçerin mantosu hâlâ elimdeydi. Biraz zorlandım ama, diğerlerinin üstüne bir boşluk bulup portmantoya astım. Pelin Biçer salonun kapısından içeri girdi.

Nereye oturduğuna bakmadım artık. Koridoru hızlı adımlarla geçtim. Yatak odasına girdim. Yasemin Sert bıraktığım yerde oturuyordu. Yerlerdeki 33'lükler toplanmış, kütüphanenin önünde, yerde üst üste duruyordu. Tam karşısındaki dolaba bakıyordu altes.

Yanınına kadar ilerledim hiçbir şey söylemeden.

Kafasını kaldırıp bana baktı Yasemin Sert. Yüzündeki ifade nefret değildi, başka bir şeydi. Tarif etmeyi kolayca beceremeyeceğim bir şey. Sanki paltomun altından gözüken kıyafetin fiyatını ölçmeye çalışıyormuş gibi.

"Kimdi gelen?" dedi.

"Küçük doktor" dedim bir adım daha atarak. "Siz öyle diyormuşsunuz kıza."

"Onun ne işi var burada?" dedi.

"Ben çağırdım" dedim.

"Hah!" diye güldü. "Şimdi anlaşıldı. Şu herkesin toplandığı, katilin ortaya çıktığı toplantılardan birini düzenlediniz mevlidi bahane tutup. Ne salakça. Kayınpederim öldürülmedi ki?"

"Süleyman Çiçek?" dedim.

"Polis yakalamış ya onun katilini. Genç bir serseriymiş galiba."

Yüzüne aklımda çeşitli ihtimallerle baktım.

"Ya Mustafa Süzer?" dedim.

"Ne olmuş Mustafa Bey e?" dedi.

"Haberiniz yok mu?" dedim.

Dudağını kenarından ısırarak konuştu. ilk kez görüyordum böyle bir şey yaptığını.

"Neyi kastediyorsunuz bilmiyorum ama, yok..." dedi.

"Başınız sağ olsun" dedim hiç de bu cümleye yakışmayacağını bildiğim bir sesle. Bu laf kendisine hayatta ilk kez söyleniyormuş gibi şaşkınlıkla baktı yüzüme. Belki de ilk kez söyleniyordu.

Bir şeylerin çıkma ihtimali varsa da ağzından, din1eyemeyecektim. Kapının zilinin çaldığını duydum çünkü.

Kapıyı ben açmalıydım, başkası değil.

"Geliyorum" dedim Yasemin Serte. Elimle destekledim bu cümlemi.

Yatak odasından çıktım. Koridoru hızla geçtim yeniden. Zil bir kez daha çaldı. Mutfakta çalışanlardan kapıyı açmaya niyetlenen yoktu. Son adımımı atıp açtım kapıyı. istediğimden daha hızlı bir biçimde.

Noyan Sert.

Açılmasını beklediği kapıların önünde ellerini ovuşturma alışkanlığı vardı demek adamın, iki gün önce, eve ilk girdiğinde gördüğüm gibi tıpkı. Ya da gerçekten kaloriferi bozuktu otomobilinin. Omuzlarını kasmıştı. Kaşmir atkısını takmamıştı.

İçeri girmesi için geri çekildim.

"Polisler içine sıçmışlar mı evin?" dedi ilk adımını attığında.

"Pek öyle gözükmüyor" dedim.

"İyi, iyi..." dedi sanki daha çok kendi kendine söyler gibi. Portmantodaki palto kalabalığına baktı. "Bizimkilerden gelen giden?"

Şapkayı gördüyse de bir şey söylemedi.

"Eşiniz yatak odasında" dedim. "Küçük doktor salonda. Hocalar da orada. Bekliyorlar."

Noyan Sert ne tarafa gideceğine karar veremiyormuş gibi iki yana sallandı önce. Sonra yatak odasına doğru yürüdü. Şimdilik ev sahipliği yapamayacağına karar verdiğini sezdim.

Evin kapısını yavaşça kapadım. Peşinden ilerledim sonra.

Babasının yatak odasının kapısına gelince durdu. Gözlerini yukarıya doğru kaldırdı. Derin bir nefes alacak şimdi dedim içimden. Almadı ama. Sakalını sıvazladı onun yerine. Sonra girdi içeri. Paltosunun etekleri savruldu içeri adımını attığında.

Ben daha giremeden Yasemin Sert'in sesini duydum. Bağırıyordu resmen.

"Eee, ne oldu, ne oldu Noyan Bey?" dedi. "Hani sıradan bir mevlitti… Ne oldu?"

"Bağırma lütfen" dedi Noyan Sert. "Duyacak."

Bendim herhalde duyacak olan. Benden başka kimse yoktu ihtiyar çiftin yatağının yanından odanın ilerisine doğru ilerleyen.

"Duyarsa duysun" dedi Yasemin Sert. "Zaten sen sardın başımıza bu detektif müsveddesini."

Noyan Sert geri dönüp bana baktı. Yüzünde boş ver, idare et anlamında bir ifade vardı.

Boş verdim.

"Otur" dedi Yasemin Sert kocasına. Karşısındaki koltuğu gösteriyordu. Noyan Sert paltosunun eteklerini toparlayıp oturdu. Eliyle bir kez daha sıvazladı sakalını. "Biraz yalnız konuşabilir miyiz?" dedi sonra bana bakıp Altes.

Yatağın ayak kısmına doğru ilerledim. Yan oturup demirin üstüne attım kolumu. "Biraz sonra dilediğiniz kadar konuşursunuz" dedim. "Önce benim bir iki diyeceğim var. Soracağım daha doğrusu."

İkisi de yüzüme baktı sessizce. Onları sorgulamaya hakkım olup olmadığı konusunda bir itiraz beklemiyordum. Haklı çıktım.

"Doktor Mustafa Süzer'in muayenehanesinde kurşunlanarak öldürüldüğünü neden söylemediniz eşinize?" dedim Noyan Sert'in yüzüne bakarak. Yatakta yan oturmak kolay değildi, belim ağrıyordu hafiften.

"Bunu ben de merak ediyorum" dedi Yasemin Sert. Bütün gözleriyle kocasına bakıyordu.

"Her şeyi bilmek zorunda değilsin, öyle değil mi?" dedi Noyan Sert karısına bakarak. Cümlesi bitince yeniden ellerini ovuşturmaya başladı. Başı önüne eğikti.

Bekledim.

Yasemin Sert kafasını hafifçe yana doğru eğerek baktı kocasına. Benim önümde ne ölçüde azarlayacağını ölçüp biçiyor gibiydi.

Noyan Sert kafasını kaldırdı.

"Senin de bana söylemediğin bir sürü şey var" dedi. "Öyle değil mi şekerim?"

Yasemin Sert kocasına bakmaya devam etti. Kararsız gibiydi.

Aile kavgasına yardım edeyim dedim içimden.

"Belki o zaman kardeşinin doktorla ilişkisini de söylemek zorunda kalacağını düşündü" dedim.

"Ne?" diye bağırdı Yasemin Sert. Bir bana, bir kocasına baktı.

Başımı salladım.

Noyan Sert bana baktı. Gözlerinde yorumlayamadığım pırıltılar vardı.

Devam etmem gerekiyor diye düşündüm.

Devam ettim.

"Aileye yeni bir damat gelmesinden hoşlanmayacağınızı düşündü" dedim.

"Bana ne?" dedi Yasemin Sert.

"Bazı hesaplarınızı bozabilirdi bu" dedim.

"Hangi hesabımı?" dedi gözlerinde bu kadarını da bilemezsin herhalde çakmakları çakarak. Sonra aynı bakışlarla kocasına baktı. Noyan Sert omuzlarını silkti.

Sıra yine bana geldi. Bu sefer bakışlarındaki öfkeye biraz da korku karışmıştı sanıyorum.

Noyan Serte döndüm.

"Karınızın kayınpederinden alım satım için genel vekaletname almaya kalkıştığını öğrendiğinizde ne hissettiniz?" dedim.

"Ay, bunu biliyor muydun sen?" dedi Yasemin Sert sesinde denetleyemediği bir yükselmeyle. "Kim söyledi sana? Bu detektif müsveddesi mi?"

Noyan Sert yere baktı yeniden.

"Kim söyledi diyorum?" diye daha yüksek bir ses tonuyla sordu Yasemin Sert. Sorusuna çizmesinin sivri ucu eşlik etti yere sertçe vurarak.

Noyan Sert kafasını kaldırdı. Karısına baktı. Sakalını sıvazlamadı. Yere vuran topuk işe yaramadı dedim içimden.

"Ne önemi var kimden öğrendiğimin?" dedi. "Başkaları öğrenmeseydi bana yeterdi bu."

"Kim mesela?" dedi Yasemin Sert.

"Ayça..." dedi Noyan Sert.

"Haklıymışsınız" dedi Yasemin Sert bana doğru dönerek. "Aynı moruğa gitmekle hata etmişim."

Başımı salladım iki yana doğru.

Kapının zilinin bir kez çaldığını o anda duydum.

Yatağın üstünden ayağa kalktım.

"İzninizle" dedim. "Kapıya bakmalıyım."

"İyi" dedi Yasemin Sert. "Ben de bu arada birisinin kafasının içine bakayım, bir gram akıl kalmış mı diye."

Odadan çıktım. Kulağım arkamdaydı ama bir şey duymadım. Ameliyat hemen başlamazdı herhalde. Koridorda yürüdüm. ikinci kez çalmadı kapının zili. Telaşlanmadım ben de. Sonra açtım.

Simin Saraylı.

Simin Saraylı Karalama Defteri programına konuk olacakmış gibi giyinmemişti Allah'tan. Gözleri ve dudaklarında ancak çok yakına gelen bir kameranın görebileceği kadar boya vardı. Pelüş mantosunun altından ne çıkacağını merak ettim. Mevlidi dinleyecekse çıkarmasa daha iyi olacak diye düşündüm. Dinlemeye niyetliydi anlaşılan, omuzlarının üstünde koyu yeşil bir eşarp vardı.

"Buyrun" dedim kapıyı ardına kadar açarken.

"Gelen var mı? Nasıl durumlar?" dedi antreye ilk adımını attığında.

"Fena değil" dedim. Arkasından kapıyı kapattım.

"Çok heyecanlıyım" dedi mantosunu çıkartırken. Altındakileri merak etmekte haklıydım. Siyah bluzunun en üstteki iki düğmesi iliklenmemişti. Hocalar başlayınca ilikleyecekti herhalde. Siyah, uzun eteği iyi niyetliydi ama biraz dar olduğu için bacakları ben buradayım diyordu. işin Karalama Defterinden biraz ileriye gittiğini fark edip gülümsedim.

Bunu fark etti.

"Abarttım biraz biliyorum" dedi. "Günün mana ve önemine uygun giyineyim dedim. Yanlış mı yapmışım?"

"İyi etmişsiniz" dedim.

"Yoksa daha spor mu giyinseydim?"

Benim kıyafetime baktı alıcı gözle.

Cevap vermedim. Mantosunu aldım. Pelin Biçer'inkinin üstünde bir yer bulup astım.

"Bir dakika" dedi Simin Saraylı. "Unuttum. Alayım." Kenara çekildim. Portmantoya iki adımda erişti. Elini pelüşünün ceple-

rinden birine soktu, küçük bir defterle birlikte çıkardı. Defterin üzerinde küçük bir kalem takılıydı,

"Not alırım belki" dedi bana dönüp.

Başımı salladım.

Portmantodaki yığına baktı sonra.

"Epey insan var galiba. Kimler?" dedi.

"Hocalar var" dedim. "Tanımadığım bir iki insan daha. Noyan Bey'le Yasemin Hanım yatak odasında. Küçük doktor da içerde."

"Küçük doktor kim?" dedi.

Tanışırsınız dedim. Salona doğru ilerledim. Simin Saraylı peşimde içeri girdim. Hocaların sabrına hayran olduğumu belirttim kendi kendime. Tanımadığım iki kadın başlarım yaklaştırmışlar, alçak sesle konuşuyorlardı. Delikanlılar çoraplı ayaklarını birbirlerine çarpıştırarak vakit geçirmeye çalışıyordu. Pelin Biçer şu uzaktan kumandayı bulup, popüler kültürümü artırsam nasıl olur acaba der gibi bakıyordu kocaman televizyona. İçeri girdiğimizi algılar algılamaz bize döndü.

Simin Saraylıyı tanıdığını yüzüne yayılan gülümsemeden anladım.

Simin Saraylı... Pelin Biçer..." dedim ellerimi ikisinin arasında hareket ettirerek. "Artık tanışırsınız..."

Hocalar Simin Saraylıyı inceliyorlardı.

"Ben Simin Hanım'ı tanıyorum elbette" dedi Pelin Biçer oturduğu yerden ayağa kalkarken. Bir yandan da elini öne doğru uzatmıştı. "Zevkle okudum iki kitabını... "

"Teşekkür ederim" dedi Simin Saraylı küçük doktorun elini sıkarken. "Memnun oldum."

"Asıl ben, asıl ben... " dedi Pelin Biçer. "Ne kadar şaşırdım anlatamam. Öyle birden görünce."

Simin Saraylının elindeki deftere işaret etti burnuyla.

"Hep defterle mi dolaşır yazarlar?" dedi. "Otursanıza. Ufaktan sıkılmaya başlamıştım. iyi ki geldiniz."

"Bu gün özel bir gün, öyle değil mi Remzi Bey?" dedi Simin Saraylı bana dönüp.

Onu yanıtlayamadım. Kapının zili çaldı bir kez daha. Böylesi daha iyi dedim içimden.

"Bakacağız artık özel mi, değil mi" dedim dışarıya doğru hareket ederken. "Siz oturup laflayın biraz..."

Salondan çıkınca iki adımda dış kapıya ulaştım. Açtım.

Tanımadığım iki kadın duruyordu ellerinde tabaklarla. Apartmanın içinden geldikleri belliydi, mantoları yoktu.

Kadının biri beni görünce yanlış yere mi geldik der gibi kapının üstündeki numaraya baktı.

"Buyrun" dedim. "Doğru yerdesiniz." Hafifçe geri çekildim girsinler diye.

Ağızlarını açmadan girip, mutfağa yöneldiler.

Arkalarından kapıyı kapatmak istedim. Kapatamadım.

Kapıyla kasanın arasına aniden giren bir bastonun ucu izin vermedi buna.

Murat Girgin.

Antresini bu kez beğendiğimi düşündüm. Kapıyı açtım. Kıyafeti aynıydı. Yüzünde neredeyse sevimli bir gülümseme vardı. Bastonunu çekip koltuğunun altına sıkıştırdı .

"Tabanca?" dedim.

"Halledildi" dedi. Bastonu sol elinden sağ eline aktardı.

Kapıdan geriye çekildim. Murat Girgin içeri girdi. Antrenin ortasında etrafına baktı. Portmantodaki kalabalığı gördü.

"Herkes burada mı?" dedi.

"Hemen hemen" dedim.

Salon kapısına doğru hareket etti. Girmesine izin verdim. Kapıdan içeri kafasını uzatıp geri çekti.

"Burada öyle bekleyecek miyiz?" dedi. "İçerisi pek bir..."

"Çok sürmez" dedim. "Bir tek kişi kaldı beklediğimiz."

Ağzının içinden tam olarak anlayamadığım bir şeyler geveledi Murat Girgin içeriye girerken. Arkasından ilerledim.

Yazar ve okuru, sanki yıllardır bu buluşmayı bekliyormuş gibi oturmuşlardı deri kaplamalı divanın üzerine, başlarını birbirlerine doğru eğmişler, laflıyorlardı. Ötekilere sırtlarını dönmüşlerdi, bedenen ve ruhen. Beni duyunca dönüp kapıya baktılar. Pelin Biçerin yüzü hafifçe kasıldı Murat Girgin'i görünce. Simin Saraylının yüzü hiç değişmedi. Murat Girgin bastonu koltuğunun altında iki hocanın tam karşısındaki sandalyeye doğru ilerledi.

Onları orada bıraktım. Koridordan içeriye doğru yürümeye niyetlendim.

"Başlasak mı?" dedi arkamdan Asiye Hanım. "Hoca efendiler sıkıldılar galiba."

"Olur" dedim. "Çağırayım."

Koridorda hızla yürüdüm. Yatak odasına girdim.

Noyan Sert koltuğundan kıpırdamamış gibiydi. Yüzünü iki elinin arasına almış, öne doğru iki büklüm, oturuyordu. Yasemin Sert sırtını kocasına vermiş, ayakta, pencerenin önünde duruyordu. Beni hissedince döndü.

"Daha ne kadar bekleyeceğiz burada Remzi Bey?" dedi Noyan Sert.

"Valla, ev sahibi sizsiniz" dedim. "Ama isterseniz, buyrun, geçelim içeriye yavaş yavaş.

"İyi olur" dedi Yasemin Sert. "Ne okunacaksa okunsun, siz de ne numara göstereceksenız gösterin, gidelim bir an evvel."

Kocasına gözünün ucuyla bile bakmadan yürüdü bana doğru. Geçmesi için kenara çekildim. Sabah sürdüğü kokudan arta kalanlarının bir kısmını burnuma doğru savurarak geçti önümden. Noyan Sert e baktım.

Sanki dizkapaklarından rahatsızmış gibi zorlanarak kalktı yerinden. Önüme geçmesini bekledim, ardından yürüdüm. Üçümüz koridorda tek sıra ilerledik. Önce Altes, ortada Noyan Sert, arkada ben. Yasemin Sert tereddütsüz girdi salondan içeri,

Noyan Sert içeri girmeden önce mutlaka bulması gereken bir şey varmış gibi ceplerini yokladı. Sonra sakalını sıvazlayıp girdi karısının arkasından.

Ben antrede kaldım. Kapının zili çalmıştı çünkü bir kez daha.

Dönüp açtım.

İsmail Oba. Elinde temizlik malzemeleri yoktu.

"Hah, tam zamanında geldin" dedim kapıyı ardına kadar açarken. "Başlıyoruz yavaş yavaş. Gir."

Tam o sırada Asiye Hanım da mutfaktan çıktı, başörtüsünün uçlarını sıkılayarak salona girmemizi bekledi.

Neredeyse üçümüz birden aynı anda girdik.

Yasemin Sert, kocası ve bizim arka arkaya girmemiz içerdekilerde nihayet başlıyoruz duygusu yarattı galiba, herkes şöyle bir toparlandı. Noyan Sert hocalardan daha yaşlı olanın yanında, kendisini görünce ayağa kalkmış olan adamın elini sıkıyordu. Öbür eliyle sakalını sıvazlıyordu sürekli. Yasemin Sert, sanıyorum hiç tereddüt etmeden sallanan koltuğa gitmiş oturmuştu. Tanımadığım kadınlardan biri televizyon dizilerinden tanıdığı bir oyuncuyu görmüş gibi merakla inceliyordu onu şimdi. Simin Saraylı az bulunur bir deney yaşayacakmış gibi uzatmıştı boynunu ileriye doğru. Pelin Biçer yerinde kıpırdandı. Başını örtecek bir şey getirmeyişine şimdi iyice hayıflanıyor gibi geldi bana. Murat Girgin bastonunun sapına dayadığı ellerinin üstünden beni inceliyordu. Tanımadığımız kadınlar konserin başlamak üzere olduğunu anlayan seyirciler gibi kıpırdandılar.

İsmail Oba kapının bir yanındaki, Asiye Hanım öteki yanındaki sandalyelere oturdular. Ben Simin Saraylı'nın yanındakine iliştim.

Noyan Sert daha genç olan hocanın da elini sıktı.

Geri döndü. Nereye otursam uygun olur gibi baktı çevresine.

Tanımadığım kadınlardan biri daha girdi içeriye belirgin bir aceleyle. Asiye Hanım'ın yanına oturdu.

Noyan Sert tercihini Murat Girgin'in yanındaki boş sandalyeden yana yaptı. Yerinden kıpırdamadı Murat Girgin adam yanına otururken. Şimdi bana değil, kapıya doğru bakıyordu, sanki eski karısının girişini kaçırmak istemiyormuş gibi.

Diğerinden daha yaşlı olan hoca boğazını temizledi. Yerinde kıpırdadı. Gözlerini yere dikti. Daha genç olanı ve delikanlılar da şöyle bir toparlandılar.

Simin Saraylı bana baktı. Sirkin başlamasını bekleyen çocuklar gibiydi.

Sallanan koltuğun hemen yanında oturan tanımadığım kadın, Yasemin Sert'e bakarak başına örttüğü eşarbı düzeltti gereksiz yere. Yasemin Sert kaçınamayacağı bir komut almış gibi doğruldu sallanan koltukta. Eşarbını başına kaldırdı. Uçlarını düğümlemedi ama. Bacaklarının sallanan koltuğun önüne doğru sallanışının duruma pek uygun olmadığını fark etti sonra. Daha saygılı gibi oturmaya gayret etti, içinden birilerinden nefret ettiğini anlayabiliyordunuz. Simin Saraylı eşarp konusunda onu taklit etti hemen. Ama o bağladı. Pelin Biçer utançla baktı sağına soluna. Yasemin Sert'i hizaya getiren kadın eğilip ayaklarının altında duran çantasından beyaz bir örtü çıkardı, tek kelime etmeden uzattı Pelin Biçer'e.

Pelin Biçer bana baktı Simin Saraylı'nın ötesinden. Başımı salladım. Odadaki kadınların hiçbirinin başındakine benzemeyen

bir biçimde örttü saçlarını Pelin Biçer. Anneannesinin gençliğine benzedi birden, eminim o beyaz örtüyle.

Hoca bir daha temizledi gırtlağını. Derin bir nefes aldı.

Bekledik.

Başlayamadı hoca ama. Tam o sessizliğin ortasında kapının zilinin çaldığını hepimiz duyduk.

Bir kere daha temizledi adam gırtlağını kapıya bakarak. Asiye Hanım fırladı yerinden. Eksiğimiz tamamlandı dedim içimden.

Kapının açılış sesini duyduk. Fısıl fısıl konuşmalar sonra.

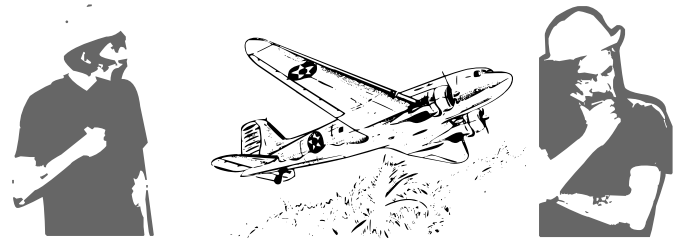
Bekledik.

Ayça Sert. Ayça Girgin ya da. Başı yerde girdi içeriye. Kimselere bakmadı.

Konsere geç kaldığı için utanan bir protokol davetlisi tavırlarıyla Asiye Hanımın kalktığı kapının hemen dibindeki sandalyeye oturdu. Asiye Hanım girdi sonra içeriye. îki sandalye öteye yerleşti sesini çıkarmadan.

Hoca dinleyicilerin tümünü gözden geçirdi uzun uzun. Başladı. Derin bir nefes almadan başladı.

Bölüm 20

"Eüzü billahi mineş'r şeytani racim..."

Etkileyici bir sesi vardı adamın yine de. Tok, eğitimli bir sesi. Görüntüsünden beklemeyeceğiniz olgunlukta, defalarca tekrardan ileri gelen bir özgüvene sahip bir ses. Gırtlaktan çıkması gereken ayrıntıları bütünüyle duyuran bir ses. Kadınlardan birisi iç çekti. Adam devam etti.

"Bismillahir'Rahmanir'Rahim... "

Şöyle bir durdu sonra. Sesinin ve okuduğunun dinleyenlerin içine işlemesi için sanki, küçük bir mola verdi. Başlıyoruz dedim içimden.

"İnnallahe ve melaike tehun sallune... " diye devam etti adam. Kadınlardan biri bir kez daha iç çekti. Simin Saraylı bana doğru eğildi.

"Gerçekten etkileyici bir sesi var" dedi küçücük bir sesle.

"Evet" dedim aynı ses tonuyla.

Adam devam etti okumaya. Yasemin Sert oralı değildi hiç. Yüzünde ne olduğunu anlayamadığım bir ifade vardı. Noyan Sert eli sakalında dinliyordu. Arapça anlıyor gibiydi sanki. Kafasıyla onaylıyordu ara sıra. Mesleki bir hastalık herhalde dedim içimden. Murat Girgin bastonunu sağ elinden sol eline geçirdi.

Asiye Hanım gözlerini siler gibi bir hareket yaptı, "...teslime..." diye sesinin şiddetini biraz düşürdü adam. Deminden beri ustalarını belirgin bir dikkatle dinleyen dört delikanlı sıralan gelmiş gibi toparlandılar.

"Sadaka1lahulazim..." diye ekledi adam. Yere bakmaya devam etti ama.

Delikanlıların daha tam erkekleşememiş sesleri Nurullah Sert'in televizyon seyrettiği odanın içinde, tavandan kristal bir avize düşüp parçalanmış gibi patladı. Kesik kesik seslendirdikleri ilahinin ritmine uyarak ileri geri sallanıyorlardı hafif hafif. "Güna...hımızı...Bili...yoruz..." Dinleyenler sanki hiç beklemiyormuş gibi irkildiler sanki. Kadınlardan birinden hıçkırığa benzer bir ses geldi.

Simin Saraylı kulağıma eğildi bir kez daha. "Hayda..." dedi. "Bizans'a geldik sanki bir anda." Kafamla onayladım.

"Bekleyin" dedim. "Daha Anadolu'ya da geleceğiz." Tek başına çok televizyon seyretmenin faydaları bunlar dedim içimden.

Delikanlılar affedilmek için yalvardıklarını belirtmeye devam ettiler aynı makamla.

Şimdi hocaların daha az kıdemlisi hazırlanıyordu gösterisini sunmak için. O da yere bakıyordu. Yasemin Sert şiddetle kıpırdandı yerinde. Ona baktığımı görenMurat Girgin ilahici çocuklara doğru salladı başını. Eh, herhalde hepimiz biliyorduk günahlarımızı. Bazen de kıpırdanırdık onlar yüzünden. Bazen de kıpır danmazdık. İlahici çocuklar sustu.

İki numaralı adam çok derin bir nefes aldı, elini kulağının arkasına attı.

"Allah adın zikredelim evvela…

Vacip oldur cümle işte her kula…

Allah adın her kim al evvel ana…

Her işi asan ide Allah ana…

Küçük bir mola verdi adam. Eli hâlâ kulağındaydı. Sonra yeniden başladı.

"Allah adı olsa her işin önü…"

Simin Saraylı kulağıma eğildi bir kez daha.

"Anlıyorum ben bunu" dedi. "Türkçe bu yahu."

Başını salladım.

"Hep böyle olsa" dedi.

Yorum yapmadım.

İki numaralı adam her işe başlarken Allah'ı anmanın ne güzelliklere yol açacağını anlatmaya devam ediyordu kendine özgü melodisiyle. Salonu bütünüyle kontrolüne almıştı. Kimse çıtını çıkarmıyordu. Daha yaşlı olanı onaylarcasına başını sallıyordu arkadaşı satırlarda vurgulaması gereken sözcükleri vurguladıkça.

Dinliyorduk.

"…Bir kez Allah dese aşk ile lisan. Dökülür cümle günah misli hazan…"

Adam hafif hafif coşmaya doğru gidiyordu. Dinleyiciler de. Ardından ne gelecek diye bekliyorduk resmen. Daha fazla coşulmasına Yasemin Sert engel oldu.

Ağzının içinden bir şeyler söyleyerek ayağa kalktı sallanan koltuktan. Biraz zor kalktığı için dikkatinimizi çekti zaten. Ne dediğini anlamadım. Bir "Allah" sözcüğü duydum sanki. Tam bir kararlılıkla önümüzden geçti, eşarbını omuzlarına indirerek kapıdan çıktı söylenmeye devam ederek.

Adam şaşkın gözlerle izledi Yasemin Sert'in yürüyüşünü. Bir an ses çıkmaz oldu. Oturduğum yerden baktım Yasemin Sert'in arkasından. Kapının önünden yok olup gitmişti.

Adam okumaya devam etmeye çalıştı. Hafif titriyordu sesi. Kekeledi resmen.

Karıştırınca baştan aldı.

"...Bir kez Allah...

...Allah... dese aşk ile lisan. Dökülür cümle günah misli hazan..."

Toparlamış gibiydi.

Noyan Sert kapıya bakıyordu. Murat Girgin kapıya bakıyordu. Asiye Hanım kapıya bakıyordu. Ayça Sert kapının ilerisini görebiliyordu oturduğu yerden. Yüzünde odaya ilk girdiğindekine hiç benzemeyen küçümser bir ifade vardı.

Adam devam ediyordu. Duymuyordum ama ne söylediğini. Duyuyordum ama anlamıyordum. Bir şeyler söylüyordu belirgin bir ritim ve melodiyle. Salonun yarısından çoğu dinlemiyordu adamı. Dışardan gelen sesleri dinliyordu.

Noyan Sert de ayağa kalktı. Kimsenin yüzüne bakmamaya özen göstererek hızlı adımlarla çıktı salondan.

Ben de kalktım.

Kalkmak zorunda olduğumu hissettiğim için kalktım.

Simin Saraylı gözleriyle takip etti beni. Pelin Biçer de. Ama yerlerinden kıpırdamadılar.

Hızla çıktım salondan.

Yatak odasına doğru gidiyorlardı. Noyan Sert elini karısının sırtına koymuş, itiyordu. Yasemin Sert bir şeyler söylüyordu hâlâ ilerlerken. Omzundaki eşarp kayıp düştü koridorun tam ortasında. Fark etmediler.

Eğilip aldım, içeri girdiler.

Dönüp salonun kapışma baktım.

Takım peşimden geliyordu.

Gönülsüz aş ya karın ağrıtır ya baş dedim içimden.

Yatak odasına girdim Sert çiftinin arkasından.

Yasemin Sert odanın dibine kadar ilerlemişti. Kocası arkasındaydı. Sesini birazcık yükseltme hakkını kendinde görüyordu anlaşılan.

"Ben sana dedim Noyan, ne işimiz var mevlitte falan... Demedim mi?"

Beni gördü sonra.

"Al geldi başımıza musallat ettiğin detektif müsveddesi de. Ne aile gizliliği kaldı ne bir şey. Memnun musun şimdi?"

Noyan Sert cevap vermedi karısına. Yasemin Sert'e çok yaklaşmadan düşürdüğü eşarbı uzattım. Hızla çekip aldı elimden. Eline sardı üst üste hareketlerle. Takım içeri girdi ardımızdan. Seslerinden anladım.

Dönüp baktım. Yatağın dibinde sıralanmışlardı. Ayça Sert en öndeydi. Murat Girgin en arkada.

"Ne oluyor Yasemin?" diye bağırdı Ayça Sert. "İki satırlık duaya dayanamadın bakıyorum."

"Senin başının altından çıkan herhangi bir şeye bir dakika dayanmak bile mümkün değil hanımefendi" dedi Yasemin Sert

gözlerinden ateşler çıkarak. "Sanki çok meraklısın duaya, mevlide falan."

"Kimin neye meraklı olduğu belli" dedi Ayça Sert.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Yasemin Sert. "Açık konuş. Ağzının içinde geveleme." "Ne geveleyeceğim" dedi Ayça Sert. "Adamcağızın ağzından girip burnundan çıktın. Nerelere sürükledin hasta hasta."

"Ne olmuş?" dedi Yasemin Sert. "Oğlunun işi batmasın diye."

"Oğluna sordun mu?"

Yasemin Sert kocasına döndü.

"Konuşsana Noyan" dedi. "Put gibi durma orada. Bir şeyler söyle."

Noyan Sert önce karısına, sonra kardeşine baktı. En son da bize. Gözleri benim üzerimde bir saniye daha fazla durdu sanki.

"İsterseniz bu meseleyi daha sonra konuşalım" dedi. "Şu mevlit işi bir bitsin, biz bize kalalım, enine boyuna konuşuruz."

"Başlatma mevlidinden şimdi Noyan" dedi Yasemin Sert. "Bu insanlar babanın ruhunu rahatlatmak için mi geldiler sanıyorsun buraya?"

Onlara doğru bir adım attım.

"Bence Yasemin Hanım haklı" dedim. "Hepimiz buradayken bazı şeyleri konuşsak iyi olur."

"Buyur buradan yak" dedi Yasemin Sert. "Detektif müsveddesi kararlı senin mevlidi işi nasıl çözdüğünü göstereceği toplantıya çevirmeye."

"Belki buna gerek kalmaz Yasemin Hanım" dedim. "Belki..."

Simin Saraylı sözümü kesti arkamdan.

"Belki birisi çıkar aslanlar gibi anlatır..." dedi.

Yasemin Sert de onun sözünü kesti.

"Neyi anlatır?"

"Süleyman Çiçek'i neden öldürdüğünü..." dedim.

Aniden sustu herkes. Bana baktılar. Bir film karesi donmuş gibiydi.

İçerden gelen sesleri duyduk o sessizliğin içinde. İlahici delikanlıların sesi bayağı bir tempoyla yükselmişti içerden.

"Canı gönülden seversen...

Yalvar kul Allah'a yalvar...

Maksuda ermek istersen...

Yalvar kul Allah'a yalvar... "

Başka bir durumda olsak gülerdik belki. Kimse gülmedi ama.

"Yakaladı ya polis o işi yapanı..." dedi Yasemin Sert ilahi sohbetimizin arasına hiç girmemiş gibi.

Bir iki adım daha attım yatak odasının dip tarafına doğru. Berjerlerden daha önce oturmuş olduğunu Yasemin Serte gösterdim.

"Oturun lütfen" dedim. "Gerçekten epeyi şey var konuşacağımız. Hepimiz buradayken. Hepimiz oturalım konuşalım."

"Siz önce bana cevap verin" dedi Yasemin Sert. "Yakalamadı mı polis katili? Hani tatbikat falan yaptılar burada?" Elindeki eşarbı kıvırıp çevirip duruyordu konuşurken.

Benim yerime Ayça Sert cevap verdi.

"Mustafa'nın öldürülmesiyle ilgili tatbikat yapılmadı ama" dedi.

Bakın, konuşacak neler var der gibi gülümsedim.

Yasemin Sert kollarını yana sarkıttı. Yüzünde hakemlerin verdiği puanları beğenmemiş bir ritmik jimnastikçinin ifadesine benzer bir ifade belirdi. Yerde üst üste duran plaklara basmamaya gayret göstererek oturdu gösterdiğim koltuğa. Bacak bacak üstüne attı.

"Siz de geçin" dedim Noyan Serte öteki koltuğu göstererek.

Noyan Sert ifadesiz bir suratla oturdu.

"Geçin şöyle" dedim arkamdakilere. Onlara gösterecek koltuğum yoktu. Dert etmediler. Simin Saraylı ve Pelin Biçer yatağın ayak ucuna oturuverdiler yan yana. Simin Saraylının not defteri elindeydi. Dizine yaslayacak herhalde yazmak isterse diye düşündüm. Ayça Sert iki koltuğun arasında duran sehpayı aldı, plakların durduğu dolaba yasladı, oturdu. Tahta kül tablası elindeydi. Elimi uzatınca bana verdi. Murat Girgin bastonu elinde yürüdü, Noyan Sert'in oturduğu koltuğun arkasına geçti, gardıroba verdi sırtını.

"İstersen bir sandalye getireyim içerden" dedim Murat Girgine elimde kül tablası. "Ayakta kaldın."

"Böyle iyiyim" dedi.

Yatağın ayak ucunun boş kalan kısmına oturdum. Hafif yan oturuyordum ama görmek istediklerimin hepsini görebiliyordum.

"Buyrun" dedi Yasemin Sert. "Sizi dinliyoruz. Nereden başlayacaksınız?"

"En başından" dedim.

Simin Saraylı not defterinin kapağını açtı.

Bir sigara yakmanın tam zamanıydı.

Paltomun cebimden sigara paketimle çakmağımı çıkardım, ağır ağır bir sigara seçtim paketten, ağzıma götürüp yaktım.

"Sizi buraya neden topladım, merak ediyorsunuz değil mi?" demeyi hep istemişimdir. Bu kez de kaçırdığımı biliyordum fırsatı. Üstelik bir daha hiç şansım olmayacaktı, onu da biliyordum.

"Tuhaf bir hikâye bizi buraya toplayan" dedim o müthiş cümle yerine. "Daha doğrusu tuhaf bir başlangıcı var."

Hayatımda bu kadar çok dikkati toplamadım herhalde üstümde. Yok, bir kezinde ikinci sınıf bir stadyumun uyduruk locasında toplamıştım. O eskidendi, Şimdi buradaydım. Altı kişinin altısının da ilgisini toplamayı başarmıştım. Yerlerinde şöyle bir doğruldular altısı da. İnsanlar bana bakarlardı bazen

konuşurken dik dik ama altısı birden değil. Göz önünde duran bir iki elin hafifçe kasıldığını fark ettim. Normaldi.

Devam ettim.

"Noyan Bey'in masum bir isteği vardı. Onun için çağırdı beni. Açıkçası başladığımda altından bu kadar üzücü bir şeylerin çıkacağını zannetmiyordum. Tamam, bazı işlerin hiçbir zaman göründüğü gibi olmadığını bilecek kadar büyüdüm ama Nurullah Amcanın, Allah rahmet eylesin, şapkasının altından çıkan tabancanın bu kadar dallanıp budaklanacağına ben bile ihtimal vermedim başlangıçta."

"Ne tabancası?" dedi Yasemin Sert.

"Yasemin!" diye kükredi Noyan Sert.

Sigaramdan bir nefes çektim. Havaya giriyordum yavaş yavaş. Yıldız Turanlı'ya mutlaka anlatmalıyım bu toplantıyı dedim kendi kendime. Simin Saraylının dudaklarındaki gülümseme giderek yerleşiyordu suratına.

"Şu kafamdaki eski zaman şapkası... " dedim şapkayı biraz geriye doğru iterek. "İçinden tavşan değil silah çıkmış Noyan Bey babasının vefatından sonra eşyalarını toparlarken. Sig Sauer marka, sıkı bir tabanca."

Yasemin Sert'in sesini bir kez daha duyduk.

"Benim bu tabancadan neden haberim yok Noyan?" dedi kafasını kocasının tarafına döndürmeden.

"Yasemin sus" dedi Noyan Sert.

Devam ettim.

"Hepinizin bildiği gibi Nurullah Amca hastaydı. Evden pek dışarı çıkmıyordu. Silaha ihtiyaç duyacağı bir işe karışmış olma olasılığı çok düşüktü, hatta sıfırdı."

Devam etmem gerekiyordu. Devam ettim.

"Çoktan beri hasta bir emekli olarak yaşayan bir adamın, bir tabancaya sahip olması biraz tuhaftı" dedim. "Ne işi olabilirdi ki tabancayla?"

"Biri koymuştur oraya, akıl edemedi mi bu kadarcık şeyi detektifimiz?" dedi Yasemin Sert.

Noyan Sert bu kez müdahale etmedi karısına. Ne cevap vereceğimi merak eder gibi yüzüme baktı.

"Öyle olmuş olabilir" dedim. "Ama kim koydu diye sormamız gerekir o zaman."

"Ne fark eder ki?" dedi Yasemin Sert.

"O tabancayla bir başka halt işlendiyse eder." dedi Noyan Sert. "Zaten ben de bundan korktuğum için konuşmuştum Remzi Bey'le."

"Eee?" dedi Yasemin Sert bana bakarak.

"O tabancayla bir halt işlenmiş" dedim. "Bu işlerden anlayan, resmi ilişkileri gayri resmi yürütmeyi bilen bir tanıdığıma gönderdim tabancayı. Bir baktırsın diye."

"Ben size işleri o kadar ileri götürmeyin demiştim ama" dedi Noyan Sert itirazının güçsüz olduğunu belli eden bir ses tonuyla. Sanki laf olsun diye.

"Bir noktadan sonra bazı şeyleri durduramıyorsunuz Noyan Bey" dedim adama bakarak. "Bazen hoşunuza gitmeyen şeyler çıkabiliyor bazı şeylerin altından.

Bunu konuşmuştuk."

"Sonra?" dedi Yasemin Sert. "Kim ne yapmış o tabancayla?"

Cevap vermek için ağzımı açtım. Simin Saraylı sözümü kesti.

"Belki bir yerden buldu adam" dedi.

"O zaman neden gizledi?" dedim. "Neden oğluna, kızına ya da gelinine söylemedi?

Noyan Sert dudağını büzdü cevap yerine. Başka düşünce belirten olmadı. Biri konuşunca diğerleri de atlar diye düşünmüştüm ama yanılmışım. Kimse çıtını çıkarmadı. Devam ettim.

"Üstelik" dedim, "patronu öyle söylediği için beni emlak komisyoncusu sanan Süleyman Çiçek de evi aramama pek sıcak bakmamıştı. Ciddi ciddi engellemeye çalıştı. Neredeyse birbirimize giriyorduk. Sonunda bir şekilde uzlaştık. Tabancadan başka bir şey daha buldum. Tabanca şapkasının altındaydı, bulduğum şey paltosunun cebinde."

"İyi ballandırıyor detektifimiz lafı" dedi Yasemin Sert. "Belki detektif yerine yazar olmalıymış."

Simin Saraylı gerildi. Cevap verecek gibi bir hareket yaptı, tuttu kendini ama. "Ne buldunuz?" dedi Noyan Sert.

"Bir kan tahlili raporunun zarfını" dedim. "İkinci gelişimde raporun kendisini. Kanını veren kimsenin sağlıklı olduğuna işaret eden bir kan tahlili raporu." Pelin Biçer onaylarcasına kafasını salladı.

"Kimin?" dedi Noyan Sert. "Konuşmanızdan bu raporda da bir, ee, tuhaflık olduğu anlaşılıyor… "

"Rapor Süleyman Çiçek'in adınaydı" dedim. "Ama ben incelenen kanın babanızın olduğunu düşünüyorum."

"Babamın mı?" dedi Noyan Sert. "Adam öldü gitti kalpten, siz sağlıktan bahsediyorsunuz."

Ayça Sert'in donuk bakışları kardeşinin üstündeydi. Simin Saraylı ellerini not defterinin üzerine yerleştirmiş, ona bakıyordu.

Sessizliği biri bozsun diye bekledim.

Kimse konuşmadı.

Bir nefes daha çektim sigaramdan.

"Hassiktir!" dedi sonra Noyan Sert. "Doktora o yüzden gittiniz… Affedersin Yasemin. Affedersiniz hanımlar."

Başımı salladım.

Ayça Sert başını öne eğdi. Eli alnındaydı. Simin Saraylı merakla baktı ona.

Sonra kafasını kaldırdı, bana baktı.

Birisi söylesin diye bekledim.

Yasemin Sert konuştu.

"Mustafa Beye Noyan'ın babasının sağlık durumunu soracaktınız, gerçek durumunu yani size göre, ama doktor... "

Ayça Sert kafasını kaldırdı. Gözlerinde hafif bir ıslaklık vardı. Dudağında gerginlik. Zorlanıyormuş gibi konuştu.

"Mustafa'yı babamın sağlığı ile ilgili gerçek öğrenilmesin diye mi öldürdüler demek istiyorsunuz?" dedi. "Korkunç bu. Korkunç. O zaman..." Sustu.

Bir kere daha başımı salladım. Küçük bir hesap yüzünden başımı böyle manalı manalı sallamamam gerekiyordu aslında ama salladım.

"Hassiktir" dedi bir kez daha Noyan Sert. Karısı yüzüne baktı. Onun kimseden özür dilemeye niyeti yoktu bu sefer.

Başımı salladım yeniden.

Simin Saraylı konuşma sırası yine bana geldi der gibi başladı söze. Kendince oturaklı bir ses tonuyla.

Herkesten sonra konuşanın sözünün daha iyi dinleneceğini bilen bir ses tonuyla.

"O zaman..." dedi.

Nurullah ve Gülsüm Sert'in yatak odasında toplananlar sustu, Simin Saraylıya baktı. Yasemin Sert bile.

"...iki sonuç birden çıkıyor buradan" diye devam etti. "Bir: Doktorun öldürülmesi Nurullah Amcanın öl... yani sağlığıyla, sağlığının durumuyla ilgili ve bunu herhalde polise falan bildirmemiz gerekiyor ve iki: Nurullah Amcanın ölmesi olgusunun kendisine de bir kez daha bakılması gerekiyor belki." iyi toparladım mı der gibi bana baktı.

Dudağımı büktüm. Olgu lafını ancak bir yazar kullanabilirdi bu durumda dedim kendi kendime.

Ağzımı açtım.

Yine konuşamadım.

Noyan Sert kesti sözümü bu kez.

"Bir dakika, bir dakika" dedi. "Kaçırdım galiba. Babamın kan tahlilinin iyi olduğunu söylüyorsunuz ama öldü adam."

"Evet" dedim.

"Eğer öyleyse doktor biliyor olmalıydı bunu."

"Evet" dedim bir kez daha.

"Niye söylemedi bize o zaman?"

"Hastası öyle istediği için."

Noyan Sert durumdan hiçbir şey anlamadığını gösterecek biçimde basını salladı iki yana.

"İşin içinde bir doktor daha var" dedi Yasemin Sert. "Ona niye sormuyoruz?"

"Soralım" dedim.

Hepimiz Pelin Biçere döndük. Pelin Biçer söyleyeceklerinin çok yardımcı olamayacağını biliyormuş gibi alçak bir sesle konuştu.

"Valla ben Mustafa Hoca'nın söylediklerinden fazla bir şey bilmiyorum. Uğrayıp nabzına, tansiyonuna bakıyordum. Nasıl olduğunu soruyordum. 'iyiyim kızım' diyordu bana. Ama hastalar öyle söyler hep."

"Ya o ilaçlar?" diye atıldı Noyan Sert. "Onlar ne olacak?"

"İçip içmediğini bilmiyorum" dedi Pelin Biçer. "Ben sorduğumda 'içiyorum' diyordu."

Noyan Sert "Allah Allah, Allah Allah" dedi kendi kendine.

Lafa başladığımızdan beri ilk kez konuştu Murat Girgin.

"Konsültasyonu bırakalım da devam edelim lütfen" dedi duruma el koyan bir sesle. Ortaya çıkan sessizlikten herkesin bu öneriyi kabul ettiğini anladım.

O yüzden içerideki salondan yükselen "Amin" seslerini apaçık duyduk.

"Özetleyeyim" dedim Simin Saraylıya bakarak. "Bir: Nurullah Amca hasta değildi. İki: Sizlerin hasta olduğunu sanmanızı istiyordu. Üç: Doktor Mustafa'nın da buna katılmasını sağladı. Dört: Ortada nereden çıktığını bilemediğimiz bir tabanca vardı."

Dinleyicilerim biri dışında başlarını salladılar. İçerden bir kez daha geldi "Amin" sesleri.

"Nurullah Amca öldü" dedim. "Doktor Mustafa da öldürüldü. Bu durumda yapılabilecek tek şeyi yaptım."

"Tabancaya baktırdınız" dedi Murat Girgin.

"Evet" dedim.

İçerden gelen üçüncü "Amin" en yükseğiydi.

Devam etmemi bekliyorlardı. Yine Simin Saraylıya baktım konuşmadan önce.

"İçerdeki hocaya sorsak ne der bilmem" dedim.

"Bir katilin ruhuna ne bileyim, mevlit, kuran okununca ne işe yarar?"

"Ne?" diye bağırdı üç kişi birden. Pelin Biçer, Yasemin Sert, Ayça Sert. Murat Girgin sırıttı sadece.

"Saçmalık" dedi Noyan Sert. "Ne saçmalıyorsun be adam. Ne saçmalıyorsun… "

Bu çıkışına aldırmadan devam ettim.

"Ben tabancaya baktırmasını rica ettiğim becerikli dostumun yalancısıyım" dedim. "Tabancanın üstünde Nurullah Amcanın parmak izleri varmış. Devletin kayıtları epey önce de olsa olanları unutmuyor. Yaşıyor olsaydı en azından sıkı bir sorgulamaya alınacağı kesin."

"Peki neden?" dedi Pelin Biçer.

"Bilmiyoruz" dedim. "Mustafa Bey'le aralarındaki bir mesele olmalı."

Noyan Sert önüne bakıyordu. Sanki babasının yaptığı bir şey yüzünden bizim yüzümüze bakamıyormuş gibi.

"Şoke oldum..." dedi. "Gerçekten şoke oldum. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ne yapmam gerektiğini de bilemiyorum. Zor bir durum. Polisleri arayıp, durumlar aslında böyle böyleymiş dersem daha önceden bize neden haber vermedin diye başım belaya girer mi acaba?"

Bilemiyorum der gibi başımı salladım.

"Babamın katil olduğunu inanamıyorum" dedi Ayça Sert.

"Zor olduğunu biliyorum" dedi Noyan Sert kardeşine doğru. "Kabullenmek çok zor. Biliyorum."

Bana döndü.

"Teşekkür ederim Remzi Bey" dedi. "Tanrı katında durumu nedir bilmiyorum ama babamın mevlidine geldiğiniz için de teşekkür ederim. Biraz tuhaf bir mevlit oldu ya. Size olan borcumla ilgili..."

"Bir dakika" dedi Murat Girgin kolunu uzatıp bastonunu yere dik tutarak. "Anlamadığım bir sürü şey var benim."

"Ben de sizin burada ne aradığınızı anlamadım ya, neyse" dedi Noyan Sert ona doğru dönüp. "Sizinle sonra konuşacağız. Aramızdaki meseleyi... "

Sözünü bitiremedi.

Asiye Hanımın sesini duyduk. Kapıdan içeri yalnızca bir adım atmıştı. Elini ovuşturuyordu.

"Misafirler gitti" dedi. "Hoca efendiler bekliyor."

"Bitti mi?" dedi Noyan Sert.

Asiye hanım önüne baktı. Biraz kısa kestiklerinin o da farkındaydı.

Noyan Sert ayağa kalktı. Elini pantolonunun ön cebine attı. Sonra vazgeçti. "Geliyorum" dedi.

Önümüzden kapıya doğru ilerledi. Arkasından baktık. Asiye hanım kapıdan çekilmişti. Noyan Sert de çıktı odadan onun peşinden.

Simin Saraylı bana baktı.

Ne demek istediğini anladım ama cevap vermedim ona. Yasemin Sert de kalktı yerinden.

"Toplantıyı kısa tuttuğunuz için özellikle teşekkür ederim" dedi. "Noyan için zor oldu ama."

Eteğini düzeltti. Önümden geçip yatak odasının kapısına ilerledi.

Simin Saraylı ile Pelin Biçer de oturdukları yataktan kalktılar. Ayça Sert yerinden kıpırdamadı.

"Mustafa'yı babamın öldürdüğüne inanamıyorum" dedi kendi kendine konuşur gibi. "Niye yapsın ki bunu?"

Kimse cevap vermedi ona.

Ben de kalktım. Yatağın üzerine bıraktığım kül tablasını sehpaya koydum.

"Allah Allah" dedi Murat Girgin. "Biz de geçelim içeri bari."

Yatağın kenarında durup teker teker önümden geçmelerini bekledim. Yerdeki plaklara çarpmıştı biri galiba geçerken, dağılmışlardı. Eğilip topladım onları. Bir ikisinin kapağına baktım, sonra dolaptaki yerlerine yerleştirdim.

Elimi yatağın örtüsüne sürerek yürüdüm kapıya doğru. Çıkmadan önce arkama baktım.

Dur bakalım dedim içimden.

Kapıda durup seyrettim salonu. Delikanlılar işlerini bitirdikleri için rahatlamış gibiydiler. Eline televizyonun uzaktan kumandasını almış olan Yasemin Sert'e bakıyorlardı ne gösterecek diye. Simin Saraylı ile Pelin Biçer ilk oturdukları uzun

kanepeye yerleşmişlerdi yan yana. Murat Girgin cep telefonuyla konuşuyordu. Ayça Sert pencerenin önüne geçmiş, araladığı perdenin arkasından dışarısını seyrediyordu. Noyan Sert elindeki kalın tomardan renginden en yüksek değerdeki Yeni Türk Lirası olduğunu anladığım paralardan sayıyordu kıdemli hocaya. Sandalyelerin üzerinde boş tabaklar vardı üstlerinde çatallarla. Asiye Hanım ve İsmail Oba mutfaktaydı sanırım.

Kıdemli hoca parayı cebine koydu. Sonra Noyan Sert'le el sıkıştılar. Sonra daha genç olanı elini uzattı. Kıdemli hoca eliyle "hadi" dedi delikanlılara. Delikanlılar ayaklandılar. Onlarla el sıkışılmadı. Hep birlikte bana doğru yürüdüler. Yol verdim hepsine. Önümden geçtikten sonra yeniden kapının pervazına omzumu dayayıp dikildim.

Noyan Sert dönene kadar kimse konuşmadı.

"Azımsadı adam bir de" dedi Noyan Sert önümden geçip salona girdiğinde. Kimse ne demek istediğini sormadı.

Bana döndü sonra.

"Sizinle de hiç konuşmadık miktarı" dedi.

"Konuşmadık" dedim.

Elini pantolonunun cebine attı. Demin kullandığı tomarı çıkarttı. Biraz incelmiş gibiydi tomar ama yine de dolgundu. Saymaya falan gerek duymadan tümünü uzattı bana.

Parayı aldım.

"Unutmadan şu şapkayı da alayım" dedi Noyan Sert.

Şapkayı başımdan aldım boştaki elimle. Bir elimde para, bir elimde şapka vardı. "Şapkayı istiyorsunuz... " dedim.

Murat Girgin cep telefonunu kapattı. Bize doğru bir adım atar gibi yaptı, sonra vazgeçti.

"Eh, değerli bir hatıra" dedi Noyan Sert. "Babamdan kalan. Hakkım değil mi?"

Bu beni kızdırdı biraz galiba.

"Çok daha fazla eder" dedim öteki elimdeki parayı sallayarak.

Noyan Sert'in sol kaşı kalktı. Simin Saraylı bu söylediğimin ne anlama geldiğini gözümden okumaya çalıştı.

Noyan Sert anladı ama ne demek istediğimi. Hızla karar verdi. Bir adım yaklaştı bana.

"Yanımda bu kadar var" dedi alçak sayılabilecek bir sesle. "Yarın gelin ajansa… "

Benim sesimi alçaltmaya niyetim yoktu. Yasemin Serte döndüm.

"Ajansta kocanızı kurtaracak kadar para var mı, yoksa başka bir tefeci mi bulması gerekecek?" dedim Murat Girgin'i göstererek.

Yasemin Sert uzaktan kumandayı elinden düşürdü.

"Ne… Ne demek istiyorsunuz?" dedi.

"Ne demek istiyorum Murat Bey?" dedim.

"Müessesemiz kendisiyle hesaplarını kapatmadan Noyan Bey'in bir rakibimizle çalışmasını onur kırıcı bulur" dedi sırıtarak.

"Size söyledim…" diye Murat Girgine döndü Noyan Sert.

"Size inanmıyor" dedim.

"Başka şeyler de söylemiştiniz" dedi Murat Girgin.

"Ama veraset ilamı çıktığında… " dedi Noyan Sert.

"Veraset ilamı çıktığında korkarım siz zengin olmayacaksınız" dedim. "Başkası olacak."

Asiye Hanım salona girdi. Başörtüsünü çıkarmıştı.

"Bir kahve yapayım mı hepinize" dedi. "Yüreğiniz kabardı. Şimdi iyi gider."

Hiç kimse cevap vermedi.

"Otursana Asiye Hanım" dedim. "Kahve şimdilik dursun. Sizi misafirlerinizle tanıştırmam gerek."

Ne demek istediğim üzerine daha fazla düşünmeye ihtiyaç duymasınlar diye hemen ekledim.

"Tanıştırayım. Asiye Sert. Merhum Nurullah Sert beyefendinin yeni eşi. isteyen kutlayabilir."

Uçağın yüz altı yolcusuna, irademiz dışındaki nedenlerle İstanbul yerine Sofya'ya inmek sorunda olduğumuzu anons ettiğimde, görmediğim kadınların, erkeklerin, çocukların bütün varlığımla algıladığım o ilk andaki sessizliğine benzer bir sessizlik kapladı salonu. Buz gibi bir sessizlik. Herkes kolunda mezarından kalkmış gelmiş Nurullah Bey varmış gibi baktı Asiye Serte.

Asiye Sert bana baktı.

"He, he, he..." diye güldü. "Biliyo muydun bey?"

"Evet" dedim.

"Noyan, ne diyor bu adam?" diye bağırdı Yasemin Sert. "Ne diyor bu adam?"

"Bu ne saçmalık!" diye bağırdı Noyan Sert karısından daha yüksek bir sesle. "Bu ne saçmalık! Ömrümde böyle saçma sapan şey duymadım. Derhal siktir olun gidin evimden. Derhal. Gözüm görmesin."

Deminden beri elimde tuttuğum şapkayı başıma geçirdim. Para destesini pantolonumun cebine tıkıştırdım.

Noyan Sert Asiye Sert'in koluna yapıştı. Kapıya doğru iteklemeye başladı.

"Hadi, sen de kadın, sen de. Durma, git evine. Defol."

"Ne itiyon be?" dedi Asiye Sert.

"Defol git diyorum sana kadın" dedi Noyan Sert iteklemeye devam ederek. "Defol yoksa polis çağırırım."

"İyi olur" dedim. "Onlara bir buçuk cinayetinizi siz mi söylersiniz, yoksa ben mi anlatayım?"

Eli Asiye Sert'in kolunda kalakaldı Noyan Sert'in.

"Ne?" diyebildi sadece.

"Ne?" dedi Simin Saraylı.

"Ne?" dedi Pelin Biçer.

Yasemin Sert bir şey söylemedi. Murat Girgin de.

Noyan Sert Asiye Sert'in kolunu bıraktı.

İsmail Oba yüzünde kârlı bir iş yapacak bir kuru bakliyat toptancısının ifadesiyle girdi içeriye.

"Kalan mevlit şekerlerini topladım Asiye" dedi. "Eve götüreyim mi?"

Ortada çok daha ciddi bir meselenin olduğunu anlaması uzun sürmedi.

"N'oluyor Asiye?" dedi

Noyan Sert dikkatimin İsmail Obaya çevrilmesinden yararlanmak istedi. Umutsuzca istedi. Başıma, tepemde bütün eski zaman polisiyelerinin vazgeçilmez simgesi gibi duran Humprey Bogart şapkaya hamle etti. Gözlerindeki çaresizliği gördüm. Tepki vermek için geç kalmıştım. Tam çalışmalarda sensei'nin sağdan shomeruchi bekleyenleri şaşırtmak için soldan kafanın yanına doğru ilettiği saldırıya benzer bir hamleydi. Hiçbir şey yapamazdım. Geç kalmıştım.

Bir şey yapmama gerek kalmadı. Murat Girgin'in bastonunun demir ucu, havada rahatlıkla görebileceğiniz bir iz bırakarak döndü, Noyan Sert'in parmaklarının ucuna indi. Çıkan sesi duyunca, Noyan Sert'in sırf bu darbe yüzünden bile içinde olduğumuz anı hayatı boyunca unutamayacağını anladım.

"Ahhh!" diye bir çığlık atıp, iki büklüm oldu. Sanki bütün vücuduyla elinin acısını dindirmek istiyormuş gibi büzüldü dizlerinin üstünde. Elimle Murat Girgin'in ikinci bir hamle yapmasını önledim.

"Noyaaann!" diye bağırdı Yasemin Sert. "Noyan!" Yapabileceği bir şey varmış gibi koştu, kocasının başına çöktü. Eline bakmak için açmaya çalıştı o iki büklüm gövdeyi.

Noyan Sert karısının elini itti.

"Bırak kadın bırak" diye bağırdı. "Senin yüzünden oldu zaten her şey."

"Noyan?" dedi Yasemin Sert elini çekerek. Yüzüme baktı.

Dudaklarımı büzerek erkekler zor anlarında daima karılarını suçlar, aldırma bakışlarıyla baktım.

Yasemin Sert doğruldu.

"Allah belanı versin!" dedi bana.

"Amin" dedim.

"Bir şekilde hesaplaşacağız ama" dedi. "Artık mahkemede mi olur yoksa…

"Beklerim" dedim.

Ellerini kocasının koltukaltına götürerek ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştı. Noyan Sert onu itti.

"Çek ellerini lanet karı" dedi.

Simin Saraylı'ya çevirdi başını sonra. Dizlerinin üstünde konuştu ona doğru. "Yardımına ihtiyacım var Simin" dedi. "Bir şeyler yap, bir şeyler söyle n'olur." Yasemin Sert ellerini çekti kocasının üstünden. Bir adım geriledi. Simin Saraylı bana baktı.

"Doğru mu?" dedi. "Babasını öldürdü mü?"

"Hayır" dedim Asiye Sert'i göstererek. "Babasını öldürmedi. Babası mutlu öldü. Şahidi burada."

Asiye Sert mahcup mahcup baktı yere. Yüzü hafif kızarmış gibiydi. Çok hafif. "Simin yardım et bana" dedi yeniden Noyan Sert. Kendi başına ayağa kalkmaya davrandı. Yasemin Sert sıkı bir tekme attı Noyan Sert'in beline. Çizmesinin sivri topuğunun karaciğerin oralara bir yere değmesine özen gösterdiğini fark ettim. Adam bu kez tam olarak serildi yere. Ağzından laf çıkmadı ama. Düştüğü yerde kaldı, Simin Saraylı'nın gözlerini aradı.

Yazarımız bana bakıyordu. Gözlerinde kendisinin bile tarif edemeyeceği derinlikte bir merak vardı.

"Remzi Bey" dedi. "Doğruyu söyleyin bana. Bir buçuk cinayet dediniz demin, emin misiniz?"

"Doktoru öldürdüğünden eminim sanıyorum" dedim Murat Girgine bakarak. "Süleyman Çiçek konusunu bu bey aydınlatacak bize. Yakalanan onun adamı."

Murat Girgine baktı herkes.

"Benim salak banyoya girdiğinde çoktan ölmüşmüş sizin emektar" dedi bastonuyla koridora açılan kapıyı göstererek. "Salak olmasa almazdı o eski nalını" diye ekledi sanki kendi kendine.

"Yalan!" diye bağırdı Noyan Sert yeniden doğrulmaya çalışırken. "Yalan vallahi Simin. İnanma!"

Simin Saraylı bir Noyan Serte, bir bana baktı. Sonra yeniden yerdeki adama. "Kusura bakma Noyan" dedi. "Ben... Remzi Ünal'a inanıyorum ben."

"Simin!" diye inledi Noyan Sert.

"Sen Yasemin'den um ne umacaksan. En iyi avukatları falan bilir o."

Yasemin Sert kocasının başına dikildi.

"Kalk!" diye emretti.

Noyan Sert elleriyle yere dayanarak kalktı. Gözleri karısının çizmelerindeydi. Çizme hareketlenmedi ama.

Yasemin Sert bana döndü.

"Şimdi ne olacak?" dedi.

Omuzlarımı silktim.

"Bilmem" dedim. "İsterseniz buradan doğrudan bir polis merkezine falan gidersiniz, isterseniz bir avukat bulup, Simin Hanımın dediği gibi, o ne derse onu yaparsınız. Ama evin anahtarlarını size veremeyeceğim."

Yasemin Sert bir an düşündü. Alçak bir sesle konuştu.

"Sizi satın almanın bir yolu yok mu?" dedi.

"Ben ücretimi aldım" dedim pantolonumun cebine dokunarak. "Üstelik buradaki herkesi satın almaya paranız yetmez korkarım."

"Haklısınız" dedi Yasemin Sert. "Bir başka çare düşünmemiz lazım."

Kocasının böğrüne vurdu.

"Yürü!" dedi. Sonra ekledi. "Her şey kontrolündeymiş, salak!"

Odadan çıktılar. İsmail Oba peşlerinden yürüyecekmiş gibi bir hareket yaptı. Antrede paltolarını giymelerine yardım edeceğini sanmıyordum ama. Tahminim tuttu, Bir adımda Asiye Sert'in yanına ulaştı, üst üste iki tokat attı kadının suratına sağlı sollu.

Hiç kimse müdahale etmeye kalkmadı.

"Şerefsiz orospu" dedi üçüncü tokadı indirdiğinde.

Asiye Sert sesini çıkaramadan kabullendi tokatları.

"Yeter" dedim İsmail Oba'nın eli dördüncü için kalktığında. Sanki müdahale etmemi bekliyormuş gibi durdu adam. Yumruklarını sıktı. Kimsenin yüzüne bakmadan koşar gibi çıktı salondan sonra.

Dış kapının kapandığını haber veren sesi duyuncaya kadar konuşmadan bekledik. Asiye Sert küçük küçük hıçkırarak yürüdü. Eli yüzündeydi. Salondan çıktı. Sonra mutfağın kapısının kapanış sesini duyduk.

Birbirimize bile bakamıyorduk. Yere bakıyorduk. Simin Saraylı sessizliği bozdu. "Şimdi ne olacak?" dedi.

"Ben uğraşacağım şapkayı almaya" dedi Murat Girgin.

Ona doğru döndük.

Elindeki tabanca tam midemi gösteriyordu. Hani şu Karadeniz üretimi olan.

Derin bir nefes verdim ister istemez. Tekrar başlıyorduk. Ellerimi hafifçe iki yana doğru açtım. Salondaki diğerleri nefes almaktan bile çekiniyor gibi duruyorlardı.

"Sözünü tutmadın yine" dedim.

Bizim meslekte işler böyledir der gibi sırıttı.

"Çok sevdiysen şapka sende kalsın" dedi. "Bana içindekini ver."

"Bir işine yaramaz" dedim.

"Ona ben karar vereyim istersen" dedi. "İnsanın kıçını sağlama almasında zarar yoktur."

"Yanımda getirecek kadar salak olduğumu düşünmüyorsundur umarım" dedim.

"Sana inanmıyorum" dedi. "Bu toplantıyı taçlandıracak delilini getirmemiş olamazsın."

"Emin ol bir işine yaramaz" dedim. "İstersen kendin bak."

Şapkayı başımdan aldım. Kenarından tutup bir frizbi gibi fırlattım suratına doğru. Şapka tahminimden daha yavaş gitti. Düz de gitmedi. Kötü bir atıcının, en kötü atışı gibi tekerlendi, havada bir takla attı, Murat Girgin'in ayaklarının bir metre solunda düştü yere. Hassiktir dedim içimden.

Murat Girgin gülümsedi.

"Biliyordum böyle bir şey yapacağını" dedi. "Ateş etmediğime dua et."

"Bazen zor oluyor" dedim.

Mideme doğru tuttuğu tabancayı milim sallamadan dizlerini bükerek yere yaklaştı. Bastonunu tuttuğu sol elini uzattı şapkayı almak için. Bir an gözleri kaydı o tarafa.

Ben çok uzağındaydım üzerine atlamak için. Zaten atlamaya da pek niyetim yoktu. Pelin Biçer yakınındaydı ama.

"Allah!" diye bağırarak tüm gövdesiyle uzandı Mu rat Girgin'in üstüne. Tam bir gülle gibi. Murat Girgin sol tarafına, şapkanın üzerine doğru devrildi. Çıt çıkmadı ağzından ama. Tabancası elinden düştü. Simin Saraylı küçük bir çığlık attı.

İki adımda tabancanın yanına vardım. Ayağımın Sergen Yalçına yakışır küçük bir bilek hareketiyle ittim tabancayı aksi tarafa doğru. Sallanan koltuğun altında kayboldu, duvara değişinin sesini duyduk.

"Kalk üstümden kadın!" diye bağırdı Murat Girgin. Pelin Biçer ata binmiş gibi oturuyordu üstünde.

Elimi uzattım Pelin Biçere. Kalkarsam problem sürer mi demek isteyen bakışlarla bana baktı. Tamam dedim başımla. Elimden destek alarak kalktı.

Murat Girgin üstündeki ağırlık kalkınca zıpladı dikildi ayaklarının üstüne. Yüzünde hâlâ deminki gülümsemeye benzer bir şey vardı.

"İyi denemeydi" dedim.

"İnsan denemeli" dedi.

"Dünkü de iyiydi" dedim.

"Evet ama insan sizinle iş yapmak isterken bazı şeyler çok çabuk değişiyor."

"Adam takip etmeyi biliyorsunuz ama" dedim. "Farkına varmadım. İki seferinde de."

"Eh, o kadar numaramız olsun" dedi.

Gözü tabancasını aradı.

"Bırak" dedim. "Bir gün başını belaya sokacaksın o aletlerin biriyle."

"Tetiğe ne zaman basacağımı bildiğimi gördün" dedi.

"Teşekkür ederim" dedim. "Ama şimdi git."

Bir an durdu. Ne yapacağına karar vermek istiyormuş gibi gözlerini kıstı. Sonra ağır hareketlerle eğilip bastonunu aldı. Koltuğunun altına sıkıştırdı. Döndü, Simin Saraylı'ya bir şövalye gibi selam verdi belinden eğilerek. Cevap alamadı ama. Ayça Serte bakmamaya çalıştı. Dik adımlarla salondan çıktı.

Simin Saraylı ayağa kalktı. Rengi biraz atmış gibiydi.

"Bir sigara alabilir miyim" dedi titreyen bir sesle. "Aman Yarabbi, Ne mevlitti ama" diye ekledi.

Dış kapının kapanmasını duyduktan sonra aramızda beliriveren sessizlik, Ayça Sert'in hıçkırıklarıyla bozuldu.

"Eh, şimdi bir kahve yaparsan çok makbule geçer" dedim Pelin Biçere. "En gencimiz sensin."

Bölüm 21

Dünyanın en güzel kahvelerinden birini, bir devrin kapanış törenini icra ediyormuşçasına sessiz ve tadına varmaya çalışarak içtik. Pelin Biçer biliyordu kahve yapmayı. Ayça Sert'in gözyaşları dindi. Elinde mendili sessizce oturuyordu. Ödünç alınmış sandalyelerle düzeni bozulmuş salonda, televizyonu açmadan, birbirimizin yüzüne fazla bakmadan birinin konuşmasını bekliyorduk sanki. Murat Girgin'in tabancasını düştüğü yerden alıp cebime koymuştum. Atacak sağlam bir yer düşünüyordum.

Birisi konuştu.

"Ne olduğunu anlamadım ben aslında" dedi Simin Saraylı fincanı tabağıyla birlikte yanındaki boş sandalyeye koyduktan sonra. "Dünyamız değişti iki dakikada, ama ben bir şey anlamadım."

"Ben de" dedi Pelin Biçer.

"Aramızda tek anlayan sizsiniz" dedi Simin Saraylı bana bakarak.

"Evet" dedi Pelin Biçer.

Kahvemden son bir yudum daha aldım.

"Biraz merak iyidir, biliyorsunuz" dedim.

"Ama ne olduğunu tam olarak öğrenmeden eve gidersem sabaha kadar uyuyamam" dedi Simin Saraylı.

"Bildiklerinizin üstüne bir entrika inşa etmeyi deneyin" dedim. "Tıpkı yazacağınız romanda yapacağınız gibi."

"Bildiklerim pek az ama" dedi Simin Saraylı. "Üstelik hayatla roman çok farklı şeyler."

"Aynı fikirdeyim" dedim. "Ama yine de bir deneyebilirsiniz. Danışmanınız olarak nerede hata yaptığınızı söylerim size. Bunu istemiyor muydunuz?"

"Anlamadığım bir şeyler daha oluyor şimdi" dedi Pelin Biçer ikimize birden bakarak.

Simin Saraylı ona döndü.

"Ben bir polisiye roman yazmaya heveslendim" dedi. "Gerçeğe yakın durması için Remzi Beyden bana danışmanlık etmesini istedim. Onu kastediyor."

"Ay, çok heyecanlandım şimdi" dedi Pelin Biçer.

"Başlayalım" dedi Simin Saraylı. "Nereden başlayalım?" dedi sonra.

"En başından" dedim.

"En başından" dedi Simin Saraylı.

Ayça Sert ayağa kalktı.

"İzninizle ben içeriye gideceğim" dedi. "Buna dayanabileceğimi sanmıyorum..."

Bir sigara daha yaktım kahvenin üstüne. Ayça Sert'in dışarı çıkışını izledim dumanları salarken.

"Hikâyenin başını anlattım içerde" dedim üçümüz kalınca salonda.

"Hatırlıyorsunuzdur."

İkisi de başlarını salladılar.

"Doktorla konuşmaya gittiğimde adamın öldüğünü öğrendim. Öldürüldüğünü.. " dedim. "Beni oraya sevk eden temel nedeni biliyorsunuz, daha doğrusu Simin Hanım biliyor."

"Neymiş o temel neden?" dedi Pelin Biçer.

"Remzi Beye bir teorimden söz etmiştim" dedi Si min Saraylı. "Noyan'ın babasının ölümünü çaktırmadan hızlandırmasıyla ilgili bir teori..."

"Mükemmel Türk işi cinayet" dedim.

"Yanılmışım besbelli" dedi Simin Saraylı.

Sigaramdan bir nefes daha çektim.

"Aslında yanılmamıştınız" dedim. "Denedi."

"Denedi mi?"

"Denedi. Ama işe yaramadı. Babası ilaçları almıyordu çünkü."

"Ne yaptı?" dedi Pelin Biçer mesleği yüzünden merak ediyormuş gibi bir sesle, "İlaçları değiştirdi." dedim. "İsordil ve Sirdalud birbirlerine çok benziyor." Pelin Biçer ilaçların görüntüsünü gözünün önüne getirmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı.

"Siz bunu nasıl anladınız?" dedi Simin Saraylı.

Başımın üstündekini işaret ettim.

"Bunun yüzünden" dedim.

İkisi de boş gözlerle baktılar bana.

"Nurullah Bey'in tabancası dolabında bu şapkanın altındaydı" dedim. "Tabancayı inceletirim falan diye aldım. Şapka promosyonuydu tabancanın. Hoşuma gitti. Bir iki gün giyerim dedim. Yıldıza gösteririm..."

"Yıldız kim?" dedi Simin Saraylı hemen.

"Bir arkadaşım" dedim aslında doğru sözcüğü kullanamadığımı fark ederek.

"Şapkayı başımda gezdirmeye devam ettim. Aslında Noyan Bey'in idam fermanını gezdiriyormuşum başımda."

"İdam kalkmadı mı?" dedi Pelin Biçer.

"Lafın gelişi" dedim. "Şimdi burada duralım. Ne diyorsunuz? Bir yazar olarak yani... "

"Şapkanın öneminin farkına varmanız gerek bir şekilde" dedi Simin Saraylı.

"Tamam" dedim. "Nasıl?"

"Birilerinin daha istemesi gerek şapkayı. Demin gördüğümüzün başka bir biçiminde. Gördüklerimize göre Noyan istemeli."

"Devam" dedim.

"Noyan istemeli ama hem onun istediğini, hem neden istediğini ilk anda bilmiyor olmalısınız."

"İyi gidiyor" dedim. "Sonra?"

"Bir aracı olmalı demek ki."

"Evet."

Ellerini birbirine çarptı sonra Simin Saraylı.

"E, bir aracı var" dedi. "Neydi adı, eski enişte..."

"Murat Girgin."

"Murat Girgin..." dedi Simin Saraylı. "Deminki laflardan anladığımıza göre aracısı Murat Girgin. Şapkayı o istedi sizden. Demin istediği gibi."

Bir an durdu.

"Ama olmadı" dedi.

"Neden?" dedim.

"Murat Girgin şapkayı sizden istediğinde alenen, anlardınız önemini."

"Açıkça istemedi ki" dedim.

"O istedi yani" dedi Simin Saraylı.

"Evet" dedim. "Evime geldi. Benden bir şey istediği belliydi. Ama ona benden ne istediğini söylememesi söylenmişti. Ben de benden ne istendiğini bilmeden bende olmadığını söyledim."

"İnandı mı?"

"Bilmiyorum" dedim. "Onu heyecanlandıracak başka bir şey söylediğim için üstünde fazla durmadı sanıyorum."

"Ne söylediniz?"

"Onu polisten kurtaracak bir şey söyledim" dedim.

"Söylemişim aslında, o sıra bilmiyordum."

"Hayda!" dedi Pelin Biçer.

"İnsan bazen bilmeden de kurtarır paçayı" dedim. "Şapkayı benden alabilirse, evde bekleyecekti Noyan Beyi."

"Eee?" dedi Pelin Biçer.

"Ama evde bir ceset vardı" dedim. "Polisler geldiğinde hoş olmayacaktı."

"Noyan mı sattı eski enişteyi?" dedi Simin Saraylı.

"Evet" dedim. "Bir hesabı da borçlarından kurtulmaktı. Eski eniştenin işi yüksek faizle para sağlamak. Ajansın işlerinin yolunda gitmediğini epey sonradan anladım. Adam cesetle basılınca itiraz etse de, epeyi sürerdi mahkeme falan."

"Polise haber verdi?"

"Evet" dedim.

"Kendi cinayetini?"

"Evet" dedim. "Şimdi başka bir soru, iyi gidiyoruz. Süleyman Çiçek'i neden öldürdü?"

"Şapkayla mı bağlantılı bu da?" dedi Simin Saraylı.

"Bir anlamda evet" dedim.

"Bir düşüneyim" dedi. Ama bir soru sordu düşünmek yerine. "Süleyman Çiçek de biliyor muydu şapkanın önemini?"

"Zannetmiyorum" dedim. "O aslında başka bir şeyin farkındaydı."

"Nurullah Amcanın sağlık durumunun" dedi Pelin Biçer.

"Evet" dedim: "Bak, bir bağlantı kuruldu..."

"Herhalde bunu şeyden anladık" dedi Simin Saraylı. "Eee..."

"Tahlillerin onun adına olmasından."

"Bingo!" dedim.

"Özet" dedi Simin Saraylı. "Süleyman Çiçek Nurullah Sert'in aslında hasta olmadığını biliyordu, adamın bunu gizli tutmak istediğini de biliyordu çünkü..."

"Tahlil meselesi..." dedi Pelin Biçer.

"...Kan vermeye birlikte gittiler" diye atladı Simin Saraylı.

"Görebiliyorum" dedi Pelin Biçer. "Nerede yaptırmışlardı tahlili?"

"Acıbadem" dedim. "Levent'teki."

"Tamam" diye devam etti Pelin Biçer. "Gözümün önünde gibi. İki ihtiyar resepsiyona yaklaşırlar. Mustafa Hocanın verdiği tahlil isteğini kıza verirler.

Kız işlemleri yapar falan. Sonra eline sevk kâğıdını mı ne diyorlarsa artık, verir, laboratuvara götürmesini söyler. Oradan oraya giderlerken kâğıt Nurullah Amcanın eline geçer. Laborant hastanın yüzüne bile bakmaz elbette, yaşına baksa bile... "

"O da ihtiyar, o da ihtiyar" dedi Simin Saraylı.

"Kâğıt elinde olandan kanı alır" dedi Pelin Biçer, ikisi birden yüzüme baktılar yorumlamam için.

"İyi hikâyeydi" dedim. "Bir romanda işe yarayabilir. Ama burası Türkiye. Kimse tahlil yaptıracağım diye gelen hastanın kimliğini sormuyor."

Hafifçe asıldı yüzleri ikisinin de.

"Ama özünde haklısınız" dedim. "Öyle de olsa, böyle de olsa, Süleyman Çiçek Nurullah Bey'in hastalık numarasını biliyordu. Gizli kalması gerektiğini de biliyordu. Bunu nereden anladığımı da siz biliyorsunuz."

"Ortalığı dip bucak aramanıza itiraz etmişti." dedi Simin Saraylı. "Demin öyle söylediniz."

"Evet" dedim. "O sırada bir emlak komisyoncusunun ölen bir adamın sağını solunu karıştırmasına karşı çıkmıştı sanmıştım ama tam paltonun cebine sokacakken tuttu elimi."

"Bütün bunların şapkayla ne ilgisi var?" dedi Pelin Biçer hafif bir iç sıkıntısı ifade eden bir sesle. "Adamı öldürmesiyle ne ilgisi var?"

"Ne ilgisi var?" dedim Simin Saraylı'ya.

"Ne ilgisi var?" dedi o da.

"Şapkayı Noyan Bey'le karısı evden çıktıktan sonra, ben de çıkmadan biraz önce almıştım" dedim. "Süleyman Çiçek mutfaktaydı, içmek nasip olmayan kahvelerin fincanlarını yıkıyordu. Aldığımı görmedi. Noyan Bey daha sonra geldiğinde babasının dolabında şapkayı bulamadı. Süleyman Çiçek'e sordu. Belki kızdı almama izin verdiği için. Oradan çıktı, sonra uzadı tartışma. Şapkanın önemini Süleyman Çiçek anladığı için çok tehlikeli olurdu yaşaması. Tartışma bitip adam abdest almaya girdiğinde yatak odasından bir yastık alıp, vurdu."

"Nereden biliyorsunuz?" dedi Simin Saraylı. "Yastığı mastığı?"

"Cesedi gördüm eve ikinci gelişimde" dedim.

"Ay, inanmıyorum" dedi Simin Saraylı. "Nasıldı şey, anlatsanıza biraz."

"Boş verin şimdi" dedim. "Hoş değil."

"Ne diye peki eve ilk geldiğinde almadı rahat rahat bu kadar önemliyse şapka?" dedi Pelin Biçer. "Kimseye çaktırmadan?"

Simin Saraylıya baktım bir vakitler birisinin yüzünde gördüğüm soru soran öğretmen ifadesiyle.

"İyi soru" dedim. "Var mı iyi bir cevabı olan?"

Simin Saraylı elini dudağına götürdü. Düşündü. Gerçekten düşündü sanıyorum, düşünme rolü yapmadı.

"Niye almadı ilk geldiğinde..." dedi kendi kendine parmağını şaklattı. "Remzi Ünal'ın görmesini istemiyordu" dedi. "Olmaz" dedi sonra. "Karısının görmesini istemiyordu. Olmaz. Öyle bir şey olsa ne zaman istese alırdı. Evden ayrılmasıyla yeniden eve gel-

mesi arasında bir şey olmuş olmalı. Önemini anlamasını sağlayacak bir şey. Nereye gitti bu adam evden ayrıldıktan sonra?"

"Şahane soru" dedim.

"Bize geldi" dedi Ayça Sert kapının önünden.

Üçümüz de ona doğru döndük. Ayça Sert elinde bir su bardağıyla duruyordu. Gözlerinin etrafı hafifçe kırmızılaşmıştı ama kendisini toplamış gibi görünüyordu.

"Elimde olmadan duydum sizi" dedi elindeki bardağı göstererek. "Noyan babamın evindeki buluşmanızdan çıkınca bize geldi." Yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Resmi başsağlığına sanki. Öyle bir hali vardı. Biraz oturduk. Sonra tuhaf bir şey oldu..."

Sesimizi çıkarmadan dinledik.

"Ben içerde içecek bir şeyler hazırlıyordum. Noyan kızımla konuşuyordu. Kızım çok etkilenmişti dedesinin ölümünden. Sürekli ondan bahsediyordu. Biraz hassastır. Elimde bardaklar içeri girdiğimde Noyan yoktu. Birden gitmiş."

"Bir şey öğrendi kızınızdan" dedi Simin Saraylı. "Şapkayla ilgili. Babasının evine fırladı."

"Galiba" dedi Ayça Sert. "Konuşmaya çalıştım kızımla. Sanki suçluluk duygusu içindeydi. 'Unuttum dedemin dediğini' falan gibi laflar etti. Sanki onun ölmeden önce verdiği bir öğüdü falan unutmuş gibiydi. Remzi Bey de gördü ya, resme vurdu kendini. Dedesinin resimlerine. Sürekli dedesini çiziyordu."

"Şapka da vardı resimde" dedim. "Başımdakine benzemiyordu ama şapkaydı yine. Küçük bir kızın şapka denilince anlayacağı türden bir şapka."

"Resimden mi sonuç çıkardınız?" dedi Pelin Biçer bana hayretler içinde bakarak. "Resimde birisi daha vardı" dedim.

"Tabii ya!" Ayça Sert elini alnına vurup Pelin Biçer'in burnuna baktı. "Hay Allah" dedi hafif kıkırdayarak. "Hiç güleceğim yoktu. Çocukluk işte. Onun adına özür dilerim."

"Ne oluyor?" dedi Pelin Biçer.

"Resimde sen de vardın" dedim. "Dayısına da göstermiş olmalı. Belki başka resimleri de. Aynı konulu."

"Eee?"

"Elinde kocaman bir beysbol şapkası olan küçük bir kız, burnu, eh, büyükçe, saçları kıvırcık bir ablaya vermek için yürüyordu" diye tarif ettim resmi. "Kocaman çizilmiş, ihtiyar olmasına gayret edilmiş bir adam da arkadan bu ikisini seyrediyordu."

"Aman Allahım" dedi Pelin Biçer elini burnuna götürerek. "Şapkayı bana vermesini mi söylemiş torununa? Neden?"

"Oğlunun ya da aileden birinin yaptığından kuşkulandığı şeye senin gibi bir doktor daha kolay uyanabilirdi diye düşünmüş olmalı" dedim. "Sonra sen hem aileden sayılırdın, hem değil. Sana güveniyordu. 'Bu aralar ölürsem başka bir numara çektiği için ölebilirim. Pelin bir kurcalasın.' diye düşünmüş olabilir. Ayça Hanım kızıyla konuştuğunda torununa tam olarak ne dedi anlarız."

"Aman Allahım" dedi bir kez daha Pelin Biçer. Atlattığı tehlikenin farkına vardığına sevindim.

"Resmi sana yapılan ziyaretle birleştirdim" dedim.

"Bana yapılan ziyaretle. O akşam evden çıktığımda, üstüme sıkılan birtakım kurşunlarla."

"Ay bir de ateş mi etti size?" dedi Simin Saraylı. Kuşkulu bir sesle ekledi. "...Noyan? iyice tozutmuş bu adam!"

"Noyan Bey değildi" dedim. Pelin Biçer'e doğru konuştum. "Sana resmini gösterdiğim oğlandı muhtemelen. Öldürmek için de sıkmadı ama. Lazımdım ben Noyan Bey'e. Taksiciler çıkınca şapkayı alamadılar."

"Bir şey sormadan edemeyeceğim" dedi Simin Saraylı. "Neden hâlâ Noyan Bey diyorsun adama."

"Bilmem" dedim. "Bir haltlar işleyip yakalanınca feci halde dağılan adamlara acıyorum galiba."

"Hakikaten" dedi Pelin Biçer. Biraz toparlanmış gibiydi. "Ama bıraktınız gitsin adam. Neden polise falan haber vermeyi düşünmediniz?"

"Şövalye detektifimiz!" dedi Simin Saraylı.

"Yok canım" dedim. "Ne şövalyesi. Adam müşterimdi. Yapmamı istediği şeyi yaptım. Üstelik çıkarmamı istediği sonucu da çıkardım. Paramı da verdi."

"Tamamen iş ilişkisi" dedi Simin Saraylı.

"Tamamen" dedim.

"Bir soru da size Ayça Hanım" dedi Simin Saraylı. "Size Ayça diyebilir miyim?"

Ayça Sert başını salladı hafifçe ama çok hafifçe gülümseyerek.

"Noyan'ın evden öyle hızla çekip gitmesiyle, Süleyman Çiçek'in öldürülmesini bağdaştırmadınız mı hiç?

Ayça Sert yere bakarak konuştu.

"Haberim olsa belki bağdaştırırdım" dedi. "Cenazeden beri ne gazete okuyorum, ne televizyon dinliyorum. Kimse de bir şey söylemedi..."

Pelin Biçer eliyle bir şey söylemek istiyormuş gibi bir hareket yaptı. Simin Saraylı oralı olmadı .

"Peki Doktor bey? Sonradan aramadınız mı hiç onu? Açılmayınca meraklanır insan."

Ayça Sert cevap vermedi. Pelin Biçer arayı değerlendirdi, sabırsız bir öğrenci gibi atıldı. Epeyi toparlanmıştı anlaşılan. Belki de yanılıyordum, jetonu düşmemişti.

"Farkında değilsiniz ama, bir sınav daha geldi demin" dedi. "Vize."

Sadece gülümsedim.

"Ne vizesi?" dedi Simin Saraylı.

"Remzi Bey ısrarla konuyu belirli bir yere getirdi" dedi Pelin Biçer. "Eğer araya girmeseydin soru gelecekti ve sanıyorum şu olacaktı: 'Ben neden Noyan Serte lazımdım? Noyan Sert beni neden tuttu? Çıkarmamı istediği sonuç neydi?'" Gülümsememi kesmedim ikisine birden bakarken.

"Kolay soru" dedi Simin Saraylı. "Bunu son derste görmüştük. Noyan Remzi Ünal'ı Doktor'un öldürülmesini babasının üstüne atabilmesi için tuttu. Tabancanın üzerinde babasının parmak izlerinin olduğunu biliyordu."

"Nerden biliyordu?" dedi Pelin Biçer.

Simin Saraylı duraksadı.

"Nerden biliyordu?" dedi. Yardım ister gibi Pelin Biçere baktı. "Nerden biliyordu?"

"Kendi ayarlamıştı" dedi Pelin Biçer. "Yani gerçekten babası öldürmediyse..."

"Kabul etti ya önümüzde" dedi Simin Saraylı. "Gözümüzle gördük."

"O da doğru ya" dedi Pelin Biçer. "Ne zaman yaptı ki bu ayarlamayı?" diye bana döndü. "Parmakların ta kallüs etmemiş olması için Nurullah Amcanın ölümünden hemen sonra yapmış olmalı. O kargaşalıkta yatağın başında yalnız kalması zor olmamalı."

"O zaman..." dedi Pelin Biçer. "Babasının ölümünü nerde haber aldı, ona bakmalıyız."

Başımı salladım.

"Biliyor muyuz?" dedi Pelin Biçer bana bakarak.

"Bilmiyorsanız sorarsınız" dedim. "Kime soracağınızı artık bilmeniz gerekir."

"Asiye Hanıım!" dedi Simin Saraylı.

"Elbette" dedi Pelin Biçer. Aklına edepsiz bir şey gelmiş gibi kıkırdadı sonra. "Pardon!" dedi Ayça Serte bakarak.

"Önemli değil" dedi Ayça Sert. "Ailemizin ipliği pazara çıktı çoktan."

"Ben sorarım" dedi Simin Saraylı. Kapıya doğru hareketlendi.

"Aslında bana da sorabilirsiniz" dedi Ayça Sert. "Telefonlaştık babamın vefat ettiğini öğrendiğimde."

Simin Saraylı durdu.

Pelin Biçer Ayça Sert'e döndü. "Ama insan cep telefonuyla konuşurken anlayamıyor karşısındakinin nerede olduğunu."

Araya girdim.

"Aslında ne zaman anladınız iki kere ikinin dört ettiğini?" dedim Ayça Sert'e. Ayça Sert çok emin değilim anlamında dudağını büktü.

"Noyan'ın karşısında olduğunu ima etmeye çalışmıştı galiba" dedi. "Ama konuşmamız biraz tatsız, benim de keyfim çok kaçık olduğu için birleştiremedim hiç."

Sanki neyin tatsız olduğunu açıklaması gerekiyormuş gibi bir sessizlik oldu.

"Eve birlikte gidelim" dedim. "Babamın başına. Bir şeyleri açığa çıkarmak için iyi bir fırsat olduğunu düşünmüştüm. Kabul etmedi. Atıştık biraz. Sinirliydi." Simin Saraylıya döndü.

"O günden sonra aramamamın nedeni bu" dedi.

Pelin Biçer tatsız havayı dağıtmak ister gibi konuştu.

"Bu evlenme işine ne diyorsunuz?" dedi. "Böyle bir adam, böyle bir kadınla. Gerçek mi?"

"Yalnızlık insana çok şey yaptırır" dedim. Simin Saraylıya döndüm. "Sizin kitaplarınız da yardım etmiş olmalı. Size söylemeye çalıştığı şey buydu bence. Belki göstereceği bir şey..."

Simin Saraylının omzunun üstünden vitrinde duran çerçeveli fotoğrafı işaret ettim,

"Bakarsak belki buluruz arkasında bir evlenme cüzdanı" dedim. "Bence çok iyi bir yer bulmuş."

"Hata benim" dedi Ayça Sert. "Hata aslında benim. Çok yalnız bıraktık adamı.

Sadece telefon..."

"Ama kadın zaten evli..."

"İmam nikâhı diye bir şey duymadınız mı?" dedim.

"Duydum ama, yine de..." dedi Pelin Biçer.

"İyi bir anlaşma bu" dedim. "Adam yaşlıdır, hastadır üstelik, her iki taraf da biliyordur daha çok yaşamayacağını, ölünce mallarının kalması karşılığında şahane bir evlilik... Anladığım cenazenin üstünden biraz zaman geçince açıklayacaktı."

"Türk işi mantık evliliği" dedi Simin Saraylı.

Kadın gecenin bir vakti bana saldırdığında aslında kendi mallarını korumak için saldırmıştı dedim içimden.

Pelin Biçer eliyle alnına kocaman bir şaplak vurdu.

"Şimdi anladım Nurullah Amcanın hastalık dümeninin gerekçesini" dedi.

"Bravo" dedim. "Şimdi kim tasarlayacak neler olduğunu muayenehanede?" diye ekledim ortaya.

"Ben biraz babamların odasında oturayım" dedi Ayça Sert. Aklı salonda kalacakmış gibi ağır adımlarla çıktı.

"Ne kadar zor" dedi Pelin Biçer bu kez Ayça Sert'in arkasından. "Abisinin birini nasıl öldürdüğünü konuşacağımızı bile bile... "

"Sevgilisini" dedi Simin Saraylı.

"Ne?" dedi Pelin Biçer.

"Anlayamadın mı canım" dedi Simin Saraylı. "Mustafa aşağı, Mustafa yukarı deminden beri."

Saatime baktım. Belki biraz hızlanmakta fayda vardı.

"Noyan Bey Doktoru görmeye neden gitti?" dedim.

"Babasının eee, hastalığıyla ilgili..." dedi Simin Saraylı.

"Yok canım" dedi Pelin Biçer. "Günlerden o günü mu buldu? Daha başka bir zaman da gidebilirdi."

"Yasemin Hanım'ın son numarasını konuşacaklardı" dedim.

"Onda numara çok" dedi Simin Saraylı. "Hangi son numarasını?"

"Babayı notere götürmek istediğini emlakçıdan duymuştu Ayça Hanım" dedim.

"Abisine kendisi söylemek istemedi, hani, kötü görümce gibi olmasın diye,

Doktora çıtlattı bir konuşsun diye."

"Notere neden götürüyor?" dedi Pelin Biçer.

"Yasemin Hanım kendi açısından tedbir almaya çalışıyordu ajansı batmaktan kurtarabilecek parayı bulmak için" dedim. "Nurullah Bey'in nesi var nesi yok devralabilmek için noterden vekaletname... "

"Ay her şey Yaseminin mi oldu şimdi?" diye sözümü kesti Simin Saraylı.

"Nurullah Bey'in akli melekelerinin yerinde olduğuna dair rapor gerekmiş, o girişim yarım kaldı" dedim.

"Ayça Hanım bunu duyunca..." dedi Pelin Biçer.

"Evet" dedim. "Şimdi nasıl kurgulayacaksınız olan biteni muayenehanede?"

"Sizin uzmanlığınız" dedi Pelin Biçer Simin Saraylı'ya bakarak.

"Zor canım bu da" dedi Simin Saraylı. "Sınavda gibi gerçekten. Şimdi... Muayenehanede karşı karşıyalar. Noyan'ın Ayça ile doktorun ilişkisini bilip bilmediğini bilmiyoruz. Noter meselesini nereden öğrendiğini kurcaladıysa öğrenmiş olabilir. Ya da bir şekilde yakınlaştıklarını... Yasemin'in niyetlerinden kendisinin haberdar olup olmadığını da bilmiyoruz."

"Anladığım kadarıyla yoktu" dedim.

"Her neyse... " diye devam etti Simin Saraylı. "Önce sen ne karışıyorsun falan demiş olabilir. Ben biliyorum, onayım var da demiş olabilir. Biraz gerilmiş olabilirler ama bu adamı öldürmek için neden değil bence. Yani istersem öldürtürüm kitapta ama gerçekçi olmaz."

"Ama öldürdü" dedim.

"Nedeni gözünüzün önünde" dedi Pelin Biçer.

"Ne?" dedi Simin Saraylı.

"Ayça Hanım'la konuştuk ya demin, Nurullah Amca öldüğünde neredeydi diye... "

"Yani?" dedi Simin Saraylı anlamadığını belli eden bir ifadeyle.

"Canım" dedi Pelin Biçer. "Tam bu noter meselesini falan konuşurlarken haber geliyor. Baba öldü... Şimdi bir düşünelim. Noyan Beye göre baba neden öldü?"

"Bak, bu güzel soru" dedim.

Pelin Biçer kendi sorusunu kendi cevapladı.

"Noyan Bey babasının ilaçlarını kurcaladı diye öldü. Yani o öyle sanıyor. Bir takım hareketler yaptı, sonucunu aldı. Şimdi ne yapılması gerek? Cenaze töreninin ayrıntılarını sormuyorum, bürokratik olarak ne yapılması gerek?"

"Bu da iyi soru" dedim.

Pelin Biçer devam etti.

"Defin ruhsatı alınması gerek. Bunun için de doktor raporu lazım. Sen işi biraz kurcalamışsın, adam gömülünce geçip gidecek. Doktor da karşında. Babanın doktoru. Ne yaparsın?"

"Yaz şu raporu gelmişken... " dedi Simin Saraylı. "Babam ölmüş... "

"Doktor yazar mı?" dedi Pelin Biçer. "İşin aslını bilen bir doktor..."

"En güzel soru bu" dedim.

Doktor Mustafa Süzer, sanki oracıkta, gözlerimizin önünde bir kez daha öldürülmüş gibi bir sessizliğe büründük.

Bir sigara yaktım boşluğu doldurmak istercesine.

"Çok içiyorsunuz" dedi Pelin Biçer sanki eğitimi süresince yüzlerce kere duyduğu bir şeyi hatırlamış gibi.

"Bırakacağım" dedim.

"İyi edersiniz" dedi.

"Bir tane de ben alabilir miyim?" dedi Simin Saraylı. "Zormuş..." dedi sonra, istediği sigarayı verdim ona. Ardından yaktım.

"Ben vazgeçtim" dedi Simin Saraylı. "Ne polisiye bir vaka yaşamak, ne polisiye yazmak bana göre değilmiş."

"Aaaa!" dedi Pelin Biçer. "Niyeee?"

"Yok, öyle şekerim" dedi Simin Saraylı. "Sen bile benden iyiydin. Bana verdiğiniz ilk öğüdü hatırlıyorum" dedi bana dönerek.

"'Öteki romanları nasıl yazıyorsanız öyle yazın' demiştiniz, yalnızca 'âşık olacaklarına birbirlerini öldürsünler' gibi bir şeydi..."

Başımı salladım. İyi uydurmuşum o lafı dedim kendi kendime.

"Tersini yapabilirim kolayca" dedi. "Elimde yazdığım bir miktar sahne var. Üzerlerinde biraz çalışırım, sonuç olarak birbirlerini öldüreceklerine sevişirler."

"Bence de" dedim. "Sevişmeleri öldürmelerinden iyidir."

Ayağa kalktım. Humprey Bogart şapkamı başımdan çıkarıp hafifçe eğilerek iki kadını selamladım.

"Hoşça kalın hanımlar" dedim. "Bu hikâye burada biter ve ben çeker giderim." İkisi de ayağa kalktılar.

"Bitti mi?" dedi Simin Saraylı. Yüzünde hangi şiirden bahsettiğimi bilmenin keyfi parladı.

"Bitti" dedim. Şapka elimde salondan çıkmak için dönmeye niyetlendim.

"Hep böyle mi davranırsınız" dedi Simin Saraylı. "Bunca şey olmamış, bunca hayat değişmemiş gibi."

"Aslında biraz abarttım bile bu sefer" dedim. "Bunun iki nedeni var."

Nedenleri saymam için merakla yüzüme baktılar.

"Dün bu işi bırakmaya karar verdim" dedim. "Tadını çıkarayım son kez dedim galiba."

"İki?" dedi Simin Saraylı.

"Danışmanlık görevimi biraz ciddiye aldım galiba" dedim. "Ama işe yaramadı pek."

"Ay, don't say that" dedi Simin Saraylı. "Kendimi rezil etmekten kurtardınız beni. Size nasıl öderim borcumu?"

"Ödediniz bile" dedim.

" Na... nasıl? "

"Çok önemli kararları sizin kitaplarınızı okuduktan sonra alan ihtiyar erkeklerin sayısı ikiye çıktı" dedim. Ihlamur Kasrı'nın oralardaki Evlendirme Dairesi'ne bir müşteri daha çıktı dedim kendi kendime.

Kapıya yöneldim söylediklerimi kendim bile unutmak için.

"Bir dakika" dedi Pelin Biçer arkamdan. "Şapkada ne vardı? Bütün bu patırtıların kopma nedeni olan şapkada... "

Ayça Sert'le salonun kapısında karşılaştık.

"Gidiyor musunuz?" dedi.

Şapkayı ona uzattım.

"Bu sizin hakkınız" dedim. "Babanızın anısı. Ama benden bir tavsiye, astarının içinde birbirine çok benzeyen iki ilaç var sanıyorum, biri İsordil, çıkarın. Eriyip falan leke yapmasınlar."

Simin Saraylıya döndüm.

"Demiştim Murat Girgin'e işine yaramaz diye" dedim.

Ayça Sert elini uzattı şapkaya. Sonra çekti.

"Sizde kalsın Remzi Bey" dedi. "Size çok yakışıyor."

İkiletmedim. Şapkayı ağır hareketlerle başıma taktım yeniden. Elimi paltomun cebine soktum. Ayça Sert'in çantasından düşen küçük delik kalbi aldım. Elimi uzatıp elini tuttum Ayça Sert'in. Avucunun içine bıraktım.

"Ama bu sizin" dedim. "Düşürmüştünüz."

"Ah..." diyebildi sadece. Elini sıkı sıkı kapadı.

Bir hediye daha vermeliydim ona.

"Balistik çalışmayı tamamladıklarında polisler eve gelebilir" dedim. "Telaşlanmayın."

Üçü birden baktılar yüzüme.

"Ağabeyiniz kızınızla konuştuktan sonra evden fırlarken yalnızca başının belada olduğu bilgisini almadı yanına" dedim. "Sanıyorum ilk eşinizin kendisini vurduğu tabancayı da aldı. Atmıştır sonra bir yere. Sorduklarında söylersiniz."

Ötekilere döndüm.

"Cümleten hoşça kalın" dedim.

Ben Remzi Ünal...

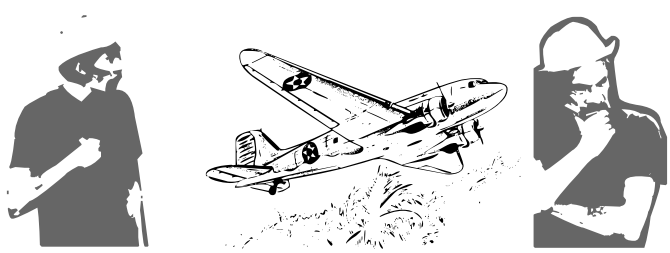
Remzi Ünal... Şu Hava Kuvvetlerinden müstafi, THY'den kovulma, kendisine saygısı olan hiçbir "frequent flyer'in adını bile

duymadığı sekizinci sınıf charter şirketlerinde bile tutunamayan, şu sıralar sayenizde MS Flight Simulator'un Cessna'sını her çakışında inatla bir daha yükselen eski pilot, exkaptan, nevzuhur ve artık emekliliğe niyetli özel detektif Remzi Ünal. Kafasında epeyce kullanılmış bir Humprey Bogart şapka.

Çıktım gittim.

SON

Büyük bir reklam ajansının sahibi, eceliyle ölen yaşlı babasının evinde Humphrey Bogart tarzı bir şapkanın altında bulduğu tabancanın oraya nasıl geldiğini öğrenmesi için dedektifimiz Remzi Ünal'a başvurur. Hemen çözülebilecek basitlikte görünen "iş", araştırmaya bir cesedin de dahil olmasıyla karmaşık ve tehlikeli bir hale gelmeye başlar. Remzi Ünal olayların üzerine gittikçe cesetler artacak, yaşlı adamın ardında bıraktığı servet, şüphelilerin sayısını da artıracaktır.

Polisiye edebiyatımızın usta ismi Celil Oker, *Bir Şapka Bir Tabanca*'da yine sürükleyici bir serüvenin içine katıyor okuru. Para hırsının kirlettiği yaşamlar, sırlarla çevrelenmiş bir aile ve görünenin ardındaki gerçekle yüzleştiriyor.

"Biz Almanlar ellili yılların sonunda nasıl Dashiell Hammett ve Raymond Chandler aracılığıyla Amerika'da yaşananları öğrendiysek, şimdi de Celil Oker aracılığıyla İstanbul sokaklarında neler olup bittiğini öğreniyoruz."

Andreas Ammer, *Bayerischer Rundfunk*

"Remzi Ünal, hiç şüphesiz polisiye tarihimizin şimdiye dek yaratılmış en inandırıcı dedektif tiplemesidir. [...] Celil Oker, gündelik hayatın küçük ayrıntılarının çok canlı tasvirleriyle polisiyelerde sık rastlanmayan gerçek bir insan tipi yaratıyor."

A. Ömer Türkeş

